C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert -Kolo_casu_4-Stin_se_siri_3.PDB

PDB Name: Jordan_Robert -Kolo_casu_4-Stin
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.12.2004
Modification Date: 26.12.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA ČTVRTÁ

STÍN SE ŠÍŘÍ

Svazek 3

Robert Jordan

A stín se rozšíří přes celý svět, zatmí každou zemi, i ten nejmenší koutek, a nebude ani Světlo, ani bezpečí. A on, jenž byl zrozen z úsvitu, zrozen z Děvy, podle proroctví, natáhne ruce, aby chytil Stín, a svět vykřikne bolestí ze spasení. Všechna sláva patří Stvořiteli a Světlu a tomu, kdo bude zrozen zas. Kéž nás před ním Světlo ochrání.

z Poznámek ke Karaethonskému cyklu
Sereine dar Shamelle Motara

sestra-rádkyně Comaelle, nejvyšší královny Jaramidské
(asi 325 PR, třetí věk)

KAPITOLA PRVNÍ

Lovec Trolloků

Pozůstatky ranního deštíku stále kapaly z listů jabloní a purpurová pěnkava poskakovala po větvi, kde se nalévaly plody, které letos nikdo nesklidí. Slunce již bylo vysoko, ale bylo schováno za hustými šedými mraky. Sedě se zkříženýma nohama na zemi Perrin nepřítomně zkoušel tětivu. Pevně napjatá voskovaná šňůra měla ve vlhkém počasí sklon povolovat. Bouřka, kterou Verin přivolala, aby je skryla před pronásledovateli té noci, kdy zachraňovali zajatce, překvapila dokonce i ji svou zuřivostí, a prudký liják se spustil ještě třikrát během následujících šesti dnů. Aspoň Perrin si myslel, že to bylo šest dnů. Od oné noci skoro nemyslel, jen se nechával nést událostmi a reagoval na ně tak, jak k nim docházelo. Do boku ho tlačila čepel sekery, ale on si toho ani nevšiml.
Nízké zatravněné rovy označovaly pokolení zde pohřbených Aybarů. Na nejstarších z vyřezávaných dřevěných náhrobků, popraskaných a téměř nečitelných, byly údaje téměř tři století staré, nad rovy téměř nerozeznatelnými od okolní půdy. Ale jeho u srdce bodaly rovy sice ohlazené deštěm, ale zatím jen řídce porostlé trávou. Byla tu pohřbena celá pokolení Aybarů, ale určitě sem zatím nikdy nepoložili čtrnáct lidí najednou. Teta Neain vedle staršího hrobu strýce Carlina, s jejich dvěma dětmi u sebe. Prateta Ealsin v řadě se strýcem Ewardem a tetou Magde a jejich třemi dětmi, dlouhá řada s jeho matkou a otcem. Adora a Deselle a malý Paet. Dlouhá řada rovů s holou, vlhkou hlínou, která stále prosvítala mezi trávou. Hmatem přepočítal šípy, které mu zbývaly v toulci. Sedmnáct. Příliš mnoho jich bylo poškozeno a stálo za to je sebrat jen kvůli jejich ocelovým hlavicím. Neměl čas si vyrobit vlastní. Brzy bude muset navštívit šípaře v Emondově Roli. Buel Dawtry vyráběl dobré šípy, dokonce ještě lepší než Tam.
Slabé zašustění za zády ho přimělo zavětřit. "Co se děje, Dannile?" zeptal se, aniž se otočil.
Zadržení dechu, jenom chvilka překvapení, než Dannil Lewin řekl: "Urozená paní je tady, Perrine." Žádný z nich si nedokázal zvyknout na to, že ví, kdo je kdo, dřív, než je uvidí, nebo že je pozná i potmě, ale jemu už ani nezáleželo na tom, co jim připadá zvláštní.
Perrin se zamračil přes rameno. Dannil vypadal hubenější než dřív. Sedláci dokázali nakrmit najednou jen určitý počet lidí, takže někdy měli jídla dost, zato jindy hladověli, podle toho, kolik ulovili. Většinou hladověli. "Urozená paní?"
"Urozená paní Faile. A urozený pán Luc taky. Přišli z Emondovy Role."
Perrin se plavně zvedl a vyrazil dlouhými kroky, takže Dannil musel poklusávat, aby mu vůbec stačil. Podařilo se mu nepodívat na dům. Na ohořelé trámy a začazené komíny, které bývaly domem, kde vyrůstal. Ale překontroloval stromy kvůli svým hlídkám, těm nejblíž statku. Statek byl tak blízko Luhu, že tu rostlo množství vysokých dubů a jedlovců, a taky slušně velké topoly a šácholany. Husté listí chlapce dobře zakrývalo - nevýrazné sedlácké šaty znamenaly, že se člověk mohl dobře schovat - takže i on měl potíže je najít. Bude si muset promluvit s těmi, co byli dál. Měli dohlédnout na to, aby se nikdo nepřiblížil bez varování. Dokonce ani Faile a ten Luc ne.
Tábor, ve velké houštině, kde si Perrin kdysi hrával, že je daleká divočina, byl nerovný plácek v podrostu s pokrývkami nataženými mezi stromy jako přístřešky a dalšími roztroušenými po zemi mezi malými ohýnky na vaření. I tady z větví kapalo. Většina z téměř padesáti mužů, všichni byli mladí, byla zarostlá, buď že mládenci napodobovali Perrina, nebo jim nebylo příjemné holit se ve studené vodě. Byli to dobří lovci - Perrin poslal domů každého, kdo nebyl - ale nebyli zvyklí na víc než jednu, nejvýše dvě noci za sebou strávené venku. A v žádném případě nebyli zvyklí na to, co je nechával dělat.
Právě teď všichni stáli a vyvalovali oči na Faile a Luca a jen čtyři nebo pět jich v ruce drželo dlouhý luk. Ostatní luky ležely mezi pokrývkami a většina toulců také. Luc tu stál a nepřítomně si pohrával s otěžemi vysokého vraného hřebce, dokonalé ztělesnění lhostejné nadutosti v rudém kabátci, modré oči měl

studené jako led a muže okolo snad ani nevnímal. Jeho pach byl výraznější než ostatní, byl chladný a také jiný, jako by neměl vůbec nic společného s muži kolem sebe, dokonce ani lidskost.
Faile se s úsměvem vrhla přivítat Perrina a úzké rozdělené suknice tiše šustily, jak se šedé hedvábí otíralo o šedé hedvábí. Byla slabě cítit bylinkovým mýdlem a svou osobou. "Pantáta Luhhan říkal, že bychom vás mohli najít tady."
Chtěl se jí zeptat, co tu dělá, ale zjistil, že ji objímá a říká jí do vlasů: "Tak rád tě vidím. Chyběla jsi mi."
Ona ho odstrčila dost na to, aby se mu mohla podívat do očí. "Vypadáš utahaně."
Perrin si toho nevšímal, neměl čas na to být utahaný. "Dostalas všechny v pořádku do Emondovy Role?"
"Samozřejmě, všichni jsou v hostinci U Vinného střiku." Náhle se zazubila. "Pantáta al'Vere našel starou halberdu a tvrdí, že jestli je bělokabátníci chtějí, tak budou muset přejít přes něj. Všichni jsou teď ve vesnici, Perrine. Verin a Alanna i strážci. Samozřejmě předstírají, že jsou někdo jiný. Taky Loial. Ten rozhodně vzbudil rozruch. Dokonce větší než Bain a Chiad." Úsměv se změnil v zamračení. "Požádal mě, abych ti předala tuhle zprávu. Alanna dvakrát beze slova zmizela, jednou sama. Loial říkal, že Ihvona zřejmě překvapilo, když zjistil, že je pryč. Říkal, že to nemám říct nikomu jinýmu." Prohlížela si jeho výraz. "Co to znamená, Perrine?"
"Nic, nejspíš. Jen že si nemůžu být jistej a důvěřovat jí. Verin mě před ní varovala, ale můžu důvěřovat Verin? Říkáš, že Bain a Chiad jsou v Emondově Roli? Asi to znamená, že o nich teď ví." Trhl hlavou směrem k Lucovi. K urozenému pánovi přistoupilo několik mužů a nesměle mu kladli otázky a on na ně odpovídal s blahosklonným úsměvem.
"Přišly s námi," vysvětlovala pomalu. "Teď to prohlížejí kolem vašeho tábora. Podle mě nemají moc vysoký mínění o vašich hlídkách. Perrine, proč nechceš, aby Luc věděl o Aielech?"
"Mluvil jsem s několika lidmi, které vypálili." Luc byl příliš daleko, aby ho slyšel, ale Perrin přesto ztišil hlas. "Včetně domu Flanna Lewina byl Luc na pěti z nich v den, kdy je přepadli, nebo den předtím."
"Perrine, ten chlap je v některých věcech nadutý hlupák - slyšela jsem ho, jak naznačuje, že má nárok na jeden z pohraničních trůnů, i když nám tvrdil, že je z Murandy - ale nemůžeš přece věřit, že je to temný druh. V Emondově Roli dal lidem pár vážně dobrých rad. Když říkám, že tam byli všichni, tak myslím všichni." Užasle zavrtěla tmavou hlavou. "Stovky a stovky lidí, co přišly ze severu i z jihu - prostě odevšad - s dobytkem a ovcemi, a všichni mluví o varování Perrina Zlatookého. Tvoje malá vesnice se připravuje na obranu, jestli to bude nutný, a Luc byl v posledních dnech prostě všude."
"Perrin kdo?" zalapal Perrin po dechu a trhl sebou. Ve snaze změnit předmět hovoru řekl: "Z jihu? Ale já dál na jih nešel. Nemluvil jsem s nikým, kdo by žil dál než míli pod Vinným střikem." Faile ho se smíchem zatahala za vous. "Zprávy se šíří, můj skvělý generále. Myslím, že polovina jich čeká, že z nich teď postavíš vojsko a zaženeš trolloky až do Velké Morny. Ve Dvouříčí se o tobě budou vyprávět příběhy dalších tisíc let. Perrin Zlatooký, lovec trolloků."
"Světlo!" vydechl Perrin.
Lovec trolloků. Zatím toho nebylo moc, aby to opodstatnilo takový titul. Dva dny poté, co osvobodili pantátu Luhhana a ostatní, den poté, co Verin a Tomas odjeli svou cestou, narazili na stále ještě kouřící trosky statku, on a tehdy jenom patnáct dvouříčských mladíků. Pochovali, co našli v popelu, a potom snadno vystopovali trolloky. Gaul stopoval a on větřil. Pronikavý, odporný zápach trolloků ještě neměl čas se ztratit, alespoň před ním ne. Někteří chlapci začali váhat, když si uvědomili, že myslí vážně to, co říkal o lovení trolloků. Kdyby byli museli jet příliš daleko, Perrin tušil, že by se jich většina ztratila, když by se nikdo nedíval, ale stopa vedla do mlází ani ne o tři míle dál. Trolloci se s hlídkami neobtěžovali - neměli s sebou žádného myrddraala, aby zahnal jejich lenost - a muži se ve Dvouříčí uměli dobře plížit. Třicet dva trolloci zahynuli, většina ve svých špinavých pokrývkách, probodáni šípy dřív, než stačili zavýt, natož zvednout meč či sekeru. Dannil a Ban a ostatní byli připraveni slavit velké vítězství - dokud nezjistili, co bylo ve velkém železném kotli stojícím v popelu na ohništi. Většina se pak vrhla do houští a zvracela a nejeden otevřeně zaplakal. Perrin hrob vykopal sám. Jen jeden. Nedalo se poznat, co patřilo komu. Ať už cítil v nitru sebevětší chlad, nebyl si jist, zda by to zvládl, kdyby to poznat šlo.
Později toho dne nikdo neváhal, když zachytil další odpornou stopu, i když pár se jich tiše divilo, co to vlastně sleduje, dokud Gaul nenašel stopy kopyt a bot pro muže příliš velkých. V dalším mlází, blíž Luhu, byli čtyřicet jeden trollok a mizelec, s rozestavenými hlídkami, i když jich většina podřimovala. Ale i

kdyby byli všichni vzhůru, nebylo by to znamenalo žádný rozdíl. Gaul zabil ty, co nespali, klouzaje mezi stromy jako stín, a dvouříčských mužů tehdy bylo již skoro třicet. Kromě toho ti, co kotel sami neviděli, o něm slyšeli. Při střílení křičeli a jejich uspokojení nebylo o nic méně divoké než hrdelní vytí trolloků. Černě oděný myrddraal zemřel poslední a vypadal jako dikobraz, jak byl prostřílený šípy. Z něj se nikdo nesnažil šípy vytahovat, dokonce ani poté, co se přestal svíjet.

Ten večer začalo pršet podruhé, z oblohy plné převalujících se černých mračen se nepřetržitě lil déšť a létaly po ní jasné blesky. Perrin od té doby trolločí stopu nezachytil a stopy byly smyty. Většinu času jim zabralo vyhýbání se hlídkám bělokabátníků, o nichž všichni tvrdili, že jich je víc než kdy dřív. Sedláci, s nimiž Perrin hovořil, říkali, že se hlídky zřejmě víc snaží najít své bývalé vězně a ty, kdo jim pomohli na svobodu, než že by pátraly po trollocích.

Kolem Luca se teď seběhlo mnohem víc mužů. Luc byl dost vysoký, aby jeho rudozlaté vlasy zářily nad tmavšími hlavami sedláků. Urozený pán zřejmě hovořil a oni poslouchali. A kývali.

"Podíváme se, co nám chce říct," prohlásil Perrin ponuře.

Muži z Dvouříčí před ním a Faile ustupovali, teprve až když do nich šťouchl. Plně se soustředili na pána v červeném kabátku, který tu řečnil.

"...takže vesnice je nyní zcela v bezpečí. Sešla se tam spousta lidí, aby ji bránila. Musím říci, že rád spím pod střechou, když mohu. Panímáma al'Vereová v hostinci poskytuje chutné jídlo. Její chléb je nejlepší, jaký jsem kdy jedl. Vskutku neexistuje nic, co by se vyrovnalo čerstvě napečenému chlebu a čerstvě stlučenému máslu a tomu, když si každý večer můžete položit nohy na stůl s pohárem vína v ruce, nebo s tím vynikajícím tmavým pivem pantáty al'Vereho."

"Urozenej pán Luc říká, že bychom měli jít do Emondovy Role, Perrine," řekl Kenley Ahan a zamnul si zarudlý nos hřbetem špinavé ruky. Nebyl jediný, kdo se nemohl vykoupat tak často, jak by chtěl, a taky nebyl jediný, kdo měl rýmu.

Luc se na Perrina usmál tak, jak se nejspíš usmíval na psa, od něhož by čekal, že něco předvede.

"Vesnice je zabezpečená, ale vždycky je třeba dalších silných paží."

"My lovíme trolloky," pravil Perrin chladně. "Všichni zatím svý statky neopustili, a každá banda, kterou najdeme a pobijeme, znamená, že pár statků nebude vypálenejch a víc lidí bude mít šanci dostat se do bezpečí."

Wil al'Seen vyštěkl smíchy. S červeným nateklým nosem a chomáčky šestidenního strniště už nebyl tak hezký. "Trolloka jsme neucítili celý dni. Buď rozumnej, Perrine. Třeba jsme je už zabili všecky." Ozvalo se mručení na souhlas.

"Nechci tu šířit nesváry." Luc nevinně rozhodil rukama. "Nepochybuji vůbec, že jste měli mnoho skvělých úspěchů, i kromě těch, o nichž jsme slyšeli. Předpokládám, že jde o stovky zabitých trolloků. Docela dobře jste je mohli zahnat všechny. Ale povím vám, že Emondova Role je připravena vás přivítat jako hrdiny. A to stejné bude i v Hlídce pro ty, kdo tam žijí. Je tu někdo z Devenského Průseku?" Wil kývl a Luc ho poplácal po rameni s neupřímným přátelstvím. "Hrdinské uvítání, bezpochyby."

"Každej, kdo chce jít domů, může," prohlásil Perrin vyrovnaným hlasem. Faile se na něj varovně zamračila. Takhle z něj žádný generál nebude. Ale on nechtěl, aby s ním zůstal někdo, kdo tu být nechtěl. A vlastně ani nechtěl být generálem. "Podle mýho mínění ta práce ještě neskončila, ale je to na vás."

Nikdo ho za slovo nevzal, i když Wil by to byl zřejmě rád udělal, ale dvacet dalších hledělo do země a přešlapovalo v loňském listí.

"No," pravil ledabyle Luc, "jestli už vám nezbyli žádní trolloci, třeba nastal čas obrátit pozornost na bělokabátníky. Nejsou zrovna šťastní, že jste se tady ve Dvouříčí rozhodli bránit sami. A dozvěděl jsem se, že chtějí pár lidí pověsit, zvláště vás jako psance, za to, že jste jim ukradli vězně."

Hodně dvouříčských mládenců si mezi sebou vyměnilo znepokojené pohledy.

Tehdy se davem protlačil Gaul s Bain a Chiad v těsném závěsu. Aielové se samozřejmě tlačit nemuseli, muži jim ustupovali z cesty, jakmile si uvědomili, kdo to je. Luc se na Gaula zamyšleně, téměř nesouhlasně zamračil. Aielan mu pohled s kamennou tváří opětoval. Wilovi a Dannilovi a ostatním se při pohledu na Aiely rozjasnily tváře. Většina stále věřila, že se někde v houští a v lesích ukrývají další stovky aielských bojovníků. Nikdy se neptali, proč Aielové zůstávají v úkrytu, a Perrin se o tom samozřejmě nezmiňoval. Pokud jim víra v posilu několika set Aielů pomáhala udržet kuráž, tak to bylo jedině dobře.

"Cos našel?" zeptal se Perrin. Gaul byl pryč od včerejška. Dokázal se pohybovat stejně rychle jako člověk na koni, v lese i rychleji, a mnohem víc toho viděl.
"Trolloky," odpověděl Gaul, jako by ohlašoval přítomnost ovcí, "procházejí tímto trefně pojmenovaným Luhem k jihu. Není jich víc než třicet, a já myslím, že se chtějí utábořit na okraji lesa a dnes v noci udeřit. Na jihu se stále lidé drží půdy." Náhle se zazubil jako vlk. "Neviděli mě. Nikdo je nevaroval."
Chiad se naklonila k Bain. "Na Kamenného psa se pohybuje docela dobře," šeptala dost hlasitě, aby ji bylo slyšet na pět sáhů daleko. "Nadělá jen o trochu víc hluku než chromý býk."
"Takže, Wile?" řekl Perrin. "Chceš jít do Emondovy Role? Můžeš se oholit a možná si najít děvče, co by ti dalo hubičku, zatímco tihle trolloci budou dnes v noci večeřet."
Wil se temně zarděl. "Dneska v noci budu tam, co ty, Aybaro," pronesl tvrdým hlasem.
"Jestli jsou tu kolem pořád trolloci, tak domů nechce jít nikdo, Perrine," dodal Kenley.
Perrin se rozhlédl po ostatních a pozoroval jen souhlas. "A co ty, Lucu? Byli bychom velice potěšeni, kdyby s náma šel urozený pán a navíc hledač rohu. Mohl bys nám předvíst, jak se to dělá."
Luc se maličko usmál, bylo to jako škvíra v kameni, která se ani zdaleka nepřiblížila k těm jeho studeným modrým očím. "Lituji, že mi obrana Emondovy Role stále nedovoluje se vzdálit. Musím dohlédnout na ochranu vašich lidí, kdyby se tam trolloci přiblížili ve větším množství než ve třiceti. Nebo děti Světla. Má paní Faile?" Natáhl ruku, aby jí pomohl nasednout, ale ona zavrtěla hlavou.
"Zůstanu s Perrinem, urozený pane Lucu."
"Škoda," zamumlal Luc a pokrčil rameny, jako by se na ženský vkus nedalo vůbec spolehnout. Popotáhl si vlčinou podšité rukavice a plavně se vyhoupl do vraníkova sedla. "Hodně štěstí, pane Zlatooký. Vskutku doufám, že budete mít pouze štěstí." Mírně se uklonil Faile, ukázkově obrátil vysokého koně a pobídl ho do cvalu tak, že několik mužů mu muselo uskočit z cesty.
Faile se na Perrina mračila tak, že ho jistě čekala lekce ohledně slušného chování, až budou sami. Perrin poslouchal kroky Lucova koně, dokud neutichly v dálce, a pak se obrátil ke Gaulovi. "Dostaneme se před trolloky? Abychom si na ně mohli počkat někde, než dorazí k místu, kde se chtějí zastavit?"
"Vzdálenost by to umožnila, jestli vyrazíme hned," řekl Gaul. "Postupují v řadě a nespěchají. Je s nimi noční běžec. Bude snazší je překvapit v pokrývkách než jim čelit v poli." Myslel tím, že by to dvouřičtí muži mohli zvládnout lépe, nebyl z něj cítit ani závan strachu.
Ale od ostatních byl strach cítit, nikdo však nenavrhl, že by střet s trolloky, kteří jsou vzhůru a varovaní, a s myrddraalem, který by je pobízel, nemusel být nejlepší nápad. Tábor zrušili okamžitě, jakmile Perrin vydal rozkaz, uhasili ohně a rozházeli popel. Posbírali si pár kotlíků a nasedli na nesourodou sbírku koní i poníků. Když se k nim připojily i hlídky - Perrin si připomněl, že si s nimi ještě musí promluvit - bylo jich skoro sedmdesát. Určitě to bude stačit na přepadení třiceti trolloků. Ban al'Seen a Dannil stále vedli polovinu oddílu - byl to zřejmě způsob, jak zabránit hádkám - kdy Bili al'Daj, Kenley a pár dalších vedli po deseti mužích. Wil byl mezi nimi, obvykle nebyl tak špatný, když dokázal přestat myslet na dívky.
Když vyrazili k jihu a Aielové se rozběhli dopředu, Faile navedla Vlaštovku blíž k Tanečníkovi. "Ty mu opravdu ale vůbec nevěříš," pravila. "Myslíš si, že je to temný druh."
"Já věřím tobě a svýmu luku a sekeře," oznámil jí. Ona se zatvářila zároveň smutně i potěšeně, ale taková byla prostá pravda.
Gaul je dvě hodiny vedl k jihu, než zahnul do Luhu, spleti vysokánských dubů, borovic a kalin, košatých šácholanů, kuželovitých pajehličníků, vysokých jasanů se zaoblenou korunou, sladkůvek a černých vrb, s houštím psím vínem opletených keřů dole. Ve větvích švitořily tisíce veverek a všude poletovali drozdci, pěnkavy a vlhovci. Perrin cítil vysokou, i králíky a lišky. Lesem protékaly malé potůčky a každou chvíli narazili na sítinou lemované jezírko nebo tůni, často zastíněné, občas však na otevřeném prostranství, někdy necelých deset kroků napříč, jindy skoro padesát. Půda byla po všech těch deštích nasáklá vodou a čvachtala koním pod nohama.
Gaul se zastavil mezi velkým, vrbami obklopeným jezírkem a úzkým potůčkem na krok širokým, asi dvě míle od lesa. Sem přijdou trolloci, pokud budou pokračovat tak, jako doposud. Tři Aielové splynuli se stromy, aby se o tom ujistili a včas upozornili na příchod nepřátel.
Perrin nechal Faile a tucet mužů hlídat koně a ostatní rozestavil do úzkého oblouku, pasti, do níž by měli trolloci napochodovat. Když se ujistil, že je každý muž dobře ukryt a ví, co má dělat, sám se postavil do

vrcholu oblouku vedle dubu s kmenem tlustším, než byl sám vysoký.
Uvolnil si sekeru v závěsu, nasadil šíp a čekal. Do tváře mu vál lehký větřík, zvedal se a utichal. Měl by být schopen trolloky ucítit dávno předtím, než se dostanou na dohled. Měli by mířit přímo k němu. Znovu se dotkl sekery a čekal. Míjely minuty. Hodina. Víc. Jak dlouho to ještě potrvá, než se objeví zplozenci Stínu? O chvíli déle při této vlhkosti a bude potřeba vyměnit tětivy.
Ptáci zmizeli chvíli předtím, než utichly veverky. Perrin se zhluboka nadechl a zamračil se. Nic. V tom větříku by měl být schopen trolloky ucítit ve chvíli, kdy si je uvědomila zvířata.
Náhodný závan větru k němu přinesl odporný puch, jako staletí starý pot a hnijící maso. Prudce se otočil a zařval: "Jsou za náma! Ke mně! Dvouříčí ke mně!" Za nimi. Koně. "Faile!"
Na všech stranách se ozval křik a řev, vytí a zuřivý jekot. Na otevřené prostranství o dvacet kroků dál skočil trollok s beraními rohy a zvedl dlouhý zakřivený luk. Perrin natáhl tětivu až k uchu a jedním plynulým pohybem vypustil střelu, sahaje po dalším šípu ve chvíli, kdy první střela opustila luk. Široká hlavice zasáhla trolloka mezi oči. Ten jednou zavyl a zřítil se na zem. A jeho šíp, o velikosti menšího oštěpu, zasáhl Perrina do boku, jako by to bylo kladivo.
Perrin zalapal po dechu a předklonil se, přičemž upustil luk i nový šíp. Bolest se od střely s černým opeřením šířila ve vlnách. Když se Perrin nadechl, šíp se zachvěl, přičemž mu vyslal do těla další vlnu bolesti.
Přes mrtvého druha skočili další dva trolloci, jeden s vlčím čenichem, druhý s kozlími rohy. Postavy v osnířích o polovinu vyšší než Perrin a dvakrát širší. Se štěkáním se trolloci hnali na něj, zakřivené kosiny pozvednuté.
Perrin se přinutil zvednout. Skřípaje zuby zlomil na palec široký dřík šípu vejpůl, vytáhl sekeru a vrhl se jim vstříc. S vytím, jak si matně uvědomoval. Vyl vzteky tak, až měl před očima rudo. Trolloci se nad ním tyčili a jejich zbroj byla na ramenou a loktech samý tra, ale on v záchvatu zuřivosti máchal sekerou, jako by se každou ranou snažil podetnout strom. Za Adoru. Za Deselle. "Moje máma!" zaječel. "Světlo vás spal! Moje máma!"
Náhle si uvědomil, že seká do zakrvácených postav na zemi. Zavrčel a přinutil se přestat. Třásl se stejně tak námahou, jako bolestí v boku. Teď už se neozýval takový křik. Křičelo méně lidí. Zůstal kromě něj ještě někdo? "Ke mně! Dvouříčí ke mně!"
"Dvouříčí!" zařval někdo hystericky, o kus dál v mokrém lese, a pak vykřikl ještě někdo: "Dvouříčí!"
Dva. Jenom dva. "Faile!" volal Perrin. "Ó Světlo, Faile!"
Záblesk černi plynoucí mezi stromy ohlásil myrddraala dřív, než ho Perrin pořádně uviděl, jako had šupinaté černé brnění na hrudi, inkoustový plášť visící bez pohybu bez ohledu na pohyb jeho majitele. Jak se mizelec přiblížil, zpomalil do vlnivé, sebevědomé chůze. Věděl, že je Perrin zraněný, věděl, že bude snadná kořist. Bezoký pohled a bledá tvář v něm vyvolaly strach. "Faile?" řekl myrddraal posměšně. Jeho hlas zněl stejně, jako když se drolí spálená kůže. "Tvoje Faile - byla výtečná."
Perrin zařval a vrhl se na něj. Jeho první ránu odvrátil meč s černou čepelí. I druhý. A třetí.
Myrddraalova bílá červí tvář byla napjatá soustředěním, ale tvor se nicméně pohyboval jako zmije, jako blesk. Na chvíli ho Perrin donutil se bránit. Jenom na chvíli. Po boku mu stékala krev. Bok ho bolel, jako by mu tam hořel oheň.
Tohle nemohl vydržet dlouho. A až mu dojdou síly, ten meč si najde jeho srdce.
Noha mu uklouzla v rozčvachtaném blátě a mizelec se napřáhl - a meč pohybující se tak rychle, až byl vidět rozmazaně, málem uťal tu bezokou hlavu, takže přepadla na rameno ve sprše černé krve. Myrddraal naslepo bodal a klopýtal dopředu, odmítal zemřít, stále se pudově snažil zabíjet.
Perrin se mu odplazil z cesty, ale pozornost cele věnoval muži, jenž si klidně otíral čepel hrstí listů. Ihvonovi na zádech visel barvy měnící plášť. "Alanna mě poslala, abych tě našel. Skoro jsem to nedokázal, podle toho, jak ses pohyboval, ale sedmdesát koní zanechá stopy." Tmavý štíhlý strážce vypadal stejně nevzrušeně, jako by si u krbu zapaloval fajfku. "Trolloci nebyli spojeni s tímto..." Ukázal mečem na myrddraala. Ten ležel na zemi, ale stále kolem sebe náhodně bodal, "...to je škoda, ale jestli dokážeš sehnat svoje lidi, nemuseli by vás obtěžovat, když u sebe nemají jednoho z beztvářných, aby je pobízel. Odhadoval bych to asi na stovku, pro začátek. Teď jich bude o pár méně. Trochu jste jim pustili žilou." Začal se klidně rozhlížet po stínech pod stromy, jedině čepel v jeho rukou naznačovala, že

všechno není tak jako obvykle.
Perrin malou chvíli jen zíral. Alanna ho chtěla? Poslala Ihvona? A právě včas, aby mu zachránil život.
Celý se třesa znovu pozvedl hlas. "Dvouříčí ke mně! Pro lásku Světla, ke mně! Sem! Ke mně! Sem!"
Tentokrát volal, dokud se neobjevily známé tváře a muži nezačali vylézat z úkrytu. Obličeje měli často postříkané krví. Byli šokovaní, nejistě zírali. Někteří muži zpola nesli jiné a několik ztratilo luky. Byli mezi nimi i Aielové, na pohled nezranění, jen Gaul lehce kulhal.
"Nepřišli tak, jak jsme čekali," bylo vše, co Aielan řekl. Noc byla chladnější, než jsme čekali. Pršelo víc, než jsme čekali. Přesně tak to řekl.
Zdánlivě odnikud se s koňmi zjevila Faile. S polovinou koní, včetně Tanečníka a Vlaštovky, a devíti z dvanácti mužů, které zanechal s ní. Na tváři měla škrábanec, ale byla živá. Snažil se ji obejmout, ale ona ho odstrčila a rozzlobeně si mumlala, když si prohlížela zlomený šíp v boku. Jemně mu odhrnula kabátec a snažila se zjistit, kam střela vnikla
Perrin si prohlížel muže kolem sebe. Už přestali přicházet další, ale některé tváře chyběly. Kenley Ahan. Bili al'Daj. Teven Marwin. Přinutil se vyjmenovat chybějící, přinutil se je spočítat. Dvacet sedm. Dvacet sedm jich tu nebylo. "Přinesli jste všechny zraněné?" zeptal se otupěle. "Nezůstal tam ještě někdo?" Faile se zachvěla ruka na jeho boku. Když se tak skláněla nad jeho ránou, její výraz byl zpola ustaraný a zpola rozzuřený. Měla právo se zlobit. Do něčeho takového ji nikdy neměl dostat.
"Jenom mrtví," řekl Ban al'Seen hlasem stejně olověným, jako byl jeho výraz.
Wil se zřejmě mračil na něco mimo Perrinův dohled. "Viděl jsem Kenleyho," řekl. "Hlavu měl v koruně dubu, ale tělo dole na zemi. Viděl jsem ho. Ta rýma už ho nebude trápit." Kýchl a vypadal poplašeně.
Perrin si těžce povzdechl a hned si přál, aby to byl nedělal. Bolest, která mu projela bokem, ho přinutila zatnout zuby. Faile, jíž se v ruce objevil zelenozlatý hedvábný šátek, se mu snažila vytáhnout košili ze spodků. Perrin ji i přes její zamračení odstrčil. Na ošetřování ran teď nebyl čas. "Zraněný na koně," řekl, když konečně mohl promluvit. "Ihvone, zaútočí na nás?" Les byl příliš tichý. "Ihvone?" Strážce se objevil veda tmavého grošáka s ohnivýma očima. Perrin zopakoval otázku.
"Možná. Možná ne. Trolloci sami zabijí toho, koho lze zabít nejsnáze. Bez půlčlověka si spíš najdou nějaký statek než někoho, kdo by jim mohl prohnat tělem šíp. Ať každý, kdo může stát, drží luk s nasazeným šípem, i když ho nedokáže natáhnout. Mohli by se rozhodnout, že cena je příliš vysoká, aby je to bavilo."
Perrin se zachvěl. Kdyby trolloci zaútočili, měli by mnohem větší zábavu než tanec o Letnicích. Ihvon a Aielové byli jediní, kdo byl skutečně připraven bojovat. A Faile. Tmavé oči se jí třpytily vzteky. Musel ji dostat do bezpečí.
Strážce nenabídl vlastního koně pro raněné, což dávalo smysl. Zvíře by nejspíš nedovolilo nikomu, aby se mu posadil na záda, a kůň cvičený k boji se svým pánem v sedle by byl skvělou zbraní, kdyby se trolloci vrátili. Perrin se snažil posadit Faile na Vlaštovku, ale ona jej zarazila. "Říkal jsi zraněný," pamatuješ?"
K jeho znechucení trvala na tom, aby jel na Tanečníkovi. Čekal, že ostatní budou protestovat, když na ně přivedl takovou pohromu, ale nikdo se neozval. Koní bylo právě tak dost, aby se mohli vézt ti, co se neudrželi na nohou, a ti, co by neušli daleko - a Perrin si s nechutí přiznal, že patří k těm druhým - takže skončil v sedle. Polovina ostatních jezdců se musela svých koní pevně držet oběma rukama. Perrin seděl vzpřímeně a skřípal zuby, aby se tak udržel.
Ti, kdo šli pěšky, nebo spíše klopýtali, a někteří z těch, co se vezli, svírali luky, jako by to znamenalo spásu. Perrin také jeden nesl, stejně tak Faile, i když on pochyboval, že by tento dvouříčský dlouhý luk vůbec dokázala napnout. Nyní však záleželo na vzhledu. Na představě, která by je mohla zachránit. Jako Ihvon, jenž byl nastražený jako stlačená pružina, tři Aielové vypadali jako obvykle, když odpluli dopředu s oštěpy prostrčenými řemením, jež jim přidržovalo pouzdra na luky na zádech, a rohovinovými luky v rukou a připravenými. Ostatní, včetně jeho, byli jen otrhaný zbytek, ani v nejmenším nepřipomínali tlupu, kterou sem přivedl, tak sebevědomou a plnou jeho vlastní pýchy. Ale iluze přesto fungovala stejně dobře jako skutečnost. Protože první míli cesty lesní spletí mu náhodný závan větru přinesl pach trolloků, pach ve stínech se plížících trolloků. Pak se zápach pomalu vytrácel, až nakonec zmizel, jak trolloci zůstali vzadu, oklamaní tím přeludem.

Faile kráčela vedle Tanečníka s jednou rukou na Perrinově noze, jako by ho chtěla podržet. Občas k němu vzhlédla a povzbudivě se usmála, stále však ustaraně vraštila obočí. Perrin se na ni vždycky usmál, jak nejlépe dokázal, a snažil se, aby si myslela, že je v pořádku. Dvacet sedm. Nemohl si přestat pořád dokola přeříkávat jejich jména. Colly Garren a Jared Aydaer, Dael al'Taron a Ren Chandin. Dvacet sedm dvouříčských chlapců zabil svou vlastní hloupostí. Dvacet sedm.
Nabrali nejpřímější směr zpátky z Luhu, a z lesa se dostali někdy odpoledne. Bylo těžké určit, jak pozdě přesně je, když byla obloha stále zakrytá šedou pokrývkou a všude ležel stín. Před nimi se táhly pastviny s vysokou trávou, poseté místy stromy, na nichž se tu a tam pásly ovce. V dálce bylo několik statků. Z žádného komínu nestoupal kouř. Pokud v těch domech někdo byl, musel připravovat jídlo na ohni, který téměř nevydával kouř. Nejbližší chochol kouře byl nejméně pět mil daleko.
"Měli bychom si na noc najít nějaký statek," poznamenal Ihvon. "Nějaké místo pod střechou, kdyby zase pršelo. Oheň. Jídlo." Podíval se na dvouříčské muže a dodal: "Vodu a obvazy."
Perrin jenom kývl. Strážce věděl mnohem lépe než on, co dělat. I starý Bili Congar s hlavou plnou piva by to nejspíš věděl lépe. Perrin prostě jenom nechal Tanečníka, aby následoval Ihvonova grošáka.
Než urazili míli, zachytil Perrin tichou hudbu, housle a flétny hrající veselou melodii. Nejdřív si myslel, že sní, ale pak to zaslechli i ostatní a vyměňovali se zprvu nevěřícné pohledy, pak se však začali zubit úlevou. Hudba znamenala lidi, a podle zvuku to byli šťastní lidé, kteří něco oslavovali. To, že někdo měl co oslavovat, stačilo, aby je to trochu popohnalo.

KAPITOLA DRUHÁ

Mezi Tuatha'any

Na dohled se objevila sbírka vozů, o kousek dál na jih. Vypadaly jako malé domečky na kolech, vysoké dřevěné krabice pomalované a nalakované divokými odstíny červené, modré, zelené a žluté, a všechny stály ve velkém nerovném kruhu kolem několika dubů se silnými větvemi. Hudba vycházela odtamtud. Perrin slyšel, že ve Dvouříčí jsou Cikáni, Kočovný lid, ale doposud je neviděl. Spoutaní koně okusovali

vysokou trávu opodál.
"Vyspím se jinde," prohlásil Gaul škrobeně, když pochopil, že Perrin hodlá zamířit k vozům, a bez dalšího slova odklusal ihned pryč.
Bain a Chiad tiše, ale naléhavě, mluvily s Faile. Perrin toho pochytil dost, aby poznal, že se ji snaží přesvědčit, aby noc strávila s nimi v nějaké útulné houštině, a ne se "Ztracenými". Představa, že by s Cikány vůbec promluvily, je zřejmě děsila, natož to, že by s nimi jedly a spaly. Faile mu pevněji stiskla nohu, když je odmítala, tiše a pevně. Děvy se na sebe zamračily, modré oči se střetly se šedými se značným znepokojením, ale než se vozy Kočovného lidu přiblížily víc, odklusaly obě Aielanky za Gaulem. Ale zřejmě se trochu sebraly. Perrin slyšel Chiad, jak navrhuje, že Gaula naučí hrát nějakou hru zvanou "Dívčinu hubičku". Když mu mizely z doslechu, smály se.
Muži a ženy pracovali v táboře, šili, spravovali postroje, vařili, prali šaty a umývali děti, opravovali kolo u jednoho vozu. Další děti si hrály na honěnou či tančily na melodii, kterou půl tuctu mužů vyluzovalo na housle a píšťaly. Od nejstarších po nejmladší měli Cikáni šaty ještě barevnější než byly jejich vozy, z pohledu na kombinaci barev, které musely být vybrány poslepu, slzely oči. Žádný duševně zdravý muž by si na sebe nevzal nic, co by se byť jen zdaleka podobalo těmto odstínům, a jen velice málo žen by to udělalo.
Když se otrhaná skupinka přiblížila k vozům, rozhostilo se ticho. Lidé zůstali stát a s ustaranými výrazy je sledovali. Ženy popadly nemluvňata a děti se běžely schovat za dospělé, jen jim vyhlížely kolem nohou či schovávaly tvářičky do sukní. - Dopředu vystoupil pomenší šlachovitý a prošedivělý muž a vážně se jim uklonil s oběma rukama přitisknutýma k hrudi. Na sobě měl jasně modrý kabátec s vysokým límcem a do po kolena vysokých holínek zastrkané pytlovité kalhoty v takovém odstínu zelené, až skoro zářily.
"Jste vítáni u našich ohňů. Znáte píseň?"
Perrin se chvíli jen snažil nekroutit bolestí a mohl jen zírat. Toho muže znal, byl to mahdí či hledač této tlupy. Jaká je šance? ptal se v duchu. Ze všech Cikánů na světě, jaká je šance, že to budou ti, které znám? Shody okolností jej vyváděly z míry. Když vzor vytvářel shody okolností, kolo se zjevně snažilo přinutit události, aby se odehrávaly tak, jak si přálo. Začínám mluvit jako zatracené Aes Sedai. Uklonit se sice nedokázal, ale na obřad si vzpomněl. "Tvoje přivítání zahřívá mou duši, Raene, jako vaše ohně zahřívají tělo, ale píseň neznám." Faile a Ihvon se na něj překvapeně podívali, ale o nic méně překvapeně než Dvouříčané. Soudě podle mručení, které zaslechl od Bana, Telia a ostatních, tak jim právě poskytl další látku k hovorům.
"Tedy musíme hledat dál," odříkal šlachovitý muž. "Jako tomu bylo a jako tomu bude, pokud si nevzpomeneme, budeme pátrat a hledat." Zamračeně si prohlédl zakrvácené obličeje mužů před sebou a ucukl pohledem před jejich zbraněmi. Kočovný lid by se nikdy nedotkl něčeho, co by bylo možné považovat za zbraň. "Jste vítáni u našich ohňů. Opatříme horkou vodu, obvazy a mazání. Moje jméno znáš," dodal s pátravým pohledem upřeným na Perrina. "Ovšem. Tvoje oči."
Za řeči se k němu připojila jeho manželka, kyprá žena se šedivými vlasy, ale hladkými tvářemi, o hlavu vyšší než její manžel. Její rudá halenka, jasně žlutá sukně a šátek se zelenými třásněmi bodaly do očí, ale vypadala mateřsky. "Perrin Aybara!" řekla. "Měla jsem dojem, že tě znám. Je s tebou Elias?"
Perrin zavrtěl hlavou. "Už jsem ho dlouho neviděl, Ilo."
"On vede život plný násilí," prohlásil smutně Raen. "Jako i ty. Násilný život je poskvrněný, i když je dlouhý."
"Nesnaž se ho přivést na Cestu listu, zatímco tu stojíte, Raene," zarazila ho Ila rázně, ale ne nelaskavě. "Je zraněný. Všichni jsou zranění."
"Na co to myslím?" zamumlal Raen. Zvedl hlas a pak zavolal: "Pojďte, lidi. Pojďte a pomozte."
Muži a ženy se rychle seběhli, a jak pomáhali zraněným mužům dolů z koní, odváděli je k vozům, v případě nutnosti i odnášeli, tiše jim vyjadřovali soustrast. Wilovi a pár dalším trochu vadilo, že je rozdělují, ale Perrinovi ne. Násilí bylo pro Tuatha'any tou nejzazší věcí. Oni by proti nikomu nezvedli ruku, dokonce ani proto ne, aby bránili vlastní životy.
Perrin zjistil, že musí při sesedání přijmout Ihvonovu pomoc. Při lezení z koně mu z boku vystřelovala strašlivá bolest. "Raene," řekl trochu bez dechu, "neměli byste být zde venku. Bojovali jsme s trolloky ani ne pět mil odsud. Vezmi svý lidi do Emondovy Role. Tam budou v bezpečí."

Raen zaváhal - a vypadal přitom překvapeně - než zavrtěl hlavou. "I kdybych chtěl, lidé by si to nepřáli, Perrine. Snažíme se netábořit poblíž ani té nejmenší vesnice, a nejen proto, že by nás mohli vesničani falešně obvinit z ukradení toho, co se jim právě ztratilo, nebo z toho, že se snažíme jejich děti přesvědčit, aby hledaly Cestu. Tam, kde lidé postaví deset domů vedle sebe, je velká pravděpodobnost, že dojde k násilí. Tohle Tuatha'ani vědí už od Rozbití světa. Bezpečí leží na našich vozech a v tom, že jsme neustále v pohybu, že neustále hledáme píseň." Po tváři se mu mihl žalostný výraz. "Všude slyšíme jen zprávy o násilnostech, Perrine. A to nejen tady, ve Dvouříčí. Ve světě je cítit změnu, ničení. Určitě musíme tu píseň najít brzy. Jinak nevěřím, že se nám to někdy podaří."
"Vy tu píseň najdete," řekl Perrin tiše. Možná si hnusí násilí až příliš, aby to ta'veren překonal. Možná dokonce ani ta'veren nedokáže porazit Cestu listu. Kdysi mu taky připadala přitažlivá. -"Opravdu doufám, že ano."
"Co se má stát, stane se," prohlásil pevně Raen. "Všechno umírá ve vyměřenou chvíli. Možná dokonce i písně." Ila manželovi na uklidněnou položila ruku kolem ramen, i když oči měla stejně ustarané jako on. "Pojď," řekla ve snaze zakrýt své znepokojení, "musíme tě dostat dovnitř. Muži by žvanili, i kdyby jim hořely kabátce." K Faile dodala: "Jsi moc hezká, dítě. Možná by sis měla na Perrina dávat pozor. Vždycky ho vidím jen ve společnosti hezkých děvčat." Faile na Perrina vrhla bezvýrazný, zvažující pohled, a pak se to rychle snažila zahladit.
Perrin došel až k Raenovu vozu - žlutému, lemovanému červenou, s červenými a žlutými paprsky vysokých kol s červenými loukotěmi, s červenými a žlutými kládami položenými venku, který stál u ohně na vaření uprostřed tábora - ale když položil nohu na první schodek, podlomila se mu kolena. Ihvon a Raen ho dovnitř museli skoro odnést. Faile a Ila je spěšně následovaly. Muži ho položili na postel vestavěnou do přední části vozu, kde bylo jen tak dost místa, aby se kolem dalo projít k posuvným dveřím vedoucím na kozlík.
Opravdu to vypadalo jako malý domeček, včetně světlých růžových závěsů v okýnkách na obou stranách vozu. Perrin tam ležel a civěl do stropu. I tady se Cikáni vyžili na svých barvách. Strop byl nalakovaný nebeskou modří, vysoké skříně byly zelené a žluté. Faile mu rozepjala opasek a vzala mu sekeru a toulec, zatímco se Ila hrabala v jedné skříni. Perrina vůbec nezajímalo, co dělají.
"Každého je možné překvapit," poznamenal Ihvon. "Pouč se z toho, ale neber si to moc k srdci. Dokonce ani Artuš Jestřábí křídlo nevyhrál každou bitvu."
"Artuš Jestřábí křídlo." Perrin se chtěl zasmát, ale vyšlo z toho jen zasténání. "Ano," podařilo se mu ze sebe vypravit. "Já teda určitě nejsem Artuš Jestřábí křídlo, že ne?"
Ila se na strážce zamračila - tedy spíš na jeho meč, ten jí zřejmě připadal ještě horší než Perrinova sekera - a přistoupila k lůžku s hrstí složených obvazů. Když odtáhla Perrinovi košili od ulomeného šípu, trhla sebou. "Nemyslím, že bych dokázala tohle vytáhnout. Je zaražený moc hluboko."
"S ozuby," řekl Ihvon konverzačním tónem. "Trolloci nepoužívají luky zrovna často, ale pokud ano, mají šípy s ozuby."
"Ven," prohlásila kyprá žena pevně a prudce se k němu obrátila. "A ty taky, Raene. Péče o nemocné není záležitost mužů. Proč se nejdete podívat, jestli už Moshea spravil to kolo od vozu?"
"Dobrý nápad," řekl Raen. "Zítra možná budeme muset odjet. Poslední rok jsme hodně cestovali," svěřil Perrinovi. "Celou cestu do Cairhienu, pak zase zpátky do Ghealdanu, potom na sever do Andoru. Zítra, myslím, vyrazíme."
Když se za nimi zavřely červené dveře, Ila se ustaraně obrátila k Faile. "Jestli je s ozuby, tak ho, myslím, vůbec nemůžeme vytáhnout. Zkusím to, jestli budu muset, ale jestli je tu poblíž někdo, kdo o těchhle věcech ví víc..."
"V Emondově Roli někdo je," ujistila ji Faile. "Ale je bezpečné to nechat až do zítřka?"
"Nejspíš bezpečnější, než kdybych ho vyřízla. Můžu mu namíchat něco proti bolesti a připravit mazání proti infekci."
Perrin se na obě ženy zamračil a řekl: "Haló? Pamatujete se na mě? Jsem přímo tady. Přestaňte se bavit přese mě."
Obě se na něj chvíli dívaly.
"Drž ho v klidu," nařídila Ila Faile. "Klidně může mluvit, ale nesmí se hýbat. Mohl by si ještě víc ublížit."

"Dohlídnu na to," odvětila Faile.
Perrin zaskřípal zuby a dělal, co mohl, aby jim pomohl, když mu svlékala kabátec a košili, ale stejně většinu práce odvedly ony. Perrin se cítil slabý jako nejhůř ukuté železo, hotový zlomit se při nejmenším tlaku. Téměř těsně pod posledním žebrem mu z nateklé rány pokryté zaschlou krví trčely čtyři couly palec silného dříku. Ženy mu přitlačily hlavu na polštář, protože z nějakého důvodu nechtěly, aby se na to díval. Faile mu ránu omyla a Ila zatím rozetřela mastičku v hmoždíři - z prostého hladkého šedého kamene, první věci v cikánském táboře, která nebyla v jasných barvách. Naplácaly mastičku kolem šípu a omotaly jej obvazy, aby se ani nehnul.
"S Raenem se dneska vyspíme pod vozem," pronesla nakonec Tuatha'anka otírajíc si ruce. Zamračila se na zlomený šíp, trčící z obvazů, a zavrtěla hlavou. "Kdysi jsem si myslela, že by mohl nakonec najít Cestu listu. Byl to tak jemný chlapec."
"Cesta listu není pro každýho," řekla Faile jemně, ale Ila znovu jen zavrtěla hlavou.
"Je pro každého," odpověděla stejně laskavě a maličko smutně, Jen kdyby to věděli."
Pak odešla a Faile se posadila na kraj postele a otřela mu obličej namočenou látkou. Z nějakého důvodu se zřejmě silně potil.
"Zvoral jsem to," poznamenal Perrin po chvíli. "Ne, to je slabý slovo. Nemůžu přijít na to pravý."
"Nic jsi nezvoral," pravila Faile pevně. "Udělal jsi, co v tý chvíli vypadalo správný. Bylo to správný. Neumím si představit, jak se dostali za nás. Gaul nedělá chyby, když se jedná o to, kde je nepřítel. Ihvon měl pravdu, Perrine. Každý může zjistit, že se okolnosti změnily, když o tom nevěděl. Ty držíš všechny pohromadě. Dostals nás z toho."
Perrin prudce zavrtěl hlavou, až ho ostře zabolelo v boku. "Ihvon nás z toho dostal. Já jsem jenom nechal zabít sedmadvacet mužů," prohlásil hořce a snažil se posadit, aby se jí mohl dívat do očí. "Někteří byli moji přátelé. A já je nechal zabít."
Faile se o něj opřela vší silou, aby ho zase zatlačila dolů. Na to, jak je slabý, ukazovalo, jak snadno ho udržela. "Na tohle bude dost času ráno," prohlásila důrazně a dívala se mu do očí, "až tě budeme muset dostat zpátky na koně. Ihvon nás z toho nedostal. Myslím, že mu moc nezáleželo na tom, jestli se z toho dostane někdo jiný kromě tebe a něj. Ti muži by se byli rozutekli, kdyby nebylo tebe, a pak by nás trolloci všechny uštvali a zabili. Kvůli Ihvonovi, cizinci, by se pohromadě neudrželi. A co se tvých přátel týče -" Povzdechla si a znovu se posadila. "Perrine, můj otec říká, že generál se může starat o živé nebo plakat pro mrtvé, ale nemůže dělat obojí."
"Já nejsem generál, Faile. Jsem jen hloupej kovář, co si myslel, že může použít jiný lidi, aby mu pomohli dosáhnout spravedlnosti, nebo možná pomsty. Pořád ji chci, ale nechci k tomu už využívat nikoho jinýho."
"Myslíš, že trolloci odejdou, protože ses rozhodl, že tvoje motivy nejsou dost čistý?" Vztek v jejím hlase ho přiměl zvednout hlavu, ale ona ho téměř hrubě okamžitě zatlačila zpátky. "Jsou snad míň zlí? Potřebuješ čistší důvody, abys s nima bojoval, než to, co jsou? Můj táta říká ještě něco. Nejhorší zločin, který může generál spáchat, horší, než když něco nezvládne, horší než porážka, horší než cokoliv, je, když opustí lidi, kteří na něm závisejí."
Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř strčil hlavu hezký mladý Cikán v červenozeleně pruhovaném kabátci. Bleskl úsměvem po Faile, bílé zuby a přetékající šarm, než se podíval na Perrina. "Dědeček říká, že jsi to ty. Myslel jsem, že Egwain říkala, že pochází odsud." Náhle se zamračil, znepokojeně. "Tvoje oči. Vidím, že jsi nakonec následoval Eliase a začal běhat s vlky. Byl jsem si jistý, že ty nikdy Cestu listu nenajdeš."
Perrin ho znal. Aram, vnuk Raena a Ily. Neměl ho rád. Usmíval se stejně jako Wil. "Běž pryč, Arame. Jsem utahanej."
"Je s tebou Egwain?"
"Z Egwain je teď Aes Sedai, Arame," zavrčel Perrin, "a vyrvala by ti srdce z těla pomocí jediný síly, kdybys ji požádal o tanec. Vypadni!"
Aram zamrkal a rychle zavřel dveře. Za sebou.
Perrin se zase svezl na polštář. "Nějak moc se usmívá," zamumlal. "Nesnáším chlapy, co se moc usmívají." Faile se začala dusit a Perrin se na ni podezíravě zadíval. Kousala se do rtu.

"Mám něco v krku," vysvětlila přiškrceným hlasem a spěšně vstala. Vydala se k široké polici vedle postele, kde Ila připravovala své lektvary, postavila se zády k němu a nalila vodu z červenozeleného džbánku do modrožlutého hrnku. "Chtěl by ses taky napít? Ila tu nechala ten prášek proti bolesti. Pomůže ti to usnout."
"Nechci žádnej prášek," zavrčel Perrin. "Faile, kdo je vlastně tvůj otec?"
Náhle úplně ztuhla. Po malé chvíli se k němu obrátila s hrnkem v obou rukou a nečitelným výrazem v zešikmených očích. Po další minutě řekla: "Můj otec je Davram z rodu Bashere, urozený pán z Bashere, Tyru a Sidony, strážce Mornské hranice, obránce Vnitrozemí, vrchní maršál královny Tenobie Saldejské. A její strýc."
"Světlo! A co ty řeči, že nakupuje dříví a prodává kožešiny? Taky si pamatuju, že jednou obchodoval s ledovýma papričkama."
"To nebyla lež," odsekla ostře, a pak tišším hlasem: "Jenom ne... celá pravda. Panství mého otce vynášejí řezivo a drahá dřeva, ledové papričky a kožešiny a spoustu dalších věcí. A jeho šafáři to pro něj prodávají, takže s tím obchoduje. Jistým způsobem."
"Proč jsi mi to nemohla říct rovnou? Takhle to schovávat. Lhát. Ty jsi urozená paní!" Zamračil se na ni s obviňujícím výrazem. Tohle nečekal. Možná menšího kupce, bývalého vojáka, to snad, ale ne tohle.
"Světlo, a co to, jak kolem pobíháš jako hledač rohu? Neříkej mi, že tě urozenej pán z Bashere a toho všeho jen tak poslal hledat roh."
Stále držíc hrnek se zase posadila vedle něj. Z nějakého důvodu se soustředila na jeho obličej. "Moji dva starší bratři zemřeli, Perrine, jeden v boji s trolloky a druhý na lovu při pádu z koně. Takže jsem se stala nejstarším dítětem, což znamená, že jsem musela studovat účetní knihy a obchod. Zatímco se moji mladší bratři cvičili na vojáky, zatímco se připravovali na boj, já jsem se musela učit, jak zvládat panství! To je povinnost nejstaršího. Povinnost! Je to hloupé, suchopárné a nudné. Pohřbená mezi papíry a úředníky. Když s sebou otec vzal Maedina na Mornskou hranici - a to je o dva roky mladší než já - tak jsem to už nevydržela. Dívky se v Saldeii neučí zacházet s mečem ani bojovat ve válce, ale otec jmenoval jednoho starého vojáka z oddílu, kterému velel jako prvnímu, mým komorníkem, a Eran mě vždycky moc rád učil, jak zacházet s noži a bojovat holýma rukama. Myslím, že se u toho bavil. V každém případě, když s sebou otec vzal Maedina, dorazily k nám zprávy, že bylo svoláno velké hledání valerského rohu, tak jsem... odešla. Napsala jsem matce dopis s vysvětlením a... odešla jsem. A do Illianu jsem dorazila právě včas, abych mohla složit hledačskou přísahu..." Zvedla ručník a znovu mu otřela pot z obličeje. "Opravdu by ses měl trochu prospat, jestli to půjde."
"Takže ty jsi nejspíš urozená paní z Bashere a tak dál?" řekl. "Jak ses vůbec dostala k obyčejnýmu kováři?"
"To slovo je ‚láska', Perrine Aybaro." Její pevný hlas byl v ostrém protikladu s tím, jak mu jemně otírala tvář. "A ty, myslím, nejsi jen tak nějaký obyčejný kovář." Ruka jí znehybněla. "Perrine, co ten chlapík myslel tím běháním s vlky? Raen se o tom Eliasovi taky zmiňoval."
Perrin na chvíli úplně ztuhl, že nemohl dýchat. A přesto jí právě vyčinil, že před ním má tajemství. Tohle měl za to, že spěchal, a zlobil se. Když spěcháte při práci s kladivem, obvykle se praštíte do palce. Pomalu vydechl a pověděl jí to. O tom, jak potkal Eliase Macheru a zjistil, že může mluvit s vlky. Jak jeho oči změnily barvu, jak začal lépe vidět, jak se mu zbystřil sluch a zlepšil čich, jako vlkovi. O vlčím snu. O tom, co se s ním stane, jestli někdy ztratí spojení se svým lidstvím. "Je to tak snadný. Občas, zvlášť ve snu, zapomenu, že jsem člověk a ne vlk. Jestli si jednou dost rychle nevzpomenu, jestli ztratím spojení, stanu se vlkem. Přinejmenším ve svý hlavě. Budu takovej napůl špatnej obraz vlka. Nezůstane tu nic ze mě." Přestal a čekal, až se zachvěje a odtáhne se.
"Jestli máš vážně tak dobrý uši," prohlásila klidně, "budu si muset dávat pozor na to, co poblíž tebe říkám."
Perrin ji chytil za ruku, aby ho přestala poplácávat. "Slyšelas něco z toho, co jsem říkal? Co si pomyslí tvůj táta s mámou, Faile? Půlvlčí kovář. A ty urozená paní! Světlo!"
"Slyšela jsem každý slovo. Otec to schválí. Vždycky říkal, že krev v naší rodině měkne. Není tak silná jako za starých časů. Vím, že si myslí, že jsem strašně měkká." Předvedla mu úsměv dost divoký, že by se za něj nemusel stydět ani vlk. "Jistě, matka vždycky chtěla, abych si vzala krále, který jednou ranou

mečem přesekne trolloka vejpůl. Předpokládám, že tvoje sekera bude stačit, ale mohl bys jí říct, že jsi králem vlků? Nemyslím, že by se našel někdo, kdo by zpochybnil tvůj nárok na takový trůn. Vlastně matce by asi stačilo to rozsekávání trolloků vejpůl, ale to druhé by se jí určitě taky líbilo."
"Světlo!" zachraptěl Perrin. Mluvila skoro vážně. Ne, mluvila úplně vážně. Jestli byla aspoň z půlky vážná, tak si Perrin nebyl jist, jestli by nebyli trolloci lepší než setkání s jejími rodiči.
"Na," řekla a přidržela mu u úst hrnek s vodou. "Mluvíš, jako by ti vyschlo v krku."
Perrin polkl a vyprskl, jak to bylo hořké. Ona do toho zamíchala Ilin prášek! Snažil se přestat, ale ona mu to nalila do úst, takže to buď mohl spolknout, nebo se udávit. Než stačil hrnek odstrčit, dostala do něj polovinu jeho obsahu. Proč musely léky vždycky chutnat tak odporně? Měl podezření, že to ženy dělají schválně. Byl by se vsadil, že to, co si připravují pro sebe, takhle nechutná. "Říkal jsem ti, že to nechci. Pfuůůj!"
"Vážně? Tak to jsem tě asi neslyšela. Ale stejně se potřebuješ prospat." Pohladila ho po kudrnatých vlasech. "Spi, můj Perrine."
Snažil se jí říci, že jí to určitě řekl a že to ona slyšela, ale slova se mu nějak zamotala na jazyku. Oči se mu samy zavíraly. Vlastně je nedokázal udržet otevřené. Poslední, co slyšel, bylo její tiché mumlání.
"Spi, můj vlčí králi. Spi."

KAPITOLA TŘETÍ

Chybějící lístek

Perrin stál u tuatha'anských vozů v jasném světle sám a v boku neměl šíp, nic ho nebolelo. Mezi vozy bylo pod železnými kotlíky, zavěšenými na trojnožkách, naskládané dříví na oheň. Na šňůrách viselo vyprané prádlo. Nebyli tu však žádní lidé ani koně. On na sobě neměl kabátec ani košili, ale dlouhou koženou kovářskou zástěru, takže měl holé paže. Mohl to snad být obyčejný sen, až na to, že věděl, že je to sen. A znal pocit, jakým vlčí sen působil, znal jeho opravdovost, jeho tvrdou realitu, od vysoké trávy pod nohama přes vánek, dující ze západu, který mu čechral vlasy, po roztroušené jasany a jedlovce. Veselé cikánské vozy však příliš skutečné nevypadaly, působily nehmotně, jako by se každou chvíli měly rozvlnit a zmizet. Cikáni nikdy nezůstávali dlouho na jednom místě. Půda je nedržela.
Napadlo ho, nakolik drží půda jeho. Položil si ruku na sekeru - a překvapeně se podíval dolů. Ve smyčce u pasu měl těžké kovářské kladivo, ne sekeru. Zamračil se. Kdysi by se takto rozhodl, dokonce si myslel, že se tak rozhodl, ale teď už ne. Sekera. Vybral si sekeru. Hlavice kladiva se náhle rozvlnila a změnila se v půlměsíčnou čepel se silným trnem, načež tu zase byl válec pevné oceli, a zpátky. Nakonec se to zastavilo na sekeře. To se ještě nikdy nestalo. Tady mohl věci měnit podle své vůle docela snadno, přinejmenším věci na sobě. "A chci sekeru," pronesl pevně. "Sekeru."
Rozhlédl se kolem a na jihu tak tak rozeznával nějaký statek. V poli s ječmenem obklopeném hrubou kamennou zídkou se pásli jeleni. Vlci tu cítit nebyli, a on ani nevolal Hopsala. Vlk mohl nebo nemusel přijít, dokonce ho ani nemusel slyšet, ale někde tam docela dobře mohl být Zabiječ. Za opasek proti sekeře ho náhle zatahal toulec ježící se šípy a v ruce se mu objevil pevný dlouhý luk s nasazeným šípem se širokou hlavicí. Levé předloktí mu kryl dlouhý kožený chránič. Kromě jelenů se nikde nic nehýbalo.
"Nejspíš se hned tak neprobudím," zabručel si pro sebe. Ať už do něj Faile nacpala cokoliv, úplně ho to odrovnalo. Vzpomínal si na to tak jasně, jako by se jí díval přes rameno. "Nacpala to do mě, jako bych byl malý dítě," zavrčel. Ženy!
Udělal jeden z těch dlouhých kroků - země se kolem něj rozmazala - a vstoupil na dvorek. Dvě tři slepice se rozprchly, utíkaly, jako by již zcela zdivočely. Košár s kamennými stěnami byl prázdný a obě stodoly s doškovými střechami byly pevně zavřené. Přestože v oknech stále visely záclony, působil dvouposchoďový dům prázdným dojmem. Byl-li toto skutečný odraz bdělého světa - a to vlčí sen obvykle byl, i když zvláštním způsobem - lidé odsud odešli již před mnoha dny. Faile měla pravdu. Jeho varování se zřejmě rozneslo i mimo místa, která navštívil.
"Faile," zamumlal. Dcera urozeného pána. Ne, ne jen tak nějakého urozeného pána. Trojnásobného urozeného pána - vrchního maršála a strýce královny. "Světlo, to z ní dělá sestřenici královny!" A ona miluje obyčejného kováře. Ženy byly velmi zvláštní.
Ve snaze zjistit, jak daleko se jeho slovo dostalo, křížem krážem prošel přes půlku Devenského Průseku, míli i víc jedním krokem, zase se vrátil a překřížil vlastní stopu. Většina statků, které navštívil, byla stejně prázdná. Ani ne na jednom z pěti byly vidět známky obývání, otevřené dveře, vytažená okna, prádlo venku na šňůře, panenky, káči nebo dřevěné koníky ležící na zápraží. Zvláště při pohledu na hračky se mu svíralo srdce. I kdyby nevěřili jeho varování, kolem bylo určitě dost vypálených statků, aby jim řekly to stejné, zhroucené hromady ohořelých trámů, očazené komíny jako ponuré, mrtvé prsty.
Ohnul se, aby vrátil panenku s usmívající se skleněnou tvářičkou a šatičkami s vyšitými kvítky - nějaká žena tolik milovala svou dcerku, aby se namáhala se vším tím nimravým vyšíváním - a zamrkal. Stejná panenka dosud stále ležela na schodech, odkud ji zvedl. Když natáhl ruku, panenka v jeho ruce zmizela.

Záblesky černi na obloze mu překazily divení. Krkavci, dvacet nebo třicet pohromadě, mířili směrem k Západnímu polesí. Směrem k pohoří Oparů, kde poprvé zahlédl Zabíječe. Chladně je sledoval, až se krkavci změnili v černé tečky, a pak zmizeli úplně. Potom se vydal za nimi.
Každým dlouhým krokem překonal pět mil, krajina byla rozmazaná, jen mezi každým krokem ne. Hnal se do hustě zarostlého, skalnatého Západního polesí, přes křovím porostlé Pískopce, k horám s čepicemi

z mraků, kde údolí a svahy pokrývaly jedle, borovice a kaliny, právě do toho údolí, kde poprvé zahlédl muže, jehož Hopsal nazval Zabíječem, na horskou stráň, na níž se ocitl při návratu z Tearu.
Stála tam brána, zavřená, lístek avendesory byl jenom jedním z myriády složitě vyřezávaných lístků a lián. Na sporých kouscích hlíny mezi ohlazenými kameny, kde kdysi vyhořel Manetheren, rostly řídce roztroušené stromy, zakrslé a vytvarované větry. Na hladině Manetherendrelly dole se odráželo slunce. Slabý vítr, vanoucí zdola z údolí, k němu přinesl pach vysoké, králíků a lišek. Na dohled se nic nehýbalo. Ve chvíli, kdy už chtěl odejít, ztuhl. Lístek avendesory. Jeden lístek. Loial uzavřel bránu tím, že umístil oba lístky na této straně. Obrátil se a zježily se mu vlasy. Brána byla otevřená, její křídla se vlnila ve větru jako živé rostlinstvo. V bráně se mihotal jeho odraz. Jak to? napadlo ho. Loial tu zatracenou věc zavřel. Nevědomky překročil vzdálenost k bráně - a náhle byl přímo v ní. V zelené spleti na vnitřní straně brány žádný trojlístek nebyl. Zvláštní pomyšlení, že právě teď někdo v bdělém světě - někdo nebo něco - prochází místem, kde právě stál. Dotkl se matného povrchu a zavrčel. Klidně to mohlo být zrcadlo. Ruka mu klouzala jako po nejhladším skle.
Koutkem oka zachytil lístek avendesory, který se náhle objevil uvnitř, a uskočil právě včas, když se brána začala zavírat. Někdo -nebo něco - vyšel ven, nebo vstoupil dovnitř. Ven. Muselo to být ven. Chtěl pochybovat o tom, že to byli další trolloci a mizelci přicházející do Dvouříčí. Křídla brány se spojila a znovu tu byla jen kamenořezba.
Pocit, že ho někdo pozoruje, bylo jediné varování, jehož se mu dostalo. Odskočil - jen matně zahlédl cosi černého mířícího přímo k místu, kde předtím byla jeho hruď. Šíp - odskočil jedním z těch dlouhých kroků a přistál na protějším svahu, skočil znovu, ven z Manetherenského údolí do hájku vysokánských jedlí, a pak ještě jednou. Běžel a usilovně přemýšlel, představoval si v duchu údolí a krátký záblesk šípu. Přišel z tamtoho směru v takovém úhlu, když se dostal k němu, takže musel vyjít z...
Posledním krokem se vrátil zpátky na svah nad pohřebištěm Manetherenu a přikrčil se mezi slabými, větrem ohnutými borovicemi s lukem připraveným k použití. Pod ním, mezi zprohýbanými stromy a balvany, někdo vystřelil ten šíp. Zabíječ musel být někde tam dole. Musel být dole...
Perrin bez přemýšlení uskočil zpátky a hory se změnily v šedohnědozelenou šmouhu.
"Téměř," zavrčel. Téměř zopakoval svou chybu z Luhu, znovu si myslel, že se nepřítel bude pohybovat tak, aby to vyhovovalo jemu, čekat tam, kde chtěl on.
Tentokrát utíkal tak rychle, jak jen dokázal, třemi bleskovými kroky se dostal na okraj Pískopců v naději, že ho nikdo neviděl. Tentokrát udělal široký kruh a vrátil se výš na stejnou stráň, tam, kde byl vzduch řídký a studený, a těch pár stromů tu vypadalo jako keře s tlustými kmeny a stály přes padesát kroků od sebe, vrátil se tak, aby byl nad místem, které by si člověk mohl vybrat k tomu, aby viděl na toho, kdo by se chtěl proplížit na místo, odkud byl vystřelen šíp.
A tam byla jeho kořist, o sto kroků níž, vysoký, tmavovlasý muž v tmavém kabátci se krčil vedle žulové tabule, v ruce zpola natažený luk, a s dychtivou trpělivostí pozoroval svah pod sebou. Tohle bylo poprvé, kdy si ho Perrin mohl lépe prohlédnout. Pro jeho oči neznamenalo sto kroků žádnou dálku. Tento Zabíječ měl kabátec s vysokým límečkem hraničního střihu a tváří se natolik podobal Lanovi, aby mohl být strážcovým bratrem. Až na to, že Lan vůbec žádné bratry neměl - neměl jediného žijícího příbuzného, o němž by Perrin věděl - a i kdyby nějakého měl, ten by rozhodně nebyl tady. Ale muž byl z Hraničních států. Možná ze Shienaru, i když měl dlouhé vlasy, ne až na jeden pramen vyholenou hlavu, které mu přidržovala spletená kožená čelenka, právě jako to nosil Lan. Ale Malkieri být nemohl. Lan byl posledním žijícím Malkierim.
Ať už však přišel odkudkoliv, Perrin nijak neváhal natáhnout luk. Široká hlavice šípu mířila Zabíječi přímo na záda. Muž se ho snažil zabít ze zálohy. Střílet dolů z kopce však nebylo nijak snadné.
Možná mu to trvalo moc dlouho, nebo ten chlapík možná vycítil jeho studený pohled, ale Zabíječ se náhle změnil v rozmazanou šmouhu mizející k východu.
Perrin se ho s kletbou jal pronásledovat, třemi kroky k Pískopcům, dalším do Západního polesí. Mezi duby a kalinami a v podrostu Zabíječ zmizel.
Perrin se zastavil a zaposlouchal se. - Ticho. Veverky a ptáci umlkli. Zhluboka se nadechl. Nedávno tudy prošlo stádečko vysoké. A vznášel se tu slabý pach čehosi, sice lidského, ale na člověka příliš chladného, příliš bezcitného, pach, který mu cosi připomněl. Zabíječ byl někde blízko. Vzduch byl stejně

nehybný jako les. Ani ten nejslabší vánek mu neprozradil, odkud ten pach přichází.
"Hezký trik, Zlatooký, uzavřít bránu."
Perrin se napjal a nastražil uši. Nedalo se poznat, odkud z hustého podrostu ten hlas vycházel. Ani lístek se nepohnul.
"Kdybys věděl, kolik Stínemstvořených zahynulo, když se snažili dostat z Cest, zabolelo by tě u srdce. Machin Shin měl u té brány hostinu, Zlatooký. Ale nebyl to dost dobrý trik. Viděl jsi, brána je zase otevřená."
Tam, kousek napravo. Perrin vklouzl mezi stromy tak tiše, jako když tady lovíval.
"Pro začátek to bylo jen pár set, Zlatooký. Dost na to, aby to ty hloupé bělokabátníky vyvedlo z míry a aby zařídili, že odpadlík zemře." Zabíječ teď mluvil rozzlobeně. "Ať mě Stín pohltí, jestli ten chlap nemá víc štěstí než Bílá věž." Najednou se zachichotal. "Ale ty, Zlatooký. Tvoje přítomnost mě překvapila. Jsou tací, kteří chtějí tvoji hlavu na kopí. To tvoje drahocenné Dvouříčí teď prohledají od začátku do konce, aby tě vyhnali ven. Co řekneš na to, Zlatooký?"
Perrin ztuhl vedle pokrouceného kmene velkého dubu. Proč ten muž tolik mluví? Proč vůbec mluví? Láká mě přímo k sobě.
Perrin se zády opřel o silnou kůru a prohlížel si les. Žádný pohyb. Zabíječ chtěl, aby přišel blíž. Nepochybně do léčky. - A on chtěl toho muže najít a rozervat mu hrdlo. Přesto by to mohl být on, kdo zemře, a kdyby k tomu došlo, nikdo by se nedozvěděl, že je brána otevřená a trolloci přicházejí po stovkách, možná po tisících. On nebude hrát Zabíječovu hru.
S neveselým úsměvem vystoupil z vlčího snu, nařídil si probudit se, a...
...Faile ho objala kolem krku a bílými zoubky mu okusovala vousy, zatímco u táborových ohňů cikánské housle vyluzovaly jakousi divokou, žhavou melodii. Ilin prášek. Nemůžu se probudit! Přestal si uvědomovat, že se jedná o sen. Se smíchem popadl Faile do náručí a zanesl ji do stínu, kde byla měkká tráva.
* * *
Probouzení byl pomalý proces, kdy si začal postupně uvědomovat tupou bolest v boku. Dovnitř malými okénky proudilo denní světlo. Jasné světlo. Ráno. Pokusil se posadit, ale se zasténáním se svezl zpátky.
Faile vyskočila z nízké stoličky. Podle tmavých kruhů pod očima bylo jasné, že nespala. "Lež klidně," řekla. "Už tak jsi sebou ve spánku pořád jenom házel. Nedávala jsem pozor, abys nespadl z postele a nevrazil sis tu věc do těla celou, jen aby sis to udělal teď, když jsi vzhůru." O rám dveří se opíral Ihvon, připomínající tmavou čepel.
"Pomoz mi sednout," řekl Perrin. Mluvení ho bolelo, ale dýchání také, a on musel mluvit. "Musím se dostat do hor. K bráně."
Faile mu položila ruku na čelo a zamračila se. "Horečku nemáš," zamumlala. Pak, silnějším hlasem: "Ty pojedeš do Emondovy Role, kde tě jedna z Aes Sedai může vyléčit. Rozhodně se nezabiješ tím, že se budeš snažit dostat do hor s šípem v těle. Slyšíš mě? Jestli uslyším ještě jedno slovo o horách nebo bránách, tak nechám Ilu, aby ti namíchala něco, co tě zase uspí, a poputuješ v nosítkách. Stejně si myslím, že bys měl."
"Trolloci, Faile! Brána je zase otevřená! Musím je zastavit!"
Žena ani na chvíli nezaváhala, než zavrtěla hlavou. "S tím nemůžeš nic dělat, určitě ne v takovým stavu. Tebe čeká Emondova Role."
"Ale -!"
"Žádný ale, Perrine Aybaro. Už ani slovo."
Perrin zaskřípal zuby. Nejhorší bylo, že měla pravdu. Jestli nedokáže ani sám vstát z postele, jak by se mohl udržet v sedle až do Manetherenu? "Tak Emondova Role," pravil velkomyslně, ale ona přesto prskala a mumlala něco o "umanutosti". Co vlastně chtěla? Já jsem byl velkomyslný, Světlo ji spal za tu její umínénost!
"Takže tu bude víc trolloků," poznamenal Ihvon zamyšleně. Nezeptal se, jak to Perrin ví. Pak potřásl hlavou, jako by myšlenku na trolloky zaháněl. "Řeknu ostatním, že jsi vzhůru." Vyklouzl ven a zavřel za sebou dveře.
"Jsem snad ten jedinej, kdo vidí nebezpečí?" zabručel Perrin.

"Já vidím šíp ve tvým těle," prohlásila pevně Faile.
Ta připomínka ho bodla. Jen tak tak potlačil ston. A ona spokojeně kývla. Spokojeně!
Chtěl být na nohou a okamžitě vyrazit na cestu. Čím dřív bude vyléčený, tím dřív bude moci zařídit uzavření brány, tentokrát navždy. Faile trvala na tom, že ho nakrmí. Ke snídani dostal hustý vývar plný mačkané zeleniny, vhodný tak pro bezzubé nemluvně. Faile ho krmila lžící a mezi sousty mu otírala bradu. Nedovolila mu, aby se najedl sám, a kdykoliv protestoval nebo chtěl, aby si pospíšila, zatlačila mu slova zpátky do úst lžící vývaru. Dokonce mu ani nedovolila, aby si omyl obličej. Když se dostala k tomu, že mu kartáčovala vlasy a česala vousy, rozhodl se pro důstojné mlčení.
"Když jsi mrzutý, moc ti to sluší," řekla. A štípla ho trochu do nosu!
Ila, dnes ráno v zelené haleně a modré sukni, vyšplhala na vůz s jeho kabátcem a košilí. Obojí bylo vyčištěno a zašito. K jeho rozhořčení musel nechat obě ženy, aby mu pomohly při oblékání. Musel jim dovolit, aby mu pomohly se posadit, aby se mohl obléknout. Kabátec zůstal rozepnutý a košili si nemohl strčit do spodků, jen ji ohrnul kolem dříku.
"Děkuju, Ilo," řekl a přejel prstem úhledné švy. "Tohle je skvělá práce s jehlou."
"To je," souhlasila. "Faile je při šití velice šikovná."
Faile zrudla a Perrin se zazubil, když si vzpomněl, jak ohnivě mu sdělovala, že mu nikdy nebude zašívat šaty. Záblesk v jejím oku ho však varoval, aby držel jazyk za zuby. Občas bylo mlčení moudřejší.
"Děkuju, Faile," řekl místo toho vážně. Faile se zarděla ještě víc.
Když ho konečně dostaly na nohy, ke dveřím už došel docela snadno, ale musel obě ženy nechat, aby ho podpíraly cestou ze schodů. Aspoň že koně byli nasedláni a shromáždili se tu všichni dvouřičtí mládenci s luky na zádech. S čistými obličeji, v čistých šatech, a vidět bylo jen pár obvazů.
Noc s Tuatha'any jim očividně prospěla na duchu, dokonce i těm, kteří stále vypadali, že neujdou ani sto kroků. Divokost, která byla včera v jejich očích, teď byla jen stínem. Wil měl samozřejmě na každé ruce zavěšeno hezké cikánské děvče s velkýma očima a Ban Lewin, s velkým nosem a obvazem kolem hlavy, díky němuž mu vlasy stály jako křoví, držel v rukou další, která se nesměle usmívala. Většina ostatních držela misky s rozvařenou zeleninou a lžícemi a cpali se o sto šest.
"Tohle je dobrý, Perrine," řekl Dannil a podal prázdnou misku jedné Cikánce. Ta kývla, jako by se toho vysokého hubeňoura ptala, jestli chce ještě, a on zavrtěl hlavou, ale řekl: "Nemyslím, že bych toho někdy mohl dostat dost, tys dostal?"
"Já už mám dost," sdělil mu Perrin kysele. Zelenina a vývar.
"Cikánská děvčata včera v noci tancovala," vykládal Dannilův bratranec Tell s rozšířenýma očima. "Všechny neprovdaný ženy a některý z vdaných! Měl jsi to vidět, Perrine."
"Už jsem viděl Cikánky tancovat, Telle."
Očividně se mu nepodařilo potlačit v hlase to, co při pohledu na ně cítil, protože Faile suše podotkla: "Viděl jsi tiganzu, že ano? Jednou, jestli budeš hodný, tak ti možná zatančím sa'saru a ukážu ti, co je doopravdy tanec." Ila zalapala po dechu, když poznala název tance, a Faile začervenala ještě víc než uvnitř.
Perrin našpulil rty. Jestli tahle sa'sara dokázala rozproudit krev víc než pohupování a vlnění cikánských žen - tiganza, tak se to jmenovalo? - tak by rozhodně moc rád viděl, jak ji Faile tančí. Dával si pozor, aby se na ni nepodíval.
Přišel Raen ve stejném ostře zeleném kabátci, ale spodky měl červenější, než si Perrin vůbec uměl představit. Z té kombinace ho rozbolela hlava. "Dvakrát jsi navštívil naše ohně, Perrine, a podruhé odcházíš bez hostiny na rozloučenou. Musíš přijít brzy znovu, abychom to mohli napravit."
Perrin se odstrčil od Faile a Ily - konečně mohl stát sám - a položil ruku šlachovitému muži na rameno. "Pojď s náma, Raene. Nikdo v Emondově Roli vám neublíží. Přinejhorším je to tam bezpečnější než tady s trolloky."
Raen zaváhal, ale pak se otřásl a zamumlal: "Nevím, jak jsi mě vůbec přiměl o něčem takovém uvažovat." Obrátil se a hlasitě řekl: "Lidé, Perrin nás požádal, abychom šli s ním do jeho vesnice, kde budeme v bezpečí před trolloky. Kdo si přeje jít?" Cikáni na něj šokovaně zírali. Některé ženy si k sobě přitáhly děti a ty se schovávaly do jejich sukní, jako by je vyděsila už jen pouhá představa. "Vidíš, Perrine?" obrátil se k němu Raen. "Pro nás je bezpečí v tom, že jsme pořád v pohybu, ne ve vesnici. Ujišťuji tě, že

jsme nestrávili ani dvě noci na jednom místě, a poputujeme celý den, než se zase zastavíme."
"To by nemuselo stačit, Raene."
Mahdí pokrčil rameny. "Tvoje starosti mě varují, ale budeme v pořádku, jestli na nás posvítí Světlo."
"Cesta listu neznamená jen nepáchat násilí," poznamenala Ila jemně, "ale také přijímat to, co přichází. List spadne v pravý čas, bez námitek. Světlo nás zachová v bezpečí po náš vyměřený čas."
Perrin se s nimi chtěl hádat, ale za vším tím přátelstvím a soucitem na tvářích ležela pevnost kamene. Napadlo ho, že by dřív přesvědčil Bain a Chiad, aby si oblékly šaty a vzdaly se oštěpu - nebo Gaul! - než by dokázal, aby se tito lidé pohnuli byť jenom o coul.
Raen potřásl Perrinovi rukou, a s tím začaly Cikánky objímat dvouříčské mládence, také Ihvona, a Cikáni jim začali potřásat rukama. Všichni se smáli a loučili se a přáli si navzájem bezpečnou cestu v naději, že se zase setkají. Tedy skoro všichni Cikáni. Aram stál stranou, mračil se a ruce měl vražené do kapes. Když ho Perrin viděl naposled, mladík v sobě měl jakousi trpkost, což bylo u Cikána zvláštní. Muži se nespokojili s tím, že Faile potřásli rukou, ale taky ji objímali. Když někteří z mladších Cikánů byli příliš nadšení, Perrin se držel, jenom trochu skřípal zuby. Dokonce se mu podařilo se usmát. Jeho neobjala žádná žena mladší než Ila. Faile se jaksi podařilo, že i když se nechala objímat a mačkat kdejakým hubeným bláznivě oblečeným Cikánem, u něj stála na stráži jako mastif. Ženy bez šedých vlasů se na ni jen podívaly a vybraly si někoho jiného. Wil mezitím zřejmě políbil každou sukni v táboře. Taktéž Ban, i přes ten svůj nos. Dokonce i Ihvon se bavil. Faile by jedině prospělo, kdyby jí některý z těch chlapíků pochroumal žebra.
Nakonec Cikáni, až na Raena a Ilu, odstoupili, takže kolem Dvouříčanů vznikl volný prostor. Šlachovitý šedovlasý muž se obřadně uklonil s rukou na hrudi. "Přišli jste v míru. Odejděte v míru. U našich ohňů budete vždycky vítáni. Cesta listu je mír."
"Mír buď vždycky s vámi," odpověděl Perrin, "a všechen Lid." Světlo, kéž tomu tak je. "Najdu tu píseň, nebo ji najde někdo jiný, ale píseň se bude zpívat, letos nebo příští rok." Napadlo ho, jestli ta píseň vůbec někdy existovala, nebo jestli Tuatha'ani začali svou nekonečnou pouť pátráním po něčem jiném. Elias mu řekl, že nevědí, jakou píseň hledají, jenom že ji poznají, až ji najdou. Ať najdou aspoň bezpečí. Aspoň to. "Jako tomu bylo, jako tomu bude zas, svět bez konce."
"Svět bez konce," odpověděli Tuatha'ani vážně. "Svět a čas bez konce."
Zatímco Ihvon a Faile pomáhali Perrinovi na Tanečníka, ostatní si vyměňovali ještě poslední potřesení rukama či objetí. Wil nasbíral posledních pár hubiček. A Ban taky. Ban! A jeho nos! Ostatním vážně zraněným pomohli do sedel a Cikáni mávali, jako by se staří sousedé vydávali na dalekou cestu.
Raen přišel a potřásl Perrinovi rukou. "Nezvážíš to znovu?" zeptal se Perrin. "Pamatuju se, jaks říkal, že kdysi se po světě volně toulala špatnost. Teď je to horší, Raene, a tady."
"Mír s tebou, Perrine," odvětil s úsměvem Raen.
"S tebou taky," řekl Perrin smutně.
Aielové se objevili teprve tehdy, když byli míli na sever od cikánského tábora. Bain a Chiad se podívaly na Faile, než odklusaly dopředu na své obvyklé místo. Perrin si nebyl jist, co by se jí podle nich mohlo u Cikánů stát.
K Tanečníkovi přistoupil Gaul a snadno s ním vyrovnal krok. Oddíl se nepohyboval příliš rychle, když skoro polovina mužů šla pěšky. Gaul se podíval na Ihvona zvažujícím pohledem, než se obrátil k Perrinovi. "To tvoje zranění je v pořádku?"
Perrina zranění bolelo jako ďas. Každý krok, který jeho kůň udělal, pohnul šípem. "Cítím se skvěle," řekl, aniž přitom zaskřípal zuby. "Možná si dneska večer budeme moct v Emondově Roli zatancovat. A co ty? Strávils noc příjemně hraním Dívčiny hubičky?" Gaul klopýtl a málem spadl na obličej. "Co se to děje?"
"Kterou jsi slyšel tu hru navrhovat?" zeptal se Aielan tiše s pohledem upřeným přímo před sebe.
"Chiad. Proč?"
"Chiad," zamumlal Gaul. "Ta žena je Goshienka. Goshienka! Měl bych ji vzít zpátky k Horkým pramenům jako gai'šain." Ta slova zněla rozhněvaně, ale ne jeho zvláštní tón. "Chiad."
"Povíš mi, co to znamená?"
"Myrddraal je míň mazaný než ta ženská," prohlásil Gaul bezvýrazně, "a trollok bojuje s větší ctí." Po

chvíli dodal se zuřivým podtónem: "A koza má víc rozumu." Gaul zrychlil krok a doběhl obě Děvy. Pokud však Perrin poznal, nemluvil s nimi, jen s nimi srovnal krok.
"Pochopils z toho něco?" zeptal se Perrin Ihvona. Strážce zavrtěl hlavou.
Faile si odfrkla. "Jestli jim bude chtít dělat potíže, tak ho pověsí za paty na větev, aby vychladl."
"Tys tomu rozuměla?" zeptal se Perrin jí. Ona šla vedle něj a ani se na něj nepodívala, ani neodpověděla, což Perrin pochopil tak, že nerozuměla. "Myslím, že bych mohl ten Raenův tábor navštívit znovu. Už je to dávno, co jsem viděl tiganzu. Bylo to... zajímavý."
Faile si cosi tiše zamumlala, ale Perrin zachytil: "Tobě by taky prospělo pověsit za paty!"
Perrin se na ni svrchu usmál. "Ale nebudu muset. Tys mi přece slíbila, že mi zatančíš tu sa'saru." Její tvář znachověla. "Je to něco podobnýho jako tiganza? Totiž, jinak by to nemělo smysl."
"Ty zabedněnej troubo!" vyštěkla Faile a vzhlédla pak k němu. "Muži házou srdce i bohatství k nohám žen, co tancují sa'saru. Kdyby matka věděla, že ji umím -" Zuby jí cvakly, jako by se rozhodla, že řekla až moc, a prudce otočila hlavu. Od kořínků tmavých vlasů až po okraj výstřihu byla celá šarlatová.
"Takže není důvod, abys to tancovala," řekl jí Perrin tiše. "Moje srdce a bohatství, teda to, co mám, ti už u nohou leží."
Faile klopýtla, pak se tiše zasmála a přitiskla tvář k jeho lýtku. "Na mě jsi moc chytrý," zamumlala. "Jednou ti to zatancuju a krev ti bude vřít v žilách."
"To už vře teď," řekl Perrin a ona se zasmála. Zasunula ruku za třmen a objala jeho nohu.
Po chvíli se ani pomyšlení na tancující Faile - představil si to z tance Cikánek, muselo to být něco ještě lepšího - nemohlo vyrovnat bolesti v jeho boku. Každý krok, který Tanečník udělal, byl hotová agonie. Perrin se držel zpříma. Tak to zřejmě bolelo o maličko míň. Kromě toho nechtěl zkazit to, jak Tuatha'ani všem zvedli náladu. Ostatní muži také seděli v sedlech vzpřímeně, dokonce i ti, kteří se den předtím choulili a drželi hřívy. A Ban, Dannil a ostatní kráčeli se zdviženou hlavou. On se nezhroutí první.
Wil si začal pohvizdovat "Návrat domů od Tarwinova sedla" a tři čtyři další se k němu připojili. Po chvíli začal Ban zpívat hlubokým čistým hlasem.

"Domov můj čeká tam na mě,
a spanilá dívka, co je mi vším.
Ze všech pokladů, co čekají na mé,
tohle najít chci především.
Oči tak veselé má a sladký její smích,
objetí tak milé a útlý kotník,
polibek vřelý, tak to je hřích.
Je-li větší poklad, to netuším. "

Při druhé sloce se k němu připojili další, až zpívali všichni, dokonce i Ihvon. A Faile. Perrin samozřejmě ne, příliš často mu říkali, že zpívá jako přišlápnutá žába. Někteří dokonce srovnali krok do taktu.

"Ó já viděl Tarwinovo sedlo,
a trolloků řvoucí hordu.
Já čelil půllidí útoku,
a kráčel jsem po ostří smrti kordu.
Ale spanilá dívenka čeká tam na mě,
pro tanec a polibek zpod jabloně... "

Perrin potřásl hlavou. Den předtím byli připravení utéci a schovat se. Dneska zpívali o bitvě, která se odehrála tak dávno, že po ní zůstala vzpomínka jen v písni ve Dvouříčí. Třeba se z nich stávali vojáci. Budou se z nich muset stát vojáci, leda by se mu podařilo zavřít tu bránu.
Stále častěji se objevovaly statky a stály blíž u sebe, až cestovali po udusané cestě mezi poli lemovanými živými ploty či nízkými zídkami z hrubého kamene. Opuštěné statky. Tady se nikdo půdy nedržel.
Dorazili na Starou silnici, vedoucí na sever od Bílé řeky, od Manetherendrelly, skrze Devenský Průsek k

Emondově Roli, a konečně spatřili ovce na pastvinách, velká stáda, jako by někdo sehnal stáda nejméně tuctu hospodářů dohromady, a tam, kde by kdysi byl jen jeden ovčák, jich nyní bylo deset, z čehož dobrou polovinu tvořili dospělí muži. Ovčáci vyzbrojení luky se za nimi dívali, jak projíždějí kolem a zpívají, co mají sil, aniž by věděli, co si z toho mají vybrat.
Perrin také nevěděl, co si má vybrat, když poprvé spatřil Emondovu Roli, a stejně na tom byli dvouříčtí muži, podle toho, jak přestali zpívat.
Stromy, plůtky a živé ploty u vesnice byly prostě pryč. Nejzápadnější domy Emondovy Role kdysi stály mezi stromy na okraji Západního polesí. Duby a kaliny mezi domy zůstaly, ale teď byl okraj lesa dobrých pět set kroků daleko, což bylo asi tak daleko, kolik dostřelil dlouhý luk, a ozývalo se zvonění seker, jak muži zatlačovali les ještě dál. Řada za řadou po pás sahajících kůlů zaražených do země ve stejném úhlu, obklopovaly vesnici hned kousek za domy a představovaly tak zátaras z naostřených hrotů, až na místo, kudy vedla silnice. V pravidelných rozestupech za kůly stálí muži jako hlídky. Někteří měli kusy staré zbroje či kožené košile pošité rezavými ocelovými kolečky, pár jich mělo jakési staré ocelové klobouky, v rukou drželi kančí oštěpy či halberdy, které vyhrabali někde na půdě, či háky na křoví nasazené na dlouhých tyčích. Jiní muži a chlapci byli s luky na některých doškových střechách. Když si všimli, že se Perrin a ostatní blíží, zavolali na lidi dole.
Vedle cesty za kůly stál nějaký vynález ze dřeva a s tlustého provazu a opodál ležela hromada kamenů větších než mužská hlava. Ihvon si všiml, jak se na to Perrin zamračil, když se přiblížili. "Katapult," vysvětloval strážce. "Zatím jich je šest. Vaši tesaři věděli, jak na to, když jsme jim to s Tomasem jednou ukázali. Ty kůly zadrží útočící trolloky i bělokabátníky." Klidně mohl rozebírat případný další déšť.
"Říkala jsem ti, že se vesnice připravuje na obranu." Faile mluvila s ohnivou pýchou, jako by to byla její vesnice. "Tvrdí lidé na tak měkkou zemi. Skoro by mohli být Saldejci. Moirain vždycky tvrdila, že krev Manetherenu tady pořád proudí v plné síle."
Perrin mohl jenom vrtět hlavou.
Udusané ulice byly dost plné, aby to stačilo na město, a mezery mezi domy byly zaplněny vozy a žebříňáky. Otevřenými dveřmi a okny bez okenic viděl další lidi. Dav se před Ihvonem a Aiely rozděloval a po ulici je doprovázel šepot.
"To je Perrin Zlatooký."
"Perrin Zlatooký."
"Perrin Zlatooký."
Přál si, aby to nedělali. Tihle lidé ho znali, alespoň někteří z nich. Co si mysleli, že dělají? Támhle byla Neysa Ayellinová s koňskou tváří, která mu v deseti nasekala na zadek, když ho tenkrát Mat umluvil, aby jí ukradli angreštový koláč. A tady byla růžolící Cilia Coleová s velkýma očima, první děvče, které kdy políbil, a stále byla příjemně baculatá. Pel Aydaer s fajfkou a holou hlavou, který Perrina učil chytat pstruhy holýma rukama, samotná Daisa Congarová, vysoká, rozložitá žena, vedle níž vypadala Alsbet Luhhanová měkce, se svým manželem Witem, snědým mužíkem, jako obvykle zastíněným svou ženou. A všichni na něj civěli a šeptali lidem z daleka, kteří snad nevěděli, kdo je. Když starý Cenn Buie zvedl na ramena malého hošíka, ukázal na Perrina a cosi chlapci nadšeně vykládal, Perrin zasténal. Všichni se zbláznili.
Obyvatelé se táhli za Perrinem a ostatními a tlačili se i kolem nich, jako při přehlídce, a zástup provázela vlna šepotu. Slepice prchaly na všechny strany, aby je lidé nepošlapali. Bučení telat a kvičení vepřů v ohradách za domy soutěžilo s hlučením lidí. Na Trávníku se tlačily ovce a černobílé krávy okusovaly trávu ve společnosti hejna husí, šedých a bílých.
A uprostřed Trávníku se zvedala vysoká tyč, na jejímž vrcholku se líně vlnila červeně lemovaná bílá vlajka s červenou vlčí hlavou. Perrin se podíval na Faile, ale ona jen zavrtěla hlavou, byvši stejně překvapená jako on.
"Symbol."
Perrin neslyšel Verin přicházet, i když teď zachytil tichý šepot "Aes Sedai", který se nesl kolem ní. Ihvon nevypadal nijak překvapeně. Lidé na Verin vrhali uctivé pohledy.
"Lidé potřebují symboly," pokračovala Verin a položila ruku Tanečníkovi na plec. "Když Alanna pár vesničanům řekla, jak moc se trolloci bojí vlků, všichni si mysleli, že tenhle prapor je skvělý nápad. Ty si

to nemyslíš, Perrine?" Zněl teď její hlas suše? S tím, jak na něj upírala tmavé oči, připomínala ptáka. Kosa pozorujícího žížalu?
"Zajímalo by mě, co by si o tomhle pomyslela královna Morgasa," promluvila Faile. "Tohle je část Andoru. Královnám se cizí zástavy v jejich říších zřídkakdy líbí."
"To není nic než čára na mapě," řekl jí Perrin. Bylo dobře, že kůň stál. Bodáni šípu trochu ustoupilo. "Dokonce jsem nevěděl, že máme být část Andoru, dokud jsem se nedostal do Caemlynu. Pochybuju, že to tady moc lidí ví."
"Vládci mívají většinou sklony věřit mapám, Perrine." Ve Faileině hlase se nepochybně ozýval suchý tón. "Když jsem byla ještě malá, v některých částech Saldeie neviděli výběrčího daní i pět pokolení. Jednou otec mohl na chvíli přestat věnovat pozornost výhradně Morně, a Tenobie zajistila, že poznali, kdo je jejich královna."
"Tohle je Dvouříčí," sdělil jí s úsměvem, "ne Saldeia." Nahoře v Saldeii to muselo být divoké. Když se Perrin obrátil zpátky k Verin, úsměv se změnil v zamračení. "Myslel jsem, že... schováváte... kdo jste." Nevěděl, co je horší, jestli Aes Sedai v úkrytu, nebo Aes Sedai pohybující se otevřeně.
Ruka Aes Sedai se chvěla coul od ulomeného šípu, který Perrinovi trčel z boku. V ráně ho zabrnělo. "Ó, tohle není dobré," zamumlala Verin. "Je chycený v žebrech, a i přes tu mast je v ráně infekce. Tohle, myslím, chce Alannu." Zamrkala a odtáhla ruku. Brnění také přestalo. "Cože? Skrývat se? Aha. S tím, co se tady teď děje, jsme těžko mohly zůstat ve skrýši. Asi jsme mohly... odejít. To bys ale nechtěl, že ne?" Zase na něj upřela ten pronikavý, zvažující ptačí pohled.
Perrin zaváhal a nakonec si povzdechl. "Asi ne."
"Ó, to ráda slyším," pravila Verin s úsměvem.
"Proč jste sem doopravdy přišly, Verin?"
Zdálo se, že ho neslyší. Nebo nechce slyšet. "Teď musíme vyřídit tu věc, co máš v sobě. A všichni ostatní mládenci potřebují také ošetřit. Alanna a já vyřídíme to nejhorší, ale..."
Muže, kteří byli s ním, také ohromilo, co tu uviděli, stejně jako jej. Ban se při pohledu na vlajku poškrábal na hlavě. Pár dalších se prostě jen užasle rozhlíželo kolem sebe. Většina se ale dívala na Verin, s rozšířenýma očima a nejistě. Určitě zaslechli šeptat "Aes Sedai". Perrin si uvědomil, že se ty pohledy nevyhýbají ani jemu, když se tak bavil s Aes Sedai, jako by to byla prostě jen další vesničanka.
Verin to uvážila a pak, aniž by se dívala, sáhla za sebe a z davu přihlížejících vytáhla asi desetiletou dívenku. Dívka, s dlouhými tmavými vlasy zachycenými modrými stužkami, ztuhla děsem. -"Znáš Daisu Congarovou, holka?" zeptala se Verin. "No, tak ji najdi a řekni jí, že tu jsou zranění muži, kteří potřebují bylinky od vědmy. A řekni jí, ať si pospíší. Řekni jí, že nemám trpělivost s její afektovaností. Máš to? Tak utíkej."
Perrin dívku nepoznal, ale ona Daisu očividně znala, protože sebou při té zprávě trhla. Jenže Verin byla Aes Sedai. Chvíli to zvažovala - Daisa Congarová proti Aes Sedai - a pak zmizela zpátky v davu.
"A Alanna se postará o tebe," pravila Verin a znovu k němu vzhlédla.
Přál si, aby nemluvila, jako by v těch slovech byl skryt i jiný význam.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Péče o živé

Verin uchopila Tanečníka za uzdu a sama ho odvedla k hostinci U Vinného střiku. Lidé se rozestupovali, aby ji nechali projít, a pak se vydali za ní. Dannil, Ban a ostatní se táhli také za nimi, pěšky i na koních. Teď se k nim připojovali příbuzní. Byť byli tolik ohromeni změnami v Emondově Roli, mládenci stále předváděli svou pýchu a kráčeli vzpřímeně, i když kulhali, nebo se narovnávali v sedlech. Postavili se trollokům a přišli domů. Ale ženy hladily své syny, synovce a vnuky, často potlačovaly slzy, a jejich tiché kvílení splývalo v měkké, bolestivé mumlání. Muži se s přimhouřenýma očima snažili schovat starosti za pyšnými úsměvy. Poplácávali své potomky po ramenou a vzrušeně vykřikovali nad nově rostoucími vousy, přesto se však při objetí často opírali o rameno svého syna či vnuka. Milé přibíhaly s polibky a hlasitým křikem, stejně tak štěstím, jako soustrastí, a malí bratříčci a sestřičky chvíli v nejistotě dostávali záchvaty pláče a vzápětí se s rozšířenýma očima v úžasu tiskli k bratrovi, kterého zřejmě všichni brali jako hrdinu.

Ale byly to ty ostatní hlasy, které si Perrin přál, aby je neslyšel.

"Kde je Kenley?" Panímáma Ahanová byla hezká žena s bílými prameny v téměř černém copu, ale teď se ustrašeně mračila, když si prohlížela tváře a viděla, že před ní muži uhýbají očima. "Kde je můj Kenley?"

"Bili!" volal starý Hu al'Daj nejistě. "Viděl někdo Biliho al'Daje?"

"...Hu...!"

"...Jarede...!"

"...Time...!"

"...Colly...!"

Před hostincem Perrin spadl ze sedla v zoufalé potřebě uniknout těm jménům, a dokonce ani neviděl, čí ruce ho zachytily. "Dostaňte mě dovnitř!" zachraptěl. "Dovnitř!"

"...Tevene...!"

"...Harale...!"

"...Hade...!"

Dveře uťaly zoufalé kvílení i volání matky Daela al'Tarona, aby jí někdo řekl, kde je její syn.

V trolločím kotli, pomyslel si Perrin, když mu pomáhali usednout na židli v šenku. V trolločím žaludku, kam jsem ho dostal já, panímámo al'Taronová. Kam jsem ho dostal já. Faile mu držela hlavu a ustaraně se mu dívala do očí. Starám se o živé, pomyslel si. Pro mrtvé budu plakat později. Později.

"Jsem v pořádku," uklidňoval ji. "Jen se mi při sesedání zatočila hlava. Nikdy jsem nebyl dobrej jezdec." Zřejmě mu nevěřila.

"Nemůžeš něco udělat?" obrátila se Faile na Verin.

Aes Sedai klidně zavrtěla hlavou. "Myslím, že raději ne, dítě. Škoda, že žádná z nás není žlutá, ale Alanna je v léčení pořád mnohem lepší než já. Moje nadání leží jinde. Ihvon ji přivede. Jenom trpělivě čekej, dítě."

Šenk se změnil v jakousi zbrojnici. Stěny, kromě té kolem krbu, téměř nebyly vidět pod nahromaděnými oštěpy všech možných tvarů, mezi nimiž občas byla nějaká ta halberda či píka, a nějaké sudlice s podivně tvarovanými čepelemi. Mnoho jich bylo proděravělých a se světlými skvrnami, kde někdo obrousil starou rez. Ještě překvapivější byl sud u paty schodiště, kde byla nejroztodivnější sbírka mečů, většinou bez pochev, a ani dva nebyly stejné. Každou půdu na pět mil kolem museli obrátit vzhůru nohama, aby vyhrabali tyhle po celá pokolení prachem pokryté starožitnosti. Perrin nikdy netušil, že v celém Dvouříčí by se našlo dohromady pět mečů.

Tedy než přišli bělokabátníci a trolloci.

Gaul zaujal místo kousek stranou u schodiště vedoucího do hostinských pokojů a pokojů, kde bydleli al'Vereové, a upřeně sledoval Perrina, ale jasně sledoval každý pohyb, který Verin udělala. Na druhé straně místnosti, sledujíce Faile i všechny ostatní, obě Děvy měly v ohbí lokte oštěp a zaujaly postoj zároveň ledabylý, a přesto jako by balancovaly na špičkách. Tři mládenci, kteří přinesli Perrina, teď šoupali nohama u dveří a s rozšířenýma očima zírali střídavě na něj, na Aes Sedai i na Aiely. To bylo

vpodstatě všechno.
"Ostatní," řekl Perrin. "Potřebují -"
"O ty bude postaráno," přerušila ho hbitě Verin a usadila se k jinému stolu. "Budou chtít být se svými rodinami. Je mnohem lepší, když u sebe budou mít své blízké."
Perrin cítil bodnutí u srdce - hlavou se mu mihly hroby pod jabloněmi - ale hned ho potlačil. Starám se o živé, připomněl si drsně. Aes Sedai vyndala brk a atrament a přesnou rukou si začala dělat poznámky do své malé knížečky. Perrina napadlo, jestli jí vůbec záleží na tom, kolik dvouříčských chlapců zemře, pokud on zůstane naživu, aby mohl být zahrnut do plánů Bílé věže na využití Randa.
Faile mu stiskla ruku, ale promluvila k Aes Sedai. "Neměly bychom ho dostat do postele?"
"Ještě ne," zarazil ji Perrin podrážděně. Verin vzhlédla a otevřela ústa, a on pevnějším hlasem zopakoval: "Ještě ne." Aes Sedai pokrčila rameny a vrátila se ke svým poznámkám. "Ví vůbec někdo, kde je Loial?"
"Ten ogier?" ozval se jeden z trojice chlapců u dveří. Dav Ayellin byl rozložitější než Mat, ale měl ten stejný lesk v tmavých očích. A také působil stejně pomačkaným a rozcuchaným dojmem. Za starých časů to málo rošťáren, na které nepřišel Mat, určitě vymyslel Dav, i když Mat obvykle vedl. "Je venku s chlapy, co kácejí v Západním polesí. Myslel by sis, že mu srážejí bratra pokaždý, když podsekneme nějakej strom, ale s tou obrovskou sekerou, co udělal pantáta Luhhan, dokáže očistit tři na každej náš. Jestli ho chceš vidět, zařídím, aby jim Jaim Thane zaběhl říct, že jseš tady. Sázím se, že se na tebe všichni hned poletí podívat." Zadíval se na zlomený šíp a trhl sebou a zamnul si v soucitu vlastní bok. "Bolí to moc?"
"Bolí to dost," řekl Perrin stroze. Přišli by se na něj podívat. Co jsem, kejklíř? "A co Luc? Nechci ho vidět, ale je tady?"
"Je mi líto, ale ne." Druhý muž, Elam Dowtry, si zamnul dlouhý nos. Jeho sedlácký vlněný kabátec a holínky se naprosto nesrovnávaly s mečem, který měl pověšený u pasu. Jílec byl čerstvě omotán nevydělanou kůží a kožená pochva byla odřená a loupala se. "Urozenej pán Luc jel, myslím, hledat valerskej roh. Nebo možná trolloky."
Dav a Elam byli Perrinovi přátelé, nebo aspoň bývali, společníci na lovu a při rybaření, oba byli zhruba v jeho věku, ale díky vzrušeným úsměvům vypadali mladší. Mat i Rand by snadno vypadali nejméně o pět let starší. On možná také.
"Doufám, že se brzo vrátí," pokračoval Elam. "Ukazoval mi, jak zacházet s mečem. Věděls, že je hledač rohu? A král, kdyby se mu dostalo po právu. Slyšel jsem, že král Andoru."
"Andor má královny," zamumlal Perrin nepřítomně a podíval se Faile do očí, "ne krále."
"Takže není tady," poznamenala ona. Gaul lehce přešlápl. Vypadal připraven jít Luca honit. Modré oči měl jako led. Perrina by nijak nepřekvapilo, kdyby si Bain a Chiad okamžitě zahalily tváře.
"Ne," řekla Verin nepřítomně, a viditelně se soustředila víc na své poznámky než na to, co říká. "Ne že by občas nepomohl, ale když je tady, tak nějak pořád vyvolává potíže. Včera, než si někdo uvědomil, co vlastně dělá, odvedl delegaci za hlídkou bělokabátníků a řekl jim, že Emondova Role je jim uzavřena. Zjevně jim sdělil, aby se nepřibližovali na deset mil. Bělokabátníky sice ráda nemám, ale nemyslím, že to vzali dobře. Není moudré si je znepřátelit, pokud to není naprosto nezbytné." Zamračila se na to, co napsala, zamnula si nos a nejspíš si vůbec nevšimla, že jí na něm zůstala šmouha od inkoustu.
Perrinovi příliš nezáleželo na tom, jak bělokabátníci něco berou. "Včera," vydechl. Jestli se Luc vrátil včera do vesnice, tak nejspíš nemohl mít nic společného s tím, že se trolloci objevili tam, kde je nikdo nečekal. Čím víc Perrin přemýšlel o tom, jak se léčka obrátila, tím víc byl přesvědčen, že je trolloci čekali. A tím víc to chtěl hodit na Luca. "Chtěním se kámen v sýr nezmění," zabručel. "Ale on mi pořád smrdí jako sýr."
Dav a druzí dva se na sebe pochybovačně podívali. Perrin usoudil, že jim jeho slova asi nedávají smysl.
"Byla to hlavně banda Coplinů," řekl třetí chlapec překvapivě hlubokým hlasem. "Darl, Hari, Dag a Ewal. A Wit Congar. Daisa mu kvůli tomu pěkně umyla hlavu."
"Slyšel jsem, že bělokabátníky mají všichni rádi." Perrin měl dojem, že ten bas poznává. Chlapec byl mladší než Elam a Dav tak o dva tři roky, a přesto o coul vyšší, s hubenou tváří, ale širokými rameny.
"To mají." Chlapec se zasmál. "Znáš je. Přirozeně tíhnou ke všemu, co znamená potíže pro někoho

jinýho. A jelikož mluvil urozenej pán Luc, všichni jsou pro to zajít do Hlídky říct bělokabátníkům, ať vypadnou z Dvouříčí. Stejně jsou ale pro to, aby tam šel někdo jinej. Myslím, že chtějí být zase zpátky ve smečce."
Kdyby byla ta tvář naducanější a o čtvrt lokte blíž k zemi... "Ewin Finngar!" vykřikl Perrin. To nebylo možné. Ewin byl zavalitý kvičící protiva, který se k nim snažil přimotat pokaždé, když se starší chlapci dali dohromady. Tenhle mládenec bude tak velký jako on, možná větší, až přestane růst. "Jsi to ty?"
Ewin kývl s úsměvem od ucha k uchu. "Pořád o tobě slyšíme, Perrine," řekl tím překvapivým basem, "jak bojuješ s trollokama a ve světě prožíváš všechny možný dobrodružství, tak se to povídá. Můžu ti pořád říkat Perrine, že jo?"
"Světlo, jasně!" vyštěkl Perrin. Ta zlatooká záležitost už ho unavovala.
"Přál bych si, abych byl vloni šel s tebou." Dav si dychtivě zamnul ruce. "Vrátit se domů s Aes Sedai a strážci a ogierem." Podle něj to znělo jako trofeje. "Já jedině pasu krávy a dojím krávy, pasu krávy a dojím krávy. To, a okopávám a sekám dříví. Tys měl jenom štěstí."
"Jaký to bylo?" vyhrkl Elam. "Alanna Sedai říkala, že jsi byl až ve Velký Morně, a taky jsem slyšel, žes viděl Caemlyn a Tear. Jaký je vlastně takový město? Opravdu jsou desetkrát větší než Emondova Role? Viděls i zámek? Jsou ve městech temní druzi? Je Morna opravdu plná trolloků, mizelců a strážců?"
"Tu jizvu máš od trolloka?" I když měl hlas jako tur, Ewinovi se přesto podařilo vzrušeně vykvíknout. "Taky bych chtěl mít jizvu. Viděls nějakou královnu? Nebo krále? Myslím, že bych radši viděl královnu, ale král by byl taky skvělej. Jaká je Bílá věž? Je tak velká jako zámek?"
Faile se pobaveně usmívala, ale Perrin při tom útoku jen mrkal. Copak zapomněli na trolloky v předvečer Jarnic, zapomněli na trolloky právě teď někde tam venku? Elam tiskl jílec meče, jako by chtěl okamžitě vyrazit do Morny, a Dav, s rozzářenýma očima, stál málem na špičkách a Ewin jako by chtěl Perrina popadnout za límec. Dobrodružství? Byli to pitomci. Perrin se však bál, že přicházejí ještě horší časy, horší, než Dvouříčí kdy zažilo. Nemůže jim ublížit, když ještě chvíli potrvá, než se dozvědí pravdu.
Bok ho bolel, ale snažil se odpovědět. Vypadali zklamaně, že nikdy neviděl Bílou věž ani krále nebo královnu. Napadlo ho, že by Berelain mohla jako královna stačit, ale když tu byla Faile, nehodlal se o ní zmiňovat. Některým věcem se vyhnul. Falme a oku světa, Zaprodancům, Callandorům. Nebezpečným věcem, těm, které by nevyhnutelně vedly k Draku Znovuzrozenému. O Caemlynu jim ale něco málo říci mohl, i o Tearu, Hraničních státech a Morně. Bylo zvláštní, čemu uvěřili a čemu ne. Poničenou krajinu Morny, která jako by hnila, zatímco jste se na ni dívali, spolkli jako malinu, i shienarské vojáky s až na jediný pramen vyholenou hlavou, ogierskou državu, kde Aes Sedai nemohly vládnout jedinou silou a kam mizelci váhali vstoupit. Ale velikost Tearského Kamene či nesmírnou rozlohu měst...
O svých vlastních tak zvaných dobrodružstvích řekl: "Hlavně jsme se snažili zabránit jiným, aby nám neusekli hlavu. Tohle je dobrodružství, to a najít si místo na noc na spaní a něco k jídlu. Při dobrodružstvích máte dost často hlad a spíte v zimě nebo v mokru nebo obojí."
To se jim moc nelíbilo, a zřejmě tomu nevěřili o nic víc, než věřili tomu, že Kámen je velký jako menší hora. Připomněl si, že toho o světě taky moc nevěděl, dokud neopustil Dvouříčí. Moc to nepomohlo. Takhle vytřeštěné oči ale nikdy neměl. - Nebo ano? V šenku bylo horko. Byl by si sundal kabátec, ale pohyb vyžadoval příliš velkou námahu.
"A co Rand a Mat?" chtěl vědět Ewin. "Jestli mají hlad a prší na ně, proč se taky nevrátili domů?"
Do šenku vstoupili Tam a Abell, Tam s kabátcem přepásaným mečem, a oba měli luky - zvláštní, meč na Tamovi vypadal správně, i přes ten sedlácký kabátec - takže řekl tolik, co předtím, jak Mat hraje a toulá se po tavernách a honí děvčata a Rand má kabátec a do sebe zavěšenou hezkou žlutovlasou dívku. Udělal z Elain urozenou paní, protože tušil, že dědičku Andoru by mu nikdy neuvěřili, což se ukázalo jako pravda, když se i tak tvářili nevěřícně. Přesto se všichni spokojeně usmívali, byly to věci, které chtěli slyšet, a když Elam poukázal, že Faile je taky urozená paní a přitom kolem Perrina tancuje, přestali se tvářit tak nevěřícně. Perrin se zazubil. Napadlo ho, co by řekli, kdyby jim prozradil, že Faile je sestřenice královny.
Faile už ale z nějakého důvodu pobaveně nevypadala. Vrhla na ně tak povýšený, mrazivý a škrobený pohled, že by se za něj nemusela stydět ani Elain. "Už jste se naotravovali dost. Je zraněný. Takže ven."
Oni se kupodivu neobratně poklonili - Dav dokonce zakročil, takže vypadal jako úplný trouba - a

chvatně mumlali omluvy - jí, ne jemu! - a obrátili se k odchodu. U dveří je zdržel příchod Loiala, který se musel sklonit, a přesto se kosmatou hlavou otřel o trám nade dveřmi. Na ogiera zírali, jako by ho viděli poprvé - pak mrkli na Faile a odešli. Ten její chladný pohled urozené paní fungoval.
Když se Loial narovnal, hlavou dosahoval skoro ke stropu. Rozměrné kapsy se mu jako obvykle nadouvaly hranami knih, ale v ruce nesl velikou sekeru. Topor byl stejně dlouhý, jako byl Perrin vysoký, a její čepel, tvarovaná jako dřevorubecká sekera, byla velká přinejmenším jako Perrinova válečná sekera. "Jsi zraněný," zaduněl, jakmile mu oči padly na Perrina. "Řekli mi, že ses vrátil, ale neřekli, že jsi zraněný, jinak bych přišel rychleji."
Při pohledu na sekeru sebou Perrin škubl. Mezi ogiery rčení "dát si na sekeru dlouhý topor" znamenalo být uspěchaný nebo rozzlobený - ogierům z nějakého důvodu připadalo obojí stejné. Loial vypadal rozzlobeně, štětičky na uších se mu chvěly a mračil se tak, že mu dlouhé obočí viselo až na široké líce. Nepochybně proto, že musel kácet stromy. Perrin s ním chtěl mluvit o samotě a zjistit, jestli neviděl blíž něco, co dělala Alanna. Nebo Verin. Zamnul si obličej a překvapilo ho, že ho má suchý. Měl pocit, že by se měl potit.
"Je taky umíněný," řekla Faile obracejíc se na Perrina se stejným velitelským pohledem, jaký předtím použila na Dava, Elama a Ewina. "Měl by být v posteli. Kde je Alanna, Verin? Jestli ho má vyléčit, tak kde je?"
"Ona přijde." Aes Sedai ani nevzhlédla. Už se zase věnovala své knížečce, zamyšleně se mračila a zvedla brk.
"Přesto by měl být v posteli!"
"Na to budu mít čas později," prohlásil Perrin pevně. Usmál se na ni, aby to zmírnil, ale ona se jen začala tvářit ustaraně a tiše si mumlala "umíněný". Perrin se před Verin na Aes Sedai vyptat nemohl, ale bylo tu ještě něco, přinejmenším stejně důležité. "Loiale, brána je otevřená a trolloci procházejí skrz. Jak je to možný?"
Ogierovi kleslo obočí ještě víc a on zastříhal ušima. "Moje chyba, Perrine," zaduněl lítostivě. "Dal jsem oba lístky avendesory ven. To uzamkne bránu zevnitř, ale zvenčí ji pořád může kdokoliv otevřít. Cesty jsou temné už po mnoho pokolení, ale my jsme je nechali vyrůst. Nemohl jsem se přimět bránu zničit. Mrzí mě to, Perrine. Je to všechno moje chyba."
"Já ani nevěděla, že bránu je možný zničit," ozvala se Faile.
"Nemyslel jsem to doslova." Loial se opřel o dlouhou sekeru. "Jedna brána byla kdysi zničena, ani ne pět set let po Rozbití, aspoň podle Damelle, dcery Aly dcery Soferřiny, protože brána byla poblíž državy, která padla do područí Morny. Zatím jsou dvě nebo tři brány ztraceny v Morně. Ale ona psala, že je to velice těžké, a vyžadovalo to třináct Aes Sedai pracujících společně se sa'angrialem. Při dalším pokusu, který popisovala, kdy jich to během trollockých válek zkusilo jenom devět, byla brána poškozena tak, že to Aes Sedai vtáhlo -" odmlčel se, rozpačitě zastříhal ušima a ťukl se do širokého nosu. Všichni na něho zírali, dokonce i Perrin a Aielové. "Občas se nechávám unést. Brána. Ano. Nemůžu ji zničit, ale kdybych odstranil oba lístky avendesory, zemřou." Při tom pomyšlení se zamračil. "Jediný způsob, jak znovu otevřít bránu, by vyžadoval, aby starší přinesli talisman růstu. I když by do ní Aes Sedai asi mohly udělat díru." Tentokrát se otřásl. Poničit bránu mu muselo připadat jako roztrhat knihu. O chvíli později už se zase tvářil zachmuřeně. "Půjdu tam hned."
"Ne!" zarazil ho Perrin ostře. Kolem hlavice šípu mu tepalo, ale už to nebolelo. Moc mluvil. Vyschlo mu v hrdle. "Tam nahoře jsou trolloci, Loiale. Do kotle můžou strčit ogiera stejně jako člověka."
"Ale, Perrine, já -"
"Ne, Loiale. Jak chceš napsat tu svou knížku, když půjdeš ven a necháš se zabít?"
Loialovi se zachvěly uši. "Je to moje zodpovědnost, Perrine."
"Ta zodpovědnost je moje," řekl Perrin jemně. "Řekls mi, co s bránou děláš, a já ti nenavrhl, abys udělal něco jinýho. Kromě toho, jak pokaždý nadskakuješ, když padne zmínka o tvý matce, tak nechci, aby mi někdy šla po krku. Půjdu já, jakmile mi Alanna vyléčí tu ránu od šípu." Otřel si čelo a zamračil se na ruku. Pořád žádný pot. "Můžu dostat napít vody?"
Faile stála vmžiku u něj a chladnými prsty mu sáhla na čelo. "On úplně hoří! Verin, nemůžeme čekat na Alannu. Musíš -!"

"Jsem tady," oznámila tmavovlasá Aes Sedai a vynořila se ze dveří v zadní části šenku. Marin al'Vereová a Alsbet Luhhanová jí byly v patách a za nimi šel Ihvon. Perrin ucítil brnění jediné síly dřív, než mu Alanna sáhla na čelo stejně jako předtím Faile. Aes Sedai dodala chladným, vyrovnaným hlasem: "Odneste ho do kuchyně. Tam je dost velký stůl, abyste ho tam mohli položit. Rychle. Nezbývá moc času."
Perrinovi se zatočila hlava a on si náhle uvědomil, že Loial odložil sekeru u dveří a zvedá ho do náručí.
"Brána je moje, Loiale." Světlo, mám takovou žízeň. "Moje zodpovědnost."
Hlavice šípu ho opravdu nebolela tolik jako předtím, zato jej bolelo celé tělo. Loial ho někam odnášel a shýbal se ve dveřích. Byla tam panímáma Luhhanová, kousala se do rtu a mhouřila oči, jako kdyby chtěla plakat. Napadlo ho proč. Ona nikdy neplakala. Panímáma al'Vereová také vypadala ustaraně.
"Panímámo Luhhanová," vydechl Perrin, "máma říkala, že se můžu učit u pantáty Luhhana." Ne. To bylo už kdysi dávno. To bylo... Co to bylo? Nějak si nemohl vzpomenout.
Ležel na něčem tvrdém a poslouchal, jak Alanna mluví "...ozuby se zachytily za kost stejně jako za svaly a hlavice se pootočila. Musím ji srovnat s první ránou a vytáhnout ji. Jestli ho nezabije ten šok, můžu pak vyléčit škody, které udělám, stejně jako to ostatní. Jinak se to udělat nedá. Už teď je skoro na hranici smrti." Tohle s ním nemělo nic společného.
Faile se na něj rozechvěle usmívala a tvář měla vzhůru nohama. Opravdu si kdysi myslel, že má příliš velkou pusu? Byla úplně správná. Chtěl se dotknout jejího líčka, ale panímámy al'Vereová a Luhhanová mu z nějakého důvodu držely zápěstí a opíraly se o ně veškerou silou. Někdo mu taky ležel na nohách a Loialovy obrovské ruce mu tlačily ramena ke stolu. Stůl. Ano. Kuchyňský stůl.
"Zakousni se do toho, srdce moje," říkala kdesi v dálce Faile. "Bude to bolet."
Chtěl se jí zeptat, co bude bolet, ale ona mu mezi zuby vtiskla klacek omotaný kůží. Cítil kůži, styrač a ji. Šla by si s ním zalovit, honila by se s ním po nekonečné travnaté pláni za nekonečnými stády jelenů?
Tělem mu projel mráz. Nejasně poznal působení jediné síly. A pak přišla bolest. Slyšel, jak mu klacek praskl v zubech, a pak všechno zahalila temnota.

KAPITOLA PÁTÁ

Zuřivá bouře

Perrin pomalu otevřel oči a civěl na prostý, bíle omítnutý strop. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že leží v posteli se čtyřmi sloupky, na peřím vycpané matraci pod pokrývkou a s husím peřím nacpaným polštářem pod hlavou. Do nosu se mu nesly tisíce pachů. Peří a vlna z pokrývky, pečená husa, chleba a čerstvě napečené medové koláčky. Jeden z pokojů v hostinci U Vinného střiku. Dovnitř se přes bílé záclony v oknech dralo nezaměnitelné ranní slunce. Ráno. Sáhl si na bok. Jeho prsty se setkaly s neporušenou kůží, ale cítil se slabší, než když byl kdy předtím střelen. Byla to však dost malá cena a rovnocenná výměna. V hrdle měl jako na poušti.
Když se pohnul, vyskočila ze židle u malého kamenného krbu Faile, odhodila červenou pokrývku a protáhla se. Převlékla se do tmavších jezdeckých šatů s úzkými suknicemi, a zmačkané šedé hedvábí prozrazovalo, že v té židli spala. "Alanna říkala, že se potřebuješ prospat," prohlásila. Perrin se natáhl pro bílý džbán stojící na malém stolku vedle postele, a ona se hned vrhla, aby mu nalila vodu a podržela mu ji u rtů. "Musíš zůstat v posteli nejmíň dva tři dny, dokud se ti nevrátí síly."
Ta slova zněla obyčejně, až na podtón, který jen tak tak zachytil, a napětí kolem jejích očí. "Co se stalo?"
Faile opatrně vrátila pohárek na stolek u postele a uhladila si šaty. "Vůbec nic se nestalo." Ten napjatý podtón byl ještě trochu výraznější.
"Faile, nelži mi."
"Já nelžu!" vyštěkla. "Nechám ti přinést něco ke snídani a máš štěstí, že to udělám, když mi říkáš -"
"Faile." Pronesl její jméno, jak nejdůrazněji dokázal, a ona zaváhala a její nejnadutější nazlobený pohled se zdviženou bradou se změnil v čelo zvrásněné starostmi a zase zpátky. On před ní pohledem neuhnul. U něho mu žádné její povýšenecké triky urozené paní neprojdou.
Nakonec si povzdechla. "Asi máš právo to vědět. Ale stejně v tý posteli zůstaneš, dokud Alanna a já neřekneme, že můžeš vstát. Loial s Gaulem jsou pryč."
"Pryč?" Perrin zmateně zamrkal. "Co tím myslíš, pryč? Oni odešli?"
"Jistým způsobem. Hlídky je viděly odcházet, dnes ráno při prvním světle, klusali spolu směrem k Západnímu polesí. Nikoho přitom nic nenapadlo. Rozhodně se je nikdo nesnažil zastavit, ogiera a Aiela. Doslechla jsem se o tom ani ne před hodinou. Mluvili o stromech, Perrine. O tom, jak ogierové zpívají stromům."
"Stromům?" zavrčel Perrin. "To je ta zatracená brána! Ať shořím, říkal jsem mu, aby ne... Nechají se zabít dřív, než se tam dostanou!"
Perrin odhodil pokrývku a přehodil nohy přes okraj postele ve snaze vstát. Uvědomil si, že na sobě nemá nic, dokonce ani spodky. Ale jestli čekaly, že ho tím udrží pod pokrývkou, tak se ošklivě spletly. Uviděl všechny své šaty, úhledně složené na židli s vysokým opěradlem, u dveří, boty stály vedle a sekera visela spolu s opaskem na kolíku na stěně. Doklopýtal ke svým šatům a začal se oblékat, jak nejrychleji dokázal.
"Co to děláš?" chtěla vědět Faile. "Okamžitě se vrať do postele!" S pěstí v bok velitelsky ukázala prstem, jako by ho tím dokázala přenést.
"Nemohli se dostat moc daleko," řekl jí. "Ne pěšky. Gaul nejezdí a Loial vždycky tvrdil, že věří svým vlastním nohám víc než kterýmukoliv koni. Na Tanečníkovi bych je mohl nejpozději do poledne chytit."
Natáhl si košili přes hlavu, nechal si ji viset přes vlněné spodky a posadil se - vlastně se spíš sesul - aby si mohl natáhnout vysoké boty.

"Zešílels, Perrine Aybaro? Jakou máš vůbec naději je v tom lese najít?"
"Nejsem tak špatnej stopař. Dokážu je najít." Usmál se na ni, ale tohle ona nebrala.
"Dokážeš se leda tak zabít, ty chlupatej troubo! Podívej se na sebe. Ani se neudržíš na nohou. Než ujedeš míli, spadneš z koně!"
Perrin zakryl, jaké úsilí to vyžadovalo, vstal a dupl si, aby se mu boty usadily na nohou. Tanečník odvede všechnu práci. Jen se na něm musel udržet. "Nesmysl. Jsem silnej jako kůň. Přestaň mě zastrašovat."
Natáhl si kabátec a sebral sekeru s opaskem. Faile ho chytila za ruku ve chvíli, kdy otevíral dveře, a on ji táhl s sebou, jak se ho marně snažila vtáhnout zpátky.
"Občas máš mozek koně," lapala po dechu. "Menší! Perrine, musíš mě poslechnout. Musíš -"
Pokoj byl jen několik kroků od schodiště vedoucího dolů do prázdného šenku, a právě ty schody ho zradily. Když ohnul koleno, aby mohl sestoupit na první schod, to se ohýbalo stále dál. Přepadl dopředu, marně se snažil zachytit zábradlí, a strhl ječící Faile s sebou. Kutáleli se dolů a naráželi do schodů, až nakonec s posledním zaduněním narazili do sudu pod schody. Faile zůstala ležet na něm. Sud se roztočil, až meče zachřestily, než se s konečným klepnutím usadil.
Perrinovi chvíli trvalo, než nabral dech, aby mohl promluvit. "Jsi v pořádku?" zeptal se nervózně. Ležela mu bezvládně na hrudi. Jemně jí zatřásl. "Faile, jsi -?"
Pomalu zvedla hlavu, odhrnula si z obličeje pár pramínků krátkých tmavých vlasů a upřeně se na něho podívala. "Jseš ty v pořádku? Protože jestli jseš, tak bych na tobě mohla spáchat nějaký násilí."
Perrin si odfrkl. Nejspíš si ublížila míň než on. Váhavě se dotkl místa, kde byl předtím šíp, ale nebylo to o nic horší než předtím. Avšak zbytek těla, od hlavy k patě, ho bolel jako ďas. "Slez ze mě, Faile. Musím si dojít pro Tanečníka."
Ona ho místo toho popadla oběma rukama za límec a naklonila se tak blízko, že se jejich nosy skoro dotýkaly. "Poslouchej mě, Perrine," řekla naléhavě. "Ty - nemůžeš - udělat - vůbec - nic. Jestli se Loial s Gaulem vydali zamknout bránu, musíš je nechat. Tvoje místo je tady. I kdybys byl dost silnej - a to nejsi! Slyšíš mě? Nejsi dost silnej! - ale i kdybys byl, nesměl by ses za nima vydat. Nemůžeš zvládnout všechno!"
"No, co to tu vy dva vyvádíte?" zvolala Marin al'Vereová. Otírajíc si ruce do dlouhé bílé zástěry, vycházela ze zadních dveří do šenku. Zdálo se, že se jí obočí vyšplhá až k vlasům. "Po všem to bušení bych čekala trolloky, ale ne tohle." Mluvila napůl pohoršené a napůl pobaveně.
Perrin si uvědomil, jak asi vypadají, když tu tak na něm Faile leží, hlavy mají u sebe, jako líbající se páreček. Na podlaze šenku.
Faile zrudly líce a ona se rychle zvedla a oprašovala si šaty. "Je umíněný jako trollok, panímámo al'Vereová. Řekla jsem mu, že je moc slabý, aby vstal z postele. Musí se tam okamžitě vrátit. Musí si uvědomit, že všechno prostě nezvládne, zvlášť když ani nedokáže sejít ze schodů."
"Ó drahoušku," řekla panímáma al'Vereová a potřásla hlavou, "to je úplně špatně." Naklonila se k mladší ženě a šeptala jí do ucha, ale Perrin přesto zachytil každé slovo. "Většinou ho jako malého bylo snadné zvládnout, když ses k němu chovala správně, ale když ses na něj pokusila tlačit, zabýčil se stejně jako každý chlap ve Dvouřící. Muži se příliš nemění, jen vyrostou. Když mu budeš dál říkat, co musí a nesmí dělat, určitě přitiskne uši k hlavě a zaryje paty do země. Ukážu ti to." Marin se obrátila a zářivě se na Perrina usmála, nevšímajíc si jeho zlobného mračení. "Perrine, nemyslíš, že by jedna z mých dobrým husím peřím nacpaných matrací byla lepší než ta podlaha? Jakmile tě tam dostaneme, přinesu ti ledvinkovou paštičku. Musíš mít hlad, když jsi včera nevečeřel. Ukaž. Pomůžu ti na nohy."
Perrin ji odstrčil a zvedl se sám. No, s pomocí stěny. Měl pocit, že má v těle jen polovinu svalů. Zabýčený? V celém svém životě nebyl zabýčený. "Panímámo al'Vereová, řekla bys, prosím, Huovi nebo Tadovi, aby mi nasedlali Tanečníka?"
"Až ti bude líp," řekla ona a snažila se ho obrátit ke schodům. "Nemyslíš, že by ti to šlo líp, kdyby sis trochu odpočinul?" Za druhou ruku ho vzala Faile.
"Trolloci!" Výkřik zvenčí byl sice ztlumený zdmi, ale volalo nejméně tucet hlasů. "Trolloci! Trolloci!"
"To tě dneska nemusí zajímat," řekla panímáma al'Vereová pevně a zároveň uklidňujícím hlasem.
Perrinovi se chtělo skřípat zuby. "Aes Sedai to zvládnou docela dobře samy. Za den za dva tě znova postavíme na nohy. Uvidíš."

"Mýho koně," zavrčel Perrin a snažil se jim vytrhnout. Ony ho však dobře držely za rukávy kabátce. Podařilo se mu jen s nimi cloumat sem a tam. "Pro lásku Světla, přestanete mě tahat a seženete mi koně? Pusťte mě."
Při pohledu na jeho výraz si Faile povzdechla a potom ho pustila. "Panímámo al'Vereová, nechala bys nasedlat a přivíst jeho koně?"
"Ale drahoušku, on opravdu potřebuje -"
"Prosím, panímámo al'Vereová," trvala na svém Faile. "A mýho koně taky." Obě ženy se na sebe dívaly, jako by tam vůbec nebyl. Nakonec panímáma al'Vereová kývla.
Perrin se zamračil na její záda, když spěchala přes šenk a mizela ke kuchyni a stájím. Co řekla Faile jiného než on? Obrátil svou pozornost zpátky k ní a řekl: "Proč změnila názor?"
Faile mu zastrkala podolek do spodků a tiše si cosi bručela. On nepochybně neměl slyšet, co říká, dost dobře na to, aby tomu rozuměl. "Nesmím říkat musíš, co? Když je moc umíněnej, aby to jasně viděl sám, musím ho víst medovými slovíčky a úsměvem, co?" Vrhla na něj zlobný pohled, v němž rozhodně žádný med nebyl, a potom se náhle usmála tak sladce, že Perrin málem ucouvl. "Můj nejdražší," skoro vrkala a narovnávala mu kabátec, "ať se ti tam stane cokoliv, tak doufám, že zůstaneš v sedle a tak daleko od trolloků, jak to jen půjde. Opravdu se zatím nehodláš trollokům postavit, že ne? Možná zítra. Prosím, pamatuj si, že jsi generál a vůdce a každým coulem symbol pro své lidi, jako ta vlajka tam venku. Když se objevíš někde, kde tě uvidí lidi, zvedne to každýmu náladu. A je mnohem snazší vidět, co je potřeba udělat, a vydávat rozkazy, když sám nebojuješ." Sebrala z podlahy jeho opasek a opatrně mu připjala sekeru. Dokonce na něho zamrkala! "Prosím, řekni, že to uděláš. Prosím?"
Měla pravdu. Proti trollokům by nevydržel ani dvě minuty. A proti mizelci tak nejvíc dvě vteřiny. A i když to velice nerad přiznával, při pronásledování Loiala a Gaula by se v sedle neudržel ani dvě míle. Hloupý ogiere. Jsi přece spisovatel, ne hrdina. "Tak dobře," řekl. Popadla ho chuť trochu ji pozlobit. Jak si s panímámou al' Vereovou povídaly přes jeho hlavu a jak na něj mrkala, jako by byl hlupák. "Nedokážu ti nic odmítnout, když se tak pěkně usmíváš."
"To jsem ráda." Stále s úsměvem mu oprašovala kabátec a sebrala nit, kterou neviděl. "Protože kdyby ne a podařilo se ti přežít, udělala bych ti to samý, cos udělal ty mně ten první den na Cestách. A nemyslím, že jsi zatím dost silný, abys mě zastavil." Ten úsměv přímo zářil, samá jarní svěžest a sladkost. "Rozumíš?"
Perrin se proti své vůli uchechtl. "Zdá se, že bych je měl radši nechat, aby mě zabili." Jí to zřejmě tak vtipné nepřipadalo.
Hu a Tad, hubení podomci, přivedli Tanečníka a Vlaštovku chvíli poté, co vyšli ven. Všichni ostatní zřejmě byli na druhém konci vesnice za Trávníkem s jeho ovcemi, kravami a husami a karmínovou bílou zástavou s vlčí hlavou vlnící se v ranním vánku. Jakmile s Faile seděli na koních, podomci se beze slova rozběhli také tím směrem.
Ať už se tam dělo cokoliv, rozhodně to nebyl útok. Perrin v davu viděl ženy a děti, a volání "trolloci" zeslábloo v tiché mručení jako ozvěna husího kejhání. Perrin jel pomalu, neboť se nechtěl v sedle kymácet. Faile držela Vlaštovku blízko něj a pozorovala ho. Když mohla změnit názor jen tak, bez nějakého důvodu, mohla by to udělat znovu, a on se nechtěl dohadovat ohledně toho, že by tu neměl být.
V mumlajícím davu zřejmě byli všichni z Emondovy Role, vesničané i sedláci z okolí, všichni se tlačili, ale jemu a Faile ustoupili z cesty, když viděli, kdo to je. V tiché mluvě se ozvalo jeho jméno, obvykle s označením Zlatooký. Zachytil také slovo "trolloci", ale pronášené spíš udiveným tónem než vystrašeným. Z Tanečníkova hřbetu měl dobrý výhled přes jejich hlavy.
Propletená masa lidí se táhla až za poslední domy, ke křoví z naostřených kůlů. Na okraji lesa, téměř šest set kroků přes pole a pařezy téměř zarovnané se zemí, byl klid, nebyli tam žádní muži se sekerami. Ti teď, s obnaženou hrudí, tvořili kroužek v davu kolem Alanny, Verin a dvou mužů. Jon Thane, mlynář, si z žeber stíral krvavou šmouhu a hranatou bradu měl skloněnou na prsou, aby si viděl na ruce. Alanna se narovnala od dalšího muže, prošedivělého chlapíka, kterého Perrin neznal, jenž vyskočil a zatančil pár kroků, jako by tak zcela nevěřil, že může. Oba se s mlynářem dívali na Aes Sedai téměř s bázní.
Hlouček kolem Aes Sedai byl příliš těsný, aby někdo mohl před Tanečníkem a Vlaštovkou ustoupit, ale kolem Ihvona a Tomase bylo malé volné prostranství po obou stranách jejich válečných ořů. Lidé váhali

příliš se přiblížit k těmto zvířatům s ohnivýma očima, jež obě vypadala, jako by jen čekala na příležitost, aby mohla začít kopat a kousat.
Perrinovi se podařilo dostat bez větších potíží k Tomasovi. "Co se stalo?"
"Trollok. Jenom jeden." Přes ledabylý tón prošedivělý strážce nespočinul tmavýma očima na Perrinovi a Faile, ale neustále sledoval Verin a hranici stromů. "Když jsou sami, obvykle nejsou moc chytří. Zlomyslní, ale ne chytří. Dřevaři ho zahnali dřív, než mohl nadělat víc škody než pár škrábanců."
Na hranici lesa se objevily obě Aielanky. Běžely a hlavy měly omotané šufami, takže nepoznal, která je která. Zpomalily, aby se mohly protáhnout mezi kůly, a potom se obratně propletly davem, a lidé jim uhýbali z cesty, jak jen to bylo možné. Než dorazily k Faile, odhalily si tváře, a ona se naklonila dolů, aby si je mohla vyslechnout.
"Přibližně pět set trolloků," vykládala jí Bain, "jen asi míli dvě za námi." Hlas měla vyrovnaný, ale v tmavomodrých očích se jí dychtivě jiskřilo. Chiad v jejích šedých taky.
"Jak jsem čekal," poznamenal klidně Tomas. "Ten jeden se nejspíš zatoulal od větší tlupy v naději, že najde něco k jídlu. Ostatní, myslím, přijdou brzy."
Perrin ustaraně kývl na lidskou tlačenici. "Tihle by tady neměli být. Proč jste je už nezahnali?"
Byl to Ihvon, který mezitím navedl svého grošáka k nim, kdo odpověděl. "Tvoji lidé zřejmě nechtějí poslouchat cizince, ne když se můžou dívat na Aes Sedai. Podle mého názoru bys to měl zařídit, pokud to půjde."
Perrin si byl jist, že kdyby se opravdu pokusili, dokázali by nastolit jakýs takýs pořádek. Verin a Alanna by to jistě dokázaly také. Tak proč čekali a nechali to na mně, jestli očekávali trolloky? Bylo to tak snadné, hodit všechno na bedra ta'veren - snadné a hloupé. Ihvon a Tomas jistě nehodlali dovolit trollokům, aby je zabili - ani Verin nebo Alanna - zatímco čekali na ta'veren, aby jim řekl, co mají dělat. Aes Sedai jím zase manipulovaly, všechny ohrozily, dokonce snad i samy sebe. Ale k čemu? Setkal se s Faileiným pohledem, a ona lehce kývla, jako by věděla, nač myslí.
Neměl čas na to, aby se to teď snažil rozluštit. Prohlédl dav a zahlédl Brana al'Vereho, jak dává hlavu dohromady s Tamem al'Thorem a Abellem Cauthonem. Starosta měl na rameni dlouhý oštěp a na hlavě zprohýbaný starý železný klobouk. Kolem mohutného těla se mu napínala kožená kazajka s našitými ocelovými kolečky.
Když Perrin pobídl Tanečníka směrem k nim, všichni tři muži vzhlédli. "Bain říká, že trolloci míří přímo sem, a strážcové si myslí, že by na nás mohli brzo zaútočit." Musel dost křičet, aby ho bylo slyšet přes neutuchající šum hlasů. Někteří z lidí stojících poblíž to zaslechli a zmlkli. Ticho se šířilo na vlnách "trolloků" a "útoků".
Bran zamrkal. "Ano. Muselo to přijít, co? Ano, no, víme, co dělat." Měl by vypadat směšně, s koženou kazajkou, která málem praskala ve švech, a železným kloboukem, který mu klouzal, když pokyvoval hlavou, ale on vypadal jenom odhodlaně. Zvedl hlas a oznámil: "Perrin říká, že tu brzo budou trolloci. Všichni znáte svý místo. Tak honem. Honem."
Dav se zavlnil a roztáhl, ženy zaháněly děti zpátky do domů, muži se rozbíhali všemi směry. Zmatek spíš vzrůstal, než ustával.
"Dohlídnu na to, aby sehnali ovce dovnitř," oznámil Abell Perrinovi a zmizel v davu.
Mačkanicí se protlačil Cenn Buie používaje halberdu k popohánění kysele se tvářícího Hariho Coplina, Hariho bratra Darla a starého Bili Congara, který se potácel, jako by byl již po ránu nalitý pivem, což taky nejspíš byl. Z těch tří nesl jediný Bili svůj oštěp tak, jako by jej hodlal použít. Cenn se před Perrinem dotkl čela, jako by mu salutoval. Dělalo to víc lidí. Perrina to vyvádělo z míry. Dannil a ostatní mládenci byli jedna věc, ale tihle muži byli skoro dvakrát starší než on.
"Vedeš si dobře," podotkla Faile.
"Rád bych věděl, co mají Verin a Alanna za lubem," zabručel Perrin. "A nemyslím jen právě teď." Dva z katapultů, které strážci nechali postavit, stáli na tomto konci vesnice, hranaté, vyšší než dospělý muž, samý těžký trám a tlustý provaz. Ihvon a Tomas ze sedel svých koní dohlíželi na to, když muži stahovali pevná dřevěná ramena dolů. Obě Aes Sedai víc zajímaly velké kameny, patnáct dvacet liber těžké, které muži nakládali na praky.
"Oni chtějí, abys je vedl," odtušila Faile tiše. "Myslím, že pro to ses narodil."

Perrin si odfrkl. - On se narodil, aby byl kovářem. "Byl bych mnohem klidnější, kdybych věděl, co chtějí." Aes Sedai se na něj dívaly, Verin, s hlavou na stranu jako ptáček, Alanna s upřímnějším výrazem a líným úsměvem. Chtěly obě stejnou věc a z toho samého důvodu? To byla jedna z potíží s Aes Sedai. Vždycky bylo víc otázek než odpovědí.

Rozkaz se rozšířil s překvapivou rychlostí. Na západním konci vesnice poklekla stovka mužů na koleno hned za zježenými kůly. Obránci nejistě hladili oštěpy a halberdy a jakési sudlice vyrobené z háků na křoví a kos. Tu a tam měl některý přilbici či nějaký kus brnění. Za nimi dvakrát tolik mužů utvořilo dvě řady s dobrými dvouříčskými luky v rukou, každý se dvěma toulci u pasu. Z domů se přihnali mladší chlapci se svazky šípů, které muži zaráželi do země před sebou. Zjevně tomu velel Tam, obcházel řady a ke každému muži prohodil pár slov, ale Bran šel s ním a nabízel vlastní povzbuzení. Perrin neviděl, že by ho vůbec potřebovali.

K jeho překvapení Dannil, Ban a ostatní mládenci, kteří jeli s ním, vyklusali z vesnice a obstoupili ho i Faile, a všichni měli v rukou luky. Vypadali zvláštním způsobem podivně. Ty vážněji zraněné Aes Sedai očividně vyléčily a ty méně choré zanechaly v péči Daisy a jejích mastí a odvarů, takže ti, kteří se včera jen tak tak udrželi v sedle, teď chodili s jiskrou v oku, zatímco Dannil, Tell a ostatní pořád ještě kulhali a měli obvazy. Jestli Perrina překvapilo, že je vidí, tak ho znechutilo to, co přinesli. Leof Torfinn, jemuž obvaz kolem hlavy vytvářel nad hluboko posazenýma očima světlou čapku, měl luk na zádech a v ruce nesl vysokou hůl s menší verzí červeně lemované vlajky s vlčí hlavou.

"Myslím, že to nechala udělat jedna Aes Sedai," promluvil Leof, když se Perrin zeptal, odkud to je. "Milli Ayellinová to přinesla Wilovu tátovi, ale Wil to nechtěl nýst." Wil al'Seen trochu hrbil rameno.

"Já bych to taky nechtěl nýst," utrousil Perrin suše. Všichni se zasmáli, jako by udělal nějaký vtip, po chvíli dokonce i Wil.

Zátaras z kůlů vypadal dost divoce, ale na druhou stranu byl příliš ubohý, aby trolloky zadržel venku. Možná je to zadrží, ale nechtěl tu mít Faile, kdyby trolloci prorazili. Když se však na ni podíval, ona měla v očích zase ten pohled, jako by věděla, nač myslí. A nelíbilo se jí to. Jestli se ji pokusí poslat zpátky, bude se hádat a štěkat, odmítne to pochopit. A jak byl teď slabý, nejspíš bude mít ona větší šanci odvést jeho zpátky do hostince než on ji. Podle toho, jak rozzuřeně seděla v sedle, nejspíš ona hodlala bránit jeho, kdyby se trolloci dostali přes zátaras. Prostě na ni bude muset dohlédnout. Víc se s tím zatím dělat nedalo.

Náhle se Faile usmála a on se poškrábal na bradě. Možná mu dokázala číst myšlenky.

Čas ubíhal, slunce se sunulo po obloze a začínalo být teplo. Tu a tam z domu zavolala některá z žen, aby se zeptala, co se děje. Tu a tam se některý muž posadil, ale Tam nebo Bran u něj byl dřív, než stačil zkřížit nohy, a donutil ho vrátit se do řady. Bain říkala, že tak míli dvě. S Chiad teď seděly u kůlů a hrály nějakou hru, která zahrnovala házení nože do kousku země mezi nimi. Kdyby trolloci mířili sem, určitě by už přišli. Perrinovi začínalo dělat potíže sedět v sedle vzpřímeně. Vědom si toho, že na něj Faile upírá oči, držel záda vzpřímeně.

Zazněl roh, zvučně a pronikavě.

"Trolloci!" vzkřiklo půl tuctu hlasů, a ze Západního polesí se vyhrnula záplava příšerných postav v černé kroužkové zbroji, vyjících, jak se hnaly přes půdu plnou pařezů, mávajících kosinami a sekerami s trny, oštěpy a trojzubci. Za trolloky na černých koních jeli tři myrddraalové, popojížděli sem a tam, jako by poháněli útočící trolloky. Černé pláště jim visely nehybně bez ohledu na to, jak se jejich koně otáčeli a vzpínali. Roh zněl bez ustání a pronikavě, naléhavě volal.

Jakmile se objevili první trolloci, vyletělo dvacet šípů, které však nedolétly dobře o sto kroků.

"Zadržte, vy nedomrlý beraní hlavy!" zařval Tam. Bran vyskočil a překvapeně se na něj podíval, avšak o nic méně překvapeně než Tamovi přátelé a sousedi. Někteří mručeli cosi o tom, že si takové řeči nenechají líbit, trolloci netrolloci. Tam však jejich námitky okamžitě zarazil. "Střílet začnete, až dám pokyn, jak jsem vám to ukazoval!" Pak, jako by se k nim neřítily stovky ječících trolloků, se Tam klidně obrátil na Perrina. "Na tři sta kroků?"

Perrin rychle kývl. Ten muž se ptal jeho? Tři sta kroků. Jak rychle dokáže trollok uběhnout tři sta kroků? Uvolnil si sekeru ve smyčce. Roh kvílel pořád dál. Oštěpníci se krčili za kůly, jako by se vší mocí nutili necouvnout. Aielanky si zahalily tváře.

Od lesa se sem hnala vřeštící vlna, samé rohaté hlavy a čenichy a zobáky, každý trollok byl o polovinu vyšší než dospělý muž a řval touhou po krvi. Pět set kroků. Čtyři sta. Měly Aielanky pravdu? Mohlo jich být jen pět set? Vypadalo to jako tisíc.
"Připravit!" zvolal Tam a dvě stě luků se zvedlo. Mladí muži kolem Perrina před ním rychle napodobili své starší příbuzné a seřadili se pod tou hloupou zástavou.
Tři sta kroků. - Perrin viděl ty pokřivené obličeje, zkroucené vzteky a bojovou zuřivostí, stejně jasně, jako by byly přímo před ním. "Palte!" křikl Tam. Tětivy zasvištěly jako jedno velké prásknutí bičem. S dvojitým prásknutím, jak trám narazil o druhý kůží obalený trám, vystřelily katapulty.
Šípy s širokou hlavicí na trolloky jen pršely. Obludné postavy padaly, ale někteří trolloci se zvedali a popoháněni mizelci klopýtali dál. Zvuk rohu se vplétal do jejich hrdelního vytí a poháněl je směrem k zabíjení. Mezi útočníky dopadly kameny z praku - a vybuchly v ohni a střepech, takže v řadách trolloků vyrvaly díry. Perrin nebyl jediný, kdo nadskočil. Tak tohle Aes Sedai prováděly s těmi katapulty. Perrina napadlo, co by se stalo, kdyby některý z těch kamenů upadl při nakládání.
Vyletěla další salva šípů, a další a ještě jedna, a tak pořád dokola, a katapulty vypouštěly další kameny, i když pomaleji. Řady trolloků rozbíjely ohnivé výbuchy. Pršely na ně šípy s širokými hlavicemi. A oni se stále blížili, řvali a vyli, padali a umírali, ale pořád se hnali dál. Už byli blízko, dost blízko, aby se lučištníci rozestoupili a přestali střílet v salvách. Teď si vybírali jednotlivé cíle. Muži křičeli vztekem, křičeli tváří v tvář smrti a stříleli.
A potom už žádní trolloci nestáli. Jen jeden mizelec, ježící se šípy, se ještě slepě zmítal na zemi. Pronikavé řičení myrddraalova kopajícího koně soutěžilo s vytím sražených a umírajících trolloků. Roh se konečně odmlčel. Tu a tam na pařezy posetém poli se zvedl nějaký trollok a zase upadl. Pod tím vším Perrin slyšel muže lapat po dechu, jako by uběhli deset mil. Jemu samému prudce bušilo srdce.
Náhle někdo hlasitě zavýskl a s tím začali muži tančit a nadšeně křičet, mávat luky nebo tím, co zrovna měli v rukou, nad hlavou a vyhazovat do vzduchu čapky. Z domů se vyhrnuly ženy, smály se a jásaly, a s nimi děti, a všechny slavily a tancovaly spolu s muži. Někteří přiběhli potřást Perrinovi rukou.
"Vedls nás k velkýmu vítězství, chlapče můj." Nahoru se na něj smál Bran. Ocelovou čapku měl posunutou do týla. "Asi bych ti tak už neměl říkat. Velký vítězství, Perrine."
"Já nic neudělal," namítal Perrin. "Jenom jsem seděl na koni. To tys to dokázal." Bran neposlouchal o nic víc než ostatní. Perrin seděl na koni, celý rozpačitý, a předstíral, že sleduje pole, a oni ho po chvíli nechali samotného.
Tam se k oslavám nepřipojil. Stál za zátarasem z kůlů a studoval trolloky. Strážci se také nesmáli. Pole mezi nízkými pařezy bylo poseté postavami v černé kroužkové zbroji. Mohlo jich být pět set. Možná méně. Někteří, pár z nich, to mohlo dokázat zpátky ke stromům. Žádný z trolloků však neležel blíž než padesát kroků od ježatého zátarasu. Perrin našel druhé dva mizelce svíjet se na zemi. Takže tu byli všichni tři. Nakonec přiznají, že jsou mrtví.
Lidé z Dvouříčí hromově jásali, kvůli němu. "Perrin Zlatooký! Hurá! Hurá! Hurá!"
"Museli to vědět," zabručel Perrin. Faile se na něho tázavě podívala. "Půllidé museli vědět, že to nebude fungovat. Podívej se támhle. Teď to vidím dokonce i já. Oni to museli vědět už od začátku. Jestli neměli nic lepšího, tak proč to zkoušeli? A jestli je tam venku víc trolloků, tak proč nepřišli všichni? Dvakrát tolik, a museli bychom s nima bojovat u kůlů. Dvakrát tolik, a mohli se dostat až do vesnice."
"Máš přirozený talent," řekl Tomas a přitáhl otěže vedle nich. "Tohle byla zkouška. Aby viděli, jestli se zlomíte tváří v tvář útoku, možná aby zjistili, jak rychle dokážete zareagovat nebo jak máte organizovanou obranu nebo možná něco, co mě nenapadlo, ale byla to zkouška. Teď to vědí." Ukázal na oblohu, kde nad polem kroužil krkavec. Normální krkavec už by seděl dole a krmil se na mrtvých. Pták dokončil poslední kruh a zamířil k lesu. "Příští útok nepřijde hned. Viděl jsem, jak se do lesa dostali tak dva tři trolloci, takže se zpráva roznese. Půllidé je budou muset přimět, aby si vzpomněli, že se víc bojí myrddraalů než umírání. Ten útok však přijde, a bude jistě silnější než tento. Jak silný, to závisí na tom, kolik beztvářných přivedli skrze Cesty."
Perrin se zamračil. "Světlo! Co když jich bude deset tisíc?"
"To není pravděpodobné," ozvala se Verin, jež přistoupila a poplácala Tomasova koně po krku. Válečný kůň její dotek snesl stejně mírně jako dětský koník. "Přinejmenším zatím ne. Myslím, že dokonce ani

Zaprodanci nedokážou dostat větší oddíl trolloků po Cestách bezpečně. Jeden člověk sám riskuje smrt nebo šílenství mezi nejbližšími branami, ale... řekněme... tisíc mužů, nebo tisíc trolloků, nejspíš přitáhne Machin Shin v několika minutách, jako obrovskou vosu na mísu medu. Mnohem pravděpodobnější je, že jich cestuje tak deset, dvacet pohromadě, nejvíc padesát, a skupiny jsou daleko od sebe. Ovšem zůstává otázka, kolik oddílů přivádějí a kolik času mezi nimi si dovolí. A některé ztratí stejně. Je možné, že zplozenci Stínu přitahují Machin Shin méně než lidé, ale... Hmmm. Zajímavá myšlenka. Ráda bych věděla..." Poplácala Tomase po noze stejně, jako předtím poplácala jeho koně, a obrátila se pryč, již ztracená ve studiu. Strážce pobídl koně za ní.

"Jestli uděláš jediný krok k Západnímu polesí," podotkla klidně Faile, "přitáhnu tě zpátky do hostince za ucho a osobně tě nacpu do postele."

"Na to jsem vůbec nemyslel," zalhal Perrin a obrátil Tanečníka tak, že byl zády k lesu. Jeden muž a jeden ogier mohli uniknout pozornosti a dostat se bezpečně do hor. Mohli. Bránu bylo nutné zavřít navždy, jestli měla mít Emondova Role nějakou šanci. "Už jsi mi to rozmluvila, pamatuješ?" Mohl je najít někdo jiný, když bude vědět, kde jsou. Troje oči vidí víc než dvoje, zvláště když jedny z nich budou jeho, a tady určitě nic dělat nemohl. Jeho šaty vycpané slámou a umístěné na Tanečníka by to zvládly stejně.

Náhle přes křik a volání kolem zaslechl ostřejší křik a řinčení od jihu, poblíž Staré silnice.

"Říkal, že tak brzo nepřijdou!" zavrčel a pobídl Tanečníka do kroku.

KAPITOLA ŠESTÁ

Cikánský meč

Cválaje vesnicí s Faile za patami, našel Perrin hlouček mužů na jižním konci vesnice, jak se dívají přes vyklučená pole a vzrušeně si vykládají a někteří mají zpola natažené luky. Mezeru, kterou Stará silnice vytvářela v kůlovém zátarasu, blokovaly dva vozy. Nejbližší nízká kamenná zídka, která ještě stála kolem políčka tabáku, byla pět set kroků daleko, a mezi tím nebylo nic vyššího než strniště po ječmeni. Z hlíny kousek pod zídkami rašily šípy jako plevel. V dálce se vlnil kouř, tucet či víc hustých černých chocholů, některé dost široké, aby tam mohlo hořet pole.
Byl tam Cenn Buie a Hari a Darl Coplinovi. Bili Congar měl ruku kolem ramen svého bratrance Wita, Daisina kostnatého manžela, který se tvářil, jako by si přál, aby na něj Bili nedýchal. Žádný z nich nebyl cítit strachem, jen vzrušením. A Bili pivem. Nejméně deset mužů najednou se mu snažilo vysvětlit, co se stalo. Někteří křičeli hlasitěji než ostatní.
"Trolloci to na nás zkusili taky tady," hulákal Hari Coplin, "ale my jsme je vyprovodili, co?" Pár dalších připojilo svůj souhlas, ale stejně tolik mužů, i víc, se na sebe dívalo pochybovačně a nejistě přešlapovalo.
"Tady jsme taky hrdinové," pronášel Darl drsným hlasem. "Ta banda tam u lesa nebyli jediní." Byl větší než jeho bratr, ale měl ten stejný lasiččí coplinovský obličej, stejné stisknuté rty, jako by právě kousl do nezralého tomelu. Když si myslel, že se Perrin nedívá, vrhl po něm nevraživý pohled. Nemuselo to však nutně znamenat, že si opravdu přál, aby předtím čelil Západnímu polesí. Darl a Hari a většina jejich příbuzných obvykle dokázali přijít na způsob, jak se pokládat za podvedené, bez ohledu na skutečnost.
"Tohle chce zapít!" oznámil hlasitě starý Bili a zklamaně se zamračil, když ho nikdo nepodpořil.
Nad zídkou v dálce kdosi zvedl hlavu a rychle ji sklonil, avšak Perrin stačil zahlédnout jasně žlutý kabátec. "To nejsou trolloci," zavrčel znechuceně. "Cikáni! Stříleli jste po Tuatha'anech. Odtáhněte ty vozy z cesty." Postavil se ve třmenech a dal si ruce k ústům. "Můžete jít sem!" křikl. "Je to v pořádku! Nikdo vám neublíží! Řekl jsem, uhněte s těmi vozy," štěkl na muže stojící kolem něj a zírající na něho. Poplést si trolloky s Cikány! "A jděte si posbírat šípy, dřív nebo později je budete potřebovat doopravdy." Někteří muži se pomalu pohnuli, aby ho poslechli, a Perrin křikl znovu: "Nikdo vám neublíží! Je to v pořádku! Pojďte!" Vozy se se skřípěním os, které potřebovaly důkladně namazat, odvalily.
Přes zídku přelezlo několik jasně oděných Cikánů, po chvíli ještě pár dalších, a všichni se vydali k vesnici váhavým klusem, jako by se báli toho, co leželo před nimi, stejně jako toho, co bylo za nimi. Při pohledu na muže, kteří vyběhli z vesnice, se stáhli k sobě, a když kolem nich Dvouříčané klusali, aby vytáhli šípy ze země, a zvědavě se na ně dívali, skoro se obrátili zpátky. Přece jen však klopýtali dál.
Perrinovi se vnitřnosti změnily v led. Asi dvacítka mužů a žen, některé dokonce nesly malé děti, a několik starších dětí, v těch svých oslnivých barvách, potrhaní a umazaní od hlíny. A když se přiblížili, byla vidět i krev. To bylo vše. Z kolika karavan? Aspoň tam byl Raen, a šoural se, napůl omámeně, veden Ilou, která měla jednu stranu obličeje tmavou a nateklou. Alespoň oni přežili.
Kousek od mezery v zátarasu se Tuatha'ani zastavili a nejistě se dívali na ostré kůly a sběh ozbrojených mužů. Některé děti se držely svých rodičů a schovávaly tvářičky. Byl z nich cítit strach, hrůza. Faile seskočila z koně a rozběhla se k nim, ale i když ji Ila objala, neudělala jediný krok blíž. Starší žena zřejmě od mladší čerpala útěchu.
"My vám neublížíme," řekl Perrin. Měl jsem je přimět, aby šli s námi. Světlo mě spal, měl jsem je přinutit! "Jste vítáni u našich ohňů."
"Cikáni." Hari opovržlivě zkřivil rty. "Co budem dělat s bandou zlodějskejch Cikánů? Seberou všechno, co není přibitý."
Darl otevřel ústa, nepochybně, aby podpořil Hariho, ale než mohl promluvit, někdo z davu vykřikl: "To ty taky, Hari! A ty sebereš i ty hřebíky!" Smích Darlovi zavřel pusu. Nesmálo se jich však mnoho, a i ti pohlíželi na otrhané Tuatha'any a pak znepokojeně odvraceli oči.
"Hari má pravdu," zavolala Daisa Congarová, protlačila se davem a odstrkovala muže z cesty. "Cikáni kradou a ne jenom věci! Kradou děti!" Prodrala se až k místu, kde stál Cenn Buie, a zamávala Cennovi

pod nosem prstem silným jako jeho palec. Ten před ní couval, jak jen v té mačkanici mohl. Ona byla o hlavu vyšší než on a o polovinu těžší. "Ty máš být ve vesnický radě, ale jestli nechceš poslouchat vědmu, tak do toho zatáhnu ženskej kroužek a postaráme se o to." Někteří s mumláním kývali.
Cenn se poškrábal v řídnoucích vlasech a úkosem vědmu sledoval. "Áááá... no... Perrine," vykládal pomalu tím chrčivým hlasem, "Cikáni mají tuhle pověst, víš, a -" Odmlčel se a odskočil, když Perrin obrátil Tanečníka, aby byl čelem k Dvouříčským.
Hodně se jich před šedákem rozprchlo, ale Perrinovi to bylo jedno. "My nikoho neodženeme," prohlásil napjatým hlasem. "Nikoho! Nebo chcete poslat děti trollokům do chřtánu?" Jedno z ruatha'anských dětí se rozplakalo a on si přál, aby to nebyl vyslovil, ale Cenn zrudl jako řípa, a dokonce i Daisa vypadala zaraženě.
"Ovšemže je přijmeme," řekl nabručeně doškář. Otočil se k Daise, celý nafouknutý, byl jako hubený kohout připravený bojovat s mastifem. "A jestli k tomu chceš přizvat ženskej kroužek, tak vás vesnická rada všecky pěkně usadí. Uvidíš, jestli ne!"
"Tys byl vždycky starej trouba, Cenne Buie," odfrkla si Daisa. "Myslíš, že bychom vás nechaly poslat děti tam ven, kde se potloukají trolloci?" Cenn zuřivě přežvykoval, ale než ze sebe dostal jediné slovo, Daisa mu položila ruku na hubený hrudníček a odstrčila ho stranou. Nasadila úsměv, vykročila k Tuatha'anům a položila ruku Ile kolem ramen. "Jen pojďte se mnou, a já zařídím, abyste se mohli vykoupat a někde si odpočinout. Každej dům je plnej, ale my pro každýho nějaký místečko najdeme. Pojďte."
Mezi lidmi přispěchala Marin al'Vereová a Alsbet Luhhanová, Natti Cauthonová a Neysa Ayellinová i další ženy a začaly si rozebírat děti či objímaly Tuatha'anky a pobízely je, aby šly s nimi. Jejich zamračení stačilo, aby dvouříčtí muži ustupovali z cesty. Ne že by se teď někdo odvážil něco namítnout, jen chvíli trvalo, než tolik lidí stačilo zacouvat a udělat místo.
Faile se na Perrina obdivně podívala, ale on jen zavrtěl hlavou. Tohle nebyla práce ta'veren. Lidé z Dvouříčí možná potřebovali, aby jim občas někdo ukázal správnou cestu, ale když tu byla, tak ji uviděli. Dokonce i Hari Coplin, když se díval, jak přivádějí Cikány dovnitř, se netvářil kysele jako předtím. No, ne tak kysele. Nemělo smysl čekat zázraky.
Raen se došoural k Perrinovi a vzhlédl k němu. "Cesta listu je správná cesta. Všechno umírá ve vyměřený čas a..." Odmlčel se, jako by si nemohl vzpomenout, co chtěl.
"Přišli včera v noci," řekla Ila a šišlala, jak měla nateklou tvář. Oči měla skoro stejně skleněné jako manžel. "Psi by nám byli pomohli uniknout, ale děti Světla všechny psy pobily a... Nedalo se nic dělat."
Za ní se Aram třásl v kabátci se žlutými pruhy a zíral na všechny ty ozbrojené muže. Většina cikánských dětí teď plakala.
Perrin se zamračil na kouř na jihu. Otočil se v sedle. Na severu a na východě rozeznal další kouřové chocholy. I pokud většina představovala opuštěné domy, trolloci měli v noci plné pracky práce. Kolik jich bylo potřeba, aby zapálili tolik statků, i kdyby mezi nimi běželi a jenom do prázdného domu nebo na nehlídané pole hodili zapálenou pochodeň? Možná tolik, kolik jich dneska zabili. Co to prozrazovalo o počtech trolloků ve Dvouříčí? Nezdálo se pravděpodobné, že by to všechno provedla jedna tlupa, spálila všechny ty domy a ještě zničila karavanu Kočovného lidu.
Oči mu padly na Tuatha'any, které nyní odváděli pryč, a cítil rozpačité bodnutí. - Včera v noci viděli, jak jim pobíjejí přátele a příbuzné, a on taky klidně zvažuje počty. Slyšel některé z dvouříčských mužů, jak se dohadují, který kouř představuje čí statek. Pro všechny tyto lidi oblaka dýmu představovala skutečné ztráty, živobytí, které budou muset znovu vybudovat, pokud budou moci, ne jen pouhá čísla. Tady byl zcela neužitečný. Teď, když se Faile chytila pomoci Cikánům, nastal čas, aby vyrazil za Loialem a Gaulem.
Tanečníka za uzdu popadl pantáta Luhhan ve své kovářské vestě a dlouhé kovářské zástěře. "Perrine, musíš mi pomoct. Strážci chtějí, abych vyrobil součástky k dalším prakům, ale já mám dvacet chlapů, co pořád otravují, abych jim opravil kousky brnění, co pradědové jejich hloupejch pradědečků koupili od nějakýho hlupáka z kupecký stráže."
"Rád bych ti pomohl," řekl Perrin, "ale musím vyřídit něco jinýho. Nejspíš bych ti stejně moc nepomohl. Za poslední rok jsem v kovárně moc nepobyl."

"Světlo, tak jsem to nemyslel. Ne že bys pracoval s kladivem." Kovář vypadal šokovaně. - "Pokaždý, když pošlu někoho z těch slepičích mozků pryč s bzučením v hlavě, tak je za deset minut zpátky s novou námitkou. Nemůžu nic udělat. Tebe oni poslechnou."
Perrin o tom pochyboval, zvlášť, když neposlechli pantátu Luhhana. Kromě toho, že byl ve vesnické radě, byl Haral Luhhan dost velký, aby dokázal zvednout skoro každého muže v celém Dvouříčí a odhodit ho stranou, kdyby bylo třeba. Ale vydal se k provizorní kovárně, kterou pantáta Luhhan zřídil pod spěšně postaveným přístřeškem poblíž Trávníku. Kolem kovadlin zachráněných z kovárny, kterou vypálili bělokabátníci, se tlačilo asi šest mužů, a další muž ledabyle mačkal velké kožené měchy, dokud ho kovář od dlouhých držadel s křikem nezahnal. K Perrinovu úžasu poslechli, když jim řekl, aby šli pryč, aniž by pronesl nějakou delší řeč, aby je přiměl vyplnit vůli ta'veren, jen jim prostě oznámil, že pantáta Luhhan má moc práce. Kovář určitě mohl udělat to samé, ale Haral Luhhan Perrinovi potřásl rukou a dlouze mu děkoval, než se dal opět do práce.
Perrin se sklonil z Tanečníkova sedla a popadl jednoho z mužů za rameno. Byl to holohlavý sedlák jménem Get Eldin. Perrin ho požádal, aby zůstal a zahnal každého, kdo by se odvážil pantátu Luhhana obtěžovat. Get musel být třikrát starší než on, vrásčitou tvář měl jako z vydělané kůže, ale jen kývl a zaujal místo opodál Harala, který již bušil kladivem do rozžhaveného železa. Nyní mohl zmizet, než se Faile vrátí.
Než však stačil Tanečníka jen otočit, objevil se Bran s oštěpem na rameni a železným kloboukem pod svalnatou paží. "Perrine, musí existovat nějakej rychlejší způsob, jak dostat ovčáky a pasáky dovnitř, kdyby nás přepadli. Abell jich nedokázal sehnat víc než půlku, než ti trolloci vyběhli z lesa."
To se dalo snadno vyřešit, stačilo si vzpomenout na starou trubku, téměř černou, která visela u Cenna Buie na stěně, a ustanovit signál - tři dlouhé tóny, které musel zaslechnout i ten nejvzdálenější ovčák. Tím samozřejmě vyvstaly signály pro další příležitosti, jako jak poslat všechny na místo v případě očekávaného útoku. Což vedlo k tomu, jak poznat, kdy se dá čekat útok. Bain, Chiad a strážci byli víc než schopní jako zvědové, ale byli jen čtyři, což ani zdaleka nestačilo, takže bylo nutné najít dobré lesáky a stopaře a opatřit jim koně, aby se stačili dostat do Emondovy Role před trolloky, pokud by nějaké spatřili.
Poté bylo třeba uklidnit Buela Dowtryho. Bělovlasý starý šípař s nosem skoro tak ostrým, jako široká hlavice šípu, věděl velice dobře, že si většina sedláků vyrábí své šípy sama, ale umíněně odmítal dovolit, aby mu tady ve vesnici pomáhali, jako by sám dokázal naplnit všechny toulce. - Perrin si nebyl jistý, jak vlastně uhladil Buelova naježená peříčka, ale nějak se mu podařilo, že stařík spokojeně učil hlouček kluků přivazovat a lepit husí pírka k šípům.
Edward Candwin, statný bednář, měl jiný problém. Když tolik lidí potřebovalo vodu, musel vyrobit víc věder a sudů, než kolik by sám dokázal zvládnout za pár týdnů. Netrvalo dlouho najít mu ochotné ruce, jimž by svěřil aspoň přisekávání dužin, ale stále přicházeli další a další lidé s otázkami a problémy, na které podle nich dokázal odpovědět jen Perrin, od toho, kde spálit těla mrtvých trolloků, po to, jestli je bezpečné vrátit se na statky zachránit, co se dá. Na to poslední odpovídal pevně ne, kdykoliv se někdo zeptal - a na tohle se lidé ptali častěji než na co jiného, kdy se muži i ženy mračili na sloupy kouře zvedající se nad krajinou - ale většinou se prostě jen zeptal, co si tazatel myslí sám, a pak mu řekl, aby to udělal. Zřídka musel s nějakou odpovědí přijít sám, lidé věděli, co dělat, jen měli tu hloupou představu, že se ho musejí zeptat.
Dannil a Ban a ostatní ho našli a trvali na tom, že budou jezdit za ním i s tím červenobílým praporem, jako by nebyl ten velký nad Trávníkem už tak dost špatný, dokud je Perrin nezahnal, aby hlídali muže, kteří se vrátili ke kácení stromů v Západním polesí. Zdálo se, že jim Tam navykládal něco o rytířích, což byli v Illianu vojáci, kteří jezdili s generálem illianského vojska a vrhali se tam, kde boj zuřil nejvíc. Tam, ze všech lidí! Aspoň že s sebou vzali ten praporec. Perrin se cítil jako úplný trouba, když se ta věc táhla za ním.
Dopoledne pak přijel do vesnice Luc, samá zlatovlasá nadutost, a lehce kýval v odpověď na jásání, i když proč kvůli němu vůbec někdo jásal, byla pro Perrina záhada. Luc přivezl trofej, kterou vytáhl z koženého pytle a narazil na kopí na okraji Trávníku, aby ji mohli všichni okukovat. Bezokou hlavu myrddraala. Urozený pán byl dost skromný, aby se trochu zdráhal, ale uklouzlo mu, že mizelce zabil,

když narazil na tlupu trolloků. Obdivné procesí ho zavedlo na konec vesnice, aby si mohl prohlédnout bitevní pole - tak tomu říkali - kde s pomocí koní odtahovali trolloky na velké hranice, z nichž již stoupaly sloupy mastného černého kouře. Luc na oplátku také správně vyjádřil obdiv, jen jednou či dvakrát zkritizoval, jak Perrin rozmístil muže, tak mu to aspoň Dvouříčtí vykládali, jak Perrin všechny seřadil a vydával rozkazy, které on zcela jistě nikdy nevyslovil.
Perrinovi Luc věnoval blahosklonný, byť pochvalný úsměv. "Vedl sis dobře, chlapče můj. Měl jsi, samozřejmě, štěstí, ale existuje přece to, čemu se říká štěstí začátečníka, že."
Když Luc odešel do svého pokoje v hostinci U Vinného střiku, Perrin nechal hlavu sundat a spálit. Nebylo to něco, nač by měli lidé civět, zvláště ne děti.
Otázky pokračovaly celý den, až si Perrin náhle uvědomil, že slunce stojí v nadhlavníku a on ještě nic nejedl a žaludek k němu mluví zcela jasně. "Panímámo al'Caarová," řekl unaveně ženě s protáhlým obličejem u svého třmene, "děti si nejspíš můžou hrát kdekoliv, pokud na ně někdo dohlídne, aby nezašly za poslední domy. Světlo, ženská, to přece víš. Ty určitě znáš děcka líp než já! A jestli ne, tak jak se ti podařilo vychovat čtyři vlastní?" Její nejmladší byl o šest let starší než on!
Nela al'Caarová se zamračila a pohodila hlavou, až se jí prošedivělý cop zahoupal. Perrin si chvíli myslel, že mu utrhne nos za to, že s ní takhle mluví. Skoro si přál, aby to udělala, pro změnu, kdy všichni chtěli vědět, co si on myslí o tom, že by měli udělat. "Ovšemže znám děti," prohlásila. "Jen jsem si chtěla být jistá, že se to udělá tak, jak chceš ty. To přece chceme všichni."
Perrin si povzdechl a jenom počkal, až se obrátí, než otočil Tanečníka směrem k hostinci U Vinného střiku. Dva tři lidé na něj volali, ale on je odmítl poslouchat. Co chce udělat. Co se s těmito lidmi stalo? Takhle se dvouříčský lid nechoval. Rozhodně ne ti z Emondovy Role. Ti chtěli mít své slovo ve všem. Při hádkách před vesnickou radou, při hádkách v radě samotné, muselo nejdřív dojít na rány, než se občas dohodli. A když se ženský kroužek rozhodl, že své záležitosti bude řešit bez ostatních, tak nebylo muže, který by nevěděl, co znamená, když kolem chodily ženy se stisknutými rty a copy, které se jim ježily skoro tak jako rozzlobeným kočkám ocasy.
Co já chci? říkal si v duchu rozzlobeně. Co já chci, je něco k jídlu, místo, kde by mi nikdo nežvanil do ucha. Sesedl před hostincem, zapotácel se a napadlo ho, že by ke svému krátkému seznamu měl přidat taky postel. Bylo teprve poledne, Tanečník odvedl všechnu práci, ale on už byl k smrti utahaný. Možná měla Faile nakonec pravdu. Možná nebyla cesta za Loialem a Gaulem právě dobrý nápad.
Když vstoupil do šenku, panímáma al'Vereová se na něj jednou podívala a s mateřským úsměvem ho málem doslova vtlačila na židli. "Na chvíli můžeš klidně přestat vydávat rozkazy," oznámila mu pevně. "Emondova Role přežije docela dobře aspoň hodinu sama, než do sebe dostaneš nějaké jídlo." Odšustila pryč dřív, než se vzmohl na to, aby jí řekl, že Emondova Role docela dobře přežije bez něho úplně.
Šenk byl téměř prázdný. U jednoho stolu seděla Natti Cauthonová, smotávala obvazy a přidávala je na hromádku před sebou, ale zároveň se jí také dařilo dohlížet jedním okem na své dcery na druhé straně místnosti, i když byly dosti staré, aby mohly nosit vlasy spletené do copů. Důvod byl prostý. Bode a Eldrin seděly vedle Arama a přemlouvaly Cikána, aby se najedl. Vlastně ho doslova krmily a taky mu utíraly bradu. Podle toho, jak se na něj zubily, Perrina překvapilo, že Natti není u stolu s nimi, copy necopy. Mládenec asi vypadal dobře, možná byl i hezčí než Wil al'Seen. Bode a Eldrin si to rozhodně myslely. Aram se na oplátku jenom občas usmál - byly to hezké, baculaté dívky. Musel by být slepý, aby to neviděl, a Perrin si nemyslel, že by Aramovi ušla nějaká hezká dívčina - ale on jen občas něco polkl a neustále bloudil rozšířenýma očima po oštěpech a sudlicích kolem stěn. Pro Tuatha'ana to musel být hrozný pohled.
"Panímáma al'Vereová říkala, že tě sedlo konečně unavilo," poznamenala Faile, když se vynořila ze dveří do kuchyně. Překvapivě na sobě měla dlouhou bílou zástěru jako Marin. Rukávy měla vyhrnuté nad lokty a na rukou měla mouku. Jako by si to právě uvědomila, odvázala si zástěru, rychle si do ní utřela ruce a položila ji přes opěradlo židle. "Ještě jsem nikdy nic neupekla," řekla a shrnula si rukávy, než si k němu přisedla. "Hníst těsto je docela legrace. Jednou by se mi to mohlo líbit."
"Jestli nebudeš píct," podotkl Perrin, "tak kde vezmeme chleba? Nechci strávit celý život na cestách, kde si musím jídlo kupovat, nebo jíst to, co chytím do pasti nebo ulovím lukem nebo prakem."
Faile se usmála, jako by řekl něco příjemného, i když Perrin ani za život nemohl pochopit co.

"Samozřejmě bude píct kuchařka. Nebo spíš některá z kuchtiček, ale kuchařka na to dohlídne."
"Kuchařka," zabručel Perrin a potřásl trochu hlavou. "Nebo jedna z kuchtiček. Ovšem. Proč mě to nenapadlo?"
"Co se děje, Perrine? Vypadáš ustaraně? Podle mě už obrana nemůže být lepší bez pevnostní hradby."
"Tím to není. Faile, tahle záležitost s Perrinem Zlatookým se mi začíná vymykat z ruky. Nevím, kdo si myslí, že jsem, ale oni se mě pořád ptají, co mají dělat, ptají se, jestli je to v pořádku, když už stejně vědí, co se musí udělat, když na to dokážou přijít, stačí jim jen dvě minuty používat hlavu."
Faile se mu dlouho dívala do tváře, ty tmavé, zešikmené oči měla zamyšlené, a pak řekla: "Kolik je to let od doby, kdy tu skutečně vládla andorská královna?"
"Andorská královna? To vážně nevím. Tak sto let, možná. Dvě stě. Co to s tím má společnýho?"
"Tihle lidé si nepamatují, jak jednat s královnou - nebo s králem. Snaží se na to přijít. Musíš s nima mít trpělivost."
"Král?" řekl schlíple. Nechal hlavu klesnout na ruce složené na stole. "Ó Světlo!"
Faile se tiše zasmála a prohrábla mu vlasy. "No, to možná ne, silně pochybuju o tom, že by to Morgasa schválila. Ale přinejmenším vůdce. Určitě by schválila muže, který by jí zpátky přinesl země, které její trůn neovládá sto i víc let. Určitě by ho povýšila do šlechtického stavu. Perrin z rodu Aybarů, urozený pán z Dvouříčí. Zní to dobře."
"My tady ve Dvouříčí nemáme žádný urozený pány," zavrčel Perrin do dubové stolní desky. "Ani krále nebo královny. My jsme svobodní lidi!"
"I svobodní lidi můžou mít potřebu někoho následovat," řekla Faile jemně. "Většina lidí chce věřit něčemu většímu, než jsou sami. Proto tu jsou státy, Perrine, a národy. Dokonce i Raen a Ila se vidí jako součást něčeho většího, než je jejich vlastní karavana. Ztratili své vozy a většinu jejich rodiny a přátel, ale jiní Tuatha'ani budou dál hledat tu píseň, a oni časem taky, protože patří k něčemu většímu, než je pár vozů."
"Komu patří tyhle?" zeptal se náhle Aram.
Perrin zvedl hlavu. Mladý Cikán stál a nejistě se díval na oštěpy lemující stěnu. "Ty patří každýmu, kdo je potřebuje, Arame. Nikdo ti s nimi neublíží, věř mi." Nebyl si jist, jestli mu Aram uvěřil, podle toho, jak s rukama v kapsách pomalu obcházel místnost a úkosem si prohlížel oštěpy a sudlice.
Perrin byl víc než vděčný, že se může věnovat talíři, když mu Marin přinesla plátky pečené husy s tuřínem, hráškem a dobrým křupavým chlebem. Přinejmenším by se mu věnoval, kdyby mu Faile nestrčila pod bradu ubrousek s vyšívanými květy a nesebrala mu nůž a vidličku z rukou. Zřejmě ji bavilo, když ho mohla krmit tak, jak Bode a Eldrin předtím krmily Arama. Cauthonovic děvčata se mu hihňala a Natti a Marin se taky lehce usmívaly. Perrin na tom nic tak veselého neviděl. Byl však ochoten se Faile podřídit, i když by se byl klidně dokázal nakrmit sám a snáz. Faile ho nutila natahovat krk, aby mohl sníst, co mu podávala na vidličce.
Arama jeho pomalá prohlídka zavedla třikrát kolem místnosti, než se zastavil u paty schodiště a zadíval se na sud s různorodou sbírkou mečů. Pak natáhl ruku a z té změti jeden meč vytáhl a neohrabaně jej potěžkal. Kůží ovinutý jílec byl dost dlouhý pro obě jeho ruce. "Můžu používat tenhle?" zeptal se.
Perrin se málem udávil.
Nahoře na schodech se objevila Alanna s Ilou. Tuatha'anka vypadala vyčerpaně, ale modřiny jí z obličeje zmizely, "...nejlepší je se vyspat," říkala Aes Sedai. "Největší potíže mu dělá šok, a ten já vyléčit nedokážu."
Ile padly oči na vnuka a na to, co držel, a ona vyvřískla, jako by se jí ta čepel zarazila do těla. "Ne, Arame! Néééééé!" Málem upadla, jak se řítila ze schodů. Dole se vrhla na Arama a odtahovala mu ruce od meče. "Ne, Arame," sípala bez dechu. "To nesmíš. Dej to pryč. Cesta listu. To nesmíš! Cesta listu! Prosím, Arame! Prosím!"
Aram s ní tančil, neobratně jí uhýbal a snažil se udržet meč dál od ní. "Proč ne?" zařval rozzlobeně. "Zabili mi mámu! Já je viděl! Mohl jsem ji zachránit, kdybych měl meč. Mohl jsem ji zachránit!"
Ta slova se Perrinovi zařízla do prsou. Cikán s mečem mu připadal velice nepřirozený, téměř mu z toho naskakovala husí kůže, ale ta slova... Jeho matka. "Nech ho být," řekl drsněji, než zamýšlel. "Každý muž má právo se bránit, bránit svý... Má na to právo."

Aram přistrčil meč k Perrinovi. "Naučíš mě ho používat?"
"Já to neumím," řekl mu Perrin. "Ale můžu ti najít někoho jiného."
Ile se po zoufalstvím zkřivené tváři koulely slzy. "Trolloci mi sebrali dceru," vzlykala a celá se třásla, "a všechny moje vnuky až na jediného, a toho mi teď bereš ty. Je ztracený díky tobě, Perrine Aybaro. Ty ses stal ve svém srdci vlkem a teď z něj také uděláš vlka." Potom se obrátila, a stále se otřásajíc vzlyky klopýtala do schodů.
"Mohl jsem ji zachránit!" volal za ní Aram. "Babičko! Mohl jsem ji zachránit!" Ona se ani neohlédla, a když zmizela za rohem, Aram se s pláčem sesul na zábradlí. "Mohl jsem je zachránit, babičko. Mohl jsem..."
Perrin si uvědomil, že Bode také pláče s tváří v dlaních, a ostatní ženy se na něj mračí, jako by udělal něco špatně. Ne, ne všechny. Alanna si ho prohlížela shora ze schodiště s oním nečitelným klidem Aes Sedai a Faile měla tvář skoro stejně bezvýraznou.
Perrin si otřel ústa, odhodil ubrousek na stůl a vstal. Pořád byl čas Aramovi říci, aby vrátil meč a šel požádat Ilu o odpuštění. Čas mu říci... co? Že tam možná příště nebude, aby viděl umírat své drahé? Že by se mohl vrátit a najít jenom jejich hroby?
Položil ruku Aramovi na rameno a mladý Cikán sebou trhl a naklonil se nad meč, jako by čekal, že se mu ho Perrin pokusí sebrat. Z Cikána byla cítit záplava emocí, strach, nenávist, hluboký, přehluboký žal. Ztracený, tak jej Ila nazvala. Jeho oči vypadaly ztracené.
"Umyj si obličej, Arame. Potom jdi najít Tama alThora. Řekni mu, že ho prosím, aby tě naučil šermovat."
Druhý muž pomalu zvedl hlavu. "Děkuji ti," vykoktal a rukávem si otíral slzy z obličeje. "Děkuji ti. Tohle ti nikdy nezapomenu. Nikdy. To přísahám." Náhle zvedl meč tak, aby mohl políbit jeho rovnou čepel. Jílec měl na hlavici mosaznou vlčí hlavu. "Přísahám. Tak se to teď nedělá?"
"Asi dělá," řekl Perrin smutně, a napadlo ho, proč vlastně cítí smutek. Cesta listu byla skvělá víra, jako sen o míru, ale jako sen nemohla vydržet tam, kde docházelo k násilí. Sen pro nějakého jiného muže, pro nějakou jinou dobu. Možná pro nějaký jiný věk. "Jen běž, Arame. Máš se hodně co učit, a nemuselo by na to být dost času." Cikán neustále bublal vděčností a ani nepočkal, aby si umyl slzy, nýbrž rovnou vyběhl z hostince a meč nesl oběma rukama špičkou nahoru.
Perrin si byl vědom toho, jak se Eldrin chmuří, Marin má ruce v bok a Natti se mračí, nemluvě o tom, že Bode pláče. Vrátil se ke své židli. Alanna odešla pryč. Faile ho pozorovala, jak zvedá nůž a vidličku. "Ty to neschvaluješ?" zeptal se tiše. "Muž má právo se bránit, Faile. Dokonce i Aram. Nikdo ho nemůže nutit, aby se řídil Cestou listu, když nechce."
"Nerada vidím, když tě něco bolí," poznamenala velice tiše.
Perrinův nůž se zastavil uprostřed krájení husího masa. Bolí? Ten sen nebyl pro něj. "Jsem jenom utahanej," řekl jí a usmál se. Nemyslel si, že mu uvěřila.
Než měl čas dát si do úst druhé sousto, strčil do předních dveří hlavu Bran. Znovu měl na sobě kulatý železný klobouk. "Od severu se blíží jezdci, Perrine. Spousta jezdců. Myslím, že to musejí být bělokabátníci."
Když se Perrin zvedal, Faile se vrhla stranou, a než venku došel k Tanečníkovi se starostou, který si bručel pod vousy, co vlastně hodlá říci těm bělokabátníkům, vyjela zpoza hostince na své černé klisně. K severu běželo víc lidí, než jich zůstalo u své práce. Perrin nijak zvlášť nespěchal. Děti Světla tu docela dobře mohly být, aby ho zatkly. Nejspíš taky byly. On nehodlal odcházet v řetězech, ale taky zrovna netoužil po tom, aby lidé s bělokabátníky bojovali kvůli němu. Následoval Brana a připojil se k proudu mužů, žen a dětí přecházejících po Vozovém mostě přes potok Vinný střik. Podkovy Tanečníka a Vlaštovky právě zazvonily na tlustých deskách mostu. Podél vody tu rostlo jen pár vysokých vrb. Most byl místem, kde začínala Severní silnice, která pak vedla přes Hlídku dál. Některé ze vzdálených chocholů kouře zřídly v pouhé chomáče, jak oheň pomalu dohoříval.
Tam, kde cesta opouštěla vesnici, našel dva vozy přitažené přes cestu, a muži, kteří se sešli za přiostřenými, nakloněnými kůly, se svými luky, oštěpy a podobnými zbraněmi, byli cítit vzrušením. Povídali si a všichni se tlačili, aby viděli, co se děje na silnici. Oblak prachu tam zvedal dlouhý dvojstup jezdců v bílých pláštích s kuželovými přílbami a vyleštěnou plátovou i kroužkovou zbrojí, která se leskla v

odpoledním slunci. Kopí s ocelovými hroty měli všichni nakloněná ve stejném úhlu. V jejich čele jel mladší muž s tuhými zády a vážným výrazem, který Perrinovi někoho připomínal. S příchodem starosty řeči v očekávání věcí příštích ustaly. Nebo to možná byl Perrinův příjezd, co lidi umlčelo.
Asi dvě stě kroků od kůlů muž s vážnou tváří zvedl ruku a zástup se zastavil. Podél něj se ozývaly ostré rozkazy. Muž přijel blíž v doprovodu asi tuctu bělokabátníků, přelétl očima vozy, ostré kůly i muže za nimi. Z jeho chování bylo jasné, že je důležitý, i bez uzlu označujícím hodnost pod planoucím slunečním kotoučem na plášti.
Odněkud se vynořil Luc, skvělý na svém lesklém vraném hřebci a v sytě rudém suknu se zlatými výšivkami. Nejspíš bylo docela přirozené, že se bělokabátnický důstojník rozhodl oslovit jeho, i když tmavýma očima dál pátral mezi ostatními lidmi. "Jsem Dain Bornhald," oznámil, když zastavil koně, "kapitán dětí Světla. Tohle jste udělali kvůli nám? Doslechl jsem se, že Emondova Role je dětem uzavřená, ano? Skutečně vesnice Stínu, je-li uzavřena dětem Světla."
Dain Bornhald, ne Geofram. Nejspíš syn. Ne že by to znamenalo nějaký rozdíl. Perrin tušil, že se ho tenhle pokusí zatknout stejně rychle jako ten druhý. Ovšem, Bornhaldův pohled Perrina přelétl a pak se prudce vrátil. Toho muže jako by zachvátila křeč. Ruka v těžké rukavici mu slétla k meči, rty ohrnul v tichém zavrčení, a Perrin si byl na okamžik zcela jist, že ten muž zaútočí, pobídne koně k ostnatnému zátarasu, aby se k němu dostal. Bělokabátnický důstojník se tvářil, jako by k Perrinovi cítil osobní zášť. Zblízka byla v tom tvrdém obličeji vidět také slabost, záře v očích, kterou byl Perrin zvyklý vídat u Bili Congara. Měl dojem, že cítí výpary kořalky.
Muž s propadlými tvářemi vedle Bornhalda mu byl víc než povědomý. Perrin na ty hluboko zapadlé oči, jako tmavé žhnoucí uhlíky, nikdy v životě nezapomene. Vysoký, vyzáblý a tvrdý jako kovadlina, Jaret Byar na něj opravdu pohlížel s nenávistí. Ať už Bornhald byl nebo nebyl fanatik, Byar jím byl zcela určitě.
Luc měl očividně dost rozumu, aby se nesnažil zabrat Branovo místo - tvářil se, že ho nesmírně zajímá zástup v bílých pláštích, kde se zatím usazoval prach, a tak bylo na cestě vidět mnohem víc dětí - k Perrinově znechucení se ale Bran podíval na něj - na kovářského tovaryše - a počkal, až Perrin kývne, než odpověděl. On byl přece starosta! Bornhald a Byar si tiché výměny určitě všimli.
"Emondova Role vám není přímo uzavřená," řekl Bran, který se narovnal a oštěp držel vztyčený. "Rozhodli jsme se, že se budeme bránit sami, a to jsme dokázali právě dneska ráno. Jestli chcete vidět naši práci, koukněte se támhle." Ukázal směrem k dýmu stoupajícímu z trolločích hranic. Vzduchem se nesl odporný nasládlý zápach hořícího masa, ale nikdo kromě Perrina si toho zřejmě nevšiml.
"Zabili jste pár trolloků?" odfrkl si opovržlivě Bornhald. "Vaše štěstí a schopnosti mne udivují."
"Víc než pár!" křikl kdosi z davu Dvouříčských. "Stovky!"
"Bojovali jsme!" zvolal další hlas a tucty lidí začali rozzlobeně křičet jeden přes druhého.
"Bojovali jsme a vyhráli!"
"Kde jste byli vy?"
"Dokážeme se ubránit bez všech bělokabátníků!"
"Dvouříči!"
"Dvouříči a Perrin Zlatooký!"
"Zlatooký!"
"Zlatooký!"
Leof, který měl být venku a hlídat dřevorubce, začal mávat tou zástavou s karmínovou vlčí hlavou. Bornhald je všechny přelétl rozpáleným pohledem, ale Byar se zavrčením pobídl kaštanového valacha kupředu. "Copak si vy, sedláci, myslíte, že víte něco o bitvách?" zařval. "Včera v noci byla jedna z vašich vesnic skoro smetena trolloky! Počkejte, až na vás přijdou ve větším počtu, a budete si přát, aby vaše matka nikdy nepolíbila vašeho otce!" Bornhald ho unaveným pokynem ruky zarazil a pes se zuřivým pohledem svého pána poslechl, ale jeho slova lid z Dvouříči umlčela.
"Která vesnice?" Branův hlas byl zároveň důstojný i ustaraný. "Všichni známe lidi v Hlídce a v Devenským Průseku."
"Hlídku neobtěžovali," odpověděl Bornhald, "a o Devenském Průseku nic nevím. Dnes ráno mi přinesl jezdec zprávu, že Tarenský Přívoz již téměř neexistuje. Pokud tam máte přátele, mnoho lidí uteklo přes

řeku. Přes řeku." Na okamžik se zatvářil stísněně. "Já sám ztratil skoro padesát dobrých vojáků."
Zpráva vyvolala několik znepokojených poznámek. Nikomu se takové věci nelíbily, ale na druhou stranu, nikdo odsud neznal lidi v Tarenského Přívozu. Nikdo z nich asi nikdy tak daleko ani nebyl.
Luc pobídl hřebce dopředu a on se ohnal po Tanečníkovi. Perrin svého koně pevně přitáhl, než se oba porvou, ale Luc si toho zřejmě nevšímal, nebo mu na tom nezáleželo. "Tarenský Přívoz?" řekl bezvýrazným hlasem. "Trolloci včera v noci napadli Tarenský Přívoz?"
Bornhald pokrčil rameny. "Řekl jsem to, ne? Zdá se, že se trolloci konečně rozhodli přepadat vesnice. Jak bylo vhodné, že vy tady jste byli včas varováni, abyste stačili připravit tak skvělou obranu."
Zachmuřeně přelétl ježatý zátaras a muže za ním, než se zadíval na Perrina.
"Byl muž zvaný Ordeith včera v noci v Tarenském Přívoze?" zeptal se Luc.
Perrin na něj zazíral. Ani nevěděl, že Luc vůbec o Padanu Fainovi ví, natož aby znal jméno, které používal teď. Ale lidé mluvili, zvláště když se někdo, koho znali jako formana, vrátil s velkým slovem mezi bělokabátníky.
Bornhaldova reakce byla stejně zvláštní jako Lucova otázka. Oči se mu zaleskly nenávistí stejně silnou, jakou choval k Perrinovi, tentokrát však zbledl a hřbetem ruky si otřel ochablé rty, jako by zapomněl, že má ocelové rukavice. "Ty znáš Ordeitha?" řekl a naklonil se v sedle k Lucovi.
Teď bylo na Lucovi, aby ledabyle pokrčil rameny. "Od příchodu do Dvouříčí jsem ho tu a tam zahlédl. Je to muž se špatnou pověstí, a ti, kdo ho následují, jsou ještě horší. Tací by mohli být dost neopatrní, aby dopustili, že útok trolloků uspěje. Byl tam? Pokud ano, tak lze jen doufat, že za svou hloupost zemřel. Pokud ne, tak lze doufat, že ho máš tady s sebou pod dohledem."
"Nevím, kde je," vyštěkl Bornhald. "A je mi to jedno! Nepřišel jsem se sem bavit o Ordeithovi!" Jeho kůň nervózně zatančil, když Bornhald napřáhl ruku a ukázal na Perrina. "Zatýkám tě jako temného druha. Budeš odveden do Amadoru a tam vyslechnut v Dómu pravdy."
Byar na svého kapitána nevěřícně zazíral. Za zátarasem, oddělujícím bělokabátníky od dvouříčských mužů, se ozvalo rozhořčené mručení. Muži potěžkávali oštěpy a sudlice a zvedali luky. Vzdálenější bělokabátníci se začali rozestupovat v třpytící se řadě za vykřikovaných rozkazů chlapíka ve svém brnění tak velkého, jako byl pantáta Luhhan, začali zasouvat kopí do opěrek na sedlech a zvedat krátké jezdecké luky. Z této vzdálenosti by dokázali tak nejvýše krýt ústup Bornhalda a mužů s ním, pokud by se jim tedy vůbec podařilo uniknout, ale Bornhald si nevšímal žádného nebezpečí, nevšímal si ničeho kromě Perrina.
"Žádný zatýkání nebude," vyjel ostře Bran. "To už jsme rozhodli. Žádný další zatýkání bez toho, že byste měli důkazy o zločinu, a to důkazy, kterým budem věřit my. A mně nemůžeš ukázat nic, co by mě přesvědčilo, že Perrin je temný druh, takže klidně můžeš dát tu ruku dolů."
"Zradil mého otce a ve Falme ho poslal na smrt," řval Bornhald. Úplně se třásl vzteky. "Zradil ho temným druhům a tarvalonským čarodějnicím, které s pomocí jediné síly povraždily tisíc dětí Světla!" Byar důrazně přikyvoval.
Někteří z dvouříčských mužů začali nejistě přešlapovat. Zpráva o tom, co Verin s Alannou ráno udělaly, se roznesla, a navíc se přitom ještě nafoukla. Ať už si o Perrinovi mysleli cokoliv, díky stovce příběhů o Aes Sedai, z nichž skoro byly všechny mylné, bylo snadné uvěřit, že Aes Sedai zničily tisíc bělokabátníků. A pokud uvěřili tomu, bylo snadné uvěřit i tomu ostatnímu.
"Já nikoho nezradil," řekl Perrin hlasitě, aby ho každý slyšel. "Jestli tvůj otec zemřel ve Falme, tak ti, co ho zabili, se jmenují Seanchani. Nevím, jestli to jsou temní druzi, ale vím, že v bitvě používají jedinou sílu."
"Lháři!" Bornhaldovi od úst odletovaly sliny. "Seanchané jsou pohádka, kterou si vymyslela Bílá věž, aby zakryla své ohavné lži! Ty jsi temný druh!"
Bran udiveně zavrtěl hlavou a posunul si železný klobouk na stranu, aby se mohl podrbat ve věnečku šedivých vlasů. "Já nevím nic o těchhle - Seanchanech? - o těchhle Seanchanech. Co ale vím, je, že Perrin není žádný temný druh, a ty tady rozhodně nikoho zatýkat nebudeš."
Perrin si uvědomil, že situace je s každou minutou víc a víc nebezpečná. Byar si to uvědomil také, zatahal Bornhalda za paži a něco mu šeptal, ale kapitán bělokabátníků odmítal, nebo možná nemohl, vycouvat teď, když měl Perrina před očima. Bran a muži z Dvouříčí také jako by vrostli do země. Možná by ho

bělokabátníkům nevydali ani tehdy, kdyby se přiznal ke všemu, co Bornhald tvrdil. Pokud sem někdo rychle nenalije nějakou vodu, všechno vybuchne jako hrst suché slámy hozené do výhně.
Perrin neměl rád, když ho něco nutilo moc rychle myslet. Loial měl v tomto pravdu. Rychlé myšlení vede k tomu, že někdo dojde k úrazu. Ale měl dojem, že tady vidí cestu ven. "Nechceš zdržet moje zatčení, Bornhalde? Dokud se to nevyřídí s těmi trolloky? Do té doby stejně nikam nepůjdu."
"Proč bych ho měl zdržovat?" Ten muž byl slepý záští. Jestli v tom bude pokračovat, hodně lidí tady zemře, nejspíš včetně něj, a on to neviděl. Nemělo však smysl na to poukazovat.
"Copak sis dnes ráno nevšiml všech těch hořících statků?" řekl Perrin místo toho. Rozmáchlým gestem zahrnul všechny mizející sloupy dýmu. "Podívej se kolem sebe. Říkals to sám. Trolloci už se nespokojí s nájezdem na statek nebo dva za noc. Teď se připravují k nájezdům na vesnice. Jestli se pokusíte vrátit do Hlídky, možná se tam ani nedostanete. Máte štěstí, že jste se vůbec dostali tak daleko. Ale kdybyste zůstali tady, v Emondově Roli..." Bran se k němu prudce otočil a ostatní muži hlasitě protestovali. Faile dojela blíž a popadla ho za loket, ale on si nikoho z nich nevšímal, "...budeš vědět, kde jsem, a tvoji vojáci nám můžou pomoct s obranou."
"Jsi si tím úplně jistý, Perrine?" zeptal se Bran a popadl Tanečníkův třmen, kdežto z druhé strany Faile naléhavě říkala: "Ne, Perrine! Je to až příliš velké riziko. Nesmíš - Totiž... prosím, nedělej to - Ó, Světlo mě spal na zatracenej popel! Tohle ale nesmíš udělat!"
"Nedovolím, aby muži bojovali, jestli tomu dokážu zabránit," oznámil jim pevně. "Nebudeme dělat práci za trolloky."
Faile mu ruku skoro doslova odhodila. Se zamračeným pohledem upřeným na Bornhalda vytáhla z váčku brousek a odněkud nůž a začala nůž s tichým svištěním brousit.
"Hari Coplin teď nebude vědět, co si má myslet," prohodil suše Bran. Narovnal si kulatý klobouk, obrátil se zpátky k bělokabátníkům a opřel patku oštěpu o zem. "Slyšeli jste jeho podmínky. Teď poslouchejte moje. Jestli vstoupíte do Emondovy Role, nikoho nezatknete bez toho, že by to schválila vesnická rada, což se nestane, takže nikoho nezatknete. Nikomu nevlezete do domu, pokud vás o to nepožádá. Nebudete dělat potíže a o obranu se s náma podělíte tam a tehdy, kdy se vám řekne. A já nechci ani ucejtit nějakej Dračí špičák! Souhlasíte? Jestli ne, můžete si jet, odkud jste přišli." Byar na kulatého starostu zíral, jako by se ovce postavila na zadní nohy a nabídla mu, že s ním bude zápasit.
Bornhald ani na chvíli neodtrhl oči od Perrina. "Platí," řekl nakonec. "Dokud tu budou hrozit trolloci, tak platí!" Na místě otočil koně a odcválal zpátky k řadě svých mužů. Sněhobílý plášť za ním jen vlál.
Když starosta nařídil, aby odtáhli vozy stranou, Perrin si uvědomil, že se na něj dívá Luc. Ten chlapík seděl pohodlně uvolněný v sedle, ruku líně položenou na jílci, a v modrých očích měl pobavený výraz.
"Myslel jsem, že budeš protestovat," utrousil Perrin, Jak jsem slyšel, tak jsi lidi štval proti bělokabátníkům."
Luc klidně rozhodil rukama. "Jestli tihle lidé chtějí mít mezi sebou bělokabátníky, tak ať si je mají. Ale ty bys měl být opatrný, mladý Zlatooký. Já vím svoje o tom, jaké to je, když si hřeješ nepřítele na prsou. Jeho čepel ti do těla vjede rychleji, když je blízko." Se smíchem pobídl hřebce mezi lidmi zpátky do vesnice.
"Má pravdu," řekla Faile a stále brousila nůž. "Tenhle Bornhald možná dodrží slovo a nezatkne tě, ale co zabrání některému z jeho mužů, aby ti nevrazil čepel do zad? Tohle jsi neměl dělat."
"Musel jsem," řekl jí Perrin. "Lepší to, než dělat práci za trolloky."
Bělokabátníci začali vjíždět dovnitř, s Bornhaldem a Byarem v čele. Ti dva na něj hleděli s neovládanou nenávistí, a ostatní, jedoucí po dvojicích... Studené tvrdé oči ve studených tvrdých tvářích, které se po něm obracely, jak muži projížděli kolem. Ti k němu nechovali nenávist, ale když se na něj podívali, viděli temného druha. A přinejmenším Byar byl schopen všeho.
Musel to udělat, ale napadlo ho, že možná není tak špatný nápad nechat Dannila, Bana a ostatní, aby ho následovali, tak jak chtěli. Rozhodně nebude moci usnout, pokud mu někdo nebude hlídat dveře. Stráže. Jako nějaký hloupý urozený pán. Aspoň že Faile bude šťastná. Jen kdyby se mu podařilo je přimět, aby někde nechali ten praporec.

KAPITOLA SEDMÁ

Závoje

Lidé se tlačili v křivolakých ulicích Calpene poblíž Velkého kruhu. Nad vysoké bílé hradby stoupal kouř z ohňů na vaření. Nakyslý pach kouře a připravovaných pokrmů a dávno nemytého potu těžce visel ve vlhkém ranním vzduchu spolu s dětským pláčem a nejasným šumem hlasů, které se obvykle drží u masy lidí, a dohromady to stačilo přehlušit pronikavé volání racků kroužících ve vzduchu. Krámky v této oblasti byly již dávno uzamčeny železnou mříží přes dveře, a to napořád.

Egeanin se tím obrovským davem znechuceně prodírala pěšky. Bylo strašné, že se pořádek zhroutil natolik, že nemajetní uprchlíci zabrali kruhy a spali na kamenných lavicích. Bylo to stejně špatné jako to, že je jejich vládcové nechávali naprosto hladovět. Měla by cítit radost - tihle zubožení nuzáci nikdy nedokážou vzdorovat corenne, a pak bude nastolen pořádek - ale pohled na to nesnášela.

Většina otrhaných lidí kolem ní vypadala příliš netečně, aby se divila přítomnosti ženy v čistých, udržovaných, modrých jezdeckých šatech, hedvábných, i když jen prostého střihu. V davu se tu a tam objevovali muži a ženy v kdysi slušných šatech, nyní špinavých a pomačkaných, takže možná tolik nevyčnívala. Těch pár, které napadlo, zda snad její šaty neznamenají mince ve váčku, si to rozmyslelo při pohledu na zručnost, s níž ovládala silnou hůl, dlouhou jako byla sama. Stráže, nosítka a nosiče musela dneska nechat doma. Floran Gelb by si jistě uvědomil, že ho takové procesí sleduje. Aspoň že jí šaty s rozstřiženými suknicemi umožňovaly volný pohyb.

Udržet si lasiččího mužíka na dohled nebylo nijak těžké i v této mačkanici, přestože se musela vyhýbat žebřiňákům či vozům, častěji taženým zpocenými muži s holou hrudí než zvířaty. Gelb a sedm osm jeho společníků, rozložitých mužů s hrubými tvářemi, se drsně drali mezi lidmi pronásledováni nadávkami. Ti muži ji rozzlobili. Gelb chtěl zase někoho unést. Od chvíle, co mu poslala zlato, o něž požádal, našel tři ženy, které ty z jejího seznamu připomínaly jen zběžně, a fňukal kvůli každé, kterou odmítla. Nikdy mu neměla zaplatit za tu první ženu, kterou sebral na ulici. Chamtivost a vzpomínka na zlato očividně způsobily, že si nepamatoval, jak ho zároveň sepsula.

Zezadu se ozval křik, což ji přimělo otočit hlavu a pevněji stisknout hůl. Objevil se kousek volného místa, jako vždycky, když došlo na potíže. Na ulici klečel řvoucí muž v potrhaném, kdysi slušném žlutém kabátci a svíral si pravou paži, která se mu ohýbala ve špatném úhlu. Nad ním se ochranitelsky choulila plačící žena v rozervaných zelených šatech a křičela na zahaleného chlapíka, který již mizel v davu.

"Jenom požádal o peníz! Jenom požádal!" Dav se kolem nich zase sevřel.
Egeanin se zamračeně otočila zpátky. A s kletbou, která přitáhla několik překvapených pohledů, se zastavila. Gelb a jeho společníci zmizeli. Egeanin se protlačila k malé kamenné kašně, kde z tlamy bronzové ryby tryskala voda, vedle vinárny s plochou střechou, hrubě odstrčila dvě ženy nabírající vodu a vyskočila na roubení kašny, nevšímajíc si jejich zlostných nadávek. Odsud viděla nad hlavami lidí. Na všechny strany vedly ulice plné lidí a stáčely se kolem kopce. Zatáčky a bíle omítnuté budovy jí zavazely ve výhledu dál než na sto kroků, ale Gelb za tu chvíli víc ujít nemohl.
Pak ho našla, skrýval se ve dveřích o třicet kroků dál, ale na špičkách vyhlížel dál do ulice. Ostatní potom již bylo snadné najít, opírali se o domy po obou stranách ulice a snažili se, aby si jich nikdo nevšiml. Nebyli u zdí jediní, ale tam, kde se ostatní opírali zdeptaně, z jejich zjizvených tváří se zlomenými nosy čišelo očekávání.
Takže k tomu mělo dojít tady, k tomu únosu. Určitě se jim do toho nebude nikdo plést o nic víc, než když tomu muži zlomili ruku. Ale koho chtějí unést? Jestli Gelb konečně našel někoho z jejího seznamu, mohla odejít a počkat, až jí tu ženu prodá, počkat si na šanci zjistit, jestli a'dam opravdu udrží i další sul'dam kromě Bethamin. Nicméně nehodlala znovu stát před rozhodnutím, zda má nějaké nešťastné ženě podříznout hrdlo nebo ji prodat.
Ulicí ke Gelbovi stoupalo mnoho žen, většina v těch průhledných závojích se spletenými vlasy. Bez dalšího pohledu Egeanin vyloučila dvoje otevřená nosítka s osobními strážemi okolo. Gelbovi pouliční rváči by se nezapletli se skupinkou, která by byla skoro stejně silná jako oni, ani by se neodvážili postavit mečům jen s holými pěstmi. Ať už čekali na kohokoliv, nebude mít s sebou víc než dva tři muže jako doprovod, pokud vůbec, a to ještě neozbrojené. To zřejmě zahrnovalo všechny ženy v dohledu, ať už v hadrech nebo v hrubých venkovských šatech nebo v přiléhavějších šatech, kterým dávaly tarabonské ženy přednost.
Náhle dvě z těch žen, hovořící spolu, když se objevily v zatáčce, zaujaly Egeanin. S vlasy spletenými do cůpků a průhlednými závoji přes obličej vypadaly jako Taraboňanky, ale nějak sem nezapadaly. Jejich tenké, pohoršlivě přiléhavé šaty, jedny zelené, druhé modré, byly hedvábné, ne lněné nebo z jemňoučkého sukna. Takto oděné ženy by měly sedět v nosítkách. Ty nechodily pěšky, zvláště ne tady. A nenosily na ramenou hole jako kyje.
Nevšímajíc si ženy s rudozlatými vlasy, prohlížela si Egeanin tu druhou. Tmavé vlasy měla neobvykle dlouhé, téměř do pasu. A z této vzdálenosti velice připomínala jednu sul'dam jménem Surin. Ale nebyla to ona. Tato žena by Surin nesahala ani po bradu.
Egeanin, tiše si mumlajíc, seskočila z roubení a drala se mezi lidmi směrem ke Gelbovi. S trochou štěstí se k němu jistě dostane včas, aby ho odvolala. Ten hlupák. Ten chamtivý hlupák s lasiččím mozkem!
* * *
"Měly jsme si asi najmout nosítka, Nyneivo," opakovala Elain a již nejméně posté se divila, jak se tarabonské ženy dokážou bavit, aniž by se jim závoj nezachytával v ústech. Vyplivla látku a dodala: "Teď budeme muset použít tyhle věci."
Davem k nim mířil chlapík s propadlými tvářemi, když Nyneiva hrozivě potřásla holí. "Ty jsou na tohle." Její zlobný pohled mohl napomoci tomu, že muž ztratil zájem. Přehrabovala se v tmavých cůpcích, které jí visely přes rameno, a znechuceně zabručela. Elain nevěděla, kdy si Nyneiva zvykne na to, že nemá svůj silný cop, aby se za něj mohla tahat. "A nohy jsou k chození. Jak máme něco vidět a ptát se, když se necháme nosit kolem jako vepři na jarmark? Cítila bych se v těch pitomých nosítkách jako úplná husa. V každém případě budu raději věřit svýmu úsudku, než mužům, který neznám."
Elain si byla jistá, že by jim Bayle Domon dokázal opatřit důvěryhodné muže. Mořský národ by to zcela jistě zařídil. Přála si, aby Tanečník na vlnách neodplul, ale velitelka plavby a její sestra dychtily po tom zanést zprávu o Coramoorovi do Dantory a Cantorinu. Dvacet osobních strážců by se jí moc líbilo.
Cítila, jak se jí někdo otřel o váček u pasu. Sevřela váček jednou rukou, otočila se a zvedla hůl. Tlačenice kolem ní se trochu uvolnila, lidé se na ni skoro ani nepodívali, jak do sebe vráželi, ale po případném chmatákovi nebylo ani stopy. Alespoň stále cítila mince uvnitř. Rozhodla se nosit prsten s Velkým hadem i zkroucený kamenný ter'angrial na řemínku kolem krku jako Nyneiva poté, co poprvé málem přišla o měšec. Za pět dní v Tanchiku ztratila váček třikrát. Dvacet strážců by se hodilo. A kočár.

Se záclonkami v oknech.
Znovu se dala do pomalého šplhání do kopce vedle Nyneivy a poznamenala: "Tak bychom neměly nosit tyhle šaty. Vzpomínám si na dobu, kdy jsi mne nacpala do šatů venkovské holky."
"Je to dobrej převlek," odsekla Nyneiva stroze. "Splýváme s lidma."
Elain si tiše odfrkla. Jako by v prostších oděvech nezapadly ještě lépe. Nyneiva by nikdy nepřiznala, že začala mít ráda hedvábí a hezké šaty. Elain si prostě přála, aby to nezacházelo tak daleko. Pravda, všichni je měli za Taraboňanky - přinejmenším dokud nepromluvily - ale i s krajkou lemovaným okrajem výstřihu hned pod bradou si v tomhle přiléhavém zeleném hedvábí přinejmenším připadala méně oblečená než v čemkoliv, co zatím kdy nosila. Rozhodně v tom, co kdy měla na veřejnosti. Nyneiva, na druhou stranu, kráčela po přeplněné ulici, jako by se na ně vůbec nikdo nedíval. No, on se možná nikdo nedíval - tedy rozhodně ne proto, jak jim padly šaty - ale vypadalo to tak.
Kdyby byly v nočních košilích, byly by skoro stejně slušně oblečené. S hořícími tvářemi se snažila přestat myslet na to, jak se jí hedvábí lepí na tělo. Přestaň! Je to dokonale vhodné. Je!
"Neřekla ti ta Amys něco, co by nám mohlo pomoct?"
"Řekla jsem ti všechno, co vykládala." Elain si povzdechla. Nyneiva ji držela vzhůru skoro až do rána a nutila ji vyprávět o aielské moudré, která byla včera v noci s Egwain v Tel'aran'rhiodu, a pak začala znovu, než si sedly k večeři. Egwain, s vlasy z nějakého důvodu spletenými do dvou copů a vrhající na moudrou mrzuté pohledy, neřekla skoro nic kromě toho, že Rand je v pořádku a Aviendha na něj dává pozor. Všechno mluvení obstarala bělovlasá Amys. Bylo to přísné kázání o nejrůznějším nebezpečí hrozícím ve světě snů, až měla Elain skoro pocit, jako by jí bylo znovu deset, a Lini, její stará chůva, ji chytila, jak se plíží z postele, aby mohla ukrást bonbony, a následovalo upozornění ohledně soustředění a ovládání toho, co si myslí, když už musí do Tel'aran'rhiodu vstoupit. Jak můžete ovládat to, co si myslíte?
"Opravdu jsem si myslela, že Perrin je s Randem a Matem." To bylo druhé největší překvapení, po zjevení Amys, neboť Egwain si očividně myslela, že je s ní a s Nyneivou.
"On a ta holka zřejmě odešli někam, kde se může v klidu věnovat kovařině," prohlásila Nyneiva, ale Elain zavrtěla hlavou.
"To si nemyslím." Ohledně Faile měla silné podezření, a i kdyby měla pravdu jen z polovice, Faile by se nikdy nespokojila s tím být ženou pouhého kováře. Znovu vyplivla závoj. Pitomá věc.
"No, ať je, kde je," řekla Nyneiva a zase se přehrabovala v copech, "doufám, že je v pořádku a v bezpečí, ale když není tady, nemůže nám pomoct. Zeptala ses vůbec tý Amys, jestli zná nějaký způsob, jak využít Tel'aran'rhiod k -?"
Davem se protlačil rozložitý, plešatějící muž v hnědém kabátci a snažil se ji obejmout. Nyneiva strhla hůl z ramene a praštila ho do širokého obličeje, až se zapotácel dozadu a držel si nos, který měl zcela jistě zlomený přinejmenším podruhé.
Elain stále ještě nabírala dech k překvapenému zaječení, když ji druhý muž, stejně velký a s hustým knírem, odstrčil, aby dosáhl na Nyneivu. Elain se zapomněla bát. Zuřivě stiskla rty, když se velké ruce dotkly druhé ženy, švihla holí dolů a veškerou silou, na niž se vzmohla, muže udeřila do hlavy. Chlapíkovi se podlomily nohy a on se tím nejuspokojivějším způsobem složil na břicho.
Lidé couvali, nikdo se nechtěl zaplést do potíží někoho jiného. Rozhodně jim nikdo nenabídl pomoc. A Elain si uvědomila, že ji potřebují. Muž, kterého uhodila Nyneiva, byl ještě na nohou a s ústy zkřivenými v úšklebku si olizoval krev, která mu tekla z nosu. Zatínal pěsti, jako by jí chtěl zmáčknout hrdlo. Horší bylo, že nebyl sám. Sedm dalších mužů se rozestoupilo kolem, aby jim zabránilo v útěku, a všichni až na jednoho byli velcí jako ten s rozbitým nosem, měli zjizvené tváře a ruce, které vypadaly, jako by jimi léta roztloukali kamení. Šlachovitý chlapík s úzkým obličejem, zubící se jako nervózní liška, neustále funěl: "Nenechte ji utýct. Ona je zlato, to vám povídám. Zlato!"
Věděli, kdo je. Tohle nebyl pokus o okradení. Chtěli se zbavit Nyneivy a unést dědičku Andoru. Cítila, jak se Nyneiva natahuje po saidaru - pokud by ji tohle nerozzlobilo natolik, aby mohla usměrňovat, tak už nic - a sama se také otevřela pravému zdroji. Vlila se do ní jediná síla, sladká záplava jí naplnila od hlavy k patě. Pár spletených vláken vzduchu kolem každého z nich by ty lotry vyřídila.
Ale neusměrňovala, a Nyneiva také ne. Společně by tyhle chlapíky dokázaly spráskat tak, jak to měly udělat jejich mámy. Ale ony se to neodvážily udělat, leda by neexistovala jiná možnost.

Kdyby byla jedna z černých adžah nablízku, aby na ně viděla, tak se již prozradily září saidaru. Usměrnit i jen tak málo, jako těch pár vláken vzduchu, by je prozradilo černé sestře dokonce ve vedlejší ulici na sto i více kroků dál, jen by to záviselo na její síle a vnímavosti. Právě tohle prováděly posledních pět dní, chodily městem a snažily se vycítit ženu při usměrňování v naději, že je ten pocit přitáhne k Liandrin a ostatním.
Bylo třeba také zvážit lidi okolo. Pár lidí stále procházelo ulicí po obou stranách těsně kolem zdí. Ostatní se motali kolem a začínali si hledat jinou cestu. Jen hrstka uznala, že jsou dvě ženy v nebezpečí, a to i jen tím, že zahanbeně odvraceli oči. Ale kdyby viděli velké muže, jimiž kolem pohazuje něco neviditelného...?
Aes Sedai a jediná síla nebyly v dané chvíli v Tanchiku právě oblíbené, ne když se stále šířily zprávy o Falme i novější příběhy, tvrdící, že Bílá věž podporuje Dračí spřísahance na venkově. Ti lidé by mohli utéci, kdyby viděli používat jedinou sílu. Nebo by se mohli změnit v rozzuřený dav. Dokonce i kdyby se jim s Nyneivou podařilo vyhnout tomu, aby je na místě roztrhali na kusy - o čemž si Elain nebyla jistá, zda to dokážou - nedalo by se to pak nijak zakrýt. Černé adžah by se do západu slunce doslechly o tom, že v Tanchiku jsou Aes Sedai.
Postavily se k sobě s Nyneivou zády a Elain pevně stiskla hůl. Chtělo se jí hystericky rozesmát. Jestli se Nyneiva jenom zmíní o tom, že zase půjdou ven - pěšky - uvidí se, komu se líbí mít hlavu strčenou do vědra s vodou. Přinejmenším nikdo z těch darebáků nevypadal zrovna nadšeně, že by si měl jako první nechat rozbít hlavu jako ten chlapík, co ležel nehybně na dlažebních kamenech.
"Do toho," pobízel je mužík s hubeným obličejem a mával rukama. "Do toho! Jsou to jenom dvě ženský!" Ale sám se do akce příliš nehrnul. "Říkám do toho. Potřebujeme jenom tu jednu. Ona je zlato, povídám vám."
Náhle se ozvalo hlasité žuchnuti a jeden z trhanů se sesul na kolena a zpola omámeně si ohmatával rozbitou hlavu. Kolem něj proběhla tmavovlasá žena s vážnou tváří v modrých jezdeckých šatech, prudce se otočila a pěstí udeřila dalšího chlapa přes ústa a holí mu podrazila nohy, načež ho při pádu ještě kopla do hlavy.
To, že jim někdo pomohl, bylo překvapivé, natož zdroj té pomoci, ale Elain si nehodlala vybírat. Nyneiva se s řevem vrhla kupředu a Elain také, křičíc: "Kupředu Bílý lev!" se hnala na nejbližšího otrapu, aby ho srazila, jak nejtvrději a nejrychleji to půjde. Lotr zvedl ruce, aby se chránil, a vypadal bez sebe strachy.
"Kupředu Bílý lev!" zvolala Elain znovu, byl to válečný pokřik Andoru, a muž stáhl ocas mezi nohy a utekl.
Elain, smějíc se proti své vůli, se otočila hledajíc dalšího, koho by mohla zmydlit. Jen dva z mužů ještě neutekli nebo neleželi na zemi. Ten, co mu jako prvnímu Nyneiva zlomila nos, se otočil k útěku a Nyneiva ho naposledy vší silou udeřila přes záda. Ženě s vážnou tváří se nějak podařilo zaplést svou hůl druhému muži mezi paži a rameno, přitáhla si ho blíž a zároveň ho zvedla na špičky. V punčochách by byl o hlavu větší než ona a vážil dvakrát víc, ale ona ho chladně třikrát rychle za sebou udeřila dlaní volné ruky zespodu do brady. Muž vyvrátil oči, ale ještě než dopadl, Elain si všimla, jak se mužík s úzkou tváří zvedá z dlažby. Z nosu mu kapala krev a oči měl skelnaté, ale přesto vytáhl z opasku nůž a vrhl se té cizí ženě na záda.
Elain bez přemýšlení usměrnila. Vzdušná pěst srazila muže i s nožem saltem dozadu. Žena s vážnou tváří se prudce otočila, ale on už se po čtyřech škrábal pryč a vnořil se do davu o kus dál v ulici. Lidé se zastavovali, aby se mohli podívat na podivnou rvačku, i když kromě tmavovlasé ženy nikdo ani nezvedl ruku. Žena sama se nejistě dívala z Elain na Nyneivu a zpátky. Elain napadlo, jestli si všimla toho, jak šlachovitého mužíka srazilo něco neviditelného.
"Máš naše díky," řekla Nyneiva trochu bez dechu, když se přiblížila k ženě a narovnala si závoj. "Myslím, že bychom měly odejít. Vím, že civilní hlídka do ulic moc nechodí, ale radši bych tohle nevysvětlovala, kdyby se tu náhodou objevila. Náš hostinec je nedaleko. Připojíš se k nám? Šálek čaje je to nejmenší, co můžeme nabídnout někomu, kdo opravdu zvedl ruku a pomohl někomu jinému v tomhle Světlem zatraceným městě. Já se jmenuju Nyneiva a tohle je Elain."
Žena viditelně zaváhala. Takže si všimla. "To... to bych... ráda. Ano. To bych ráda." Při řeči tak nějak šišlala, bylo jí těžko rozumět, ale přesto to bylo jaksi povědomé. Byla to opravdu milá žena. Díky

tmavým vlasům, které jí spadaly skoro k ramenům, vypadala její pleť ještě světlejší, než byla ve skutečnosti. Měla maličko tvrdší rysy, aby se dala považovat za krásku. V modrých očích měla přísný výraz, jako by byla zvyklá vydávat rozkazy. Asi byla obchodnice, podle těch šatů. "Já jsem Egeanin."
Egeanin v nejmenším neváhala odejít s nimi nejbližší boční ulicí pryč. Kolem padlých mužů už se zase tlačili lidé. Elain by čekala, že až se ti lotrové probudí, nebudou mít na sobě nic cenného, snad ani šaty a boty. Moc ráda by věděla, jak zjistili její totožnost, ale nebylo možné jednoho vzít s sebou, aby to zjistily. Odteď s sebou budou rozhodně mít osobní strážce, bez ohledu na to, co Nyneiva řekne.
Egeanin sice možná neváhala, ale určitě byla znepokojená. Elain jí to viděla na očích, jak se proplétaly davem. "Viděla jsi to, že ano?" zeptala se. Žena klopýtla, což bylo veškeré ujištění, které Elain potřebovala, a ona spěšně dodala: "My ti neublížíme. Určitě ne po tom, jak jsi nám přišla na pomoc."
Znovu musela vyplivnout závoj. Nyneiva tento problém zřejmě neměla. "Nemusíš se na mě mračit, Nyneivo. Ona viděla, co jsem udělala."
"To já vím," ucedila Nyneiva suše. "A bylo to správný. Ale teď nejsme někde v zámku tvý mámy, z doslechu zvědavejch uší." Pokynem ruky zahrnula lidi kolem sebe. S Egeanininou holí a jejich klacky je lidé zeširoka obcházeli. Egeanin řekla: "Větší část řečí, který jsi možná slyšela, není pravda. Vlastně je toho pravda jen málo. Nás se bát nemusíš, ale musíš pochopit, že některé věci tady prostě probírat nemůžeme."
"Bát se vás?" Egeanin vypadala užasle. "Ani mě nenapadlo, že bych měla. Budu mlčet, dokud si nebudete chtít promluvit." Své slovo dodržela. Šumícím davem šly mlčky celou cestu dolů přes poloostrov ke Dvoru Tří slivoní. Ze všeho toho chození Elain rozbolely nohy.
V šenku i přes časnou hodinu seděla hrstka mužů a žen nad vínem či pivem. Ženu s dulcimerem doprovázel hubený mužík na flétnu, která zněla stejně slabě, jako byl její majitel slabý. Juilin seděl u stolu vedle dveří a bafal z fajfky s krátkou troubelí. Když odcházely, Juilin se ještě nevrátil z nočního pátrání.
Elain byla ráda, že pro jednou nemá žádnou novou modřinu nebo šrám. To, co nazýval odvrácenou stranou Tanchika, bylo zjevně ještě drsnější než tvář, kterou město ukazovalo světu. To jediné, čím se přizpůsobil tanchickému oděvu, byla jedna z těch kuželovitých tmavých plstěných čapek, která nahradila jeho plochý slamák a kterou nosil posunutou do týla.
"Našel jsem je," řekl, vyskočil z lavice a strhl si čapku z hlavy dřív, než si všiml, že nejsou samy. Přimhouřenýma očima mrkl na Egeanin a lehce se uklonil. Ona to opětovala skloněním hlavy a stejně ovládaným pohledem.
"Našels je?" vyjekla Nyneiva. "Jsi si jistý? Mluv, chlape. Copak sis spolkl jazyk?" A ona pořád varovala, že nesmějí mluvit před cizími lidmi.
"Měl bych říct, že jsem našel místo, kde byly." Na Egeanin se sice znovu nepodíval, ale slova vybíral velice opatrně. "Ta žena s bílým pramenem ve vlasech mě zavedla k domu, kde přebývá s mnoha dalšími ženami, i když jen pár z nich někdy někdo viděl venku. Místní si mysleli, že to jsou bohaté uprchlice z venkova. Teď jim zůstalo jen pár zbytků jídla ve spíži - dokonce i sluhové jsou pryč - ale z několika věcí bych řekl, že odešly včera pozdě večer nebo v noci. Pochybuju, že se bojí noci v Tanchiku."
Nyneiva držela hrst cůpků tak pevně, až měla bílé klouby. "Tys byl vevnitř?" řekla velice vyrovnaným hlasem. Elain měla dojem, že jí chybí jen kousek, a zvedne hůl, kterou měla u boku.
Juilina to zřejmě taky napadlo. S pohledem upřeným na kyj řekl: "Víš moc dobře, že s nimi nikdy neriskuju. Prázdný dům se dá poznat, je to z něj cítit, ať je jak chce velký. Nemůžeš honit zloděje, dokud se nenaučíš vidět jako oni."
"A co kdybys spustil past?" Nyneiva skoro syčela. "Zahrnuje to tvý velký nadání pro cítění taky pasti?"
Juilinův tmavý obličej trochu zešedl. Chytač zlodějů si olízl rty, jako by to chtěl vysvětlit nebo se bránit, ale ona ho uťala. "Promluvíme si o tom později, mistře Sandare." On na chvíli přesunul pohled na Egeanin. Nyneiva si konečně uvědomila, že tu jsou i další uši. "Řekni Rendře, že si vezmeme čaj v Pokoji padajících kvítků."
"Komnatě padajících kvítků," opravila ji tiše Elain a Nyneiva se na ni zamračila. Juilinova zpráva zanechala starší ženu ve špatné náladě.
Sandar se hluboce poklonil s rozpřaženýma rukama. "Jak přikazuješ, paní Nyneivo, tak já ze srdce rád uposlechnu," prohodil suše, vrazil si čapku z tmavé plsti zase na hlavu a odešel. Z jeho zad působivě

čišelo rozhořčení. Muselo to být nepříjemné, muset si nechat rozkazovat od někoho, s kým jste se kdysi snažili flirtovat.
"Hlupák!" zavrčela Nyneiva. "Měly jsme je oba nechat v tairenským přístavu."
"On je váš sluha?" zeptala se Egeanin pomalu.
"Ano," štěkla Nyneiva, právě když Elain řekla: "Ne."
Podívaly se na sebe, Nyneiva se stále mračila.
"Možná je, jistým způsobem," povzdechla si Elain ve chvíli, kdy Nyneiva zabručela: "Vlastně asi není."
"Aha... chápu," utrousila Egeanin.
Mezi stoly náhle přišustila Rendra, poupě rtů pod závojem rozvité v úsměvu. Elain si přála, aby se tolik nepodobala Liandrin. "A. Dnes ráno vám to tolik sluší. Ty vaše šaty jsou úžasné. Nádherné." Jako by žena s medovými vlasy neměla s výběrem látky i střihu tolik společného, co ony. Její vlastní šaty by byly dost červené i pro Cikánku a rozhodně se nehodily na veřejnost.
"Ale zase jste se chovaly hloupě, ano? To je důvod, proč se skvělý pan Juilin zase tolik mračí. Neměly byste mu dělat takové starosti." Záblesk v jejích velkých hnědých očích prozrazoval, že Juilin si našel někoho, s kým mohl flirtovat. "Pojďte. Vezmete si čaj v chládku a soukromí, a jestli budete zase muset jít ven, dovolíte mi, abych vám obstarala nosiče a strážné, ano? Hezká Elain by neztratila tolik váčků, kdyby byla dobře strážená. Ale o takových věcech se teď bavit nebudeme. Váš čaj je skoro připravený. Pojďte." Museli jste se to naučit, tak to aspoň viděla Elain. Mluvit, aniž jste u toho neustále polykali závoj, jste se museli naučit.
Komnata padajících kvítků, umístěná na konci krátké chodby vedoucí z šenku, byla malá místnost bez oken s nízkým stolkem a vyřezávanými křesílky s červeným čalouněním. Nyneiva a Elain tady jídávaly - s Tomem či Juilinem nebo oběma, když na ně Nyneiva zrovna nebyla rozzlobená. Omítnuté cihlové zdi s dosti realisticky namalovanými slivoněmi a sprškou květů, podle nichž měla komnata jméno, byly dost silné, aby nikdo nemohl poslouchat, co si tu povídají. Elain si prakticky strhla závoj a hodila průhlednou látku na stůl, než se posadila. Dokonce ani tarabonské ženy se nepokoušely s tou věcí jíst a pít. Nyneiva si svůj jen odepjala a odhrnula.
Dokud jim nedonesli občerstvení, Rendra neustále klábosila, od nové švadleny, která by jim mohla ušít šaty podle nejnovější módy z toho nejtenčího hedvábí, jaké si člověk dokázal představit - navrhla Egeanin, aby ji vyzkoušela, a v odpověď se jí dostalo jen vyrovnaného pohledu, což však Rendru ani na okamžik nezbrzdilo - přes to, proč by měly poslechnout Juilina, když je město prostě příliš nebezpečné, aby ženy chodily venku samy, dokonce i za denního světla, po voňavé mýdlo, které by jejich vlasům propůjčilo ten nejjemnější lesk. Elain občas napadlo, jak ta žena může vést úspěšný hostinec, když zřejmě nemyslí na nic jiného než na své vlasy a šaty. To, že takový podnik vedla, bylo jasné, Elain jen zajímalo, jak to dělá. Ovšem, nosila hezké šaty, jen ne zcela vhodné. Sluha, který jim na podnose přinesl čaj, šálky z modrého porcelánu a koláčky, byl ten stejný štíhlý tmavooký mladík, jenž Elain neustále doléval oné svízelné noci. A zkusil to znovu, a víc než jednou, i když si Elain v duchu přísahala, že se již nikdy nenapije, ani doušek. Byl to hezký muž, ale ona na něj vrhla svůj nejstudenější pohled, takže švihák ještě rád odchvátal z místnosti.
Egeanin vše tiše sledovala, dokud neodešla také Rendra. "Nejste takové, jak jsem čekala," řekla pak a zvláštním způsobem držela šálek špičkami prstů. "Hostinská žvaní hlouposti, jako byste byly její sestry a navíc stejně hloupé, a vy jí to dovolíte. Ten tmavý muž - myslím, že je to nějaký sluha - si z vás utahuje. A ten mladý sloužící na vás civí s otevřeným hladem v očích, a vy to dovolíte. Vy jste... Aes Sedai, že ano?" Aniž čekala na odpověď, přenesla pronikavý pohled modrých očí na Elain. "A ty jsi... Ty jsi urozené krve. Nyneiva hovořila o paláci tvé matky."
"Takové věci se v Bílé věži příliš nepočítají," sdělila jí Elain lítostivě a rychle si z brady smetla drobečky z koláče. Byl to velice kořeněný koláček, téměř ostrý. "I kdyby se tam šla učit královna, musela by drhnout podlahy jako kterákoliv jiná mladší novicka, a skákat, jak jí řeknou."
Egeanin pomalu kývla. "Takže takhle vládnete. Tím, že ovládáte vládce. Je... tak... cvičeno hodně královen?"
"Co já vím, tak žádná." Elain se zasmála. "I když je naší andorskou tradicí, že tam dědička jde. Ale chodí tam hodně šlechtičen, i když ty obvykle nechtějí, aby se to vědělo, a většina odejde, aniž by vůbec

dokázala vycítit pravý zdroj. Tohle byl jen příklad."
"Ty jsi taky... šlechtična?" zeptala se Egeanin a Nyneiva si odfrkla.
"Moje máma byla ze statku a můj táta pásl ovce a pěstoval tabák. Tam, odkud pocházím, se jen málokdo obejde bez vlny a tabáku na prodej. Co tvoji rodiče, Egeanin?"
"Můj otec byl voják a matka je... důstojník na lodi." Chvíli usrkávala neslazený čaj a prohlížela si je. "Vy někoho hledáte," pronesla nakonec. "Ty ženy, co o nich mluvil ten tmavý muž. Já trochu obchoduji s informacemi, kromě jiných věcí. Mám své jisté zdroje, které mi dodávají zprávy. Třeba mohu pomoci. Nic bych si neúčtovala, jen bych chtěla, abyste mi sdělily víc věcí o Aes Sedai."
"Už jsi nám pomohla až dost," řekla Elain spěšně, když si vzpomněla, jak Nyneiva skoro všechno vybrebtala Baylemu Domonovi. "Já jsem vděčná, ale víc přijmout nemůžeme." Prozradit této ženě něco o černém adžah a zatáhnout ji do toho nevědomky bylo nemyslitelné. "To opravdu nemůžeme."
Nyneiva, přichycená s pootevřenými ústy, se na ni zlostně zamračila. "Chtěla jsem říct to stejný," řekla bezvýrazně, a pak veseleji pokračovala. "Naše vděčnost se ale určitě vztahuje na odpovědi na otázky, Egeanin. Pokud to dokážeme." Určitě tím myslela, že existuje mnoho otázek, na které odpovědi neznají, ale Egeanin to vzala jinak.
"Ovšem. Nebudu pátrat po tajných záležitostech vaší Bílé věže."
"Zřejmě se o Aes Sedai dost zajímáš," podotkla Elain. "Tu schopnost v tobě necítím, ale třeba by ses mohla naučit usměrňovat."
Egeanin málem upustila porcelánový šálek. "To... se dá naučit? To jsem ne... ne. Ne, nechci se to... naučit."
Její rozčilení Elain rozesmutnilo. Dokonce i mezi lidmi, kteří se Aes Sedai nebáli, se jich příliš mnoho děsilo mít něco společného s jedinou silou. "Co vlastně chceš vědět, Egeanin?"
Než mohla žena promluvit, zaťukání na dveře následoval Tom, který vstoupil v sytě hnědém plášti, který začal nosit, když šel ven. Hnědý plášť rozhodně přitahoval méně pozornosti než kejklířský, záplatami pokrytý kus oděvu. Vlastně takhle vypadal docela důstojně, s hřívou bílých vlasů, i když by si je měl lépe učesat. Elain si ho představila mladšího a uvědomila si, že chápe, co na něm upoutalo její matku. To však neomlouvalo, že odešel. Rychle vyhladila vrásky, než si Tom stačil všimnout, jak se mračí.
"Slyšel jsem, že nejste samy," prohodil, a ostražitý pohled, který vrhl na Egeanin, byl téměř stejný jako ten Juilinův. "Ale myslel jsem, že byste třeba chtěly slyšet, že dnes ráno děti Světla obklíčily panaršin palác. V ulicích to přímo vře. Zdá se, že urozená paní Amathera má být zítra uvedená do úřadu panarchy."
"Tome," řekla Nyneiva unaveně, "pokud tahle Amathera není ve skutečnosti Liandrin, tak je mi fuk, jestli se stane panarchou, králem i vědmou celýho Dvouříčí dohromady."
"Zajímavá věc," pokračoval klidně Tom kulhaje ke stolu, "je, že se povídá, že shromážděni odmítlo Amatheru zvolit. Odmítlo. Tak proč ji uvádějí do úřadu? Zvláštní věci jsou hodný pozornosti, Nyneivo."
Když si začal sedat, Nyneiva tiše prohodila: "Vedeme tu soukromý rozhovor, Tome. Jsem si jistá, že v šenku ti bude příjemněji." Usrkla čaje a hleděla na něj přes okraj šálku. Jasně čekala, že odejde.
Tom se zapýřil a narovnal se, aniž byl dosedl, ale hned neodešel. "Ať už shromáždění změnilo názor nebo ne, tohle nejspíš vyvolá nepokoje. V ulicích pořád věří, že Amatheru odmítli. Jestli už musíte jít ven, nemůžete jít samy." Díval se na Nyneivu, ale Elain měla dojem, jako by jí chtěl položit ruku na rameno. "Bayle Domon je zalezlej v tý díře u přístavu a balí svý věci pro případ, že by musel utíkat, ale souhlasil, že zařídí padesát vybranejch chlapů, tuhých chlapíků, co jsou zvyklí se prát a umějí to s nožem nebo mečem."
Nyneiva otevřela ústa, ale Elain ji uťala. "Jsme ti vděčné, Tome, tobě i panu Domonovi. Prosím, řekni mu, že jeho laskavou a velkorysou nabídku přijímáme." Pohlédla Nyneivě do upřených očí a pak významně dodala: "Rozhodně bych nechtěla, aby mě někdo unesl na ulici za denního světla."
"Ne," souhlasil Tom. "To bychom nechtěli." Elain měla dojem, že napůl připojil "dítě", a tentokrát se jejího ramene dotkl, rychle ji pohladil. "Vlastně," promluvil ještě, "ti muži už čekají venku na ulici. Snažím se najít kočár. Ta nosítka jsou příliš zranitelná." Zřejmě si uvědomoval, že zašel příliš daleko, když Domonovy muže přivedl, než souhlasily, nemluvě o řeči o kočáru, aniž by se nejdřív alespoň zeptal, ale čelil jim jako vlk zahnaný do kouta, huňaté obočí svraštělé. "Já bych... osobně... litoval, kdyby se vám

něco stalo. Kočár tu bude, jakmile najdu spřežení. Jestli se vůbec nějaký dá najít."
Nyneiva, s rozšířenýma očima, se málem třásla, jak se nemohla rozhodnout, jestli mu má či nemá vyhubovat tak, že na to nikdy nezapomene, a Elain by k tomu sama ochotně přidala menší připomínku. O trochu menší. Dítě, no tedy!
Tom využil jejich váhání a rozmáchle se jim uklonil tak, že by se to hodilo do jakéhokoliv paláce, a odešel, dokud mohl.
Egeanin položila šálek a ohromeně na ně zírala. Elain předpokládala, že Aes Sedai nejspíš neprokazují zrovna čest, když dovolily, aby je Tom zastrašil. "Už musím jít," prohlásila jejich návštěvnice, vstala a u stěny si vzala svou hůl.
"Ale ani ses na nic nezeptala," namítala Elain. "Přinejmenším ti dlužíme odpovědi na tvé otázky."
"Někdy jindy," řekla Egeanin po chvíli. "Je-li to dovoleno, přijdu někdy jindy. Musím se o vás dozvědět víc. Nejste takové, jak jsem čekala." Ujistily ji, že může přijít kdykoliv, že budou tady, a snažily se ji přesvědčit, aby tu zůstala déle, aspoň dokud nedopije čaj a nedojí koláčky, ale ona trvala na tom, že musí odejít hned.
Nyneiva ji doprovodila ke dveřím a s rukama v bok se obrátila. "Unést tě? Jestli jsi nezapomněla, Elain, tak jsem to byla já, koho se ti chlapi snažili sebrat!"
"Aby tě dostali z cesty a mohli chytit mě," prohlásila Elain. "Jestli jsi to nezapomněla, tak já jsem dědička Andoru. Máti by z nich udělala boháče, aby mě dostala zpátky."
"Možná," zamumlala Nyneiva pochybovačně. "No, aspoň neměli nic společnýho s Liandrin. Ta sebranka by neposlala bandu lumpů, aby se nás pokusili nacpat do pytle. Proč muži pořád dělají něco bez ptaní? Copak jim to, že jim rostou chlupy na prsou, vysává mozek?"
Náhlá změna tématu Elain nezmátla. "Aspoň si nemusíme dělat starosti s hledáním osobní stráže. Souhlasíš, že je nutně potřebujeme, i když Tom překročil svou pravomoc?"
"No, asi ano." Nyneiva nesmírně nerada připouštěla, že se zmýlila. Například když si myslela, že ti muži šli po ní. "Elain, uvědomuješ si, že pořád nemáme nic než prázdný dům? Jestli Juilin - nebo Tom - uklouznou a nechají se chytit... Musíme černé sestry najít, aby to netušily, jinak nikdy nebudeme mít šanci, že je vysledujeme k tý věci, co je nebezpečná pro Randa."
"Já vím," řekla Elain trpělivě. "Už jsme to probraly."
Starší žena se zamračila do prázdna. "Pořád nemáme ani náznak toho, co to vlastně je, nebo kde."
"Já vím."
"I kdybychom sebraly Liandrin a ty ostatní právě teď, nemůžeme to nechat válet se někde tam venku a čekat, až to najde někdo jiný."
"To já vím, Nyneivo." Elain si připomněla, že musí být trpělivá, a tak ztišila hlas. "Najdeme je. Musí jim něco uklouznout, a díky Tomovým řečem, Juilinovým zlodějům a námořníkům Bayleho Domona se o tom dozvíme."
Nyneiva se teď mračila zamyšleně. "Všimla sis Egeanininých očí, když se Tom zmínil o Domonovi?"
"Ne. Myslíš, že ho zná? Proč by to neřekla?"
"To nevím," zabručela Nyneiva podrážděně. "Tvář se jí nezměnila, ale v očích... Překvapilo ji to. Ona ho zná. Ráda bych věděla, co -" Někdo tiše zaklepal na dveře. "To k nám přijde na návštěvu každej v Tanchiku?" zavrčela a prudce otevřela dveře.
Rendra sebou při pohledu na Nyneivinu tvář trhla, ale okamžitě se jí na rty vrátil její vždypřítomný úsměv. "Odpusťte, že vás ruším, ale dole se na vás ptá jedna žena. Ne jménem, ale popsala vás, jak tu stojíte. Říká, že si myslí, že vás zná. Je..." To poupě rtů se jí stáhlo v lehkém zamračení. "Zapomněla jsem se jí zeptat na jméno. Dnes ráno jsem jako nemoudrá koza. Je to dobře oblečená žena, ani ne ve středních letech. Není z Tarabonu." Lehce se zachvěla. "Vážná žena, myslím. Když mě poprvé uviděla, podívala se na mě jako moje starší sestra, když jsme byly malé, a ona myslela na to, jak mi z copů udělá vrabčí hnízdo."
"Nebo nás ony našly první?" prohodila Nyneiva tiše.
Elain sáhla po pravém zdroji dřív, než na to pomyslela, a pocítila nesmírnou úlevu, že ještě může, že ji neodstínily. Byla-li ta žena dole černá adžah... Ale pokud byla, proč by se ohlašovala dopředu? Přesto si přála, aby i Nyneivu obklopila záře saidaru. Kdyby tak jenom starší žena dokázala usměrňovat, aniž by

byla rozzlobená.
"Pošli ji dál," řekla Nyneiva, a Elain si uvědomila, že si svůj nedostatek velice dobře uvědomuje a bojí se. Když se Rendra obrátila k odchodu, Elain začala splétat vlákna vzduchu, silná jako lodní lana, připravená ke spoutání, a vlákna ducha, aby druhou ženu odstínila. Pokud tato žena bude byť jen maličko připomínat některou z jejich seznamu, jestli se pokusí usměrnit byť jen jiskřičku...
Ženu, jež vstoupila do Komnaty padajících kvítků v mihotavém rouchu z černého hedvábí neznámého střihu, Elain nikdy předtím neviděla, a určitě nebyla na seznamu žen, které odešly s Liandrin. Tmavé vlasy, které jí spadaly na ramena, rámovaly chladnou hezkou tvář s velkýma tmavýma očima a hladkými lícemi, ale ne s onou bezvěkostí Aes Sedai. S úsměvem za sebou zavřela dveře. "Odpusťte, ale myslela jsem, že jste -" Obklopila ji záře saidaru a ona...
Elain pustila pravý zdroj. V těch tmavých očích bylo cosi velitelského, i ve svitu kolem ní, ve slabé záři jediné síly. Byla to ta nejkrálovštější žena, jakou kdy Elain viděla. Teď si Elain uvědomila, že dělá pukrle, zarděla se, že si myslela... Co si myslela? Tak těžko se jí myslelo.
Žena si je chvíli prohlížela, pak spokojeně kývla, doplula ke stolu a usedla na křeslo v jeho čele. "Pojďte blíž, ať na vás obě pořádně vidím," vyzvala je rázným hlasem. "Pojďte. Ano. Tak je to správně."
Elain si náhle uvědomila, že stojí u stolu a shlíží na tu tmavookou zářící ženu. Doufala, že je všechno v pořádku. Na druhé straně stolu Nyneiva tiskla hrst dlouhých tenkých copů, ale na návštěvnici hleděla s přihlouple uchváceným výrazem. Elain bylo do smíchu.
"Asi to, co jsem čekala," prohlásila ta cizí žena. "O málo starší než holčičky, a očividně ani zpola vycvičené. Ale silné. Dost silné, aby nadělaly spoustu potíží. Zvláště ty." Upřela oči na Nyneivu. "Z tebe by jednou mohlo něco být. Ale ty ses zablokovala, viď? Tohle bychom z tebe měly dostat, i když přitom budeš výt."
Nyneiva pořád pevně tiskla copy, ale její výraz se změnil z potěšeného, dívčího úsměvu při chvále v zahanbený, s chvějícími se rty. "Mrzí mě, že jsem se zablokovala," skoro kňučela. "Bojím se... vší té moci... jediné síly... jak můžu -?"
"Mlč, dokud se tě nezeptám," zarazila ji žena pevně a odhodlaně. "A nezačni brečet. Máš velkou radost, že mě vidíš, nesmírnou. Chceš jediné, abys mě mohla potěšit a pravdivě mi odpovědět na otázky."
Nyneiva důrazně zakývala hlavou a usmála se ještě uchváceněji než předtím. Elain si uvědomila, že to dělá taky. Byla si jistá, že na ty otázky dokáže odpovědět první. Cokoliv, jen aby tuto ženu potěšila.
"Takže. Jste tu samy? Jsou s vámi nějaké další Aes Sedai?"
"Ne," odpověděla Elain rychle na první otázku a stejně rychle i na druhou. "Žádné další Aes Sedai s námi nejsou." Možná by jí měla říci i to, že vlastně ještě nejsou skutečné Aes Sedai. Ale na to se jí žena nezeptala. Nyneiva se na ni nazlobeně zamračila, rozzuřená, že ji Elain předběhla, a klouby ruky, v níž svírala copy, měla úplně bílé.
"Proč jste v tomto městě?" ptala se cizí žena dál.
"Lovíme černé sestry," vyhrkla Nyneiva a vrhla po Elain vítězoslavný pohled.
Hezká žena se zasmála. "Tak proto jsem dodneška necítila žádné usměrňování. To od vás bylo moudré, že jste se držely při zemi, když je to jedenáct proti dvěma. Tím jsem se vždycky řídila sama. Ať si tu pobíhají jiní hlupáci a stavějí se na odiv. Ty je možné lapit, když to děláte jako pavouk číhající v puklině. Pavouka nikdo neuvidí, dokud není příliš pozdě. Řekněte mi, jak jste ty černé sestry objevily, a co o nich víte."
Elain ze sebe vysypala všechno soupeřic s Nyneivou, aby byla první. Nebylo toho mnoho. Jejich popis, ter'angrialy, jež ukradly, vraždy v Bílé věži a strach, že je tam víc černých sester, pomoc jednomu ze Zaprodanců v Tearu před pádem Kamene, jejich úprk sem a hledání něčeho, co je nebezpečné pro Randa. "Všechny zůstávaly v domě pospolu," dokončila Elain lapajíc po dechu, "ale včera v noci odešly."
"Zdá se, že jste se dostaly hodně blízko," řekla ta žena pomalu. "Velice blízko. Ter'angrial. Vysypte na stůl, co máte v měšcích a v kapsách." Ony to udělaly a žena se rychle prohrabala mincemi, šitíčky, kapesníky a podobně. "Máte nějaké ter'angrialy u sebe v pokoji? Angrialy nebo sa'angrialy?"
Elain si byla vědoma zkrouceného kamenného prstenu, jenž jí visel mezi ňadry, ale tak otázka položena nebyla. "Ne," odpověděla. V pokoji žádné takové věci nemají.

Žena všechno odstrčila, opřela se v křesle a promluvila napůl k sobě. "Rand al'Thor. Tak tak se nyní jmenuje." Obličej se jí zkřivil, jak se na chviličku zamračila. "Nadutý muž, co páchne milosrdenstvím a dobrotou. Je pořád stejný? Ne, nesnažte se odpovídat. Zbytečná otázka. Takže Be'lal je mrtev. Ten druhý mi připadá jako Izmael. Všechna ta pýcha, že byl lapen jen napůl, bez ohledu na cenu - když jsem ho viděla znovu, bylo v něm méně lidského než v komkoliv z nás. Myslím, že zpola věřil, že je sám Veliký pán Temnoty - celé ty tři tisíce let machinací, a nakonec ho uloví necvičený kluk. Můj způsob je lepší. Pomalu, nenásilně, ze stínu. Něco, co ovládne muže, který dokáže usměrňovat. Ano, to bude ono." Náhle měla pronikavý pohled a střídavě si je prohlížela. "Takže. Co s vámi."
Elain trpělivě čekala. Nyneiva měla na vyčkávavě pootevřených rtech hloupý úsměv. Vedle toho, jak se tahala za copy, vypadal obzvlášť hloupě.
"Jste příliš silné, aby to bylo možné jen tak zahodit. Jednou byste mohly být užitečné. Hrozně ráda bych viděla, jak se bude Rahvin tvářit, až se s tebou setká, a ty už nebudeš zablokovaná," řekla Nyneivě.
"Kdybych mohla, zabránila bych vám v tom pátrání. Škoda, že je nátlak tak omezený. Přesto, s tím málem, co víte, jste příliš pozadu, abyste je mohly ještě dohonit. Asi vás budu muset sebrat později a dohlédnout na váš... výcvik." Vstala, a Elain náhle brnělo celé tělo. Jako by se jí třásl mozek. Neuvědomovala si nic jiného než hlas té hezké ženy, hřmící jí v uších jako z velké dálky. "Vezměte si své věci ze stolu, a až je vrátíte, kam patří, nebudete si pamatovat nic, co se tu odehrálo, kromě toho, že jsem sem přišla, poněvadž jsem si myslela, že jste přítelkyně, které znám z venkova. Zmýlila jsem se, dala jsem si šálek čaje a odešla jsem."
Elain zamrkala a napadlo ji, proč si přivazuje váček k opasku. Nyneiva se mračila na své ruce, jak si upravovala vlastní měšec.
"Milá žena," prohodila Elain a mnula si čelo. Začínala ji bolet hlava. "Řekla nám své jméno? Nepamatuji se."
"Milá?" Nyneiva zvedla ruku a prudce se zatahala za copy. Civěla před sebe, jako by se jí ruka pohybovala sama od sebe. "Já... myslím, že nám ho neřekla."
"O čem jsme to mluvily, než přišla?" Egeanin právě odešla. Co to bylo?
"Pamatuju se, co jsem chtěla říct." Nyneiva už měla pevnější hlas. "Musíme najít černý sestry, aby to netušily, jinak nikdy nebudeme mít možnost je sledovat k té věci, co je nebezpečná pro Randa."
"Já vím," řekla Elain trpělivě. Neřekla to už? Ovšemže ne. "Bavily jsme se o tom."
* * *
V klenutých vratech, vedoucích z malého dvorku hostince na ulici, se Egeanin zastavila a prohlížela si muže s tvrdými tvářemi, kteří postávali, bosí a často i s holou hrudí, mezi povaleči na této straně úzké uličky. Vypadali, že dokážou použít zakřivené široké meče, které jim visely u pasu nebo jež měli zastrčené za šerpami, ale žádná z těch tváří jí nebyla povědomá. Pokud byl některý z nich na lodi Bayleho Domona, když ho posílala s jeho lodí do Falme, tak si to nepamatovala. Pokud tam některý z nich byl, tak mohla jedině doufat, že si nespojí ženu v jezdeckých šatech s ženou v brnění, která zajala jejich plavidlo.
Náhle si uvědomila, že má vlhké dlaně. Aes Sedai. Ženy, které dokážou vládnout jedinou silou, a nikoliv způsobně uvázané. Seděla s nimi u stejného stolu a mluvila s nimi. Vůbec nebyly takové, jak čekala. Tuhle myšlenku nedokázala dostat z hlavy. Mohly usměrňovat, a proto byly nebezpečné pro řád a pořádek, a proto musely být bezpečně uvázané - a přesto... Vůbec nebyly takové, jak ji učili. A dalo se to naučit. Naučit! Dokud se dokáže vyhýbat Baylemu Domonovi - ten by ji poznal zcela určitě - měla by být schopna se vrátit. Musí zjistit víc. Víc než kdy jindy musela zjistit víc.
Nevšimla si světlovlasého muže v tanchickém odění, který se choulil před bíle omítnutou vinárnou na druhé straně ulice. Muž ji sledoval pohledem, oči nad ušmudlaným závojem měl modré a hustý knír mu držel lepidlo, než se vrátil zpátky ke Dvoru Tří slivoní. Nakonec vstal a přešel ulici, nevšímaje si nechutného způsobu, jakým se o něj lidé otírali. Egeanin si ho málem všimla, když se zapomněl natolik, že zlomil tomu hlupákovi ruku. Jeden z urozených, tedy těch, jež v této zemi za urozené pokládali, se snížil k žebrání, a neměl ani tolik cti, aby si otevřel žíly. Nechutné. Třeba by mohl zjistit víc o tom, co má Egeanin za lubem, v tomto hostinci, jakmile si uvědomí, že má víc peněz, než jeho šaty prozrazují.

KAPITOLA OSMÁ

Vidiny se projevují

Papíry, které měla Siuan Sanche roztroušené na stole, ji příliš nezajímaly, ale vytrvala. Každodenní běh Bílé věže samozřejmě vyřizovali jiní, aby měl amyrlinin stolec čas na důležitá rozhodnutí, ale ona měla ve zvyku každý den překontrolovat jednu či dvě náhodně vybrané záležitosti, aniž by to někomu dopředu oznámila, a tento zvyk teď nehodlala měnit. Nechtěla se nechat rozptylovat svými starostmi. Všechno plulo podle plánu. Upravila si pruhovanou štólu, opatrně namočila brk do inkoustu a zaškrtla další opravenou podrobnost.

Dnes zkoumala seznam nákupů pro kuchyň a zprávu zedníků o přístavku ke knihovně. Vždycky ji ohromilo nesmírné množství drobných zpronevěr, o nichž si lidé mysleli, že jim projdou. Stejně jako počet, který unikl ženám, jež na tyto záležitosti měly dohlížet. Například Laras si zřejmě myslela, že sledovat účty je pod její úroveň, od chvíle, co se její titul změnil z prosté hlavní kuchařky na správkyni kuchyní. Danelle, na druhou stranu, mladá hnědá sestra, která měla dohlížet na mistra Jovarina, zedníka, se nejspíš nechala rozptýlit knihami, které pro ni ten chlapík neustále hledal. To jediné by mohlo vysvětlit, proč se nepodivila nad množstvím dělníků, o nichž Jovarin tvrdil, že je najal, když první náklad kamene z Kandoru právě přistával v Severním přístavu. S tolika muži mohl přestavět celou knihovnu. Danelle byla prostě příliš zasněná, dokonce i na hnědou adžah. Možná by ji nějaká doba strávená jako pokání prací na statku probrala. U Laras bude těžší prosadit disciplínu. Nebyla Aes Sedai, takže bylo příliš snadné zničit její autoritu u kuchtiček, pomocnic a umývačů nádobí. Ale ji třeba také bude možné poslat "na odpočinek" na venkov. To by...

Se znechuceným odfrknutím Siuan odhodila brk a zamračila se na kaňku, kterou udělala na stránce plné úhledně podtržených a sečtených účtů. "Plýtvám časem a přemýšlím, jestli mám poslat Laras trhat plevel," zamumlala. "Ta žena je příliš tlustá, aby se mohla tolik ohýbat!"

Ale nebyla to Larasina váha, proč tolik vyskakovala, a Siuan to věděla. Ta žena nebyla o nic těžší než kdykoliv jindy, nebo to tak aspoň vypadalo, a nikdy jí to v běhání po kuchyni nevadilo. Nebyly žádné nové zprávy. Proto se tak oháněla, jako ledňáček, kterému ukradli jeho úlovek. Jedna zpráva od Moirain, že al'Thorovic chlapec má Callandor, ale celé týdny od té doby nic, i když v řečech kolujících v ulicích se konečně začalo jeho jméno objevovat správně. Pořád nic.

Siuan zvedla víko bohatě vyřezávané skříňky z černého dřeva, v níž přechovávala své nejtajnější dokumenty, a chvíli se hrabala uvnitř. Malá ostraha ve skříňce zaručovala, že ji nemůže bezpečně otevřít žádná ruka krom její.

První papír, který vytáhla, byla zpráva, že novicka, jež viděla Minin příchod, zmizela ze statku, kam byla poslána, a žena, jíž statek patřil, také. Nebylo by nic divného na tom, že utekla novicka, ale že odešla i paní ze statku, znamenalo potíže. Sahru bude nutné najít - nepostoupila ve svém výcviku dost, aby ji bylo možné nechat volně běhat - ale nebyl žádný skutečný důvod mít tuto zprávu ve skříňce. Nestálo v ní ani

Minino jméno, ani důvod, proč byla dívka poslána okopávat zelí, ale ona ji tam stejně vrátila. V těchto dnech bylo nutné zachovávat opatrnost, která by jindy vypadala neopodstatněná.
Popis shromáždění v Ghealdanu, které naslouchalo muži, jenž si říkal prorok pána Draka. Masema se ten muž zřejmě jmenoval. Zvláštní. To bylo shienarské jméno. Téměř deset tisíc lidí si přišlo poslechnout, jak promlouvá z vršku kopce a oznamuje návrat Draka, kterýžto proslov byl následován bitvou s vojáky snažícími se shromáždění rozehnat. Kromě toho, že vojáci očividně byli biti, zajímavé bylo, že ten Masema znal jméno Rand al'Thor. To rozhodně patřilo do skříňky.
Zpráva, že z Mazrima Taima zatím nebyl nalezen ani chlup. Ta tady být ani nemusela. Další zpráva o zhoršujících se podmínkách v Arad Domanu a Tarabonu. Podél pobřeží Arythského oceánu mizely lodi. Povídalo se o tairenském vpádu do Cairhienu. Začínala si zvykat dávat všechno do této skříňky. Žádná z těchto zpráv nemusela být držena v tajnosti. Dvě sestry zmizely v Illianu a další v Caemlynu. Siuan se zachvěla a napadlo ji, kde jsou asi ostatní Zaprodanci. Příliš mnoho jejích agentů se odmlčelo. Tam venku byli perutíni, a ona plavala v temnotě. Tady to je. Jako hedvábí tenký kousek papíru zapraskal, když jej rozbalovala.

Prak byl použit. Ovčák třímá meč.

Věžová sněmovna hlasovala, jak Siuan očekávala, jednomyslně, aniž bylo třeba na někoho tlačit, natož využít její autority. Pokud nějaký muž tasil Callandor, musel být Drakem Znovuzrozeným, a tohoto muže musela na jeho cestě vést Bílá věž. Tři členky sněmovny ze tří různých adžah navrhly, že je třeba udržet všechny plány ve sněmovně, dřív než to vůbec vyslovila. Překvapením bylo, že jednou z nich byla Elaida, ale červené budou určitě chtít držet muže, který dokáže usměrňovat, na těch nejpevnějších lanech. Celá potíž byla zabránit tomu, aby bylo do Tearu vysláno poselstvo, které by ho popadlo pěkně u huby, a to nebylo příliš těžké, ne když jim mohla sdělit, že její zprávy pocházejí od Aes Sedai, která se již dostala do blízkosti onoho muže.
Ale co dělá teď? Proč Moirain neposlala žádnou další zprávu? Netrpělivost byla ve sněmovně téměř hmatatelná, až to ve vzduchu skoro jiskřilo. Držela svůj hněv pevně na uzdě. Světlo spal tu ženskou! Proč nepošle nějakou zprávu?
Dveře se s prásknutím otevřely, a Siuan se rozzuřeně narovnala, když do její pracovny vstoupilo přes tucet žen vedených Elaidou. Všechny měly své šátky, většinou s červenými třásněmi, ale Alviarin s chladnou tváří, stojící po Elaidině boku, měla bílý a Jolin Maza, štíhlá zelená sestra, a baculatá Shemerin ze žlutého šly hned za Danelle, jejíž velké modré oči vůbec nebyly zasněné. Siuan si uvědomila, že tu je vlastně nejméně jedna žena z každého adžah kromě modrého. Některé ženy se tvářily nervózně, ale většina byla zachmuřeně odhodlaná, a v Elaidiných tmavých očích byla vážná sebedůvěra, dokonce vítězosláva.
"Co to má znamenat?" vyštěkla Siuan a s prásknutím zavřela skříňku. Vyskočila na nohy a obešla stůl. Nejdřív Moirain, a teď tohle! "Jestli je to kvůli těm tairenským záležitostem, Elaido, tak musíš vědět, že do toho nemáš zatahovat ostatní. A musíš vědět, že si sem nemůžeš napochodovat, jako by to byla kuchyně tvé mámy! Omluvte se a odejděte, než si budete přát, abyste byly zase jen nevědomé novicky!"
Její chladný vztek je měl rychle zahnat, ale i když jich pár nejistě přešlapovalo, ke dveřím se nepohnula ani jedna. Malá Danelle se dokonce olizovala. A Elaida klidně natáhla ruku a stáhla Siuan štólu z ramen.
"Tohle už nebudeš potřebovat," prohlásila. "Nikdy ses k tomu nehodila, Siuan."
Siuan šokem zdřevěněl jazyk. Tohle bylo šílené. Tohle bylo nemožné. Ve vzteku sáhla pro saidar - a utrpěla druhý šok. Mezi ní a pravým zdrojem ležela přehrada jako stěna ze silného skla. Nevěřícně na Elaidu zírala.
Jako by se jí chtěla posmívat, kolem Elaidy vyskočila záře saidaru. Bezmocně tu stála, zatímco červená sestra ji od ramen k pasu opletla vlákny vzduchu a přitiskla jí paže k bokům. "Muselas zešílet!" zachraptěla Siuan. "Všechny jste šílené! Za tohle dostanu vaši kůži! Pusťte mě!" Nikdo neodpověděl. Vlastně jako by si jí nevšímaly.
Alviarin se prohrabala papíry na stole, rychle, ale nijak uspěchaně. Jolin a Danelle a ostatní začaly zvedat knihy na stojanech a třepaly s nimi, aby zjistily, jestli z nich něco nevypadne. Bílá sestra mrzutě sykla, že

na stole nenašla, co hledala, a pak otevřela víko černé skříňky. Skříňka okamžitě vzplála jasným plamenem.
Alviarin s výkřikem uskočila a třepala rukou, na níž se jí již dělaly puchýře. "Strážená," zamumlala a na bílou sestru se téměř otevřeně hněvala. "Tak malá ochrana, že jsem ji neucítila, dokud nebylo pozdě." Ze skříňky a jejího obsahu nezůstalo vůbec nic, jen hromádka šedého popela na ohořelém čtverci na stolní desce.
Elaida se však netvářila nijak zklamaně. "Slibuji ti, Siuan, že mi povíš každé slovo, které tu shořelo, pro koho to bylo míněno a k jakému účelu."
"Ty musíš být Drakem posedlá!" štěkla Siuan. "A já za tohle dostanu tvou kůži, Elaido. Všechny vás dostanu! Budete mít štěstí, když věžová sněmovna neodhlasuje, abyste byly utišeny!"
Elaidin úsměv se nedotkl jejích očí. "Sněmovna se sešla ani ne před hodinou - dost členek, aby to bylo podle našich zákonů - a jednomyslně, jak je vyžadováno, ty už nejsi amyrlin. Je to hotovo, a my jsme tady, abychom to vyřídily."
Siuan se žaludek změnil v kus ledu a tichý hlásek v její hlavě křičel: Co vědí? Světlo, kolik toho vědí? Hlupačko! Slepá, hloupá ženská! Ale obličej udržela hladký. Tohle nebylo poprvé, co se ocitla v rohu. Patnáctiletá dívka pouze s nožem na návnady, odvlečená do boční uličky čtyřmi lotry s tvrdýma očima a břichy plnými laciného vína - jim bylo těžší uniknout než těmto ženám. Tak si to aspoň říkala.
"Dost na to, aby to bylo podle našich zákonů?" ohrnula opovržlivě rty. "Nejmíň, jak je jen možné, a samé tvoje přítelkyně a ty, které dokážeš ovlivnit nebo zastrašit." To, že Elaida dokázala přesvědčit dokonce i poměrně malý počet členek sněmovny, stačilo, aby jí při té představě vyschlo v krku, ale nehodlala to dát najevo. "Až se sejde celá sněmovna se všemi členkami, zjistíš svou chybu. Příliš pozdě! Ve Věži nikdy nedošlo ke vzpouře. Odteď za tisíc let budou používat váš osud k tomu, aby novicky poučily o tom, jak se vede vzbouřenkyním." Po některých tvářích se mihly pochybnosti. Elaida zřejmě nedržela spiklenkyně tak pevně v rukou, jak si myslela. "Je čas přestat sekat díru do trupu a začít vylévat vodu. Dokonce i ty můžeš odčinit tu urážku, Elaido."
Elaida s mrazivým klidem počkala, dokud nedomluví. Potom Siuan vší silou vrazila políček. Siuan se zapotácela a před očima jí zatančily černostříbrné tečky.
"Ty už jsi zde se svou prací skončila," řekla Elaida. "Copak si myslíš, že já - my - bychom ti dovolily, abys zničila Věž? Odveďte ji!"
Siuan klopýtla, když ji dvě červené sestry postrčily dopředu. Jen tak tak se udržela na nohou a zlostně se na ně mračila, ale šla, kam jí ukazovaly. Komu musí předat zprávu? Ať už proti ní mají jakákoliv obvinění, může je vyvrátit, bude-li mít dost času. Dokonce i obvinění zahrnující Randa. Nemohou ji spojit s ničím víc než s klepy, a ona hrála velkou hru příliš dlouho, aby ji mohly porazit řeči. Leda by měly Min. Min by mohla řeči obléknout pravdou. Zaskřípala zuby. Ať shoří moje duše, tuhle bandu použiji na návnadu na ryby!
V předpokoji klopýtla znovu, a tentokrát ne proto, že do ní strkaly. Trochu doufala, že Leana bude pryč, ale kronikářka stála stejně jako ona s pažemi u boků a zuřivě, bezhlesně pohybujíc rty kolem roubíku ze vzduchu. Určitě vycítila, když Leanu poutaly, ale neuvědomila si to. Ve Věži bylo pořád cítit, jak někdo usměrňuje.
Přesto neklopýtla kvůli Leaně, ale kvůli vysokému štíhlému šedovlasému muži, jenž ležel na podlaze s nožem vraženým v zádech. Alrik byl strážcem skoro dvacet let a nikdy si nestěžoval, když ji její cesta odvedla z Věže, nikdy nenamítal, když se kvůli tomu, že byl amyrlinin strážce, dostal stovky leguí od ní, což žádný gaidin neměl rád.
Siuan si odkašlala, ale když promluvila, zněl její hlas přesto ochraptěle. "Za tohle nechám tvoji kůži nasolit a roztáhnout na slunce, Elaido. To přísahám!"
"Přemýšlej o vlastní kůži, Siuan," řekla Elaida a přistoupila blíž, aby se jí mohla podívat do očí. "V tomhle je mnohem víc, než bylo zatím odhaleno. To vím. A ty mi předáš i ten poslední střípek. I - ten - poslední - střípek." To, jak se náhle odmlčela, bylo ještě děsivější než její tvrdý pohled. "To ti slibuji, Siuan. Odveďte ji dolů!"
* * *
Kolem poledne Min nesla štůčky modrého hedvábí Severní bránou, se sladkým úsměvem připraveným

pro stráže s plamenem Tar Valonu na prsou, a právě hodlala oním dívčím způsobem zavířit zelenými suknicemi, jak by to udělala Elmindreda. Už to chtěla udělat, když si uvědomila, že tu žádné stráže nestojí. Těžké železem obité dveře do strážnice tvaru hvězdy byly otevřené. Strážnice sama vypadala prázdná. To nebylo vůbec možné. Žádná brána vedoucí na pozemky Věže nikdy nezůstávala nehlídaná. V půli cesty k mohutnému bílému kopí samotné Věže se nad stromy zvedal chochol kouře. Vypadalo to, že je to někde u obydlí pro mladé muže, kteří studovali pod dohledem strážců. Možná stráže odlákal ten oheň.

Stále trochu nejistá se vydala po nedlážděné stezce vedoucí přes zalesněnou část pozemků a nadhodila si štůčky hedvábí. Vlastně žádné nové šaty nechtěla, ale jak mohla odmítnout, když jí Laras vtiskla do dlaní váček stříbra a řekla jí, aby ho použila na toto hedvábí, které uviděla na trhu? Trvala na tom, že je to právě ta barva, která zdůrazní "Elmindredinu" pleť. Jestli "Elmindreda" chtěla mít zdůrazněnou pleť, to bylo méně důležité než udržet Laras v dobré náladě.

Mezi stromy zaslechla řinčení mečů. Strážci museli své žáky nechat cvičit tvrději než obvykle.

Bylo to rozčilující. Laras a její zdůrazňování krásy, Gawyn a jeho žertíky, Galad a to, jak jí skládal poklony, aniž by si uvědomil, co jeho tvář a úsměv dělá ženám s tepem. Takhle ji chtěl Rand? Opravdu by ji uviděl, kdyby měla šaty a culila se na něj jako přihlouplá koketa?

Nemá žádné právo to očekávat, říkala si rozzuřeně. Všechno to byla jeho chyba. Nebýt jeho, nebyla by teď tady v těch hloupých šatech a neusmívala by se jako pitomec. Já nosím kabátec a spodky a basta! Možná si občas obléknu šaty - možná! - ale ne abych nějakého muže přinutila se na mě dívat! Vsadím se, že právě teď civí na nějakou tairenskou ženštinu s odhaleným skoro celým poprsím. Já si taky můžu obléknout takové šaty. Uvidíme, co si pomyslí, až mě uvidí v tomhle modrém hedvábí. Nechám si udělat výstřih až k - Nač to vlastně myslí? Ten chlap ji snad připravil o všechen rozum! Amyrlinin stolec ji držel tady, bez nějakého užitku, a Rand al'Thor jí popletl hlavu! Světlo ho spal! Světlo ho spal, že mi to udělal!

Znovu se k ní z dálky doneslo řinčení mečů, a ona se zastavila, když z lesíka před ní vyběhla tlupa mladých mužů s oštěpy a obnaženými meči, s Gawynem v čele. Poznala i další, kteří sem přišli studovat u strážců. Někde jinde na pozemku se ozval křik, řev rozzlobených mužů.

"Gawyne! Co se děje?"

Gawyn se otočil po jejím hlase. V modrých očích měl starosti a strach a jeho obličej, to byla odhodlaná maska, aby se jim nepoddal. "Min. Co děláš -? Zmiz z pozemků Věže, Min. Je to nebezpečné." Hrstka mladých mužů běžela dál, ale většina jich na něj netrpělivě čekala. Min se zdálo, že je tu většina žáků.

"Pověz mi, co se děje, Gawyne!"

"Amyrlin byla dnes ráno sesazena. Odejdi, Min!"

Štůčky hedvábí jí vypadly z rukou. "Sesazena? To není možný! Jak? Proč? Ve jménu Světla, proč?"

"Za Gawyna!" zavolal jeden z mladíků, a ostatní jeho volání přejali a zachřestili zbraněmi. "Za Gawyna! Za stříbrného kance! Za Gawyna!"

"Nemám čas," řekl jí naléhavě. "Všude se bojuje. Povídá se, že se Hammar pokouší Siuan Sanche osvobodit. Musím jít do Věže, Min. Odejdi! Prosím!"

Otočil se a rozběhl se k Věži. Ostatní ho následovali s pozvednutými zbraněmi a někteří stále křičeli: "Za Gawyna! Za stříbrného kance! Za Gawyna! Kupředu, molodci!"

Hluk boje byl hlasitější, jasnější, když teď dávala pozor, a křik a jekot, řinčení oceli o ocel jako by přicházely ze všech stran. Z toho povyku jí naskočila husí kůže a roztřásla se jí kolena. Tohle nebylo možné, ne tady. Gawyn měl pravdu. Bude mnohem bezpečnější, mnohem rozumnější, když okamžitě opustí pozemky Věže. Jenom nemohla vědět, kdy nebo jestli jí vůbec dovolí se vrátit, a ji nenapadalo, co dobrého by mohla udělat venku.

"Co dobrýho můžu udělat vevnitř?" zeptala se sama sebe zuřivě.

Ale k bráně se nevrátila. Nechala hedvábí ležet a spěchala k lesíku, hledajíc vhodnou skrýš. Nemyslela si, že by někdo podřízl "Elmindredu" jako husu - se zachvěním si přála, aby ji něco takového vůbec nenapadlo - ale nemělo smysl hloupě riskovat. Dřív nebo později boj ustane, a do té doby se musí rozhodnout, co udělá dál.

* * *

V černočerné tmě kobky Siuan otevřela oči a pohnula se, trhla sebou a znehybněla. Bylo venku ještě dopoledne? Výslech trval velmi dlouho. Snažila se zapomenout na bolest v přepychu toho, že ještě dýchá. Drsný kámen podlahy jí však rozdíral pohmožděniny a odřeniny, ty, co měla na zádech. Ve všech ji pak pálil pot - celé tělo od kolen k ramenům ji bolelo - ale ve studeném prostředí se přesto otřásla. Mohly mi nechat aspoň košili. Vzduch páchl starým prachem, suchou plísní a stářím. Jedna z hlubokých kobek. Tady dole nebyl uvězněn nikdo od časů Artuše Jestřábí křídlo. Ne od Bonwhin.
Zamračila se do tmy. Nedalo se zapomenout. Stiskla zuby, s námahou se na kamenné podlaze posadila a snažila se nahmátnout stěnu, aby se mohla opřít. Kamenné kvádry stěny ji studily do zad. Maličkosti, říkala si. Mysli na maličkosti. Horko. Zima. Ráda bych věděla, kdy mi přinesou vodu. Jestli ji přinesou. Nemohla si pomoci, pokusila se nahmatat prsten s Velkým hadem. Už ho neměla. Ne že by to nečekala. Měla dojem, že se pamatuje, jak jí jej strhly. Po nějaké době bylo všechno jako v oparu. Naštěstí, bylo to požehnání. Ale pamatovala si také, jak jim nakonec všechno řekla. Skoro všechno. Vítězoslavný pocit, že něco zatajila, tady trošku, támhle kousek. Mezitím jim s vytím odpovídala, jak jim dychtila odpovědět, jen kdyby přestaly, aspoň na chvilku, jen kdyby... Schoulila se, aby se přestala třást. Moc to nepomáhalo. Zůstanu klidná. Nejsem mrtvá. Na to hlavně nesmím zapomínat. Nejsem mrtvá.
"Matko?" ozval se z temnoty Leanin nejistý hlas. "Jsi vzhůru, matko?"
"Jsem vzhůru," povzdechla si Siuan. Doufala, že Leanu propustily, vykázaly ji z města. Pocítila bodnutí viny, že cítí trochu potěšení z přítomnosti druhé ženy v kobce. "Mrzí mě, že jsem tě do toho dostala, dce -" Ne. Teď už nemá právo jí takhle říkat. "Mrzí mě to, Leano."
Nastalo dlouhé ticho. "Jsi... v pořádku, matko?"
"Siuan, Leano. Jen Siuan." Přece jen se pokusila dosáhnout na saidar. Nic tam nebylo. Ne pro ni. Jen ta prázdnota uvnitř. Už nikdy. Celý život usilování o jediný cíl, a teď plula bez kormidla po moři mnohem temnějším, než byla její kobka. Otřela si slzy, rozzlobená, že to dopustila. "Už nejsem amyrlin, Leano." Něco z toho hněvu se jí dostalo do hlasu. "Teď na moje místo nejspíš pozvednou Elaidu. Pokud to už neudělaly. Přísahám, že jednoho dne tu ženskou předhodím piraňám!"
Leaninou jedinou odpovědí byl dlouhý, zoufalý vzdech.
Skřípění klíče v rezavém železném zámku přimělo Siuan zvednout hlavu. Nikoho nenapadlo zámek a veřeje namazat, než je sem s Leanou hodily, a zrezivělé části se nechtěly otočit. Zachmuřeně se přinutila vstát. "Vstávej, Leano. Vstávej." Po chvíli uslyšela, že ji druhá žena poslechla a mezi tichým sténáním si mumlá.
O trochu silnějším hlasem Leana řekla: "K čemu to bude dobré?"
"Aspoň nás nenajdou schoulené na podlaze a ubrečené." Snažila se, aby její hlas zněl pevně. "Můžeme bojovat, Leano. Dokud jsme naživu, můžeme bojovat." Ó, Světlo, ony mě utišily! Ony mě utišily! Přinutila se na nic nemyslet, zaťala pěsti a snažila se zarýt prsty do nerovného kamene podlahy. Přála si, aby zvuk, který vydala, tolik nepřipomínal kňučení.
* * *
Min položila rance na podlahu a odhodila si dozadu plášť, takže mohla na klíč použít obě ruce. Klíč byl dvakrát delší než její dlaň a stejně zrezivělý jako zámek, jakož i ostatní klíče na velkém železném kroužku. Byla tu zima a vlhko, jako by tak hluboko léto prostě nedosáhlo.
"Pospěš si, dítě," pobízela ji tiše Laras, držící lucernu, aby Min viděla, a přitom se rozhlížela na obě strany v tmavé kamenné chodbě. Bylo těžké uvěřit, že tato žena, se všemi svými podbradky, kdysi byla krásná, ale Min ji teď za krásku rozhodně považovala.
Namáhajíc se s klíčem Min zavrtěla hlavou. Potkala Laras, když se snažila proklouznout do svého pokoje pro prosté šedé jezdecké šaty, které teď měla na sobě, a pár dalších věcí. Vlastně tuto mohutnou ženu potkala, když se ona snažila najít ji, jak si dělala o "Elmindredu" starosti, a zároveň vykřikovala, jaké má Min štěstí, že je v bezpečí, a málem jí navrhla, že ji zamkne v pokoji, dokud nepominou potíže, aby zůstala v bezpečí i nadále. Min si pořád nebyla jistá, jak z ní Laras dokázala vypáčit, jaké má úmysly, a pořád se nemohla vzpamatovat ze šoku, který utrpěla, když jí kuchařka váhavě oznámila, že jí pomůže. V duchu je to kurážná ženská. No, doufám, že dokáže - jak to jen říkala? - zařídit, aby nespadla do kotle. Ten zatracený klíč se ne a ne otočit. Dala do toho celou svou váhu.
Popravdě byla Laras vděčná za víc než jednu věc. Pochybovala, že by všechno dokázala připravit sama

nebo že by všechno dokázala najít, určitě ne tak rychle. Kromě toho... Kromě toho, když narazila na Laras, už si začala říkat, že je hloupé na tohle jenom pomyslet, že by měla sedět na koni a mířit do Tearu, dokud ještě může, než se někdo rozhodne, že přidá její hlavu k těm, které zdobily přední stranu Věže. Tušila však, že útěk by byl jednou z těch věcí, které by si nikdy neodpustila. To samo způsobilo, že ani v nejmenším neprotestovala, když Laras přihodila nějaké hezké šaty k těm, které si vybrala sama. Růže a pudry bylo vždycky možné někde "ztratit". Proč se ten zatracený klíč neotočí? Třeba by Laras mohla – Klíč se náhle posunul a otočil se s cvaknutím tak hlasitým, až se Min polekala, že se něco zlomilo. Ale když strčila do hrubých dřevěných dveří, ty se otevřely. Sebrala rance a vstoupila do holé kamenné kobky - a zmateně se zastavila.

Ve světle lucerny se objevily dvě ženy oděné jen v černých modřinách a rudých odřeninách, které si před náhlým světlem stínily oči, ale Min si chvíli nebyla jistá, zda to jsou ty správné dvě. Jedna byla vysoká, s měděnou pletí, druhá menší, rozložitější, světlejší. Obličeje vypadaly správně - skoro správně - a nedotčené tím, co se s nimi stalo, takže by si měla být jistá. Ale ta bezvěkost, která označovala Aes Sedai, ta se nějak ztratila. Min by v nejmenším neváhala říci, že tyto ženy jsou jen o šest sedm let starší než ona a vůbec ne Aes Sedai. Při tom pomyšlení jí zahořela tvář rozpaky. Kolem žádné neviděla obrazy ani auru. A kolem Aes Sedai byly vždycky obrazy a aura. Přestaň, řekla si.

"Kde -?" začala jedna z žen užasle, a pak se zarazila a odkašlala si. "Jak jsi získala ty klíče?" Byl to hlas Siuan Sanche.

"To ona." Laras taky mluvila, jako by tomu nemohla uvěřit. Tlustým prstem dloubla do Min. "Honem, dítě! Já už jsem na takový dobrodružství moc stará a pomalá."

Min se na ni překvapeně podívala. Ta žena trvala na tom, že půjde s sebou. Říkala, že se z toho nenechá vyloučit. Min se chtěla Siuan zeptat, proč obě náhle vypadají tak mladé, ale na lehkovážné otázky nebyl čas. Jsem zatraceně příliš zvyklá na to, že jsem Elmindreda!

Min každé ženě strčila jeden ranec a rychle mluvila. "Šaty. Oblékněte se, jak nejrychleji to zvládnete. Nevím, kolik máme času. Přiměla jsem strážného, aby si myslel, že vyměním pár hubiček za možnost oplatit vám to, jak jste se ke mně špatně chovaly, a když se nedíval, Laras se dostala za něj a praštila ho válečkem do hlavy. Ale nevím, jak dlouho bude v limbu." Vyklonila se ze dveří a ustaraně vyhlédla do chodby směrem ke strážnici. "Měly bychom si pospíšit."

Siuan už rozvázala svůj ranec a začala si oblékat šaty, které v něm byly. Až na lněnou košili bylo všechno z prosté vlny v hnědých odstínech, vhodné pro selku přicházející do Bílé věže poradit se s Aes Sedai, i když suknice rozdělené pro jízdu na koni byly poněkud neobvyklé. Většinu šití obstarala Laras, Min se v podstatě jen popíchala. Leana již také halila svou nahotu, ale zřejmě ji víc zajímal nůž s krátkou čepelí, který visel na opasku, než šaty samotné.

Tři prostě oděné ženy měly alespoň šanci, že opustí Věž, aniž by přitáhly pozornost. Spousta prosebníků a lidí hledajících pomoc zůstala při boji lapena ve Věži. Tři další, které se vyplížily z úkrytu, by měly být přinejhorším vyhozeny na ulici. Pokud je nikdo nepozná. Pozměněné tváře obou žen by také mohly pomoci. Nikdo by neměl brát dvojici mladých - přinejmenším na pohled mladých - žen za amyrlin a kronikářku. Bývalou amyrlin a bývalou kronikářku, připomněla si Min.

"Jen jeden strážný?" ucedila Siuan a trhla sebou, jak si natahovala tlusté punčochy. "Zvláštní. I pouliční zlodějíčky hlídají lépe." S pohledem upřeným na Laras nacpala nohy do hrubých bot. "Je dobré vidět, že někdo nevěří v obvinění proti mně. Ať jsou jakákoliv."

Statná žena se zamračila a sklonila hlavu, takže se jí objevil čtvrtý podbradek. "Já jsem věrná Věži," prohlásila vážně. "Takový záležitosti pro mě nejsou. Já jsem jenom kuchařka. Tohle hloupý děvče mi tolik připomnělo, že jsem kdysi byla taky jen hloupý děvče. Myslím - když vás tak vidím - je čas, abych si uvědomila, že už dávno nejsem holka jako proutek." Strčila lucernu Min do ruky.

Když se Laras obracela k odchodu, Min ji chytila za tlustou paži. "Laras, že nás neprozradíš? Ne teď, po všem tom, cos udělala."

Ženinu širokou tvář rozjasnil úsměv, napůl vzpomínka, napůl lítost. "Ó, Elmindredo, tolik mi připomínáš, jaká jsem bývala ve tvým věku. Prováděla jsem hlouposti a málem jsem párkrát skončila na šibenici. Já vás nezradím, dítě, ale musím tady žít. Až odzvoní druhou, pošlu děvče s vínem pro strážnýho. Jestli se do tý doby neprobere nebo ho někdo neobjeví, takže máte víc než hodinu." Obrátila se ke druhým

dvěma ženám a náhle se mračila tak, jak ji Min viděla, že se mračí na kuchtičky a podobně. "A využijte tu hodinu dobře, jasný? Jak jsem pochopila, chtějí vás nechat drhnout hrnce, jako odstrašující případ. Mně je to jedno - takový záležitosti jsou pro Aes Sedai, ne pro kuchařky. Pro mě je jedna amyrlin jako druhá - ale jestli dopustíte, aby tohle dítě chytli, tak můžete čekat, že z vás budu od slunce východu do západu stahovat kůži, pokud zrovna nebudete po ramena v mastnejch hrncích nebo čistit koryta s pomejema! Než s váma skončím, budete si přát, aby vám usekli hlavu. A nemyslete si, že uvěří, že jsem vám pomohla. Všichni vědí, že se držím svý kuchyně. Ceknete o mně, a konec!" Opět se jí vrátil úsměv a ona štípla Min do tváře. "Popožeň je, dítě. Á, jak mi bude chybět pomáhat ti s oblíkáním. Takový hezký děvče." S posledním důrazným štípnutím se odkolébala z kobky, málem klusala.
Min si podrážděně zamnula tvář. Nesnášela, když to Laras dělala. Ta ženská měla sílu jako kůň. Málem se dostala na šibenici? Jaké "živé děvče" to ta Laras vlastně byla?
Leana si opatrně přetáhla šaty přes hlavu a hlasitě si odfrkla. "Pomyslet, že s tebou takhle hovoří, matko!" Její hlava vykoukla z výstřihu. Bývalá kronikářka se mračila. "Překvapilo mě, že nám vůbec pomohla, jestli takto smýšlí."
"Ale pomohla," prskla Min. "Na to nezapomeň. A já myslím, že dodrží slovo a neprozradí nás. Jsem si tím jistá." Leana si znovu odfrkla.
Siuan si přes ramena přehodila plášť. "Rozdíl je v tom, Leano, že já na ten titul už nemám právo. Rozdíl je v tom, že zítra bychom se my dvě mohly stát jejími pomocnicemi." Leana k sobě přitiskla dlaně, aby se jí přestaly třást ruce, a ani se na ni nepodívala. Siuan klidně pokračovala, i když suchým tónem. "Taky tuším, že Laras dodrží své slovo ohledně... těch dalších věcí... takže i kdyby ti nezáleželo na tom, jestli nás Elaida pověsí jako dva chycené žraloky, aby nás všichni viděli, tak radím, abychom se pohnuly. Já jsem nesnášela mastné hrnce, už když jsem byla malá, a nepochybuji o tom, že se to v nejmenším nezměnilo."
Leana si náhle začala pevně zavazovat tkanice svých venkovských šatů.
Siuan obrátila svou pozornost k Min. "Možná nám nebudeš pomáhat tak ochotně, když ti povím, že nás obě... utišily." Hlas se jí ani nezachvěl, ale byla z něj cítit námaha, kterou potřebovala, aby to slovo ze sebe dostala, v očích však měla bolest a ztrátu. Byl to šok, když si Min uvědomila, že ten klid je jen na povrchu. "Kterákoliv z přijatých novicek by nás dokázala svázat do kozelce, Min. Vlastně i většina mladších novicek."
"Já vím," řekla Min a dávala si pozor, aby se jí v hlase neobjevil ani náznak soucitu. Soucit by teď mohl zlomit i ten zbytek sebeovládání, který ženám zůstal, a ona potřebovala, aby se ovládaly. "Ohlásili to na každém náměstí ve městě a přibili oznámení všude, kde bylo jen trochu místa. Ale pořád jste naživu."
Leana se hořce zasmála, čehož si Min nevšímala. "Měly bychom jít. Ten strážný by se mohl probudit, nebo ho může někdo přijít zkontrolovat."
"Veď nás, Min," vyzvala ji Siuan. "Jsme ve tvých rukou." Po chvíli Leana krátce kývla a spěšně si oblékla plášť.
Ve strážnici na konci temné chodby ležel tváří na zaprášené podlaze natažený osamělý strážný. Přílba, která by jej byla uchránila před bolavou hlavou, ležela na hrubém stole z desek vedle jediné lucerny, která opatřovala veškeré světlo v mísnosti. Zřejmě dýchal dobře. Min mu nevěnovala víc než zběžný pohled, i když doufala, že není vážně zraněný. Nesnažil se příliš využít její nabídky.
Poháněla Siuan a Leanu k zadním dveřím z tlustých fošen, se širokými železnými pásy, a pak nahoru po úzkém kamenném schodišti. Musely být v pohybu. I když se budou vydávat za prosebnice, tak je to nezachrání od výslechu, pokud je někdo uvidí, jak vycházejí zdola od kobek.
Když se vyšplhaly z útrob Věže, žádné další stráže již nezahlédly, ani nikoho jiného, ale Min přesto pořád zadržovala dech, dokud nedošly k malým dvířkům, které vedly do samotné Věže. Min je pootevřela, jen aby mohla po očku vyhlédnout za ně, a nahlédla do chodby za nimi.
U stěn z bílého mramoru s vlysy stály pozlacené lampy. Napravo jí z dohledu rychle zmizely dvě ženy, aniž se ohlédly. Podle jistoty, s níž se pohybovaly, to musely být Aes Sedai, i když jim Min neviděla přímo do tváří. Ve Věži dokonce i královny chodily váhavě. Na druhé straně se pryč kradlo asi půl tuctu mužů, což byli stejně jasně strážci, s jejich vlčím půvabem a plášti, které splývaly s okolím.
Min počkala, dokud nezmizeli i strážci, než vyklouzla ze dveří. "Všude klid. Pojďte. Kapuce mějte

stažený a hlavy sklopený. Chovejte se trochu vyděšeně." Ona to nemusela předstírat. Z toho, jak ji obě ženy mlčky následovaly, si nemyslela, že by také potřebovaly něco hrát.
Chodby Věže bývaly zřídka plné, ale teď vypadaly prázdné. Občas se před nimi nebo za nimi někdo objevil, ale ať to byla Aes Sedai, strážce či sluha, všichni spěchali a příliš se soustředili na své záležitosti, aby měli čas všímat si někoho jiného. Věž byla také tichá.
Pak prošly křižovatku chodeb, kde na světle zelených dlaždicích podlahy byly tmavé skvrny zaschlé krve. Dvě větší skvrny byly rozmazány v podlouhlé šmouhy, jako by někdo odvlékal těla.
Siuan se zastavila a zůstala hledět. "Co se to tady stalo?" chtěla vědět. "Pověz mi to, Min!" Leana stiskla jílec nože u pasu a rozhlížela se kolem, jako by čekala útok.
"Bojovalo se," vykládala Min váhavě. Doufala, že se obě ženy dostanou z pozemků Věže, dokonce i ven z města, než to zjistí. Pobídla je kolem tmavých skvrn a popoháněla je dál, když se snažily ohlédnout. "Začalo to včera, hned potom, co vás zajaly, a přestalo to teprve asi před dvěma hodinama. Ale ne úplně."
"Ty myslíš gaidiny?" vyjekla Leana. "Strážci bojují proti sobě navzájem!"
"Strážci, strážní, všichni. Začalo to pár mužů, co přišli a tvrdili, že jsou zedníci - byly jich asi dvě nebo tři stovky - a snažili se obsadit Věž hned potom, co oznámili vaše zatčení."
Siuan se zamračila. "Danelle! Měla jsem si uvědomit, že v tom je něco víc než jen to, že nedává pozor." Obličej se jí zkrabatil ještě víc, až si Min pomyslela, že se rozpláče. "Artuš Jestřábí křídlo to nedokázal, ale my si to udělaly samy." Ať už měla pláč na krajíčku nebo ne, mluvila rozzuřeně. "Světlo nám pomoz, rozbily jsme Věž." Dlouze si povzdechla, a jako by z ní spolu s dechem odešel i hněv. "Asi," pravila po chvíli smutně, "bych měla být ráda, že mě část Věže podpořila, ale skoro si přeji, aby to neudělali." Min se snažila tvářit bezvýrazně, ale ty pronikavé modré oči zřejmě přečetly i pouhé mrknutí. "A podporovali mě vůbec, Min?"
"Někteří ano." Nehodlala jí prozradit, jak málo jich bylo, zatím ne. Ale musela Siuan zabránit, aby si myslela, že má ve Věži pořád nějaké spojence. "Elaida nečekala, aby zjistila, jestli se za tebe modré adžah postaví nebo ne. Ve Věži není jediná modrá sestra, aspoň ne živá, to vím."
"Sheriam?" vyptávala se nervózně Leana. "Anaiya?"
"To nevím. Nezůstalo ani moc zelených. Ne ve Věži. Ostatní adžah se rozdělily, tak nebo tak. Většina červených je pořád tady. Pokud vím, tak každý, kdo se postavil proti Elaidě, utekl, nebo je mrtvý. Siuan..." Přišlo jí to zvláštní, oslovovat ji tak - Leana si cosi rozzlobeně zabručela - ale říkat jí matko by teď bylo výsměchem. "Siuan, obvinění proti tobě tvrdí, že jste s Leanou zařídily útěk Mazrima Taima. Logain se během bojů dostal pryč, a to vám taky hodily na krk. Sice vás neoznačily za temný družky - asi by se to moc blížilo černým adžah - ale jen tak tak. Myslím, že to ale každý musí pochopit."
"Ony ani nepřiznají pravdu," poznamenala tiše Siuan, "že chtějí udělat právě to, zač mě svrhly."
"Temné družky?" vydechla Leana. "Ony nás označily za...?"
"Proč by neměly?" prohodila Siuan. "Čeho by se ještě neodvážily, když už se odvážily zajít takhle daleko?"
Bývalé Aes Sedai se nahrbily a nechaly Min, aby je vedla dál. Ta si jen přála, aby se netvářily tak zoufale.
Jak se přiblížily k venkovním dveřím, začala Min dýchat volněji. Předtím schovala na zalesněné části pozemku koně, nedaleko západní brány. Pořád byla otázka, jak snadné bude opravdu vyjet ven, ale jakmile se dostanou ke koním, budou se cítit skoro volné. Stráže u brány určitě nezastaví tři ženy, odjíždějící pryč. Pořád dokola si to opakovala.
Dveře, které hledala, se objevily před nimi - malé dveře s prostou výplní vedoucí na stezku ne příliš používanou, právě naproti místu, kde se tato chodba křížila se širokou chodbou vedoucí kolem celé věže - a Min zachytila pohledem Elaidinu tvář, blížící se k nim venkovní chodbou.
Min udeřila koleny do dlaždic podlahy, celá se schoulila, sklopila hlavu a tvář skryla v kapuci. Srdce jako by jí chtělo vylétnout z prsou. Prosebnice, to jsem. Jenom prostá žena, která nemá nic společného s tím, co se tu stalo. O, Světlo, prosím! Zvedla hlavu jen natolik, aby mohla vyhlédnout zpod okraje kapuce, zpola čekajíc, že uvidí Elaidu, jak se pase pohledem na ně.
Elaida kolem proplula, aniž by Min věnovala jediný pohled, se širokou pruhovanou štólou amyrlin na

ramenou. Alviarin ji následovala se štólou kronikářky, bílou pro své adžah. Tucet či víc Aes Sedai kráčelo hned Alviarin za patami, většinou to byly červené, i když Min zahlédla dva šátky se žlutými třásněmi, jeden se zelenými a jeden s hnědými. Po stranách průvodu kráčelo šest strážců s rukama na jílcích mečů a ostražitýma očima. Ty oči přelétly tři klečící ženy a okamžitě jim přestaly věnovat pozornost.

Min si uvědomila, že klečí všechny tři, a také si uvědomila, že skoro čekala, že se Siuan a Leana vrhnou Elaidě po krku. Obě ženy zvedly hlavy jen natolik, aby viděly na průvod pokračující dál chodbou.

"Jen pár žen kdy bylo utišeno," řekla Siuan jakoby pro sebe, "a žádná dlouho nepřežila, ale povídá se, že jeden způsob, jak přežít, je najít si něco, co chceš tolik, jako chceš usměrňovat." Ten ztracený výraz jí z očí zmizel. "Nejdřív jsem si myslela, že chci Elaidu vykuchat a pověsit na slunce uschnout. Teď vím, že nechci nic - nic! - tolik, jako dožít se dne, kdy budu moci té pijavici říci, že bude žít dlouhý život, a přitom bude ostatním ukazovat, co se stane každému, kdo prohlásí, že jsem temná družka!"

"A Alviarin," dodala napjatým hlasem Leana. "A Alviarin!"

"Bála jsem se, že mě vycítí," pokračovala Siuan, "ale teď není nic, co by mohly ucítit. Zdá se, že je to výhoda, když jsi... utišená." Leana rozzlobeně trhla hlavou a Siuan řekla: "Musíme využít všech výhod, které najdeme. A buď za ně vděčná." - To poslední znělo, jako by chtěla přesvědčit sama sebe.

Za vzdáleným rohem zmizel i poslední strážce a Min polkla knedlík, co měla v krku. "O výhodách si můžem popovídat později," zachraptěla a odmlčela se, aby mohla polknout znovu. "Teď jenom dojdeme ke koním. Tohle muselo být to nejhorší."

A opravdu, když spěšně vyšly z Věže do poledního slunce, zdálo se, že to nejhorší muselo pominout. K bezmračnému nebi východně na věžových pozemcích stoupal sloup dýmu, což byla jediná známka potíží. V dálce se pohybovaly skupinky mužů, ale na tři ženy, chvátající kolem knihovny, postavené jako mohutné vlny zamrzlé v kameni, se žádný z mužů ani nepodíval. Stezka vedla hlouběji na pozemek Věže a na západ, do porostu dubů a vždyzelenů, který klidně mohl být daleko od města. Min se šlo lehčeji, když našla tři nasedlané koně, stále uvázané tam, kde je s Laras nechaly, na malé mýtině obklopené kalinami a břízami.

Siuan ihned zamířila ke statné kosmaté klisně o dvě dlaně menší než ostatní koně. "Vhodný oř za současných okolností. A vypadá klidněji než druzí dva. Já nikdy neuměla pořádně jezdit." Pohladila klisnu po nose, a ta se jí otřela o dlaň. "Jak se jmenuje, Min? Víš to?"

"Bela. Patří -"

"Její kůň." Zpoza širokého kmene břízy vystoupil Gawyn s rukou položenou na dlouhém jílci svého meče. Krev na jeho obličeji vytvářela přesně ten vzor, který u něj Min viděla onen první den v Tar Valonu. "Věděl jsem, že musíš mít něco za lubem, Min, když jsem uviděl jejího koně." Rudozlaté vlasy měl slepené krví a modré oči napůl zastřené, ale blížil se k nim plavně, vysoký muž s kočičím půvabem. Jako kočka blížící se k myším.

"Gawyne," začala Min, "my -"

Jeho meč vylétl z pochvy a srazil Siuan kapuci dozadu. Ostrý hrot jí Gawyn opřel o hrdlo, a to vše udělal mnohem rychleji, než ho Min stačila sledovat. Siuan se slyšitelně zadrhl dech v hrdle. Stála tu úplně nehybně, vzhlížela k němu a navenek byla stejně vyrovnaná, jako by ještě nosila štólu.

"Ne, Gawyne!" vydechla Min. "To nesmíš!" Udělala krok k němu, ale on mávl volnou rukou, aniž se na ni podíval, a Min se zastavila. Gawyn byl nastražený jako stlačená pružina, připravený vyrazit libovolným směrem. Min si všimla, že Leana si posunula plášť tak, aby jí zakrýval ruku, a modlila se, aby ta žena nebyla natolik hloupá a vytáhla nůž.

Gawyn si prohlížel Siuaninu tvář a pak pomalu kývl. "Jsi to ty. Nebyl jsem si jistý, ale jsi. Tenhle... převlek nemůže -" Zdánlivě se ani nepohnul, ale Siuan se náhle rozšířily oči, jako by se jí ostrý hrot přitiskl víc ke kůži. "Kde je moje sestra a Egwain? Co jsi s nimi udělala?" Min nejvíc děsilo, víc než jeho krví pokrytá tvář a zpola skelnaté oči, než jeho tělo napjaté tak, až se skoro třásl, než zpola zvednutá ruka, jako by na ni zapomněl, nejvíc ji děsilo, že vůbec nezvedl hlas, že do něj nevkládal žádné city. Mluvil jenom unaveně, unaveněji, než Min kdy koho slyšela mluvit.

Siuanin hlas byl skoro stejně neutrální. "Poslední zpráva, kdy jsem o nich slyšela, říkala, že jsou v bezpečí a v pořádku. Nemůžu říci, kde jsou teď. Chceš raději, aby byly tady, uprostřed tohoto šílenství?"

"Žádné hry se slovy," pravil tiše. "Řekni mi, kde jsou, a jasně, abych poznal, že mluvíš pravdu."
"V Illianu," řekla Siuan bez váhání. "Přímo ve městě. Studují u Aes Sedai jménem Mara Tomanes. Měly by být stále tam."
"Takže ne v Tearu," zamumlal. Chvíli to zřejmě promýšlel. Náhle řekl: "Povídá se, že jsi temná družka. To by znamenalo černá adžah, že?"
"Jestli tomu opravdu věříš," prohlásila Siuan klidně, "tak mi setni hlavu."
Min skoro vykřikla, jak se mu ruka na jílci sevřela, až mu zbělely klouby. Pomalu natáhla ruku a položila mu prsty na natažené zápěstí, dávajíc pozor, aby ho ani nenapadlo, že chce udělat něco jiného, než se ho jen dotknout. Bylo to, jako by se dotkla kamene. "Gawyne, mě znáš. Nemůžeš si myslet, že bych pomáhala černým adžah." Jeho oči od Siuaniny tváře neuhnuly, ani nemrkl. "Gawyne, Elain ji podporuje, i všechno to, co kdy udělala. Tvoje vlastní sestra, Gawyne." Stále byl jako kámen. "Egwain jí taky věří, Gawyne." Jeho zápěstí pod jejími prsty se zachvělo. "To přísahám, Gawyne. Egwain jí věří."
Gawyn na ni mrkl, ale hned se vrátil k Siuan. "Proč bych ji neměl odtáhnout zpátky za krk? Řekni mi jeden důvod."
Siuan jeho pohled opětovala s mnohem větším klidem, než cítila Min. "Můžeš to udělat, a já bych se nejspíš nevzmohla na větší odpor než kotě. Včera jsem byla jednou z nejmocnějších žen na světě. Možná i ta nejmocnější. Králové a královny by přišli, kdybych je povolala, i kdyby sebevíc nenáviděli Věž a vše, za čím stojí. Dneska se obávám, že večer nejspíš nebudu mít co jíst a že budu muset spát pod keřem. Během jednoho dne jsem se z nejmocnější ženy na světě stala ženou, která doufá, že najde statek, kde by si mohla vydělat na živobytí prací na poli. Ať už si myslíš, že jsem provedla cokoliv, není to dostatečný trest?"
"Možná," připustil po chvíli. Min si zhluboka vydechla úlevou, když jediným plavným pohybem vrátil meč do pochvy. "Ale proto tě jít nenechávám. Elaida by ti ještě mohla nechat setnout hlavu, a to já nemohu dovolit. Chci, aby to, co víš, bylo dostupné, kdybych to náhodou potřeboval."
"Gawyne," řekla Min, "pojeď s náma." Strážci cvičený šermíř by mohl být v nadcházejících dnech užitečný. "Tak ji budeš mít po ruce, aby ti odpovídala na otázky." Siuan na ni mrkla, aniž by však přestala sledovat Gawyna, a netvářila se nijak rozhorleně. Min však přesto naléhala dál. "Gawyne, Egwain a Elain jí věří. Copak jí nemůžeš uvěřit taky?"
"Nežádej víc, než mohu dát," řekl Gawyn tiše. "Doprovodím vás k nejbližší bráně. Beze mne se tam nikdy nedostanete. Víc udělat nemohu, Min, a už tak je to víc, než bych měl. Je na tebe vydán zatykač, věděla jsi to?" Znovu se vrátil pohledem k Siuan. "Jestli se jim něco stane," řekl bezvýrazným hlasem, "totiž Egwain nebo mé sestře, tak si tě najdu, ať se schováš kdekoliv, a zajistím, aby se to stejné stalo i tobě." Náhle poodešel o pár kroků dál, zastavil se s rukama zkříženýma na prsou a hlavou sklopenou, jako by již pohled na ně déle neunesl.
Siuan zpola zvedla ruku k hrdlu. Tam, kde předtím spočíval hrot meče, měla na světlé kůži tenkou červenou čárku. "Byla jsem se sílou příliš dlouho," vydechla poněkud nejistě. "Už jsem zapomněla, jaké to je stát proti někomu, kdo tě může přetrhnout jako hada." Tehdy se zadívala na Leanu, jako by ji viděla vůbec poprvé, a dotkla se vlastní tváře, jako by si nebyla jistá, jak vlastně vypadá. "Podle toho, co jsem četla, chvíli potrvá, než se to ztratí, ale třeba s tím mělo něco společného Elaidino hrubé zacházení. Nazval to převlekem, a možná to tak i poslouží." Neohrabaně se vyšplhala Bele na hřbet a s otěžemi zacházela, jako by byla kosmatá kobylka ohnivý hřebec. "Další výhoda, zdá se, být... Musím se to naučit vyslovovat bez mrknutí. Byla jsem utišena." Pronesla ta slova pomalu a přesně a pak kývla. "Tak. Jestli se dá soudit podle Leany, tak jsem ztratila dobrých patnáct let, možná víc. Znala jsem ženy, které by za něco takového zaplatily cokoliv. Třetí výhoda." Mrkla na Gawyna. Ten k nim pořád stál zády, ale ona stejně ztišila hlas. "Spolu s jistou volnější řečí, dejme tomu? Na Maru jsem si nevzpomněla celá léta. Je to přítelkyně z dětství."
"Teď budete stárnout jako my ostatní?" zeptala se Min, když lezla na koně. Lepší než mít připomínky ke lži. Měla by si zapamatovat, že teď může lhát. Leana obratně nasedla na třetí klisnu a provedla ji v kruhu, aby zjistila, jaký má krok. Určitě už na koni jezdívala.
Siuan potřásla hlavou. "To opravdu nevím. Žádná utišená žena nežila dost dlouho, aby to zjistila. Já to ale mám v úmyslu."

"Chcete odjet," zeptal se Gawyn drsně, "nebo tu sedět a mluvit?" Aniž by počkal na odpověď, vykročil mezi stromy.
Ženy pobídly své kobylky za ním. Siuan si stáhla kapuci hluboko do čela, aby zakryla svou tvář. Převlek nepřevlek, zřejmě nehodlala nic riskovat. Leana si tu svoji stáhla, jak nejhlouběji to šlo. Min je po chvíli napodobila. Elaida chtěla zatknouty ji? To znamenalo, že ví, že "Elmindreda" je Min. Jak dlouho to ta ženská ví? Jak dlouho kolem Min chodila a myslela si, jak dobře je schovaná, zatímco ji Elaida pozorovala a pošklebovala se jí, jak je hloupá? Při tom pomyšlení se zachvěla.
Když na štěrkem vysypaném chodníčku dohonily Gawyna, objevilo se asi dvacet či víc mladých mužů. Šli přímo k nim, někteří snad jen o pár let starší než on, jiní teprve nedávno odrostli dětským střevíčkům. Min tušila, že někteří z nich se ještě nemusejí holit, alespoň ne pravidelně. Všichni však měli u pasu nebo na zádech meče a tři nebo čtyři i prsní pancíře. Nejeden měl na těle zakrvácený obvaz a většina měla šaty postříkané krví. A všichni měli ten stejný, strnulý pohled jako Gawyn. Při pohledu na něj se zastavili a pravou pěstí se udeřili do prsou. Gawyn jim na jejich pozdrav bez zpomalení jen kývl a mladí muži se zařadili za trojici koní.
"Žáci?" zamumlala Siuan. "Ti se taky zúčastnili bojů?"
Min kývla, ale tvářila se dál bezvýrazně. "Říkají si Molodci."
"Vhodné jméno," povzdechla si Siuan.
"Někteří jsou ještě skoro děti," dodala Leana.
Min jim nehodlala vykládat, že je strážci modrých a zelených adžah chtěli osvobodit dřív, než je utiší, a byli by mohli uspět, kdyby Gawyn nebyl pozvedl žáky, také "děti", a nevedl je do Věže, aby to zarazil. Boje to byly nejkrvavější, žáci proti učitelům, bez slitování, bez ústupků.
Vysoká, bronzem obitá Alindrellská brána byla otevřená, ale přísně hlídaná. Někteří strážní měli na prsou plamen Tar Valonu. Jiní měli kabátce dělníků a různorodou sbírku pancířů a přileb. Strážní a chlapíci, co přišli převlečení za zedníky. Všichni vypadali tvrdě a schopně, zvyklí na své zbraně, ale drželi se dál od sebe a jedni na druhé pohlíželi s nedůvěrou. Z řady věžových strážných vystoupil prošedivělý důstojník s rukama zkříženýma na prsou a díval se, jak se blíží Gawyn s ostatními.
"Psací potřeby!" vyštěkl Gawyn. "Rychle!"
"No, vy musíte být ti Molodci, co jsme o nich tolik slyšeli," pravil prošedivělý důstojník. "Jste pěkná banda zatracenejch mladech kohoutků, ale já mám rozkaz, že nikdo neopustí pozemky Věže. Podepsaný samotným amyrlinińym stolcem. Kdo si myslíš, že jsi, aby ses tomu stavěl na odpor?"
Gawyn pomalu zvedl hlavu. "Jsem Gawyn Trakand z Andoru," řekl tiše. "A hodlám zařídit, aby tyto ženy odešly, nebo abyste vy zemřeli." Ostatní Molodci zatím postoupili za něj a rozestoupili se, aby mohli čelit strážným s rukama na mečích, ani nemrkli, a nejspíš jim vůbec nezáleželo na tom, že stojí proti přesile. Prošedivělý muž nejistě přešlápl a jeden z dalších strážných zabručel: "To je ten, co prej zabil Hammara a Coulina."
Důstojník po chvíli trhl hlavou směrem ke strážnici a jeden ze strážných vběhl dovnitř a vrátil se s psací podložkou, kde v mosazném držátku v rohu hořel kousek červeného pečetního vosku. Gawyn ho nechal držet podložku, zatímco zuřivě psal.
"Tohle vás dostane přes stráže na mostě," řekl, a nechal pod svůj podpis skápnout červený vosk. Do kapky pak pevně vtiskl pečetní prsten.
"Tys zabil Coulina?" zeptala se Siuan studeným hlasem, jenž by se byl hodil pro její dřívější úřad. "A Hammara?"
Min pokleslo srdce. Mlč, Siuan! Pamatuj, kdo jsi teď, a mlč!
Gawyn se ke trojici žen prudce otočil a oči měl jako modrý oheň. "Ano," zachraptěl. "Byli to mí přátelé a já si jich vážil, ale postavili se na stranu... Siuan Sanche, a já jsem musel -" Náhle strčil papír se svou pečetí Min do ruky. "Jděte! Jděte, než si to rozmyslím!" Plácl její kobylku po zadku, a když ta proskočila otevřenou bránou, vrhl se dozadu a plácl i druhé dvě. "Jděte!"
Min vedla koně přes velké náměstí kolem Věžových pozemků rychlým klusem, a Siuan a Leana ji těsně následovaly. Náměstí bylo prázdné, stejně jako ulice za ním. Zvonění podkov jejich koní na dláždění se hluše odráželo ode zdí. Ti, co ještě neuprchli z města, se schovávali.
Min si za jízdy prohédla Gawynův dokument. V hrudce červeného vosku byl otištěn útočící kanec. "Tady

jenom stojí, že máme povolení odejít. Mohly bychom to použít i k tomu, abychom se dostaly na loď, stejně jako u mostů." Zdálo se moudré vydat se cestou, kterou nikdo nepředpokládá. Dokonce ani Gawyn ne. Min si sice nemyslela, že by opravdu změnil názor, ale jeho duševní rovnováha teď byla velice křehká, byla připravená se při špatném úderu rozbít.
"To je docela dobrý nápad," poznamenala Leana. "Vždy jsem si mysela, že z těch dvou je nebezpečnější Galad, ale už si nejsem jistá. Hammar a Coulin..." Zachvěla se. "Loď nás dostane dále rychleji, než dokážou tihle koně."
Siuan zavrtěla hlavou. "Většina Aes Sedai, které uprchly, musela určitě přejít přes mosty. To je nejrychlejší cesta z města, když vás někdo pronásleduje, je to rychlejší než čekat, než posádka lodi odrazí od břehu. Musím zůstat poblíž Tar Valonu, jestli je mám sebrat."
"Ony za tebou nepůjdou," namítla Leana zcela jasným, významuplným hlasem. "Už nemáš na štólu právo. Dokonce ani na šátek a prsten."
"Možná už nenosím štólu," opáčila Siuan stejně důrazně, "ale pořád vím, jak připravit posádku k bouři. A jelikož už nemohu nosit štólu, musím dohlédnout na to, aby na moje místo zvolily vhodnou ženu. Nedovolím Elaidě, aby jí prošlo říkat si amyrlin. Musí tu být někdo, kdo je velice silný, někdo, kdo vidí věci správně."
"Takže ty chceš jít a pomáhat tomu... Drakovi!" štěkla Leana.
"Co jiného bys chtěla, abych udělala? - Stočila se do klubíčka a umřela?"
Leana se otřásla, jako by jí Siuan uštědřila políček, a potom jely dlouho mlčky. Všechny ty úžasné budovy kolem, jako větrem ošlehané útesy a vlny a velká hejna ptáků, se děsivě tyčily nad jejich hlavami, když v ulicích kromě nich nebylo živé duše, jen jediný chlapík, který se před nimi vynořil zpoza rohu, a pak přebíhal ode dveří ke dveřím, jako by pro ně zajišťoval cestu. Prázdnotu však nijak neumenšil, jen ji zdůraznil.
"Co ještě můžeme dělat?" prohodila nakonec Leana. Jela teď zhroucená v sedle jako pytel zrní. "Cítím takovou... prázdnotu. Prázdnotu."
"Najdi si něco, čím ji vyplnit," řekla jí pevně Siuan. "Cokoliv. Vař pro hladové, starej se o nemocné, najdi si manžela a vychovávej děti. Já hodlám dohlédnout na to, aby tohle Elaidě neprošlo. Skoro bych jí dokázala i odpustit, kdyby doopravdy věřila, že jsem ohrozila Věž. Skoro bych mohla. Skoro. Ale ona byla plná závisti ode dne, kdy jsem povýšila na amyrlinin stolec místo ní. To ji pohánělo stejně jako co jiného, a proto ji hodlám svrhnout. Tohle naplňuje mne, Leano. To a skutečnost, že Rand al'Thor jí nesmí padnout do rukou."
"To možná bude stačit." Žena s měděnou pletí mluvila pochybovačně, ale pak se narovnala. Rozdíl mezi tím, jak zkušeně seděla v sedle a jak se Siuan nejistě kymácela na mnohem menší kobyle, působil, že vypadala jako vůdce. "Ale jak vůbec začneme? Máme tři koně, šaty, co máme na sobě, a to, co má Min ve váčku. To těžko stačí na to, abychom mohly vyzvat Věž."
"Jsem ráda, že ses nerozhodla pro manžela a domov. Najdeme další -" Siuan se ušklíbla. "Najdeme Aes Sedai, které uprchly, najdeme, co potřebujeme. Možná máme víc, než si myslíš, Leano. Min, co stojí v tom průvodním listu, který nám dal Gawyn? Zmiňuje se tam o třech ženách? Co? Rychle, děvče."
Min se na ni zlobně zamračila. Siuan hleděla na přebíhajícího muže před nimi. Byl to velký muž s tmavými vlasy, oblečený dobře, ale prostě, v usedlých hnědých odstínech. Ta žena mluvila, jako by stále byla amyrlin. No, chtěla jsem přece, aby znovu našla páteř, ne?
Siuan se obrátila a zadívala se na ni těma pronikavýma modrýma očima, které kupodivu nebyly o nic méně zastrašující než kdy dřív. ",Nositelům je dovoleno opustit Tar Valon na mou zodpovědnost,'" ocitovala Min spěšně zpaměti. ",Kdo jim bude bránit, bude se zodpovídat mně.' Podepsán -"
"Znám jeho jméno," štěkla Siuan. "Pojeďte za mnou." Pobídla Belu patami a málem spadla, když kosmatá kobylka zrychlila do pomalého cvalu. Ale udržela se v sedle, i když se v něm neohrabaně natřásala, a kopala Belu, pobízejíc ji k větší rychlosti.
Min si vyměnila překvapený pohled s Leanou a potom obě vyrazily cvalem za Siuan. Muž se ohlédl po dusotu kopyt a sám se také rozběhl, ale Siuan zatočila s Belou před něho a on se od kobylky se zavrčením odrazil. Min k nim dorazila právě včas, aby slyšela Siuan říkat: "Nenapadlo by mě, že tě potkám tady, Logaine."

Min otevřela ústa. Byl to on. Ty zoufalé oči a kdysi hezká tvář lemovaná tmavými vlasy, kroutícími se mu na širokých ramenou, se nedaly s ničím zaměnit. Právě ten, koho potřebovaly najít. Muže, kterého Věž chtěla nejspíš stejně tolik jako Siuan.
Logain klesl na kolena, jako by ho unavené nohy již déle neunesly. "Teď už nemůžu nikomu ublížit," řekl unaveně a hleděl na dlažbu pod Belinými kopyty. "Jen jsem se chtěl dostat pryč, někde v klidu zemřít. Kdybys jen věděla, jaké to je, ztratit..." Leana ho rozzlobeně šlehla otěžemi, když se odmlčel, ale on pokračoval, aniž si toho zřejmě všiml. "Mosty hlídají. Nikoho nepustí na druhou stranu. Neznají mě, ale stejně mě nepustí. Vyzkoušel jsem všechny." Náhle se zasmál, unaveně, ale jako by to přesto bylo legrační. "Vyzkoušel jsem je všechny."
"Myslím," podotkla Min opatrně, "že bychom měly jet. On se nejspíš chce vyhnout těm, kteří ho musejí hledat." Siuan na ni vrhla pohled, při němž Min málem zacouvala i s koněm, ledové oči a pevná brada. Vůbec by nebylo nic hrozného na tom, kdyby ta žena zase byla trochu nejistá, jako to předvedla předtím.
Velký muž zvedl hlavu a podíval se z jedné na druhou. Pomalu se zamračil. "Vy nejste Aes Sedai. Kdo jste? Co chcete ode mne?"
"Já jsem žena, která tě může dostat z Tar Valonu," sdělila mu Siuan. "A možná ti dát šanci, jak oplatit červeným adžah. Určitě bys chtěl dostat šanci splatit těm, které tě zajaly, že ano?"
Muž se zachvěl. "Co musím udělat?" zeptal se pomalu.
"Pojď za mnou," odvětila Siuan. "Pojď za mnou a pamatuj, že já jsem jediná osoba na celém světě, která ti dá možnost se pomstít."
On je pozoroval, s nakloněnou hlavou a stále na kolenou, prohlédl si každou tvář, a pak se, s očima upřenýma na Siuan, zvedl. "Jsem tvůj člověk," pronesl prostě.
Na Leaně byla vidět stejná nevíra, jakou cítila Min. K čemu, pod Světlem, mohla Siuan využít muže pochybného duševního zdraví, který se falešně prohlásil za Draka Znovuzrozeného? Přinejmenším je mohl okrást o jednoho koně! Min si všimla, jak je vysoký, jak má široká ramena, a napadlo ji, že by asi měly mít nože připravené. Náhle, na chvíli, se mu kolem hlavy zase objevila ta zlatá a modrá aura, hovořící o přicházející slávě stejně jistě, jako když ji u něho viděla poprvé. Min se zachvěla. Vidění. Obrazy.
Ohlédla se přes rameno na Věž, silné bílé kopí dominující městu, pevnou a celou, a přesto rozbitou, jako by tu ležela v troskách. Na chvíli si dovolila pomyslet na obrazy, které spatřila jen na okamžik se mihnout kolem Gawynovy hlavy. Gawyn klečící se skloněnou hlavou u nohou Egwain, a Gawyn lámajíci Egwain krk, nejdřív jedno, pak druhé, jako by budoucnost mohla přinést obojí.
Věci, které vídávala, bývaly zřídkakdy tak jasné jako tyto dva obrazy, a ona ještě nikdy neviděla, že by se jeden obraz měnil ve druhý a zase zpátky, jako by ani vidina nepoznala, co se doopravdy stane. Horší bylo, že téměř s jistotou cítila, že právě to, co dneska udělala, obrátilo Gawyna na cestu k těmto dvěma možnostem.
I přes jasně svítící slunce se zachvěla. Co se stalo, stalo se. Ohlédla se na obě Aes Sedai - bývalé Aes Sedai - jež teď obě sledovaly Logaina, jako by to byl cvičený pes, zuřivý, možná nebezpečný, ale užitečný. Siuan a Leana zamířily k řece a Logain šel mezi nimi. Min je o něco pomaleji následovala.
Světlo, doufám, že to za to stálo.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Odmítnutá nabídka

"Tak takové ženy máš rád?" odfrkla si Aviendha opovržlivě.
Rand se na ni podíval dolů, kde kráčela vedle Jeade'enova třmene, ve svých těžkých suknicích a hnědou loktuší dvakrát ovinutou kolem hlavy. Zpod široké loktuše po něm blesklo dvé velkých modrozelených očí, jako by si přála, aby stále měla oštěp, který sebrala během útoku trolloků a za což jí moudré pěkně vyhubovaly.
Občas ho vyvádělo z míry, že chodí pěšky, zatímco on si jede na koni, ale zkusil jít taky po svých a jeho nohy pak byly vděčné za koně. Občas - velmi zřídka - se mu podařilo ji přimět, aby si sedla za něj na koně, když si stěžoval, že ho bolí za krkem, jak se k ní musí při řeči pořád naklánět. Jak se ukázalo, nebyla jízda na koni porušením zvyku. Ale pohrdání tím, že nepoužívá vlastní nohy, ji většinou nutilo chodit pěšky. Jeden úsměšek od kteréhokoliv Aiela, zvláště od Děvy, dokonce i od někoho, kdo se díval na druhou stranu, stačil, aby z Jeade'ena okamžitě sjela.
"Je měkká, Rande al'Thore. Slabá."
Rand se ohlédl na skříňový bílý vůz v čele formanské karavany, která se kroutila jako had přes zaprášenou, rozlámanou krajinu, dnes znovu doprovázená jindskými Děvami. Isendra byla s Kaderem a vozkou na kozlíku, seděla těžkému formanovi na klíně, bradu měla položenou na jeho rameni a v ručce držela malý modrý hedvábný slunečník, aby na ni nesvítilo drsné slunce - a na něho také. Dokonce i v bílém kabátci si Kadere neustále otíral snědou tvář velkým kapesníkem. Horko na něj působilo mnohem víc než na ni v tenkém, přiléhavém rouše, ladícím se slunečníkem. Rand nebyl dost blízko, aby si mohl být jistý, ale měl dojem, že tmavé oči nad mlžným šátkem, jejž měla ovinutý kolem hlavy, upírá na něj. Obvykle ho pozorovala. Kaderemu to zřejmě nevadilo.
"Nemyslím, že je Isendra měkká," prohodil tiše a upravil si kolem hlavy šufu. Jistým způsobem to před sluncem chránilo. Odolával a odmítal si obléknout jiné části aielského oděvu bez ohledu na to, že ten byl mnohem lépe přizpůsoben klimatu než jeho červený vlněný kabátec. Bez ohledu na původ, bez ohledu na znamení na předloktích nebyl Aielem a nehodlal to předstírat. Ať už musel udělat cokoliv, mohl se držet aspoň kousku důstojnosti. "Ne, to bych tedy neřekl."
Na kozlíku druhého vozu se zase hádala tlustá Keille s tím kejklířem, Nataelem. Natael držel opratě, i když neřídil tak dobře jako muž, jenž tuto práci obvykle vykonával. Občas se také oni podívali na Randa, jen po něm bleskli pohledem, než se zase vrátili ke své hádce. Ale to konečně dělali všichni. Dlouhý zástup Jindů na druhé straně i moudré za nimi s Moirain, Egwain a Lanem. Rand měl dojem, že i ve vzdálenějším, silnějším zástupu Shaidů se k němu obracejí hlavy. Teď ho to neznepokojovalo o nic víc než kdy předtím. On byl Tím, kdo přichází s úsvitem. Všichni chtěli vědět, co udělá. Zjistí to velice brzy.
"Měkká," zavrčela Aviendha. "Elain není měkká. Ty patříš Elain. Neměl bys laskat očima tuhle holčici s mléčnou pletí." Důrazně zavrtěla hlavou a mluvila napůl k sobě. "Naše způsoby ji šokují. Nikdy by je nepřejala. Proč bych se vůbec měla starat, jestli je přijme? Já se toho nechci účastnit! To nejde! Kdybych mohla, vzala bych tě jako gai'šaina a předala tě Elain!"
"Proč by měla Isendra přejímat aielské způsoby?"
Pohled, který na něj vrhla, byl tak překvapený, až se málem zasmál. Ona se okamžitě zamračila, jako by udělal něco, co ji rozhořčilo. Aielským ženám rozhodně nebylo o nic snazší porozumět než ostatním.
"Ty tedy rozhodně měkká nejsi, Aviendho." Měla by to vzít jako poklonu. Ta ženská byla občas drsná jako brousek. "Vysvětli mi znovu to o správkyních střechy. Jestli je Rhuark náčelníkem kmene Taardadů a náčelníkem Držby Chladné skály, tak jak to, že držba patří jeho ženě a ne jemu?"
Ještě malou chvíli se na něho zlobně mračila a pohybovala rty, jako by si pro sebe brumlala, než odpověděla. - "Protože ona je správkyně střechy, ty mokřiňane se zkamenělým mozkem. Muž nemůže vlastnit střechu o nic víc, než může vlastnit zemi! Občas vy mokřiňane mluvíte jako barbaři."
"Ale jestli je Lian správkyní střechy Chladných skal, protože je Rhuarkova žena -"
"To je něco jiného! Copak to nikdy nepochopíš? Tohle pochopí i malé dítě!" Zhluboka se nadechla a upravila si loktuši kolem obličeje. Byla to hezká žena, až na to, že se na něho většinou dívala, jako by na ní spáchal nějaký zločin. Co to mohlo být, to nevěděl. Bělovlasá Bair, s tváří jako z vydělané kůže, která

se pořád odmítala bavit o Rhuideanu, mu nakonec neochotně prozradila, že Aviendha ty skleněné sloupy neviděla. Neuvidí je, dokud nebude připravena stát se moudrou. Tak proč ho tolik nenávidí? Byla to záhada, na kterou by velice rád dostal odpověď.
"Vezmu to z jiné strany," vrčela Aviendha. "Když se má žena provdat, pokud již nemá vlastní střechu, její rodina ji pro ni postaví. O svatebním dnu ji její nový manžel odnese od rodiny přehozenou přes rameno a jeho bratři drží její sestry stranou, ale u dveří ji postaví na zem a požádá ji o svolení vstoupit. Střecha patří jí. Ona může..."
Tyto lekce byly tou nejpříjemnější věcí za celých jedenáct dní a nocí od útoku trolloků. Ne že by byla zprvu ochotná se bavit, kromě tirád týkajících se jeho předpokládaného špatného chování k Elain, a později další znepokojivé lekce, která ho měla přesvědčit, že Elain je dokonalá žena. Dokud se náhodou nezmínil Egwain, že když už se s ním Aviendha odmítá bavit, mohla by na něj aspoň přestat civět. Během hodiny za Aviendhou došel bíle oděný gai'šain.
Ať už jí moudré řekly cokoliv, vrátila se třesouc se vzteky a požadovala - požadovala! - aby se od ní nechal vzdělávat v aielských zvycích a způsobech. Nepochybně v naději, že otázkami, které položí, vyzradí něco z toho, co má v plánu. Po zmijí lstivosti Tearu byla otevřenost, s jakou ho špehovaly moudré, skoro osvěžující. Přesto bylo jistě moudré dozvědět se, co půjde, a mluvit s Aviendhou bylo vlastně příjemné, zvláště při těch příležitostech, kdy se zdálo, že zapomněla, že ho z nějakého důvodu nenávidí.
Ovšem kdykoliv si uvědomila, že spolu hovoří jako dva lidé, místo jako zajatec se svou paní, mívala sklony k jednomu z těch rozpálených výbuchů, jako by ji Rand vlákal do pasti.
A přesto byly jejich rozhovory příjemné, zvláště ve srovnání se zbytkem cesty. Její výbuchy špatné nálady ho dokonce začínaly bavit. Když v něm viděla muže, kterého nenáviděla, aspoň ji to zaměstnávalo natolik, že neviděla Toho, kdo přichází s úsvitem, nebo Draka Znovuzrozeného. Byl prostě jen Rand al'Thor. V každém případě věděla, co si o něm myslí. Ne jako Elain, kdy mu z jednoho jejího dopisu zahořely uši, a z dalšího, napsaného ten samý den, měl dojem, že mu narostly tesáky a rohy jako trollokovi. Min byla skoro jediná žena, kterou kdy potkal, jež se nesnažila zmačkat jeho důvtip do kuličky. Ale ta teď byla ve Věži - aspoň tam byla v bezpečí - a to bylo jedno z míst, jimž se hodlal důsledně vyhýbat. Občas ho napadlo, že život by byl mnohem jednodušší, kdyby mohl na ženy úplně zapomenout. A teď se mu začala Aviendha vkrádat do snů, jako by Min a Elain nebyly už tak dost špatné. Ženské mu svazovaly city do uzlu, a on v této chvíli potřeboval čistou hlavu. Čistou a chladnou hlavu.
Uvědomil si, že se zase dívá na Isendru. Ta na něj za Kadereho uchem zakývala prsty. Byl si jist, že se její plné rty zvlnily v úsměvu. No ano. Nebezpečná. Musím být chladný a tvrdý jako ocel. Ostrá ocel.
Jedenáct dní a noc ke dvanáctému a nic se nezměnilo. Dny a noci plné podivných kamenných útvarů, skalních věží s plochými vrcholky a válců vyčnívajících z rozlámané, rozpálené krajiny, kterou křižovaly hory zdánlivě náhodně rozložené po kraji. Dny plné slunce a žhavých větrů, a noci plné mrazu. Všechno, co tu rostlo, mělo trny nebo ostré výčnělky, či jejich dotek pálil jako ďas. O některých Aviendha tvrdila, že jsou jedovaté. Tento seznam byl zjevně mnohem delší než seznam rostlin, které byly jedlé. Jediná voda byla ve skrytých pramenech a nádržích, i když mu Aviendha ukázala rostliny, které rostly tam, kde do vykopané hluboké díry pomalu nateče dost vody, aby to jednoho či dva lidi udrželo naživu, a další, které při žvýkání poskytovaly kyselou, vodnatou dužinu.
Jedné noci lvi zabili Shaidům dva nákladní koně, a pak řvali ve tmě, poté, co byli odehnáni od své kořisti, a zmizeli v rokli. Když se čtvrtého večera utábořili, jeden vozka vyrušil malého hnědého hádka. Dvoukročník, tak ho Aviendha později nazvala, a dostál svému jménu. Chlapík vřískal a snažil se utéci k vozům, i když viděl, že k němu spěchá Moirain. Při druhém kroku padl na břicho a zemřel dřív, než Aes Sedai stačila seskočit ze své bílé klisny. Aviendha znala dlouhý seznam jedovatých hadů, pavouků a ještěrek. Jedovaté ještěrky! Jednou pro něj jednu našla, na loket dlouhou a tlustou, se žlutými pruhy na bronzových šupinách. Ledabyle ji přišlápla botou s měkkou podrážkou a vrazila ještěrce nůž do široké hlavy. Potom ji zvedla, aby viděl čirou, olejnatou tekutinu vytékající ještěrce z tlamy přes ostré kostěné hřebeny. Gara, vysvětlovala mu, dokáže prohryznout botu. Dokáže taky zabít býka. Ostatní jsou samozřejmě horší. Gara je pomalá a není příliš nebezpečná, pokud jste nebyli tak pitomí, abyste na ni

šlápli. Když velkého plaza shodila z čepele, žlutá a bronzová na jeho šupinách okamžitě splynula s popraskaným jílem. Aha, ano. Jen nebýt tak pitomý a nešlápnout na něj.
Moirain dělila svůj čas mezi moudré a Randa. Obvykle se ho snažila, tím způsobem, jak to dělaly Aes Sedai, donutit, aby vyjevil své plány. "Kolo tká, jak si kolo přeje," řekla mu právě onoho rána chladným, klidným hlasem - svou bezvěkou tvář měla vyrovnanou, ale tmavé oči, které na něho upírala přes Aviendžinu hlavu, byly žhavé, "ale hlupák se ve vzoru může uškrtit. Dej si pozor, aby sis neutkal smyčku kolem krku." Někde získala světlý plášť, téměř bílý jako šat gai'šainů, který se ve slunci mihotal, a pod širokou kapuci nosila kolem hlavy poskládaný navlhčený sněhobílý šátek.
"Já žádné smyčky nedělám." Zasmál se, a ona obrátila Aldíb tak rychle, že klisna málem srazila Aviendhu na zem, a odcválala zpátky k oddílu moudrých, až za ní plášť vlál.
"Je pitomost pohněvat Aes Sedai," zamumlala Aviendha a mnula si rameno. "Nemyslela jsem si, že jsi pitomec."
"Prostě musíme počkat a uvidíme, jestli jsem nebo ne," řekl jí a už mu do smíchu nebylo. Pitomec? Některá rizika prostě musel podstoupit. "Prostě musíme počkat."
Egwain jen zřídka opouštěla moudré, stejně často chodila pěšky, jako jezdila na Rose, a občas některou z nich vzala na chvíli za sebe do sedla. Rand se nakonec dobral toho, že se opět vydává za hotovou Aes Sedai. Amys, Bair, Seana a Melain to zřejmě přijaly stejně ochotně jako Tairenové, i když ne stejně. Občas se s ní některá pohádala tak hlasitě, až skoro slyšel, o čem se baví, i když byly přes sto kroků daleko. Skoro stejně se chovaly k Aviendze, i když ji spíš zastrašovaly, než se s ní hádaly, ale čas od času také vedly rozhořčené debaty s Moirain. Zvláště zlatovlasá Melain.
Desátého rána Egwain konečně přestala nosit vlasy spletené do copů, i když to bylo nejzvláštnější. Moudré s ní dlouze hovořily, stranou, když gai'šainové skládali stany a Rand si sedlal Jeade'ena. Kdyby nebyl věděl svoje, byl by si myslel, že to, jak stojí se sklopenou hlavou, znamená pokus o poddajnost, ale to slovo se na ni dalo použít pouze ve srovnání s Nyneivou. A možná s Moirain. Egwain náhle zatleskala, zasmála se a postupně každou moudrou objala, než si spěšně rozvázala copánky.
Když se zeptal Aviendhy, co se děje - když se probudil, seděla před jeho stanem - ta jen kysele zavrčela: "Rozhodly, že vyrostla -" Prudce se odmlčela, upřela na něj vyrovnaný pohled, a pokračovala chladným hlasem. "To je záležitost moudrých, Rande al'Thore. Zeptej se jich, jestli chceš, ale připrav se na to, že uslyšíš, že ti do toho nic není."
Egwain že vyrostla? Jako co? Nedávalo to smysl. Aviendha už k té záležitosti nedodala ani slovo. Místo toho seškrábala z balvanu trochu šedého lišejníku a začala popisovat, jak se z něj dá udělat lektvar na ránu. Ta žena se učila způsobům moudrých na jeho vkus až příliš rychle. Moudré samotné mu nevěnovaly příliš velkou pozornost. Jistě, nepotřebovaly to, když mu, obrazně řečeno, na rameni seděla Aviendha. Ostatní Aielové, tedy aspoň Jindové, byli s každým dnem méně odtažití a snad i trochu méně nejistí ohledně toho, co pro ně znamená Ten, kdo přichází s úsvitem, ale Aviendha byla jediná, kdo s ním mluvil delší dobu. Každý večer přišel Lan a cvičil s ním s mečem, Rhuark ho učil zacházet s oštěpy a ten zvláštní aielský způsob boje holýma rukama a nohama. Strážce něco z toho znal a připojil se ke cvičení. Většina ostatních se Randovi vyhýbala, zvláště vozkové, kteří zjistili, že je Drak Znovuzrozený, muž, který dokáže usměrňovat. Když si všiml, jak se na něj jeden z těch mužů s drsnou tváří dívá, chlapík jako by hleděl na Temného. Ne tak Kadere nebo kejklíř.
Téměř každého rána, když vyrazili na cestu, přijel za ním forman na jedné z mul, které předtím táhly vozy, co spálili trolloci. Jeho tvář byla ještě snědší díky dlouhému bílému šátku, jejž měl ovázaný kolem hlavy a visel mu až na krk. S Randem byl samý ostych, ale díky chladným, neměnným očím vypadal jeho zahnutý nos jako orlí zobák.
"Můj pane Draku," začal ráno po útoku, pak si všudypřítomným kapesníkem otřel pot z čela a nepohodlně si poposedl ve starém odřeném sedle, které někde pro mulu našel. "Jestli ti tak smím říkat?"
V dáli na jihu se zmenšovaly ohořelé trosky tří vozů a s nimi i hroby dvou Kadereho mužů a mnohem víc Aielů. Trolloky prostě odtahali z tábora a nechali pro mrchožrouty, vyjící tvory s velkýma ušima - Rand nevěděl, jestli to jsou velké lišky nebo malí psi, vypadali trochu jako obojí - a supy s červenými špičkami křídel, z nichž někteří ještě kroužili po obloze, jako by se báli sednout do změti svých druhů.
Říkej mi, jak chceš," řekl mu Rand.

"Můj pane Draku. Myslel jsem na to, cos říkal včera." Kadere se rozhlédl kolem sebe, jako by se bál, že ho někdo uslyší, i když Aviendha byla u moudrých a jeho vlastní vozy padesát kroků daleko, což byli nejbližší možní posluchači. Přesto ztišil hlas téměř do šepotu a otíral si nervózně tvář. Ale jeho oči se ani na chvíli nezměnily. "Co jsi říkal o tom, že znalosti jsou cenné a dláždí cestu k velikosti. To je pravda."
Rand se na něj jen dlouho, bez mrkání, díval s nehybnou tváří. "To jsi řekl ty, ne já," prohlásil nakonec.
"No, možná řekl. Ale je to pravda, že ano, můj pane Draku?" Rand kývl, a forman pokračoval, stále šeptem a stále pátraje po případných posluchačích. "Přesto může být vědění nebezpečné. V předávání víc než v získávání. Muž, který prodává informace, musí mít nejen svou cenu, ale i zabezpečení. Záruky a zajištění před... odplatou. Souhlasíš?"
"Ty máš nějaké vědomosti, které chceš... prodat, Kadere?"
Zavalitý muž se zamračil na svou karavanu. Keille teď i přes panující vedro šla pěšky podle vozu, i tentokrát měla mohutný trup zahalený v bílém a v hrubých vlasech jí slonovinové hřebeny držely bílý krajkový šátek. Čas od času se podívala na dva muže jedoucí pospolu, a na tu vzdálenost nebylo možné poznat, jak se tváří. Zdálo se to zvláštní, že se někdo tak velký pohybuje tak lehce. Isendra vyšplhala na kozlík prvního vozu a sledovala je otevřeněji, dokonce se vykláněla, aby viděla přes roh bíle natřeného vozu, jak se kymácel a kodrcal.
"Ta žena může ještě být moje smrt," mumlal Kadere. "Třeba bychom si mohli promluvit později, můj pane Draku, bude-li ti libo." Tvrdě pobídl mulu, odklusal k vedoucímu vozu a vyhoupl se na kozlík s překvapivou hbitostí, a otěže muly přivázal k železnému kroužku v rohu velkého vozu. S Isendrou pak zmizeli ve voze a nevynořili se dřív, než zastavili na noc.
Příštího dne se však vrátil, a také další dny, když viděl, že je Rand sám, a pokaždé naznačoval, že má nějaké informace, které by za správnou cenu mohl prodat, pokud by dostal správné záruky. Jednou zašel dokonce tak daleko, že prohlásil, že by cokoliv - vražda, zrada, úplně všechno - mělo být výměnou za tuto informaci odpuštěno, a když s ním Rand nesouhlasil, začal být stále nervóznější. Ať už chtěl prodat cokoliv, zřejmě chtěl, aby ho Rand chránil před každou špatností, kterou snad kdy spáchal.
"Nevím, že bych chtěl kupovat nějaké informace," řekl mu Rand víc než jednou. "Vždycky je tu otázka ceny, není-liž pravda? A některou cenu možná nejsem ochoten zaplatit."
Prvního večera si Randa stranou odtáhl Natael, poté, co byly zapáleny ohně a mezi nízkými stany se nesla vůně připravovaných pokrmů. Kejklíř byl skoro stejně nervózní jako Kadere. "Mám o tobě vysoký mínění," řekl a s hlavou nakloněnou na stranu Randa úkosem pozoroval. "Měl bys mít velkolepý epos, který by vyprávěl tvůj příběh. Drak Znovuzrozený. Ten, kdo přichází s úsvitem. Muž, kterého se týká kdoví kolik proroctví v tomto věku a v dalších taky." Přitáhl si plášť úžeji k tělu a barevné záplaty se zavlnily ve větru. Soumrak byl v Pustině krátký, noc a zima přicházely rychle a spolu. "Jaký máš vztah ke svému předpovězenému osudu? Musím to vědět, jestli mám složit ten epos."
"Vztah?" Rand se rozhlédl po táboře na Jindy, přecházející mezi stany. Kolik z nich zemře, než tady skončí? "Jsem utahaný. Velice utahaný."
"To je těžko hrdinský pocit," utrousil Natael. "Ale to se dá čekat, vzhledem ke tvýmu osudu. Svět ti leží na ramenou, většina lidí tě při první příležitosti chce zabít, zbytek jsou hlupáci, kteří myslí jen na to, jak tě využít, dostat se skrz tebe k moci a slávě."
"Kam patříš ty, Nataeli?"
"Já? Já jsem jen prostej kejklíř." Muž jakoby na důkaz zvedl krajíček záplatovaného pláště. "Já bych si to s tebou nevyměnil ani za nic na světě, ne když tě provází takovej osud. Smrt nebo šílenství nebo oboje. Jeho krev na kamenech Shayol Ghulu...' Tak to stojí v Karaethonským cyklu, v Dračích proroctvích, že? To, že musíš zemřít, abys zachránil hlupáky, kteří si po tvý smrti vydechnou úlevou. Ne, to bych nechtěl ani za všechnu tvoji moc a víc."
"Rande," řekla Egwain a vystoupila z houstnoucího šera. Světlý plášť měla ovinutý kolem těla a kapuci staženou do čela. "Přišly jsme se podívat, jak se ti vede po léčení a dni v tom žáru." Byla s ní Moirain, s tváří zahalenou hlubokou kapuci bílého pláště, a také Bair, Amys, Melain a Seana, s hlavami omotanými tmavými loktušemi. Všechny ho pozorovaly, klidné a chladné jako noc. Dokonce i Egwain. Ještě neměla tu bezvěkost Aes Sedai, ale měla oči Aes Sedai.
Aviendhy si zprvu nevšiml, poněvadž se táhla až za ostatními. Chvíli měl dojem, že v jejím výraze vidí

soucit, ale jestli tam byl, zmizel, jakmile si všimla, že se na ni dívá. Představivost. Byl utahaný.
"Někdy jindy," vyhrkl Natael. Mluvil k Randovi, ale díval se na ženy tím svým zvláštním způsobem.
"Promluvíme si jindy." Maličko se uklonil a odkráčel.
"Hněváš se na svou budoucnost, Rande?" prohodila tiše Moirain, když kejklíř odešel. "Proroctví hovoří květnatým, skrytým jazykem. Ne vždycky znamenají to, co se zdá, že říkají."
"Kolo tká, jak si kolo přeje," opáčil Rand. "Udělám, co musím. Pamatuj si to, Moirain. Udělám, co musím." Zřejmě ji to uspokojilo. S Aes Sedai se to však dalo těžko poznat. Nebude spokojená, dokud se nedozví všechno.
Natael se vrátil příštího večera, a další a další, a pořád mluvil o eposu, který jednou složí, ale měl dost morbidní sklony, neustále se vyptával, jak Rand hodlá čelit šílenství a smrti. Jeho příběh měl být zjevně tragédie. Rand rozhodně netoužil přivádět svůj strach na světlo. To, co měl v srdci a v hlavě, může zůstat tam. Nakonec kejklíře asi unavilo, že pořád slyší: "Udělám, co musím," a přestal chodit. Vypadalo to, že nechce svůj epos složit, pokud nebude plný bolestných emocí. Když se naposledy odkrádal pryč, vypadal zcela zničeně, a plášť za ním zuřivě povlával.
Ten chlapík byl divný, ale při srovnání s Tomem Merrilinem byli takoví všichni kejklíři. Natael rozhodně předvedl i další typické kejklířské rysy. Například měl rozhodně velmi vysoké mínění o sobě. Randovi bylo jedno, jestli ho oslovuje tituly nebo ne, ale Natael se bavil s Rhuarkem a Moirain, když se k ní párkrát nachomýtl, jako by byli sobě rovní. Tohle byl Tom v nejlepším. A úplně se vzdal představení pro Jindy, většinu noci strávil vždy v táboře Shaidů. Rhuarkovi vysvětloval, že Shaidů je prostě víc, jako by to byla ta nejjasnější věc na světě. Větší obecenstvo. Žádnému z Jindů se to nelíbilo, ale s tímhle nemohl dokonce ani Rhuark nic udělat. V Trojí zemi bylo kejklířům dovoleno téměř vše, snad krom vraždy, aniž by za to byli voláni k zodpovědnosti.
Aviendha trávila noci mezi moudrými a občas s nimi hodinku či dvě šla i ve dne. Všechny se kolem ní vždycky seběhly, dokonce i Moirain a Egwain. Rand si nejdřív myslel, že jí musejí radit, jak ho co nejlépe zvládnout, jak z něj vytáhnout to, co chtějí vědět. Pak jednou, když se jim slunce právě roztěkalo nad hlavami, se před oddílem moudrých náhle objevila ohnivá koule a odkutálela se pryč, vypalujíc brázdu v sežehnuté zemi, až se nakonec zmenšila, až zmizela docela.
Někteří z vozků přitahovali opratě poplašených, frkajících spřežení, zastavovali, vstávali na kozlících a volali na sebe ve strachu a zmatku, přičemž své volání doprovázeli hrubými nadávkami. Jindové si začali tiše vykládat a také se dívali, stejně jako Shaidové, ale oba zástupy Aielů téměř nezpomalily krok.
Skutečné vzrušení však bylo vidět právě mezi moudrými. Všechny čtyři se seběhly kolem Aviendhy, všechny zřejmě mluvily najednou a hodně u toho mávaly rukama. Moirain a Egwain, vedoucí své koně, se snažily dostat ke slovu. I když je Rand neslyšel, věděl, že jim Amys zcela zřetelně sdělila, za pomoci zuřivého kývání prstem, aby se držely stranou.
Rand, s pohledem upřeným na začernalou rýhu táhnoucí se jako šíp na půl míle daleko, se zase posadil do sedla. Učily Aviendhu usměrňovat. No ovšem. Tak tohle dělaly. Hřbetem ruky si otřel pot z čela. Slunce s tím nemělo co dělat. Když se ta ohnivá koule objevila, pudově sáhl po pravém zdroji. Bylo to jako snažit se nabrat vodu řešetem. Všechno to, jak se snažil dosáhnout na saidín, bylo, jako by se snažil nahmátnout vzduch. Mohlo by se to stát i tehdy, až jednou bude sílu zoufale potřebovat. Musí se to taky naučit, ale neměl žádného učitele. Musí se to naučit nejen proto, že jinak by ho jediná síla zabila dřív, než by si musel dělat starosti s tím, že zešílí, pokud se to nenaučí. Musel se to naučit, protože ji musel používat. Naučit se ji používat. Používat ji k učení. Začal se smát tak hlasitě, až se po něm někteří Jindové znepokojeně ohlédli.
Kdykoliv během těch jedenácti dní a nocí by ho potěšila Matova společnost, ale Mat nikdy nepřišel na déle než pár minut. Širokou krempu klobouku s plochou střechou měl vždycky staženou dolů, aby mu stínila oči, a přes hrušku Okova sedla měl položen oštěp s černým ratištěm, s tou zvláštní, krkavci poznačenou a s pomocí síly ukutou hlavicí, připomínající krátkou, zakřivenou čepel meče.
"Jestli se ještě víc opálíš, změníš se v Aielana," mohl prohodit se smíchem, nebo třeba: "To tady hodláš strávit zbytek života? Na druhý straně Dračí stěny je celej svět. Víno? Ženy? Pamatuješ se na to vůbec?"
Ale Mata vyloženě zneklidňoval, a navíc se Mat odmítal bavit o Rhuideanu a o tom, co se tam stalo, snad

ještě víc než moudré. Ruka na černém ratišti se mu sevřela při každé zmínce o mlhou překlenutém městě, a tvrdil, že si z cesty skrze ter'angrial nepamatuje vůbec nic - načež si vzápětí odporoval tvrzením: "Drž se od tý věci dál, Rande. Vůbec není jako ta v Tearu. Oni podvádějí. Ať shořím, kéž bych to nikdy neuviděl!"
Když se jednou Rand zmínil o starém jazyce, Mat štěkl: "Ať shořím, ty o tom zatraceným starým jazyce vůbec nic nevíš!" a odcválal rovnou zpátky k formanským vozům.
Tam Mat trávil většinu času. Hrál v kostky s vozky - dokud si neuvědomili, že vyhrává mnohem častěji než prohrává bez ohledu na to, čí kostky použijí - a při každé příležitosti navazoval s Kaderem nebo Nataelem dlouhé hovory a pronásledoval Isendru. Bylo jasné, co má za lubem, od chvíle, kdy se na ni poprvé zazubil a narovnal si klobouk, toho rána po útoku trolloků. Každý večer s ní mluvil, jak nejdéle to šlo, a tak ošklivě se popíchal, když pro ni trhal bílé kvítky z trnitého keře, že dva dny skoro neudržel otěže, i když odmítal dovolit Moirain, aby ho vyléčila. Isendra ho sice právě nepovzbuzovala, ale její líný úsměv nebyl vypočítaný právě na to, aby ho odehnal. Kadere to viděl - a neřekl ani slovo, i když občas Mata sledoval jako sup. Jiní však měli poznámky.
Pozdě jednoho odpoledne, když se vypřahaly muly a stavěly stany, a Rand právě odsedlával Jeade'ena, stál Mat s Isendrou v nevalném stínu jednoho s plachtou přetažených vozů. Stáli velmi blízko sebe. Rand potřásl hlavou a při vytírání grošáka je sledoval. Slunce bylo nízko nad obzorem a vysoké věže vrhaly na tábor dlouhé stíny.
Isendra si pohrávala se svým průsvitným závojem, jako by zahálčivě uvažovala, že si jej sundá, a usmívala se. Plné rty měla našpulené, připravené k polibku. Mat, povzbuzený, se sebevědomě zakřenil a přistoupil blíž. Isendra spustila ruku a pomalu zavrtěla hlavou, ale ten povzbudivý úsměv nezmizel. Ani jeden neslyšel přicházet Keille, která se přes svou váhu pohybovala velice lehce.
"Tak tohle chceš, vzácnej pane? Ji?" Oba od sebe při zvuku jejího medového hlasu odskočili, a ona se zasmála stejně melodicky, což při jejím obličeji vypadalo velice zvláštně. "Dohoda pro tebe, Matrime Cauthone. Zlatou tarvalonskou marku, a je tvoje. Takováhle žába nemůže stát za víc než za dvě, takže je to slušná dohoda."
Mat se zamračil, a podle toho, jak se tvářil, si přál, aby byl kdekoliv jinde.
Isendra se však pomalu otočila ke Keille, horská kočka čelící medvědici. "Zacházíš daleko, stařeno," řekla tiše a oči nad závojem měla tvrdé. "Už ty tvoje řeči snášet nebudu. Dávej si pozor. Leda bys chtěla zůstat tady v Pustině."
Keille se široce usmála, ale veselí nikdy nedostoupilo až k jejím obsidiánovým očím, které se třpytily nad tlustými tvářemi. "Že by?"
Isendra rozhodně kývla a pravila: "Tarvalonskou marku?" Hlas měla jako ocel. "Zařídím, abys měla tarvalonskou marku, až tě opustíme. Jen si přeji, abych se mohla dívat, až se pokusíš ji pít." Obrátila se ke Keille zády a odešla k prvnímu vozu. Cestou se vůbec svůdně nepohupovala a hned zmizela ve voze.
Keille ji pozorovala s nečitelným výrazem, dokud se bílé dveře nezavřely, a pak se náhle obrátila k Matovi, jenž právě hodlal vyklouznout. "Jen pár mužů kdy odmítlo mou nabídku jednou, natož dvakrát. Měl by sis dávat pozor, abych se náhodou nerozhodla s tím něco udělat." Se smíchem natáhla ruku a silnými prsty ho štípla do tváře, dost tvrdě, aby sebou trhl, a pak se obrátila směrem k Randovi. "Domluv mu, můj pane Draku. Mám pocit, že ty víš něco o nebezpečí, které ti hrozí, když se vysměješ ženě. Ta aielská dívka, co s tebou chodí a mračí se. Slyšela jsem, že patříš jiné. Třeba má pocit, že se jí vysmíváš."
"O tom vůbec pochybuji, paní," utrousil Rand suše. "Aviendha by mi vrazila nůž mezi žebra, kdyby si myslela, že na ni takhle myslím."
Široká žena zařvala nezkrotným smíchem. Mat ucukl, když po něm sáhla znovu, ale ona ho tentokrát jen poplácala po tváři, do které ho předtím štípla. "Vidíš, vzácný pane? Vysměješ se nabídce ženy, a ona si o tom nebude myslet nic špatnýho, nebo třeba -" udělala rukou pohyb, jako by něco párala - "nůž. Tuhle lekci se může naučit každý muž. Co, můj pane Draku?" Sípajíc smíchy odchvátala zkontrolovat muže pečující o muly.
Mat si zamnul tvář a zamumlal: "Všechny jsou praštěný," než také odešel. Ale Isendru pronásledovat nepřestal.

A tak to pokračovalo jedenáct dní, i dvanáctý, cestou přes jalovou, spálenou zemi. Dvakrát spatřili jiné stojny, malé budovy podobné Stojně Imre, upravené pro snadnou obranu v holé stěně kamenné věže či pahorku. U jedněch bylo tři sta či víc ovcí, a muži, kteří o ně pečovali, byli stejně překvapení, když zjistili, co je Rand zač, jako tím, že ve Trojí zemi jsou trolloci. Druhé byly opuštěné, ne přepadené, jen nepoužívané. V dálce Rand několikrát zahlédl kozy nebo ovce či světlé dlouhorohé krávy. Aviendha říkala, že stáda patří sousedním klanovým držbám, ale on nezahlédl žádné lidi a rozhodně ne žádnou budovu, které by se dalo říkat držba.

Dvanáctého dne zástupy Jindů a Shaidů lemovaly oddíl moudrých, a formanské vozy hrkotaly, Keille s Nataelem se pak hádali a Isendra sledovala Randa z Kadereho klína.

"...a takhle to je," dokončila Aviendha a kývla si. "Teď už jistě musíš chápat, jak je to se správkyní střechy."

"Ani ne," přiznal Rand. Uvědomil si, že už delší dobu jen naslouchá zvuku jejího hlasu, ne slovům. "Jsem si ale jistý, že to funguje skvěle."

Aviendha na něj zavrčela. "Až se oženíš," řekla napjatým hlasem, "s draky na pažích dokazujících tvůj původ, budeš se držet svého původu, nebo budeš požadovat vlastnictví všeho, kromě šatů, jež bude mít tvoje žena na sobě, jako nějaký mokřinský divoch?"

"Takhle to ale vůbec není," namítal Rand, "a každá žena tam, odkud pocházím, by spráskala muže, který by si to myslel. A stejně, nemyslíš, že tohle bych si měl vyřídit s tou, kterou se rozhodnu vzít si za ženu?"

Pokud něco, tak se na něho mračila víc než předtím.

K Randově úlevě přiběhl z čela zástupu Jindů Rhuark. "Jsme doma," oznámil Aielan s úsměvem. "Držba Chladné skály."

KAPITOLA DESÁTÁ

Držba Chladné skály

Rand se zamračeně rozhlédl kolem sebe. Míli před nimi stál shluk vysokých skalních kuželů s rovnými stěnami, nebo snad jeden rozlámaný kužel. Po levici se táhly vyprahlé pahorky a křivolaké rokle pokryté trsy tuhé trávy, bezlistými ostnatými rostlinami a řídce roztroušenými trnitými keři a nízkými stromky. V dálce se zvedaly obrovské sloupy z drsného kamene a za nimi zubaté hory. Po pravici byla krajina stejná, až na to, že pláň pokrytá popraskaným nažloutlým jílem byla rovnější a hory blíž. Mohla to být kterákoliv část Pustiny, co viděl od odjezdu z Chaendaeru.
"Kde?" zeptal se.
Rhuark mrkl na Aviendhu, která se na Randa dívala, jako by přišel o rozum. "Pojď. Ať ti Chladné skály ukážou tvé vlastní oči." Kmenový náčelník si stáhl šufu na ramena a s obnaženou hlavou se klusem rozběhl k rozpukané skále před nimi.
Shaidové již zastavili, pobíhali kolem a stavěli si stany. Heirn a Jindové se s nákladními mulami zařadili za Rhuarka, také si odhalovali hlavy a křičeli. Děvy doprovázející formany volaly na vozky, aby pobídli spřežení a zařadili se za Jindy. Jedna z moudrých si vykasala sukně ke kolenům a rozběhla se za Rhuarkem. Rand měl dojem, že to je Amys, podle světlých vlasů. Bair se určitě nemohla pohybovat tak rychle - ale zbytek oddílu moudrých pokračoval stejným tempem. Chvíli se zdálo, že Moirain pojede za Randem, pak zaváhala a přela se s jednou z moudrých, která však měla vlasy stále zakryté loktuší. Nakonec Aes Sedai pobídla bílou klisnu vedle Egwaininy a Lanova vraného hřebce, před bíle oděné gai'šainy, kteří za sebou táhli nákladní zvířata. Všichni však mířili stejným směrem jako Rhuark.
Rand se naklonil a nabídl ruku Aviendze. Když zavrtěla hlavou, řekl: "Jestli budou pořád takhle křičet, tak tě tam dole neuslyším. Co když udělám z nevědomosti nějakou chybu, protože neuslyším, co říkáš?"
Aviendha cosi zavrčela, pohlédla na Děvy kolem formanských vozů, povzdechla si a chytila se ho za ruku. Rand ji sevřel, nevšímal si jejího rozhorleného skuhrání a vytáhl ji za sebe do Jeade'enova sedla. Kdykoliv se snažila nasednout sama, vždycky ho málem shodila z koně. Rand jí poskytl chvíli, aby si mohla upravit sukně, i když je nedostala níž než kus nad kolena, kam jí sahaly měkké boty, a pak pobídl grošáka do cvalu. Bylo to poprvé, co Aviendha jela rychleji než krokem. Okamžitě ho objala kolem pasu a držela se ho jako klíště.
"Jestli kvůli tobě budu před svými sestrami vypadat jako hlupák, mokřiňane," prskala mu varovně za zády.
"Proč by si měly myslet, že jsi hloupá? Viděl jsem Bair, Amys i ostatní párkrát jet za Moirain nebo Egwain, aby si mohly promluvit."
Po chvíli se Aviendha ozvala znovu: "Ty přijímáš změny snáze než já, Rande al'Thore." Rand si nebyl jist, co si z toho má vybrat.
Když přibrzdil Jeade'ena vedle Rhuarka, Heirna a Amys, kousek před stále pokřikujícími Jindy, Rand ke svému překvapení uviděl Couladina, jak lehce kluše vedle nich, s vlasy barvy plamene odhalenými. Aviendha stáhla Randovi jeho šufu na ramena. "Do držby musíš vstoupit tak, aby ti bylo jasně vidět do tváře. Říkala jsem ti to. A musíš dělat hluk. Sice nás zahlédli už dávno a vědí, kdo jsme, ale je to zvyk, ukázat, že se nesnažíš dostat do držby tajně."
Rand kývl, ale nic neříkal. Ani Rhuark, ani žádný s trojice vedle něj nevydal ani hlásku, a stejně tak ne Aviendha. Kromě toho dělali Jindové dost hluku, aby je bylo slyšet na celé míle daleko.
Couladin k němu pomalu otočil hlavu. Po opálené tváři se mu mihlo opovržení a ještě něco jiného. Nenávist a pohrdání Rand již celkem očekával, ale pobavení? Co připadalo Couladinovi zábavné?
"Hloupý Shaido," zabručela Aviendha za jeho zády. Možná měla pravdu. Možná ho pobavila její jízda na koni. Ale Rand si to nemyslel.
Docválal k nim Mat, zvedaje oblak žlutohnědého prachu, s kloboukem staženým hluboko do čela a oštěpem zapřeným o třmen jako kopí. "Co je to za místo, Rande?" zeptal se hlasitě, aby ho bylo slyšet přes okolní křik. "Jediný, co ty ženský řekly, bylo ‚Jeďte rychleji. Jeďte rychleji.'" Rand mu to řekl a Mat se zamračil na vysoké kolmé čelo skalního kužele. "Tuhle věc nejspíš se zásobáma udržíš celý roky, ale

není to záplata na Kameni nebo Tora Harad."
"Tora co?" chtěl vědět Rand.
Mat zvedl ramena, než odpověděl. "Jenom něco, co jsem kdysi slyšel." Postavil se ve třmenech a ohlédl se přes hlavy Jindů k formanským vozům. "Aspoň jsou pořád s náma. Rád bych věděl, za jak dlouho dokončí obchod a odjedou."
"Ne před Alcair Dalem. Rhuark říká, že kdykoliv se sejdou náčelníci kmenů, pořádá se tam něco jako jarmark, i když se sejdou dva nebo tři. Když přijde všech dvanáct, myslím, že si to Kadere s Keille nebudou chtít nechat ujít."
Mat při té zprávě nevypadal zrovna potěšeně.
Rhuark je vedl rovnou k nejširší rozsedlině v kolmém čele skály, v nejširším místě měla tak deset dvanáct kroků, a z obou stran byla stíněná skalními stěnami, jak se vinula hlouběji a hlouběji, a pod úzkou stužkou oblohy tu byla tma a chládek. Bylo to zvláštní, ocitnout se v tak hustém stínu. Aielský pokřik nabýval mezi šedohnědými stěnami na síle. Když náhle ustal, ticho, narušované pouze klapotem kopyt a vrzáním vozů, působilo velice hlasitě.
Zahnuli za ohyb a puklina se náhle rozšířila do širokého kaňonu, dlouhého a téměř rovného. Ze všech stran se ozval pronikavý, skučivý křik ze stovek ženských hrdel. Cestu lemovaly davy, ženy ve zvonových sukních s loktušemi ovinutými kolem hlavy a muži v šedohnědých kabátcích a spodcích, cadin'sorech, a také Děvy oštěpu, všichni mávali na uvítanou rukama a tloukli do hrnců nebo do čehokoliv, co vydávalo hluk.
Rand zíral s otevřenými ústy, a to nejen kvůli té divoké vřavě. Stěny kaňonu byly zelené, po obou stranách se do poloviny skalní stěny šplhaly úzké terasy. Rand si uvědomil, že ne všechny jsou skutečně terasy. Malé domky s plochou střechou, z šedého kamene či žlutého jílu, jako by byly ve shlucích naskládané jeden na druhý. Mezi nimi se vinuly uzoučké stezky a na každé střeše byla zahrada, kde rostly fazole, dýně, papriky, melouny a další plodiny, které neznal. Volně tu pobíhaly slepice, červenější než ty, co znal, a nějaká zvláštní drůbež, ptáci byli větší než slepice, šedí s bílými tečkami. Mezi záhony se pohybovaly děti, většinou oblečené jako dospělí, a bíle odění gai'šainové, s hliněnými džbány. Zřejmě zalévali jednotlivé rostliny. Aielové neměli města, to mu vždycky říkali, ale tohle by rozhodně vydalo za slušně velké město, i když to nejpodivnější, jaké kdy viděl. Panoval tu příliš velký hluk, aby mohl položit některou z otázek, které se mu vyrojily v hlavě - jako třeba, co jsou zač ty kulaté plody, na jablka příliš červené a lesklé, rostoucí na nízkých keřích se světlými listy, nebo tamty rovné stonky se širokými listy, lemované dlouhými, tlustými výhonky se žlutými střapci? Příliš dlouho byl sedlákem, aby ho to nezajímalo.
Rhuark s Heirnem zpomalili, stejně tak Couladin, ale jenom na rychlou chůzi, a oštěpy zastrčili za řemení, na němž měli na zádech pouzdra s luky. Amys se rozběhla dopředu. Smála se jako malá holka. Muži zatím pokračovali dál odměřeným tempem davy lemovaným kaňonem a křik žen rozechvíval vzduch a málem přehlušil třesk hrnců. Rand je na Aviendžinu radu následoval. Mat se tvářil, jako by se chtěl na místě obrátit a odjet pryč.
Na protějším konci kaňonu se stěna nakláněla dovnitř, čímž vytvářela hlubokou, temnou kapsu. Tam slunce nikdy nedosáhlo, jak říkala Aviendha, a skály tam jsou vždycky studené, odtud jméno držby. Před hranicí, kam dopadal stín, se Amys zastavila na velkém šedém balvanu, s vrchní stranou ohlazenou, kde již stála další žena.
Druhá žena, i přes zvonovou sukni štíhlá, jíž zpod šátku vykukovaly žluté vlasy, které jí spadaly až k pasu, s bílými prameny na spáncích, vypadala starší než Amys, i když byla mnohem hezčí než ona, a měla jen pár vrásek v koutcích šedých očí. Byla oblečená stejně jako Amys, přes ramena měla prostou hnědou loktuši, náhrdelník a náramky ze zlata a vyřezávané slonoviny neměla o nic lepší či bohatší, ale toto byla Lian, správkyně střechy Držby Chladné skály.
Pronikavý křik postupně utichal, když se Rhuark zastavil pod balvanem o krok blíž než Heirn a Couladin. - "Žádám o svolení vstoupit do tvé držby, správkyně střechy," pronesl nahlas zvučným hlasem.
"Máš mé svolení, náčelníku kmene," opáčila žlutovlasá žena obřadně a stejně hlasitě. Usmála se a mnohem hřejivějším hlasem dodala: "Stíne mého srdce, ty budeš mít mé svolení vždycky."
"Máš mé díky, správkyně střechy mého srdce." To také neznělo příliš obřadně.

Heirn vystoupil dopředu. "Správkyně střechy, žádám o svolení přijít pod tvou střechu."
"Máš mé svolení, Heirne," řekla Lian podsaditému muži. "Pod mou střechou je pro tebe voda a stín. Klan Jindů je tu vždy vítán."
"Máš mé díky, správkyně střechy." Heirn poplácal Rhuarka po rameni a odešel ke svým lidem. Aielské obřady byly krátké, jak se zdálo, a k věci.
Couladin se nyní pyšně připojil k Rhuarkovi. "Žádám o svolení vstoupit do tvé držby, správkyně střechy."
Lian zamrkala a zamračila se na něj. Za Randem se ozvalo mručení, užaslý šum hlasů stovek lidí. Ve vzduchu náhle viselo nebezpečí. Mat to rozhodně pocítil také, prstem přejel oštěp a zpola se otočil, aby viděl, co masa Aielů dělá.
"Co se děje?" zeptal se Rand tiše přes rameno. "Proč něco neřekne?"
"On požádal, jako by byl kmenovým náčelníkem," šeptala nevěřícně Aviendha. "Ten muž je hlupák. Musel zešílet! Jestli ho odmítne, bude to znamenat potíže se Shaidy, a to by po takové urážce mohla. Nedošlo by ke krevní mstě - on není jejich kmenovým náčelníkem bez ohledu na to, jak mu to stouplo do hlavy - ale k potížím ano." Mezi dvěma nádechy se její hlas přiostřil. "Tys neposlouchal, viď? Tys neposlouchal! Mohla by odmítnout dát svolení dokonce i Rhuarkovi, a on by pak musel odejít. To by rozbilo kmen, ale je to v její moci. Může odmítnout i Toho, kdo přichází s úsvitem, Rande al'Thore. Ženy mezi námi nejsou bezmocné, ne jako mokřinské ženy, které musejí být královnami nebo šlechtičnami nebo tancovat před mužem, pokud se chtějí najíst!"
Rand lehce zavrtěl hlavou. Pokaždé, když už si chtěl vyspílat, jak toho o Aielech vlastně ví málo, Aviendha mu připomněla, jak málo sama ví o čemkoliv, co není aielské. "Jednou bych tě docela rád představil ženskému kroužku v Emondově Roli. Bude to... zajímavé... slyšet, jak těm ženám vysvětluješ, jak jsou vlastně bezmocné." Cítil, jak se za ním zavrtěla, když se mu snažila dohlédnout na obličej, a pečlivě si podržel neutrální výraz. "Možná ti taky vysvětlí pár věcí."
"Máš mé svolení," začala Lian - Couladin se usmál a nafoukl se - "vstoupit pod mou střechu. Bude pro tebe nalezena voda a stín." Tiché zalapání po dechu však ze stovek úst znělo docela hlasitě.
Muž s ohnivými vlasy se zachvěl, jako by dostal ránu, a zrudl vzteky. Zřejmě nevěděl, co dělat. Vyzývavě udělal krok dopředu s pohledem upřeným nahoru na Lian a Amys, a ruce měl sepjaté, jako by se snažil nedotknout svých oštěpů, pak se však prudce otočil a vyrazil zpátky ke shromáždění. Cestou se rozzlobeně mračil, jako by vyzýval přítomné, aby se odvážili něco říci. Nakonec se zastavil kousek od místa, odkud vyšel, a zahleděl se pak na Randa. Žhavé uhlíky nemohly být teplejší než jeho modré oči.
"Jako někoho, kdo je bez přátel a zcela sám," šeptala Aviendha. "Ona ho přijala jako žebráka. Pro něj to je největší urážka, která se však vůbec netýká Shaidů." Náhle Randa udeřila pěstí do žeber tak silně, až zachrčel. "Pohni se, mokřiňane. Máš tolik cti, kolik jsem zanechala ve tvých rukou. Všichni vědí, že jsem tě učila! Honem!" Rand přehodil nohu Jeade'enovi přes krk a došel k Rhuarkovi. Já nejsem Aiel, říkal si v duchu. Nerozumím jim a nesmím připustit, abych je začal mít rád. Nesmím.
Žádný z mužů to neudělal, ale on se Lian poklonil. Tak byl odmala vychováván. "Správkyně střechy, žádám o svolení přijít pod tvou střechu." Zaslechl, jak Aviendha zadržela dech. Měl se zeptat tak, jako to udělal Rhuark. Kmenový náčelník ustaraně přimhouřil oči a díval se na svou ženu. Couladinovi se na červené tváři objevil pohrdlivý úsměv. Tiché mumlání davu nyní znělo zmateně.
Správkyně střechy se na Randa podívala ještě tvrdším pohledem než na Couladina, přejela ho od hlavy k patě a zpátky, všimla si šufy, která mu ležela na ramenou na červeném kabátci, který by si žádný Aiel nikdy nevzal. Potom se tázavě podívala na Amys, jež kývla.
"Taková skromnost," pravila Lian pomalu, "muži sluší. Muži zřídkakdy vědí, kde ji hledat." Roztáhla tmavé suknice a neohrabaně se poklonila - tohle aielské ženy nedělaly - ale přesto to bylo pukrle, oplátkou za jeho úklonu. "Car'a'carn má svolení vstoupit do mé držby. Pro náčelníka náčelníků bude v Chladných skalách vždycky voda a stín."
Ženy v davu znovu vyrazily pronikavý křik, ale zda to bylo kvůli němu, nebo to patřilo k obřadu, Rand nevěděl. Couladin se zastavil, aby po něm vrhl pohled plný nesmiřitelné nenávisti, a pak odkráčel, přičemž se hrubě otřel o Aviendhu, která zatím nepůvabně sklouzla z grošovaného hřebce. Rychle se ztratil v rozcházejícím se davu.

Mat zrovna sesedal, ale ještě se za ním zadíval. "Dávej si s ním pozor na záda, Rande," pronesl tiše. "Myslím to vážně."
"To mi říká každý," opáčil Rand. Formani už začínali obchodovat uprostřed kaňonu a ke vchodu právě za pokřiku několika lidí a řinčení hrnců přijížděla Moirain a zbytek oddílu moudrých, ale ani zdaleka se to nepodobalo hluku vítajícímu Rhuarka. "Kvůli němu si ale starosti dělat nemusím." Jeho neohrožovali Aielové. Moirain na jedné straně a Lanfear na druhé. Jaké nebezpečí by mohlo být větší? Málem se při tom pomyšlení rozesmál nahlas.
Amys a Lian slezly z balvanu a k Randovu překvapení jim Rhuark oběma položil ruku kolem ramen. Obě byly vysoké, jako zřejmě většina Aielanek, ale žádná kmenovému náčelníkovi nedosahovala výš než k rameni. "Moji ženu Amys znáš," řekl Rhuark Randovi. "Teď se musíš seznámit s mou ženou Lian."
Rand si uvědomil, že zírá s otevřenými ústy, a rychle je zavřel. Když mu Aviendha sdělila, že správkyně střechy Chladných skal je Rhuarkova žena a jmenuje se Lian, byl si Rand jist, že ji tenkrát v Chaendaeru špatně pochopil, vzhledem ke všemu tomu "stíne mého srdce" mezi ním a Amys. Stejně měl hlavu plnou jiných věcí. Ale tohle...
"Obě?" vybreptl Mat. "Světlo! Dvě! Ó, ať shořím! On je buď nejšťastnější chlap na světě, nebo ten největší hlupák od stvoření světa!"
"Myslel jsem," pravil Rhuark podmračeně, "že tě Aviendha učí našim zvykům. Zřejmě toho hodně vynechala."
Lian se naklonila, aby dobře viděla za svého - jejich - manžela, a zvedla obočí, načež Amys suše podotkla: "Vypadalo to, že se dokonale hodí k tomu, aby mu řekla, co potřebuje vědět. Potřebovaly jsme něco, co by jí zabránilo v útěku zpátky k Děvám pokaždé, kdybychom se k ní obrátily zády. Teď se zdá, že si s ní budu muset dlouze pohovořit na nějakém tichém místě. Nepochybně ho učila ruční mluvě Děv, nebo jak podojit garu."
Aviendha se lehce zarděla a podrážděně pohodila hlavou. Tmavě rusé vlasy jí zatím dorostly přes uši, takže byly dost dlouhé, aby jí vykukovaly mezi třásněmi šátku. "Byly tu důležitější věci než hovor o manželství. A stejně, ten muž vůbec neposlouchá."
"Byla dobrá učitelka," pospíšil si Rand. "Naučil jsem se od ní hodně o vašich zvycích a Trojí zemi." Ruční mluva? "Všechny chyby, které udělám, jsou moje, ne její." Jak se dá podojit jedovatá dvounohá ještěrka? A proč? "Byla dobrá učitelka, a já bych si ji rád ponechal, jestli je to v pořádku." Proč jsem, pro Světlo, řekl tohle? Ta žena byla občas docela příjemná, tedy když se zapomněla. Po zbytek času byla jako bodlák pod kabátcem. Ale dokud tu byla, aspoň věděl, koho moudré poslaly, aby ho sledoval.
Amys si ho prohlížela a její jasné modré oči byly stejně pronikavé jako oči Aes Sedai. Ale ona taky mohla usměrňovat. Sice jen vypadala o něco mladší, než by měla být, nebyla to ona bezvěkost Aes Sedai, ale nejspíš byla natolik Aes Sedai jako skutečná Aes Sedai. "To mi připadá jako skvělé uspořádání," prohlásila. Aviendha otevřela ústa, celá naježená a rozhorlená - a zase je zavřela, mrzutě, když se jedna z moudrých pootočila a upřela na ni své oči. Možná si myslela, že už s ním skončila, když teď dorazili ke Chladným skalám.
"Musíš být po cestě unavený," řekla Randovi Lian a v šedých očích měla mateřský výraz, "a taky hladový. Pojď." Její hřejivý úsměv se vztahoval i na Mata, který se držel zpátky a už se začal ohlížet po formanských vozech. "Pojď pod mou střechu."
Rand si sundal sedlové brašny a nechal Jeade'ena v péči jedné gai'šain, která vzala i Oka. Mat se ještě naposledy ohlédl k vozům, než si také přehodil sedlové brašny přes rameno a následoval ostatní.
Lianina střecha, její dům, byl na nejvyšší úrovni na západní straně a příkrá stěna kaňonu se zvedala ještě asi pětadvacet sáhů nad jeho střechu. Obydlí náčelníka kmene a správkyně střechy nebo ne, zvenčí dům vypadal jako skromný obdélník z velkých žlutých jílových cihel s úzkými okenními otvory beze skel, zakrytými prostými bílými záclonami, se zeleninovou zahrádkou na ploché střeše a další vepředu na úzké terase, oddělené od domku úzkým chodníčkem dlážděným plochými šedými kameny. Dost velký tak asi na dvě místnosti. Až na to, že vedle dveří visela dobře dvacítka bronzových gongů, vypadal domek docela jako ostatní stavby, které Rand viděl kolem, a z místa, kde stál, dohlédl na celé údolí, jež se rozkládalo pod ním. Malý, prostý domek. Uvnitř to však bylo něco zcela jiného.

Cihlová část tvořila jeden velký pokoj s podlahou z narudlých hnědých dlaždic, ale to byla jenom část. Za ním byly do kamene vytesány další místnosti, s vysokými stropy a překvapivě chladné. Mezi nimi byly široké klenuté průchody a stříbrné lampy a vzduchem se nesla vůně prozrazující něco zeleného. Rand viděl jenom jedinou židli, s vysokým opěradlem, natřenou červeným a zlatým lakem, která zřejmě nebyla příliš často používána. Aviendha ji nazvala náčelnickou židlí. Kromě několika leštěných skříněk a truhlic a nízkých stojanů na čtení, na nichž ležely otevřené knihy, nebylo vidět právě mnoho dřevěných předmětů. Ke čtení si však člověk musel lehnout. Podlahy zakrývaly ve vrstvách tkané i vázané koberce se složitými vzory z Tearu, Cairhienu a Andoru, dokonce i z Illianu a Tarabonu, kdežto ostatní vzory byly Randovi neznámé, široké klikaté pruhy, ani dvě barvy nebyly stejné, nebo spojené prázdné čtverce v šedé, hnědé a černé. V ostrém protikladu k drsné jednotvárnosti údolí venku tady byly všude jasné barvy. O nástěnných kobercích si byl Rand dokonce jist, že pocházejí z druhé strany Páteře světa - možná se sem dostaly stejným způsobem jako nástěnné koberce z Tearského Kamene. Všude také ležely polštáře všech možných velikostí a odstínů, velmi často se střapci, třásněmi či obojím, v červeném či zlatém hedvábí. Tu a tam, ve výklenku vytesaném do skály, stála váza z tenkého porcelánu, stříbrná miska či slonovinová řezba, často zpodobňující nějaké zvláštní, Randovi neznámé, zvíře. Tak tohle byly ty "jeskyně", o nichž hovořili Tairenové. Mohlo to být křiklavé jako v Tearu - nebo u Cikánů - ale místo toho to působilo důstojně, obřadně a zároveň neformálně.

Rand se krátce zazubil na Aviendhu, a aby jí předvedl, že poslouchal, vytáhl ze sedlových brašen hostovský dar pro Lian, jemně vypracovaného zlatého lva. V Tearu ho uloupil jeden jindský Hledač vody a Rand jej od něho později odkoupil, ale když byl vlastně vládcem Tearu, bylo to skoro jako okrádat sám sebe. Mat po chvíli váhání také vytáhl dárek, tairenský náhrdelník se stříbrnými kvítky, nepochybně pocházející ze stejného zdroje a nepochybně zamýšlený pro Isendru.

"Nádherné," usmála se Lian a zvedla lva. "Vždycky se mi líbilo tairenské zlatotepectví. Rhuark mi před mnoha lety přinesl dva kousky." Hlasem, hodícím se pro hospodyni vzpomínající nějaké obzvláště dobré bobule břestovce, pronesla ke svému manželovi: "Sebral jsi je ve stanu nějakého vznešeného pána zrovna předtím, než přišel Laman o hlavu, viď? Škoda, že ses nedostal do Andoru. Vždycky jsem chtěla kousek andorského stříbra. Ten náhrdelník je také překrásný, Mate Cauthone."

Rand naslouchal hromadám chvály na oba dárky a zakrýval své zděšení. Přes všechny suknice a mateřské oči byla Aielanka jako kterákoliv Děva oštěpu.

Než Lian domluvila, dorazily s Lanem a Egwain též Moirain a ostatní moudré. Strážcův meč si vysloužil jediný nesouhlasný pohled, ale správkyně střechy ho přivítala hřejivě poté, co ho Bair označila za aan'alleina. Přesto to nebylo nic proti přivítání s Egwain a Moriain.

"Je to veliká pocta pro mou střechu, Aes Sedai." Tón správkyně střechy však prozrazoval, že jde o úmyslné zmírnění. "Vypráví se, že jsme sloužili Aes Sedai před Rozbitím světa a zklamali jsme je, a za toto zklamání jsme potom byli posláni do Trojí země. Vaše přítomnost prozrazuje, že náš hřích snad je nakonec odpustitelný."

Ovšem. Ona nebyla v Rhuideanu. - Očividně se zákaz hovořit o tom, co se stalo v Rhuideanu, s kýmkoliv, kdo tam nebyl, vztahoval i na manžela a manželku. A i na sestry-ženy, nebo jaký byl vlastně vztah mezi Amys a Lian.

Moirain se pokusila Lian předat hostovský dar, maličké křišťálové a stříbrné lahvičky s voňavkami až z Arad Domanu, ale Lian rozhodila rukama. - "Již tvoje přítomnost je hostovským darem nesmírné ceny, Aes Sedai. Přijmout víc by znectilo mou střechu i mne. Tu hanbu bych neunesla." Mluvila naprosto vážně a také ustaraně, že by se jí Moirain mohla pokusit ty voňavky vnutit. Byla to ukázka relativní důležitost Car'a'carna a Aes Sedai.

"Jak si přeješ," pravila Moirain a vrátila lahvičky do váčku u pasu. V modrém hedvábí byla ledově vážná, světlý plášť měla přehozený přes ramena. "Vaše Trojí země určitě brzy uvidí víc Aes Sedai. Zatím jsme neměly důvod sem chodit."

Amys to celé zřejmě příliš nepotěšilo a Melain s ohnivými vlasy na Moirain hleděla jako zelenooká kočka, jež zrovna přemítá, zda by přece jen neměla udělat něco s tím velkým psem, který se zatoulal na její dvorek. Bair a Seana si vyměnily znepokojené pohledy, ale nebylo to nic proti těm dvěma, které mohly usměrňovat.

Zástup gai'šainů - mužů a žen stejně půvabných v bílých rouších s kapucemi, se sklopenýma očima na aielské tváře podivně poddajnýma - převzal od Moirain a Egwain pláště, donesl vlhké ručníky na ruce a tváře, stříbrné pohárky s vodou k obřadnímu přípitku, a nakonec jídlo, jež se podávalo na stříbrných mísách a podnosech vhodných i pro palác, ale jídlo samotné se jedlo z hliněných talířů s modře pruhovanou glazurou. Všichni jedli vleže na podlaze, kde byly do kamene zasazeny bílé dlaždice místo stolu. Hlavy přitom měli lidé u sebe a pod hrudí polštáře, takže připomínali paprsky kola. Mezi nimi procházeli gai'šainové s talíři.

Mat se zmítal a neustále se převaloval na polštářích, ale Lan se uložil, jako by tak jídával vždycky, a Moirain a Egwain se tvářily skoro stejně spokojeně. Nepochybně to cvičily ve stanu moudrých. Randovi to přišlo neohrabané, ale jídlo samo bylo dost zvláštní, aby mu zabralo většinu pozornosti.

Tmavé, kořeněné dušené skopové s nasekanými paprikami bylo neznámé, ale nikoliv zvláštní, a hrášek byl hráškem všude, stejně jako dýně. To stejné se však nedalo říci o drobivém hrubém nažloutlém chlebě či podlouhlých, sytě červených fazolích smíchaných se zelenými nebo misce ostře žlutého zrní s kousky červené dužiny, které Aviendha nazývala zemai a t'mat, a sladké, cibulovité ovoce s tuhou nazelenalou slupkou, o němž tvrdila, že je z těch bezlistých ostnatých rostlin zvaných kardon. Ale chutnalo velmi dobře.

Jídlo by mu možná chutnalo víc, kdyby ho o všem pořád nepoučovala. Ne o sestrách-ženách. To bylo na Amys a Lian, ležících vedle Rhuarka a usmívajících se na sebe skoro stejně často jako na svého manžela. Když si ho obě vzaly, aby neporušily své přátelství, bylo jasné, že ho obě milují. Rand si neuměl představit, že by Elain a Min souhlasily s takovým uspořádáním. Napadlo ho, proč na to vůbec pomyslel. Slunce mu muselo uvařit mozek.

Ale jestli Aviendha nechala toto vysvětlení na ostatních, vysvětlovala mu všechno ostatní do nejmenších podrobností. Možná si o něm myslela, že je naprostý blb, když neví o sestrách-ženách. Ležíc na pravém boku, tváří k němu, usmívala se téměř sladce, když mu sdělovala, že lžíci je možné použít k pojídání dušeného masa nebo zemai a t'mat, ale oči se jí leskly, takže bylo zřejmé, že jedině přítomnost moudrých jí bránila, aby mu nehodila misku s něčím na hlavu.

"Nevím, co jsem ti udělal," řekl Rand tiše. Velmi dobře si uvědomoval Melain na druhé straně, zdánlivě cele zabranou do hovoru se Seanou. Bair občas pronesla jedno dvě slovíčka, ale Rand měl dojem, že také natahuje uši směrem k němu. "Ale jestli tolik nenávidíš, že mě máš učit, tak to dělat nemusíš. Jenom mě to tak napadlo. Jsem si jistý, že Rhuark nebo moudré najdou někoho jiného." Moudré by to zcela jistě udělaly, kdyby se zbavil tohoto špeha.

"Tys mi nic neudělal..." Vycenila na něj zuby. Bylo-li to míněno jako úsměv, tak to rozhodně neodpovídalo, "...a nikdy neuděláš. Smíš si však lehnout, jak je ti to k jídlu nejpohodlnější, a mluvit s lidmi kolem sebe. Samozřejmě až na ty z nás, kteří tě musí učit, místo aby se s tebou dělili o jídlo. Je považováno za zdvořilost, hovořit s lidmi po obou stranách." Zpoza ní se na Randa podíval Mat a vyvrátil oči. Jasně se mu ulevilo, že je toho sám ušetřen. "Pokud nemusíš být čelem k někomu určitému, abys ho učil. Jídlo si ber pravou rukou - pokud se nemusíš opírat o pravý loket – a …"

Byla to muka a jí se to očividně líbilo. Aielové zřejmě hodně nadělali s dáváním darů. Třeba kdyby jí dal dárek...

"...všichni po jídle chvíli hovoří, pokud někdo z nás místo toho nemusí vyučovat, a..."

Úplatek. Nepřipadalo mu správné, že by měl uplácet někoho, kdo ho špehuje, ale jestli hodlala pokračovat třeba jen z poloviny takhle, mohlo by to stát za trochu klidu.

Když gai'šainové odnesli jídlo a přinesli stříbrné poháry s tmavým vínem, upřela Bair na Aviendhu nad bílými dlaždicemi zachmuřený pohled, a mladší žena mrzutě přestala. Egwain si klekla, natáhla se přes Mata a poklepala ji po rameni, ale zřejmě to nepomohlo. Aspoň umlkla. Egwain se na něj zlostně podívala. Buď věděla, nač myslí, nebo mu dávala za vinu Aviendžin mrzutý výraz.

Rhuark vylovil fajfku s krátkou troubelí a váček na tabák, nacpal fajfku a pak podal kožený váček Matovi, jenž vytáhl vlastní fajfku se stříbrným náustkem. "Někteří si vzali zprávu o tobě k srdci, Rande al'Thore, a zdá se, že rychle. Lian mi řekla, že došla zpráva, že Jheran, který je náčelníkem kmene Shaarad Aielů, a Bael z Goshienů již dorazili do Alcair Dalu. Erim z Chareenů je již na cestě." Rand dovolil štíhlé mladé gai'šain, aby mu třískou zapálila fajfku. Podle toho, jak se pohybovala, s jiným

půvabem než ostatní bíle odění muži a ženy, Rand usoudil, že bývala Děvou oštěpu, a to docela nedávno. Napadlo ho, kolik času jí ještě zbývá z roku a dne služby, pokorné a ponížené.
Mat se na ni zazubil, když k němu poklekla, aby mu také připálila. Pohled jejích zelených očí, který mu věnovala z hlubin kapuce, však vůbec pokorný nebyl a smazal mu úsměv z tváře. Mat se podrážděně převalil na břicho. Z jeho fajfky stoupal tenký proužek modrého kouře. Bylo zlé, že neviděl její spokojený výraz, ani to, jak zmizel v ruměnci, když se na ni Amys podívala. Zelenooká žena odspěchala pryč a tvářila se až k nevíře zahanbeně. A Aviendha, která tolik nenáviděla, že se musela vzdát oštěpu, která se stále viděla jako sestra oštěpu Děvy z libovolného kmene...? Ta se za odcházející gai'šain zamračila, jako by se mračila panímáma al'Vereová na někoho, kdo by jí plivl na podlahu. Zvláštní lidé. Egwain byla jediná, v jejíchž očích viděl nějaký soucit.
"Goshienové a Shaaradové," zamumlal do svého vína. Rhuark mu řekl, že každý kmenový náčelník si do Zlaté mísy přivede pár válečníků, jako poctu, a každý klanový náčelník také. Sečteno dohromady to znamenalo asi tisíc bojovníků z každého kmene. Dvanáct kmenů. Nakonec dvanáct tisíc mužů a Děv, a všichni budou spoutáni tou svou zvláštní ctí a připravení zatančit si s oštěpy, kdyby si třeba pšíkla kočka. Možná jich bude víc, kvůli jarmarku. Vzhlédl. "Ti vedou krevní mstu, že ano?" Rhuark a Lan kývli. "Vím, žes říkal, že v Alcair Dalu platí něco podobného jako rhuideanský mír, ale já viděl, jak dalece ten mír zadržel Couladina a Shaidy. Možná bych měl vyrazit hned. Jestli začnou Goshienové a Shaaradové bojovat... Něco takového se může rozšířit. Já chci za sebou všechny Aiely, Rhuarku."
"Goshienové nejsou Shaidové," pronesla ostře Melain a potřásala rudozlatou hřívou jako lvice.
"Stejně jako Shaaradové." Bainin slabý hlas byl ještě tenčí než hlas mladší ženy, ale o nic méně rozhodný. "Jheran a Bael by se mohli pokusit zabít jeden druhého, než se vrátí do své držby, ale ne v Alcair Dalu."
"Ani jedno však neodpovídá na otázku Randa al'Thora," podotkl Rhuark. "Jestli budeš v Alcair Dalu dřív, než tam dorazí všichni náčelníci, ti, kteří ještě nepřišli, ztratí čest. Není to dobrý způsob, jak ohlásit, že jsi Car'a'carn tím, že zneuctíš muže, které jsi povolal, aby tě následovali. Kmen Nakai přijde z největší dálky. Tak za měsíc budou v Alcar Dalu všichni."
Měsíc. Zamnul si bradu. Příliš dlouho. Příliš dlouho, a neměl na vybranou. V příbězích se všechno vždycky dálo tak, jak to hrdina naplánoval, zdánlivě tehdy, kdy chtěl, aby se to stalo. Ve skutečném životě to tak bylo málokdy, dokonce i u ta'veren, pro něhož měla pracovat proroctví. Přesto jedna část jeho plánu vycházela tak, jak doufal. Ta nejvíc nebezpečná část.
Moirain, natažená mezi Lanem a Amys, usrkávala líně víno a oči měla zavřené, jako by byla ospalá. Rand jí to ale nevěřil. Viděla všechno, slyšela všechno. Ale on teď nehodlal říci nic, co by nemohla slyšet.
"Kolik se jich bude vzpírat, Rhuarku? Nebo se mi postaví? Naznačil jsi to, ale nikdy jsi to neřekl jistě."
"Nemůžu si tím být jistý," opáčil kmenový náčelník s troubelí v zubech. "Když jim ukážeš draky, poznají tě. Draci z Rhuideanu se nedají nijak napodobit." Trhla sebou Moirain? "Ty jsi ten, koho předpověděla proroctví. Já tě podpořím, Bruan určitě taky, i Dhearik z Reyn Aielů. Ostatní...? Sevanna, Suladrikova manželka, přivede Shaidy, protože kmen nemá žádného náčelníka. Je mladá na správkyni střechy držby, a nepochybně se jí nelíbí, že bude mít jenom jednu střechu, a ne celou držbu, až bude vybrán někdo na Suladrikovo místo. A Sevanna je stejně úskočná a nespolehlivá jako všichni ostatní Shaidové. Ale i když ona žádné potíže dělat nebude, víš dobře, že Couladin bude. Chová se jako náčelník kmene a někteří Shaidové by za ním mohli jít, i když nebyl v Rhuideanu. Shaidové jsou na to dost hloupí. Han z Tomanelle Aielů se může přiklonit na kteroukoliv stranu. Je to popudlivý muž, je mu těžko rozumět a špatně se s ním jedná, a -"
Odmlčel se, když Lian tiše zamumlala: "Jsou i nějací jiní?" - Rand si nemyslel, že to měl náčelník kmene slyšet. Amys zakryla rukou úsměv. Její sestra-žena nevinně sklonila hlavu k poháru.
"Jak jsem říkal," pokračoval Rhuark a odevzdaně se na obě ženy zamračil, "nemůžu si tím být zcela jistý. Většina za tebou půjde. Možná všichni. Možná dokonce i Shaidové. Čekali jsme tři tisíce let, až přijde muž se dvěma draky. Až ukážeš své paže, nikdo nebude pochybovat, že ty jsi byl seslán, abys nás sjednotil." A zničil. Ale to neřekl. "Otázkou je, jak na to budou reagovat." Chvíli si troubelí poklepával na zuby. "Nezměníš názor a neoblékneš si cadin'sor?"
"A ukážu jim co, Rhuarku? Nahraného Aiela? To by se mohl za Aiela klidně převlíct třeba Mat." Mat se zakuckal. "Nebudu si na nic hrát. Jsem, co jsem. Musejí mě vzít takového, jaký jsem." Rand zvedl pěsti a

rukávy kabátce se svezly natolik, aby mu byly na zápěstí vidět hlavy se zlatými hřívami. "Tihle to dokazují. Jestli to nestačí, tak už nic."
"Kam hodláš vést ‚oštěpy znovu do války'?" ozvala se náhle Moirain, a Mat se zakuckal znovu, vyndal si fajfku z úst a zadíval se na ni. Tmavé oči už neměla zakryté.
Rand křečovitě zaťal pěsti, až mu zapraskalo v kloubech. Snažit se ji přechytračit, bylo nebezpečné. Na to měl přijít už dávno. Pamatovala si každé slovo, které kdy zaslechla, založila je, utřídila a zkoumala, dokud si nebyla jistá, že ví, co znamená.
Rand pomalu vstal. Všichni na něj upírali zraky. Egwain se mračila ještě ustaraněji než Mat, ale Aielové se jen dívali. Řeči o válce jim nevadily. Rhuark vypadal - připraveně. A Moirainina tvář byl zamrzlý klid.
"Jestli mě omluvíte," pravil Rand, "jdu se trochu projít."
Aviendha se zvedla na kolena a Egwain vstala, ale ani jedna za ním nešla.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Pasti

Venku, na kameny vyloženém chodníčku mezi domem ze žlutých cihel a terasou se zeleninovou zahradou, se Rand zastavil a zadíval se dolů do kaňonu. Kromě odpoledních stínů roztahujících se po dně kaňonu toho moc neviděl. Kdyby jen mohl věřit, že ho Moirain nepředá Věži na vodítku. Nepochyboval, že by to mohla udělat, aniž by jedinkrát použila sílu, kdyby ustoupil byť jen o palec. Ta žena by dokázala protáhnout býka myší dírou, aniž by si to to nebohé zvíře vůbec uvědomilo. Mohl by ji využít. Světlo, jsem stejně špatný jako ona. Využít Aiely. Využít Moirain. Jen kdybych jí mohl věřit.
Zamířil k ústí kaňonu, a kdekoliv našel chodníček vedoucí tím směrem, sešel o kousek níž. Všechny tyto chodníčky byly docela úzké, vyložené malými kameny, v těch strmějších byly občas vysekány schody. Údolím se slabě rozléhalo bušení kladiv z několika tam rozmístěných kováren. Ne všechna stavení byly obytné domy. Otevřenými dveřmi zahlédl několik žen tkát na stavech, jinde spatřil ženu stříbrotepce, jak pracuje s maličkými kladívky a dlátky, ve třetích dveřích seděl muž u hrnčířského kruhu s rukama v hlíně a za ním žhnuly pece na cihly. Muži a chlapci, až na ty nejmladší, všichni nosili cadin'sor, kabátec a kalhoty v šedých a hnědých odstínech, ale mezi válečníky a řemeslníky byly jemné rozdíly, menší nůž u pasu či vůbec žádný, třebas šufa bez černého závoje. A přesto při pohledu na kováře potěžkávajícího oštěp, na nějž právě nasadil půl lokte dlouhý hrot, Rand v nejmenším nezapochyboval, že by muž dokázal zbraň použít se stejnou zručností, s jakou ji vyrobil.
Chodníčky nebyly přeplněné, ale kolem byla spousta lidí. Děti se smály, honily se a hrály si, menší holčičky stejně často nosily oštěpy na hraní jako panenky. Gai'šainové nosili na hlavách vysoké hliněné džbány, či pleli zahrady, často pod dohledem dítěte deseti či dvanáctiletého. Muži a ženy se věnovali svým povinnostem, které se příliš nelišily od toho, co by dělali v Emondově Roli, ať už zametali přede dveřmi, či opravovali zídky. Děti se na něj skoro nepodívaly, i když měl ten červený kabátec a vysoké boty se silnými podrážkami, a gai'šainové byli tak zahledění do sebe, že bylo těžké poznat, zda si ho všimli či nikoliv. Ale ať řemeslníci či bojovníci, ženy či muži, dospělí ho pozorovali zadumaně a s nejistým očekáváním.
Velmi mladí chlapci běhali bosky v šatech velmi připomínajících oděv gai'šainů, ale v šedohnědých barvách cadin'soru, ne v bílé. Nejmladší dívky také poskakovaly bosy, v krátkých šatičkách, které jim

občas spadaly těsně pod kolena. Jedna věc mu na dívenkách padla do oka. Asi tak do dvanácti let nosily vlásky spletené do dvou copů nad ušima, propletené stužkami jasných barev. Přesně tak, jako je nosila Egwain. Musela to být shoda okolností. Nejspíš je přestala nosit proto, že jí některá z Aielanek řekla, že tak nosí vlasy jen aielské holčičky. Stejně bylo hloupé se tím zabývat. Právě teď musel vyřešit problém s jednou jedinou ženou. S Aviendhou.

Na dně kaňonu právě formani čile obchodovali s Aiely tlačícími se kolem vozů s plachtami. Přinejmenším obchodovali vozkové, a Keille, dnes s modrým krajkovým šátkem pod slonovinovými hřebeny, nahlas tvrdě smlouvala. Kadere seděl na obráceném sudu ve stínu svého velkého bílého vozu, na sobě měl krémový plášť, neustále si otíral obličej a nesnažil se nic prodat. Když zahlédl Randa, chtěl se zvednout, ale hned si zase sedl. Isendru nebylo nikde vidět, ale k Randovu překvapení tu byl Natael. Jeho záplatovaný plášť přilákal hejno dětí i několik dospělých. Očividně jej pozornost nového a většího publika odlákala od Shaidů. Nebo ho možná Keille nechtěla pustit z dohledu. Byť byla plně zaujata obchodem, našla si čas, aby se na kejklíře často zamračeně podívala.

Rand se vozům vyhnul. Zeptal se jednoho z Aielů, a ten mu prozradil, kam Jindové odešli, každý pod střechu svého společenstva tady u Chladných skal. Střecha Děv ležela v půli cesty k jasně ozářenému východnímu okraji kaňonu. Obdélník ze šedého kamene se zahrádkou na střeše byl uvnitř nepochybně mnohem větší, než vypadal zvenčí. Ne že by to uvnitř viděl. Přede dveřmi dřepící dvojice Děv s oštěpy a puklíři mu odmítla povolit vstup. Obě se tvářily pobaveně i pohoršené zároveň, že tam chce vstoupit muž, ale jedna souhlasila, že dovnitř zanese zprávu.

O pár minut později vyšly ven Děvy Jindů a Devíti údolí, které předtím byly v Tearu. A všechny ostatní Děvy z klanu Devíti údolí přítomné u Chladných skal také, tlačíce se na chodníčku před domem, některé dokonce vylezly na střechu mezi řádky zeleniny, aby viděly, a křenily se, jako by čekaly zábavu. Gai'šainové, muži i ženy, je následovali v malých skupinkách, připraveni sloužit, s hrnky tmavého čaje. Ať už muže udržovalo mimo střechu Děv jakékoliv pravidlo, na gai'šainy se očividně nevztahovalo.

Poté, co si Rand prohlédl několik nabídek, Adelin, žlutovlasá Jinda s tenkou jizvou na tváři, vytáhla široký slonovinový náramek, celý pokrytý vyřezávanými růžičkami. Rand doufal, že by se mohl Aviendze líbit. Ať už ho vyrobil kdo chtěl, dal si tu práci, aby mezi kvítky byly vidět i trny.

Adelin byla vysoká dokonce i na aielskou ženu, jen o dlaň víc a mohla se mu dívat zpříma do očí. Když zaslechla, proč to chce - tedy skoro, Rand jen řekl, že je to dárek pro Aviendhu za její učení, ne aby utišil její rozbouřenou náladu, takže by vedle ní vydržel - Adelin se rozhlédla po ostatních Děvách. Všechny se přestaly zubit a nasadily neutrální výraz. "Za tohle nic nechci, Rande al'Thore," pravila a vtiskla mu náramek do ruky.

"To je špatně?" zeptal se Rand. Jak na to pohlížejí Aielové? "Nechci Aviendhu žádným způsobem zneuctít."

"Tím ji nezneuctíš." Kývla na jednu gai'šain s hliněnými šálky a džbánkem na stříbrném podnose. Nalila do dvou šálků a jeden mu podala. "Pamatuj na čest," řekla a usrkla ze šálku.

Aviendha se o ničem takovém nikdy nezmínila. Rand nejistě usrkl hořkého čaje a zopakoval: "Pamatuj na čest." Přišlo mu to jako to nejbezpečnější, co může říci. K jeho překvapení ho lehce políbila na obě tváře.

Objevila se před ním jedna starší Děva, s prošedivělými vlasy, ale tváří stále tvrdou jako kámen. "Pamatuj na čest," řekla a usrkla čaje.

Musel zopakovat obřad s každou ženou tady, až se nakonec šálku jen vždy dotkl rty. Aielské obřady možná byly krátké a k věci, ale když musíte jeden opakovat asi se sedmdesáti ženami, přepijí se vám i doušky čaje. Než se mu podařilo uniknout, po východní straně kaňonu se již šplhaly stíny.

Aviendhu našel poblíž Lianina domu, jak důkladně klepe modře pruhovaný koberec visící na šňůře. Nedaleko vedle ní se na barevné hromadě kupily další. Žena si otřela mokré prameny vlasů z čela a bezvýrazně se na něj dívala, zatímco jí dával náramek a říkal jí, že je to oplátka za její učení.

"Dávala jsem náramky a náhrdelníky přítelkyním, které nenosily oštěp, Rande al'Thore, ale nikdy jsem žádné nenosila." Hlas měla dokonale vyrovnaný. "Takové věci chřestí a dělají hluk, který tě prozradí, když musíš být potichu. Zachytávají se, když se potřebuješ rychle pohnout."

"Ale teď je můžeš nosit, když se staneš moudrou."

"Ano." Obracela slonovinový kroužek, jako by si nebyla jistá, co s ním má dělat, ale pak jím náhle prostrčila ruku a zvedla zápěstí, aby se na něj mohla pořádně podívat. Stejně dobře si mohla prohlížet okovy.
"Jestli se ti nelíbí... Aviendho, Adelin říkala, že tě to nezneuctí. Dokonce jsem měl dojem, že to schvaluje." Zmínil se o obřadu pití čaje a ona pevně zavřela oči a otřásla se. "Co je špatně?"
"Ony si myslí, že se snažíš upoutat mou pozornost." Nikdy by nevěřil, že dokáže mluvit tak mrtvým hlasem. Její oči neprozrazovaly vůbec žádné pocity. "Schválily tě, jako bych pořád nosila oštěp."
"Světlo! Je docela snadné to uvést na správnou míru. Ne -" Zmlkl, protože jí zahořelo v očích.
"Ne! Tys přijal jejich schválení a teď bys ho odmítl? To by mě zneuctilo! Copak si myslíš, že jsi první muž, který se mě snaží upoutat? Musejí si dál myslet, co si myslí teď. Nic to neznamená." Zamračila se a oběma rukama uchopila pletený prakl. "Běž pryč." Mrkla na náramek a dodala: "Ty opravdu nic nevíš, viď? Nic nevíš. Není to tvoje chyba." Zřejmě opakovala něco, co jí bylo řečeno, nebo se snažila sama sebe přesvědčit. "Mrzí mě, jestli jsem ti zkazila jídlo, Rande al'Thore. Prosím, jdi. Amys říkala, že musím vyčistit tyto koberce bez ohledu na to, jak dlouho to potrvá. Jestli tu budeš stát a povídat si se mnou, zabere mi to celou noc." Obrátila se k němu zády a prudce udeřila do pruhovaného koberce, až jí slonovinový náramek na zápěstí poskočil.
Nevěděl, jestli se mu omluvila kvůli dárku, nebo to byl příkaz od Amys - tušil, že to druhé - a přesto mluvila, jako by to myslela vážně. Rozhodně ji to nepotěšilo - soudě podle toho, jak prudce zavrčela pokaždé, když vší silou udeřila do koberce - ale pro jednou se netvářila, že ho z té duše nenávidí. Byla zmatená, poděšená, dokonce rozzuřená, ale necítila nenávist. To bylo lepší než nic. Nakonec by se mohla začít chovat zdvořile.
Když vstoupil do hnědými dlaždicemi vyložené vstupní haly Lianina domu, moudré právě hovořily. Všechny čtyři měly loktuše volně pověšené přes lokty. Při jeho vstupu umlkly.
"Ukážu ti tvou spací komnatu," řekla Amys. "Ostatní už své viděli."
"Děkuji." Ohlédl se ke dveřím a lehce se zamračil. "Amys, tys řekla Aviendze, aby se mi omluvila za tu večeři?"
"Ne. Ona to udělala?" Moudrá se zatvářila zamyšleně. Měl dojem, že se Bair téměř usmívá. "Něco takového bych jí nenařídila, Rande al'Thore. Vynucená omluva není omluvou."
"To děvče slyšelo jen to, že má klepat koberce, dokud ze sebe nevypotí trochu toho vzteku," poznamenala Bair. "Všechno ostatní pocházelo od ní samotné."
"A nikoliv v naději, že ujde té práci," připojila Seana. "Musí se naučit ovládat svůj hněv. Moudrá musí ovládat své pocity, nesmí dovolit, aby ony ovládaly ji." S pousmáním mrkla na Melain. Žena s vlasy barvy slunce stiskla rty a odfrkla si.
Snažily se ho přesvědčit, že odteď bude z Aviendhy skvělá společnice. Opravdu si myslely, že je slepý?
"Musíte vědět, že to vím. O ní. Že jste ji poslaly, aby mě špehovala."
"Nevíš zdaleka tolik, kolik si myslíš, že víš," prohlásila Amys a mluvila úplně jako Aes Sedai, v jejích slovech byl skrytý význam, který nechtěla, aby pochopil.
Melain si posunula šátek a prohlédla si ho od hlavy k patě, jako by ho zvažovala. Něco málo o Aes Sedai věděl. Kdyby ona byla Aes Sedai, patřila by k zeleným adžah. "Připouštím," řekla, "že zprvu jsme si myslely, že uvidíš jen hezkou mladou ženu, a ty sám jsi docela pohledný, takže by jí tvoje přítomnost měla připadat zábavnější než naše. S jejím jazykem nemáme nic společného. Ani s ostatními věcmi."
"Tak proč tolik chcete, aby zůstala se mnou?" Do hlasu se mu dostalo víc důrazu, než chtěl. "Nemůžete si myslet, že jí teď prozradím něco, co nechci, abyste se dozvěděly."
"Proč jí tedy dovoluješ, aby zůstala?" zeptala se naprosto klidně Amys. "Kdybys ji odmítl přijmout, jak bychom ti ji mohly vnutit?"
"Takhle aspoň vím, kdo mě špehuje." Mít Aviendhu pod dohledem muselo být lepší než pořád uvažovat, který z Aielů ho pozoruje. Bez ní by nejspíš měl podezření, že každá ledabylá Rhuarkova poznámka je míněna jako pokus vyzvídat. Jistě, nedalo se poznat, zda to tak není. Rhuark byl ženatý s jednou z těchto žen. Náhle byl rád, že se náčelníkovi kmene nesvěřil víc. A smutné bylo, že ho to vůbec napadlo. Proč si vůbec kdy myslel, že s Aiely bude snazší pořízení než s tairenskými vznešenými pány? "Klidně může zůstat, tam kde je teď."

"Tedy jsme všichni spokojení," pravila Bair.
Úkosem se na ženu podíval. V jejím hlase se ozval náznak čehosi, jako by věděla víc než on. "Ona nezjistí, co chcete."
"Co chceme?" vyštěkla Melain. Dlouhé vlasy jí zavlály, jak pohodila hlavou. "Proroctví říká ‚zbytek zbytků bude zachráněn'. Co chceme, Rande al'Thore, Car'a'carne, je zachránit tolik našich lidí, kolik to jen půjde. Ať už máš jakoukoliv krev, jakékoliv rysy, k nám nechováš žádné city. Já zařídím, abys pochopil, že naše krev je tvoje, i kdybych musela položit -"
"Myslím," skočila jí hladce do řeči Amys, "že by teď rád viděl svou spací komnatu. Vypadá dost unaveně." Prudce tleskla rukama a objevila se pružná gai'šain. "Ukaž tomuto muži pokoj, který je pro něj připraven. Přines mu, co bude potřebovat."
Nechaly ho tam stát a odešly ke dveřím, oči Bair a Seany metaly blesky na Melain, jako když se členky ženského kroužku dívaly na někoho, koho si chtěly předvolat k ostrému pokárání. Melain si jich nevšímala. Dveře se za moudrými zavřely, právě když říkala něco jako "domluvit té hloupé holce".
Jaké holce? Aviendze? Ta už dělala, co chtěly. Možná Egwain? Věděl, že u moudrých cosi studuje. A co byla Melain ochotná "položit", aby pochopil, že "jejich krev je jeho"? Jak mohla něco položit, aby ho to přimělo se rozhodnout, že je Aiel? Možná chtěla položit pasti? Hlupáku! Přece by neřekla rovnou, že chce položit past. Jaké věci se ještě dají položit? Lišky pokládají mladé, pomyslel si a tiše se zasmál. Byl unavený. Příliš unavený na nějaké otázky, po dvanácti a něco dnech v sedle, kdy přes den vždycky bylo horko jako v peci a sucho. Nechtěl ani myslet na to, jak by se cítil, kdyby tu vzdálenost musel ujít pěšky a stejným tempem. Aviendha musela mít ocelové nohy. Chtěl jít do postele.
Gai'šain byla hezká i přes tenkou jizvu těsně nad světle modrým okem, která se jí táhla až do vlasů tak světlých, až byly skoro stříbrné. Další Děva, jenom ne v této chvíli. "Šel bys, prosím, za mnou?" vyzvala ho tiše a sklopila oči.
Spací pokoj samozřejmě nebyla ložnice. "Postel" se nepřekvapivě skládala ze silné žíněnky položené na několika vrstvách koberců jasných barev. Gai'šain - jmenovala se Chion - vypadala šokovaně, když ji požádal o vodu na umytí, ale jeho už potní lázně přestaly bavit. Byl ochoten se vsadit, že Moirain a Egwain nemusely sedávat ve stanu plném páry, aby se očistily. Chion mu však vodu přece jen donesla, horkou, ve velkém hnědém džbánu určeném pro zalévání zahrady, a velkou bílou mísu místo umyvadla. Rand ji vyhnal, když mu nabídla, že ho umyje. Zvláštní lidé, všichni do jednoho!
Místnost neměla okna, osvětlovaly ji stříbrné lampy visící z háků na stěnách, ale Rand věděl, když se domyl, že venku ještě není úplná tma. Bylo mu to jedno. Na žíněnce byly jen dvě pokrývky a ani jedna nebyla zvlášť tlustá. Nepochybně známka aielské tvrdosti. Když si vzpomněl na studené noci ve stanu, zase se oblékl, až na kabátec a boty, než sfoukl lampy a v černočerné tmě vklouzl pod pokrývky.
Přes to, jak byl unavený, nemohl se přestat převalovat a přemýšlet. Co jen to chtěla Melain položit? Proč moudrým nezáleželo na tom, že ví, že Aviendha je jejich špeh? Aviendha. Hezká žena, i když byla mrzutější než mula s podkovami obroušenými o kamení. Dech se mu zpomalil, myšlenky se mu zamlžily. Měsíc. Příliš dlouho. Neměl na výběr. Čest. Isendra se usmívá. Kadere se dívá. Past. Položit past. Past na koho? Čí past? Pasti. Kdyby tak jen mohl věřit Moirain. Perrin. Domov. Perrin nejspíš plave v...
* * *
Se zavřenýma očima se Rand brodil vodou. Krásně chladivou. A tak mokrou. Zdálo se, že si ještě nikdy neuvědomil, jak skvělé mokro je. Zvedl hlavu a rozhlédl se kolem po vrbách, lemujících jeden konec jezírka, a velkých dubech, natahujících silné větve nad vodu, na druhém. Luh. Bylo nádherné být doma. Měl pocit, že byl pryč. Kde, to mu nebylo příliš jasné, ale vlastně na tom nezáleželo. Nahoře v Hlídce. Ano. Nikdy nebyl dál než tam. Chladno a mokro. A samota.
Náhle vzduchem prolétla dvě těla, s koleny pod bradou, a přistála ve vodě s hlasitým šplouchnutím, které ho na chvíli oslepilo. Vytřásl si vodu z očí a zjistil, že se na něj usmívají Elain a Min, jimž nad světle zelenou vodní hladinu vyčnívaly jen hlavy. Dvě tempa by ho dostala blíž k jedné z žen. Dál od té druhé. Nemohl je milovat obě. Milovat? Proč se mu to vynořilo v hlavě? "Ty nevíš, koho miluješ."
Ve víru vody se prudce otočil. Na břehu stála Aviendha v cadin'soru, a ne v sukni a haleně. Ale nemračila se, jen se na něj dívala. "Pojď do vody," vyzval ji. "Naučím tě plavat."
Melodický smích přitáhl jeho pozornost k druhému břehu. Žena, která tam stála, nahá, se světlou pletí,

byla největší kráska, jakou kdy viděl, s velkýma tmavýma očima, z nichž se mu zatočila hlava. Měl dojem, že ji zná.
"Měla bych ti dovolit, abys mi byl nevěrný, dokonce i ve snu?" promluvila tichým hlasem. Nějak si uvědomoval, aniž se ohlédl, že tam už Elain, Min ani Aviendha nejsou. Tohle začínalo být vážně zvláštní.
Žena ho dlouho jenom zvažovala, v nejmenším si nevšímala jeho nahoty. Pomalu se postavila na špičky, zvedla paže a pak se hladce zanořila do vody. Když se vynořila opět nad hladinu, lesklé černé vlasy vůbec neměla mokré. To ho na chvíli překvapilo. Pak se žena dostala k němu - doplavala, nebo se tam prostě ocitla? - a objala ho pažemi i nohama. Voda byla chladná, její tělo žhavé.
"Mně nemůžeš uniknout," zamumlala. Ty tmavé oči byly hlubší než tůně. "Tohle se ti bude líbit natolik, že nikdy nezapomeneš, ať vzhůru, či ve spánku."
Vzhůru, či...? Všechno se jaksi pohnulo a rozmazalo. Žena se k němu přivinula ještě pevněji a všechno se zase zastavilo. Všechno bylo jako předtím. Jedna část jezírka byla zarostlá rákosím a na druhé straně téměř k vodní hladině sahal porost borovic a kalin.
"Já vím," řekl pomalu. Měl dojem, že musí, proč by ji jinak nechal dělat tohle? "Ale já ne... Tohle není správné." Snažil se odtáhnout, ale i když ze sebe její paži strhl, ona ji hned měla zpátky.
"Musím si tě poznačit." - V jejím hlase byl oheň. "Nejdřív ta měkkosrdcatá Iliena, a teď... Kolik žen máš ve svých myšlenkách?" Náhle se mu její malé bílé zoubky zabořily do krku.
Rand zavyl, odhodil ji stranou a připlácl si ruku na krk. Prokousla mu kůži. Krvácel.
"Tak takhle se bavíš, když se divím, kam jsi zmizela?" pronesl jakýsi mužský hlas pohrdlivě. "Proč bych se měl něčeho držet, když ty takhle riskuješ a ohrožuješ náš plán?"
Náhle stála žena na břehu, oblečená v bílém, úzký pas ovinutý širokým opaskem ze spleteného stříbra a ve vlasech barvy půlnoci měla stříbrný půlměsíc a hvězdy. Země za ní se lehce zvedala k háji jasanů. Nepamatoval se, že by jasany už viděl předtím. Žena stála naproti - skvrně. Šedivému, zhoustlému kusu vzduchu o velikosti člověka. Tohle všechno bylo... nějak špatně.
"Riskovat," pošklebovala se mu. "Ty se bojíš riskovat stejně jako Moghedien, viď? Plížil by ses kolem jako sama Pavoučice. Kdybych tě nevytáhla z té tvé díry, pořád ještě by ses schovával a čekal na to, co komu upadne."
"Jestli nedokážeš ovládnout ty své... choutky," řekla ta skvrna mužským hlasem, "proč bych se měl s tebou vůbec spojovat? Jestli už musím riskovat, chci větší odměnu než tahat za provázky nějaké loutky."
"Co tím myslíš?" zeptala se žena nebezpečně.
Skvrna se zamihotala. Rand poznal, že je to váhání, nejistota, zda nebylo řečeno příliš. A pak náhle byla skvrna pryč. Žena se na něj podívala, on pořád stál po krk ve vodě, podrážděně stiskla rty a zmizela také.
* * *
Prudce se probudil. Ležel úplně nehybně a civěl do tmy. Sen. Ale byl to jenom obyčejný sen, nebo něco jiného? Vytáhl ruku zpod pokrývky a sáhl si na krk. Nahmátl otisky zubů i tenoučký pramínek krve. Ať to byl jaký chtěl sen, ona byla v něm. Lanfear. Ji si nevysnil. A toho druhého. Muže. Na rty se mu vkradl studený úsměv. Pasti všude kolem. Pasti na neopatrné nohy. Musím si teď dávat pozor, kam šlapu. Tolik pastí. Všichni je pokládají.
Tiše se zasmál a otočil se, aby se znovu pokusil usnout - a pak ztuhl a zadržel dech. Nebyl v místnosti sám. Lanfear.
Zoufale se natáhl po pravém zdroji. Na okamžik se bál, že ho porazil sám strach. Pak vplul do studeného ticha prázdnoty, naplněné zuřivou řekou síly. Vyskočil na nohy a ohnal se. Lampa prudce vzplála.
Aviendha seděla se zkříženýma nohama u dveří, pusu měla otevřenou a zelené oči jí málem lezly z důlků střídavě při pohledu na lampy a na pouta, pro ni neviditelná, která ji dokonale svírala. Nemohla pohnout dokonce ani hlavou. Jelikož čekal někoho stojícího, tkanivo pout sahalo vysoko nad její hlavu. Okamžitě vlákna vzduchu propustil.
Aviendha se vyškrábala na nohy a v tom spěchu málem ztratila loktuši. "Já... nemyslím, že si někdy zvyknu na..." Kývla na lampy. "U muže."
"Už jsi mě viděla používat sílu dřív." Z povrchu prázdnoty, jež ho obklopovala, vytékal hněv. Proklouzla do jeho pokoje potmě. Vyděsila ho skoro k smrti. Měla štěstí, že jí neublížil, že ji náhodou nezabil.

"Radši by sis na to měla zvyknout. Já jsem Ten, kdo přichází s úsvitem, ať už to chceš přiznat nebo ne."
"Tohle není součást -"
"Proč jsi tady?" chtěl vědět chladně.
"Moudré se střídají, aby na tebe dohlížely zvenku. Chtějí v tom pokračovat z..." Odmlčela se a zrudla.
"Odkud?" Ona na něj jen hleděla a karmín na jejích tvářích postupně tmavl do šarlatova. "Aviendho, od -?" Chodí ve snech. Proč ho to nikdy nenapadlo? "Z mých snů," řekl chraplavě. "Jak dlouho mě už špehují v mé hlavě?"
Dlouze, ztěžka vydechla. "Neměla jsem ti to prozradit. Jestli to Bair zjistí - Seana říkala, že dneska v noci to bylo příliš nebezpečné. Nerozumím tomu. Já nemůžu vstoupit do snu, aby mi s tím jedna z nich nepomohla. Vím jedině, že dneska to bylo nebezpečné. Proto se střídají u dveří k této střeše. Všechny mají starosti."
"Pořád ještě jsi mi neodpověděla na otázku."
"Nevím ani, proč tady jsem," zamumlala. "Kdybys potřeboval ochranu..." Mrkla na svůj krátký nůž a dotkla se jílce. Slonovinový náramek ji zřejmě dráždil. Zkřížila ruce tak, že ho měla v podpaždí. "S tak malým nožem tě moc dobře chránit nemůžu, a Bair říká, že jestli se jen dotknu oštěpu, pokud na mě zrovna nebude někdo útočit, stáhne ze mě kůži a udělá si z ní měch na vodu. Nevím, proč bych se vůbec měla vzdávat spánku, abych tě chránila. Kvůli tobě jsem ještě před hodinou klepala koberce. V měsíčním světle!"
"Tak moje otázka nezněla. Jak dlouho -?" Prudce se odmlčel. Ve vzduchu cosi ucítil. Něco bylo cítit špatně. Nebo zlem. Mohla to být jen představivost, pozůstatek toho snu. Mohla.
Aviendha zalapala po dechu, když se mu v rukou objevil z plamenů ukutý meč s lehce zakřivenou čepelí poznačenou volavkou. Lanfear jej obvinila, že používá jen desetinu toho, čeho je doopravdy schopen, a přesto většina z té desetiny pocházela z dohadů a pokusů. Neznal ani tu desetinu z toho, čeho byl schopen. Meč však znal.
"Drž se za mnou." Když se jen v punčochách plížil z komnaty, na kobercích zcela neslyšně, stačil si uvědomit pouze to, že Aviendha vytahuje nůž z pochvy. Zvláštní bylo, že vzduch nebyl o nic chladnější, než když si šel lehnout. Kamenné stěny nejspíš zadržovaly teplo, protože čím dál šel, tím byla větší zima. Touhle dobou už museli na své žíněnky zalehnout i gai'šainové. Chodby a komnaty byly tiché a prázdné, většinou osvětlené různě rozloženými lampami, které ještě hořely. Jelikož by tady po zhasnutí nastala tma jako v pytli, některé zůstávaly zapálené. Ten pocit byl stále nejasný, ale nemizel. Zlo.
Náhle se zastavil v širokém průchodu vedoucím do hnědě vydlážděné vstupní haly. Na obou koncích místnosti hořela jedna stříbrná lampa vydávající bledé světlo. Uprostřed místnosti stál vysoký muž s hlavou skloněnou nad ženou, kterou objímal rukama v dlouhých černých rukávech. Žena měla hlavu zvrácenou dozadu, až jí bílá kapuce spadla na záda, zatímco ji muž líbal na hrdlo. Chion měla oči téměř zavřené a na rtech vzrušený úsměv. Po povrchu prázdnoty sklouzly rozpaky. Potom ten muž zvedl poněkud hlavu.
Na Randa se upřely černé oči, příliš velké v hubeném obličeji s propadlými tvářemi, a našpulené rudé rty se otevřely v parodii na úsměv, takže byly vidět ostré zuby. Chion se sesula na podlahu, když se plášť roztáhl a rozvinul do širokých netopýřích křídel. Draghkar ji překročil a bílýma, tak bělostnýma rukama sáhl po Randovi, dlouhé, štíhlé prsty měl zakončené dlouhými drápy. Jeho drápy a zuby však nebezpečné nebyly. Avšak právě draghkarův polibek zabíjel, a hůř.
K prázdnotě pevně přilnula píseň, uspávající, hypnotická. Ta tmavá, kožnatá křídla se napřáhla, aby ho objala, když vykročil kupředu. Ve velkých černých očích se mihlo jakési překvapení těsně předtím, než se silou zrobený meč snesl na draghkarovu lebku, kterou rozrazil až k nosu.
Ocelová čepel by byla uvízla, ale čepel ukutou z ohně Rand z kosti snadno uvolnil, když tvor padal k zemi. Rand chvíli, z hlubin prázdnoty, zkoumal stvoření u svých nohou. Ta píseň. Kdyby předtím nebyl chráněn před city, kdyby nebyl vyrovnaný a vzdálený, ta píseň by mu byla uloupila duši. Draghkar v to rozhodně věřil, když k němu přistoupil tak ochotně.
Kolem něho proběhla Aviendha, přiklekla k Chion a sáhla gai'šain na hrdlo.
"Mrtvá," řekla a palcem jí zavřela víčka úplně. "Možná je to tak lepší. Draghkar pozře duši, než pohltí život. Draghkar! A tady!" Z kleku se na něj zlostně zamračila. "Trolloci u Stojny Imre a teď draghkar

tady. Přinášíš do Trojí země neštěstí -" S výkřikem se vrhla na Chion, když Rand pozvedl meč.
Z čepele meče vylétla tyč pevného ohně, přeletěla nad ní a zanořila se do prsou dalšího draghkara, jenž se v tom okamžiku objevil ve vstupních dveřích. Zplozenec Stínu vzplál jasným plamenem a s pronikavým křikem se vypotácel opět ven. Klopýtal po chodníčku a mával křídly, z nichž kanul oheň.
"Vzbuď všechny," řekl Rand klidně. Bojovala Chion? Jak daleko ji zavedla její čest? Stejně by to neznamenalo žádný rozdíl. Draghkarové se zabíjeli snáze než myrddraalové, ale svým způsobem byli mnohem nebezpečnější. "Jestli víš, jak vyvolat poplach, udělej to."
"Ten gong u dveří -"
"Já to udělám. Vzbuď je. Může jich tu být ještě mnohem víc než dva."
Aviendha kývla a zmizela cestou, kterou před chvílí přišli, s křikem: "Vzhůru oštěpy! Vstávat a vzhůru oštěpy!"
Rand ostražitě vykročil ze dveří, meč měl připravený a jediná síla ho naplňovala a vzrušovala. Dělalo se mu z ní špatně. Chtělo se mu smát, chtělo se mu vrhnout. Noc byla mrazivá, ale on si chlad téměř neuvědomoval.
Hořící draghkar ležel roztažený na terasové zahradě. Byl cítit hořícím masem a jeho malý ohýnek přidával své světlo k měsíci. O kousek níž na chodníčku ležela Seana, dlouhé šedé vlasy rozhozené do vějíře, a hleděla vzhůru k obloze doširoka otevřenýma, nehybnýma očima. Nůž ležel vedle ní, ale proti draghkarovi neměla šanci.
Právě když Rand zvedl kůží obalenou paličku visící vedle bronzového čtverce gongu, v ústí kaňonu vypukla divoká vřava, křik lidí, vytí trolloků, řinčení oceli a jekot. Rand tvrdě udeřil na gong a jasný zvuk gongu se rozezněl údolím, pak další, a z tuctů úst se nesl křik: "Vzhůru oštěpy!"
Od formanských vozů se ozvalo zmatené volání. Objevily se obdélníky světla, na dvou skříňových vozech, v měsíčním světle bíle zářících, se otevřely dveře. Někdo tam dole rozzlobeně křičel - žena. Rand nepoznal která.
Ve vzduchu nad ním se ozval tlukot křídel. Rand se zavrčením zvedl ohnivý meč. Jediná síla v něm zahořela a na čepeli zaburácel oheň. Snášející se draghkar vybuchl v dešti hořících kousků, které se snášely dolů.
"Na," řekl Rhuark. Kmenový náčelník měl tvrdý pohled nad černým závojem. Byl plně oblečen, s puklířem a oštěpy v rukou. Za ním stál Mat, bez kabátce, s obnaženou hlavou, s podolkem jen zpola nacpaným do spodků, nejistě mrkal a oběma rukama svíral oštěp s černým ratištěm.
Rand si vzal od Rhuarka jednu šufu, pak ji však nechal klesnout. Přes měsíc přelétl netopýří stín, pak se snesl níž nad protější stranu kaňonu a zmizel ve stínech. "Tihle jdou po mně. Ať vidí moji tvář." Síla v něm proudila. Meč v jeho rukou plál, až se zdálo, že ho ozařuje menší slunce. "Když nebudou vědět, kde jsem, nemůžou mě najít." Se smíchem, protože oni nepochopili jeho vtip, se rozběhl za zvukem bojů.
* * *
Mat uvolnil oštěp z hrudi trolloka s kančím rypákem, přikrčil se a pátral v měsícem prozářené temnotě u ústí kaňonu po dalším. Světlo spal Randa! Žádná z postav, které viděl se ještě pohybovat, nebyla dost velká na trolloka. Pokaždé mě dostane do nějaké takovéhle zatracené šlamastyky! Zranění tiše sténali. Nejasná postava, o níž si myslel, že je to Moirain, klečela vedle jednoho ze sražených Aielů. Ty ohnivé koule, které házela kolem, byly působivé, skoro tolik jako ten Randův meč, z něhož vyletovaly ohnivé tyče. Meč stále ještě svítil, takže Randa obklopoval kruh světla. Měl jsem zůstat v pokrývkách, to jsem měl udělat. Tady je zatracená zima a nemá to se mnou nic společného! Objevovali se stále další a další Aielové, ženy v sukních přišly pomoci s raněnými. Některé z těch žen nesly oštěpy. Obvykle možná nebojovaly, ale jakmile se bitva dostala až do držby, nestály stranou a nedívaly se.
Vedle Mata se zastavila jedna Děva a sundávala si závoj. V tom nejasném světle nerozeznal její tvář. "Se svým oštěpem tančíš dobře, hráči. Zvláštní dny, když trolloci přicházejí až k Chladným skalám." Mrkla na tmavý stín, o němž si myslel, že je to Moirain. "Bez Aes Sedai si mohli vynutit cestu."
"Na to jich nebylo dost," opáčil Mat bez přemýšlení. "Chtěli sem jenom přilákat pozornost." Aby ti draghkaři měli volnou ruku a dostali se až k Randovi?
"Myslím, že máš pravdu," připustila pomalu. "Ty jsi mezi mokřiňany válečný náčelník?"
Mat si přál, aby byl držel pusu zavřenou. "Jednou jsem o tom četl knihu," zabručel a odvrátil se od ní.

Zatracené útržky vzpomínek jiných lidí. Třeba budou formani po tomhle ochotní odjet.
Když se však zastavil u vozů, Keille ani Kadereho nebylo nikde vidět. Vozkové se všichni drželi u sebe a dost spěšně si podávali džbánky s něčím, co bylo cítit jako dobrá kořalka, kterou prodávali, vzrušeně si povídali a byli tak podrážděni, jako by se trolloci skutečně dostali až k nim. Na schůdcích Kadereho vozu stála Isendra a mračila se do prázdna. I když měla svraštělé obočí, byla za tím mlžným závojem velice krásná. Mat byl rád, že aspoň vzpomínky na ženy jsou jen jeho.
"S trolloky je to vyřízeno," řekl jí a opřel se o oštěp tak, aby si ho určitě všimla. Nemá smysl riskovat rozraženou lebku, kdybych z toho aspoň něco neměl. Nedalo mu vůbec žádnou práci mluvit unaveně. "Byl to tvrdej boj, ale teď jsi v bezpečí."
Isendra se na něj dívala s bezvýraznou tváří a oči se jí v měsíčním světle leskly jako tmavé leštěné kameny. Beze slova se obrátila, zašla dovnitř a práskla za sebou dveřmi. Tvrdě.
Mat si dlouze, znechuceně vydechl a odkráčel od povozů. Co bylo potřeba, aby to na tu ženskou udělalo dojem? Toužil však jen po posteli. Zpátky do pokrývek, a Rand ať si to s trolloky a zatracenými draghkary vyřídí sám. Tomu chlapovi se to snad líbilo. Takhle se smát.
Rand teď přicházel kaňonem a jeho meč ve tmě zářil jako lucerna. Objevila se Aviendha, běžela k němu se suknicemi vykasanými nad kolena, a pak se zastavila. Nechala sukně spadnout, uhladila si je a pak teprve s Randem srovnala krok a přetáhla si šátek přes hlavu. Rand si jí zřejmě nevšiml a ona měla tvář jako kámen. Zasloužili si jeden druhého.
"Rande," zavolal jeden ze spěchajících stínů Moiraininým hlasem, jenž byl skoro stejně melodický jako hlas Keille, ale tato hudba byla studená. Rand se obrátil a čekal, a ona zpomalila dřív, než na ni bylo pořádně vidět, takže do kruhu světla vstoupila stejně královsky jako do nějakého paláce. "Záležitosti jsou stále více nebezpečné, Rande. Útok na Stojnu Imre mohl být namířen proti Aielům - sice to není příliš pravděpodobné, ale mohlo tomu tak být - ale draghkaři dnes v noci šli zcela jistě po tobě."
"Já vím." Jen tak. Stejně klidný jak ona, snad chladnější.
Moirain stiskla rty a ruce na suknicích jí ztuhly. Nepotěšilo ji to. "Proroctví je nejvíc nebezpečné, když se ho snažíš přinutit, aby se naplnilo. Copak ses o tom nepoučil v Tearu? Vzor se tká kolem tebe, ale když se ho pokusíš tkát sám, dokonce ani ty ho nedokážeš udržet. Příliš vzor napneš a objeví se tlak. Může se pak uvolnit libovolným směrem. Kdo může říci, jak dlouho potrvá, než se zase usadí a zaměří se na tebe, nebo co se stane předtím?"
"Jasné jako většina tvých vysvětlení," prohodil Rand suše. "Co chceš, Moirain? Je pozdě a já jsem utahaný."
"Chci, aby ses mi svěřil. Myslíš, že už ses naučil všemu, co se naučit lze, a to jsi ze své vesnice pryč teprve něco přes rok?"
"Ne. Všechno jsem se ještě nenaučil." Teď mluvil pobaveně. Mat si občas nebyl jist, jestli je ještě při zdravém rozumu, podle toho, jak se tvářil. "Chceš, abych se ti svěřil, Moirain? Tak dobrá. Tvoje tři přísahy ti neumožňují lhát. Řekni mi jasně, že ať ti řeknu cokoliv, nepokusíš se mě zastavit, ani svést z cesty. Řekni, že se mě nepokusíš využít k cílům Věže. Řekni to jasně a přímo, abych věděl, že je to pravda."
"Neudělám nic, abych tě odvrátila od naplnění tvé sudby. Zasvětila jsem tomu celý život. Ale neslíbím ti, že se budu jenom dívat, jak kladeš hlavu na popravčí špalek."
"To mi nestačí, Moirain. To mi nestačí. Ale i kdybych se odhodlal ti svěřit, neudělal bych to tady. Noc má uši." Kolem se v temnotě pohybovali lidé, ale nikdo nebyl na doslech. "Dokonce i sny mají uši."
Aviendha si popotáhla šátek, aby jí stínil oči. Dokonce i Aielům zřejmě mohla být zima.
Do světla vystoupil Rhuark, jemuž černý závoj volně visel na krku. "Trolloci měli jen odvrátit pozornost od draghkarů, Rande al'Thore. Bylo jich příliš málo, aby tomu bylo jinak. Myslím, že ti draghkaři šli po tobě. Prašivec si nepřeje, abys žil."
"Nebezpečí narůstá," podotkla Moirain tiše.
Kmenový náčelník se na ni podíval, než pokračoval. "Moirain Sedai má pravdu. Protože draghkaři neuspěli, bojím se, že příště můžeme čekat bezduché, ty, co vy nazýváte šedými muži. Chci kolem tebe umístit oštěpy po celou dobu. K tomuto úkolu se z nějakého důvodu dobrovolně přihlásily Děvy."
Aviendze opravdu byla zima. Hrbila se a ruce měla strčené v podpaždí.

"Jestli chtějí," prohlásil Rand. Pod vším tím ledem zněl trošičku znepokojeně. Mat mu to nedával za vinu. On sám by se do rukou Děv znovu nesvěřil ani za všechno hedvábí na lodích Mořského národa.
"Budou dávat lepší pozor než kdo jiný," řekl Rhuark, "když o ten úkol požádaly. Nechci to však nechat jen na nich. Zařídím, aby byli na stráži všichni. Myslím, že to příště budou bezduší, ale to neznamená, že to nemůže být něco jiného. Deset tisíc trolloků místo pár set."
"A co Shaidové?" Mat si přál, aby tolik nezaskřípal zuby, když se na něj všichni podívali. Možná si do té doby ani neuvědomili, že tu je. Stejně, proč by to nemohl říci? "Vím, že je nemáš rád, ale jestli si myslíš, že existuje možnost silnějšího útoku, nebylo by lepší mít je tady a ne venku?"
Rhuark zavrčel. Od něj to bylo jako nadávka od většiny ostatních mužů. "Nepřivedu do Chladných skal skoro tisícovku Shaidů, i kdyby přicházel sám Spalovač trávy. A stejně to nemůžu udělat. Couladin a Shaidové při západu slunce sbalili své stany. Konečně je máme z krku. Vyslal jsem běžce, abych se ujistil, že opustí území Taardadů bez toho, aby s sebou sebrali pár koz nebo ovcí."
Ohnivý meč zmizel z Randových rukou a náhlá nepřítomnost světla byla oslepující. Mat pevně zavřel oči, aby se rychleji přizpůsobil temnotě, ale když je znovu otevřel, měsíční světlo mu pořád příliš nepomáhalo.
"Kudy odešli?" zeptal se Rand.
"Na sever," oznámil mu Rhuark. "Nepochybně se chce Couladin setkat se Sevannou na její cestě k Alcair Dalu, aby ji proti tobě poštval. Mohl by uspět. Jediný důvod, proč položila věneček nevěsty k nohám Suladrikovi a ne jemu, byl ten, že se chtěla vdát za náčelníka kmene. Ale já ti říkal, že od ní můžeš čekat jenom potíže. Sevanna hrozně ráda působí potíže. Nemělo by na tom záležet. Jestli za tebou Shaidové nepůjdou, nebude to žádná velká ztráta."
"Hodlám odejít do Alcair Dalu," prohlásil Rand pevně. "Hned. Omluvím se každému náčelníkovi, který by se cítil dotčen tím, že přišel později, ale nedovolím Couladinovi, aby se tam dostal dřív než já o nic déle, než to bude nezbytné. On se nezastaví u toho, že proti mně poštve Sevannu, Rhuarku. Nemůžu si dovolit dát mu celý měsíc."
Po chvíli Rhuark promluvil: "Asi máš pravdu. Ty přinášíš změnu, Rande al'Thore. Tedy za východu slunce. Vyberu deset Rudých štítů jako svou čestnou stráž a Děvy ti opatří tvoji."
"Hodlám odejít, až se na obloze objeví první světlo, Rhuarku. S každým, kdo dokáže udržet oštěp nebo napnout luk."
"Zvyk -"
"Na mě se žádné zvyky nevztahují, Rhuarku." S Randovým hlasem by se daly lámat kameny či chladit víno. "Já musím vytvořit nové zvyky." Drsně se zasmál. Aviendha se zatvářila šokovaně, dokonce i Rhuark zaraženě zamrkal. Jen na Moirain to nezapůsobilo, v očích měla stále zvažující pohled. "Někdo by to měl oznámit formanům," pokračoval Rand. "Nebudou si chtít nechat ujít jarmark, ale jestli ti vozkové nepřestanou pít, budou příliš opilí, aby zvládli opratě. Co ty, Mate? Jdeš taky?"
Mat rozhodně nehodlal připustit, aby se formani dostali pryč, a s nimi i jeho cesta z Pustiny. "Ó, jdu hned za tebou, Rande." Nejhorší na tom bylo, že mu to připadalo správné. Zatracený ta'veren mě zase táhne za sebou! Jak se od něj dokázal odtrhnout Perrin? Světlo, kéž bych teď byl s ním. "Hádám, že jdu."
Položil si oštěp na rameno a vykročil kaňonem. Pořád byla ještě chvilka, kdy si mohl zdřímnout. Za sebou slyšel Randovo pochechtávání.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Odhalení v Tanchiku

Elain zápolila se dvěma tenkými, červeně nalakovanými hůlkami a snažila se je správně uchopit do prstů. Sursa, připomínala si. Ne hůlky, sursa. Hloupý způsob, jak jíst, ať se to jmenuje jakkoliv.
Na druhé straně stolku v Komnatě padajících kvítků se Egeanin mračila na vlastní sursa, jednu držela v každé ruce, jako by to skutečně byly hůlky. Nyneiva měla ty svoje položené v ruce tak, jak jim to Rendra ukázala, ale zatím se jí až k ústům podařilo zvednout jen plátek masa a pár kousků papriky. Soustředěním mhouřila oči. Na stolku ležela spousta malých bílých misek a v každé byly plátky a maličké kousky masa a zeleniny, některé v omáčce tmavé, jiné ve světlé. Elain napadlo, že by mohlo trvat zbytek dne, než dokončí toto jídlo. Když se jí hostinská s medovými vlasy naklonila přes rameno a upravila jí sursa v ruce, Elain se na ni usmála.
"Vaše země je ve válce s Arad Domanem," řekla Egeanin a hovořila téměř rozzlobeně. "Proč předkládáš jídlo svého nepřítele?"
Rendra pokrčila rameny a pod závojem zívla. Dnes na sobě měla tu nejsvětlejší možnou červenou a do tenkých cůpků měla vpletené korálky stejné barvy, které lehce cinkaly, kdykoliv pohnula hlavou. "To je teď v módě. Před čtyřmi dny s tím začala Zahrada Stříbrných vánků a teď skoro každý host žádá o domanské jídlo. Myslím, že je to nejspíš proto, že když už nemůžeme Domany porazit, můžeme se aspoň vypořádat s jejich jídlem. V Bandar Ebanu třeba jedí jehněčí s medovou omáčkou a polévanými jablky, ano? Za čtyři dny to možná bude něco jiného. Móda se teď mění rychle, a jestli někdo poštve dav proti tomuhle..." Znovu pokrčila rameny.
"Myslíš, že budou další nepokoje?" zeptala se Elain. "Kvůli tomu, jaké jídlo se podává v hostinci?"
"Ulice, ty jsou svéhlavé," prohlásila Rendra a odevzdaně rozhodila rukama. "Kdo může říct, co je zase zapálí? Ta vřava, která tu byla předevčírem, vznikla kvůli řečem, že se Maracru otevřeně přidalo k Draku Znovuzrozenému, nebo možná propadlo Dračím spřísahancům nebo možná rebelům - zřejmě v tom není větší rozdíl - ale obrátí se dav proti lidem z Maracru? Ne. Povykují v ulicích, vytahují lidi z kočárů a pak vypálí velkou síň shromáždění. Dojde třeba zpráva, že vojsko vyhrálo nějakou bitvu - nebo prohrálo - a dav se zvedne proti těm, co podávají domanské jídlo. Nebo možná vypálí sklady v calpenském přístavu. Kdo to může říct?"
"Žádný pořádek," zamumlala Egeanin a pevně si strčila hůlky mezi prsty pravé ruky. Z výrazu na její tváři to klidně mohly být dýky, jimiž hodlá probodnout to, co je v miskách. Nyneivě vypadlo sousto jídla ze sursa kousek od úst. Zavrčela, rukou ho sebrala z klína a ubrouskem si otírala krémové hedvábí sukně.
"Á, pořádek." Rendra se zasmála. "Vzpomínám si dobře na pořádek. Možná zase jednou přijde, ano? Někteří si myslí, že panarcha Amathera zase nechá civilní hlídku konat svou povinnost, ale kdybych já byla na jejím místě, se vzpomínkou na dav řvoucí při mém uvedení do úřadu... Děti Světla, ty pobily velice mnoho buřičů. Možná to znamená, že další bouře nebudou, nebo to možná znamená, že další bouře bude dvakrát horší, nebo desetkrát. Myslím, že já bych taky držela hlídku a děti Světla u sebe. Ale tohle není vhodná řeč, ruší při jídle." Prohlédla si stůl, kývla si pro sebe a korálky v copáncích tiše zacinkaly. Když se obrátila ke dveřím, s úsměvem se zastavila. "Je to móda jíst domanské jídlo se sursa, a člověk samozřejmě dělá, co je v módě. Ale... tady není nikdo kromě vás, ano? Kdybyste si třeba přály lžíce a vidličky, tak jsou pod ubrouskem." Kývla směrem k tácu na konci stolu. "Bavte se."
Nyneiva a Egeanin počkaly, dokud se za hostinskou nezavřou dveře, pak se na sebe zazubily a natáhly se k podnosu s rozhodně nevhodným spěchem. Elain se přesto podařilo dostat svou lžíci a vidličku první. Ani jedna z nich se nemusela nikdy najíst během několika minut mezi prací novicky a učením.
"Je to docela chutné," poznamenala Egeanin po prvním soustu, "když z toho dokážete dostat kousek na

jazyk." Nyneiva se zasmála spolu s Elain.
V těch sedmi dnech od jejich setkání s tmavovlasou ženou s pronikavýma modrýma očima a lehkým šišláním ji obě začaly mít rády. Byla to osvěžující změna po tom, jak Rendra pořád povídala o vlasech, šatech a barvě pleti nebo o pohledech na ulici od lidí, kteří vypadali, že vám klidně podříznou krk kvůli mizernému měďáku. Tohle byla její čtvrtá návštěva od jejich prvního setkání, a Elain se bavila při jedné každé z nich. Egeanin byla přímá, působila nezávisle, což Elain obdivovala. Ta žena možná byla jen malá obchodnice, kupčící se vším, co jí přišlo pod ruku, ale klidně by se vyrovnala i Garethu Bryneovi v tom, jak říci, co si myslí, a před nikým se neklaněla.
Přesto si Elain přála, aby její návštěvy nebyly tak časté. Nebo spíš aby s Nyneivou nebyly tak často ve Dvoře U tří slivoní, aby je tu mohla Egeanin tak snadno najít. - Díky neustálému vření v ulicích od uvedení Amathery do úřadu panarchy bylo cestování městem téměř nemožné, i přes doprovod Domonových tvrdých námořníků. Dokonce i Nyneiva to přiznala, potom, co musely uprchnout před sprškou jako pěst velkých kamenů. Tom stále sliboval, že jim najde kočár a spřežení, ale Elain si nebyla jistá, zda hledá opravdu důkladně. Oba se s Juilinem tvářili až nesnesitelně spokojeně, že s Nyneivou uvízly v hostinci. Oni se vracejí pohmožděni a zkrvaveni a nechtějí, abychom my vystrčily na ulici třeba jen palec, pomyslela si trpce. Proč si muži vždycky myslí, že mají právo vás udržovat ve větším bezpečí než sebe? Proč si myslí, že jejich zranění jsou méně vážná než vaše?
Z chuti masa usoudila, že jestli bude Tom opravdu chtít najít nějaké koně, bude se muset podívat do zdejší kuchyně. Když pomyslela na koně, zvedl se jí žaludek. Vybrala si misku, v níž byla pouze zelenina, kousky tmavé houby, červené papričky a nějaké kadeřavé zelené výhonky ve světlé, svíravé omáčce.
"O čem se budeme bavit dneska?" zeptala se Egeanin Nyneiva. "Už ses vyptala snad na všechno, co vím. Jestli toho chceš o Aes Sedai zjistit ještě víc, budeš muset jít do Věže jako novicka."
Egeanin sebou nevědomky trhla, jako pokaždé, když byla v jedné větě spojována s jedinou silou. Chvíli jenom míchala obsahem v jedné menší misce a mračila se do ní. "Vůbec jste se nesnažily," řekla pomalu, "přede mnou zatajit, že někoho hledáte. Ženy. Jestli to není nějaké tajemství, zeptala bych se." Při zaťukání na dveře se odmlčela.
Bez čekání dovnitř vstoupil Bayle Domon a na jeho kulaté tváři se svářelo ponuré uspokojení s nejistotou. "Našel jsem je," začal, a pak sebou trhl při pohledu na Egeanm. "Ty!"
Egeanin překvapivě srazila židli dozadu, vyskočila do vzduchu a pěstí zamířila Domonovi na tlustý břich. Pohybovala se tak rychle, až se to skoro nedalo sledovat. Domon ji však kupodivu chytil za zápěstí a zkroutil jí ruku - na jednu zmatenou chvíli se zdálo, že se snaží jeden druhému zaháknout nohou kotník. Egeanin se pašeráka pokusila udeřit do krku - pak se Egeanin nějak ocitla na břiše, Domon jí stál na rameni a její paži držel zvednutou a silou opřenou o koleno. Přesto, že se jí ještě podařilo vytáhnout nůž od pasu.
Elain kolem obou spletla vlákna vzduchu dřív, než si uvědomila, že objala saidar, takže ztuhli na místě.
"Co to má znamenat?" zeptala se svým nejlepším ledovým tónem.
"Jak se opovažuješ, mistře Domone?" Nyneivin hlas byl stejně studený. "Pusť ji!" Hřejivějším, poněkud ustaranějším hlasem dodala: "Egeanin, pročs ho chtěla praštit? Řekla jsem, pusť ji, Domone!"
"On nemůže, Nyneivo." Elain si přála, aby druhá žena dokázala aspoň vidět vlákna jasně, i když se zrovna nezlobila. Ona se ho snažila praštit první. "Egeanin, proč?"
Tmavovlasá žena tam ležela se zavřenýma očima a stisknutými rty. Klouby na ruce měla bílé, jak pevně svírala jílec.
Domon se zlobně díval z Elain na Nyneivu a tu svou podivnou illianskou bradku měl málem zježenou.
Elain mu nechala volnou jen hlavu. "Ta ženská je Seanchanka!" zavrčel.
Elain si vyměnila dost poplašený pohled s Nyneivou. Egeanin? Seanchanka? To bylo nemožné. To nemohla být pravda.
"Jseš si jistej?" zeptala se Nyneiva pomalu, tiše. Mluvila stejně ohromeně, jako se Elain cítila.
"Na její obličej nikdy nezapomenu," odpověděl pevně Domon. "Kapitán lodi. To byla ona, kdo mě vzal do Falme, mě a moji loď, jako zajatce Seanchanu."
Egeanin se to nijak nesnažila popřít, jen tam ležela a tiskla nůž. Seanchanka. Jenže já ji mám ráda!
Opatrně odvinula spletené prameny, až měla Egeanin ruku s nožem volnou až po zápěstí. "Pusť to,

Egeanin," řekla a klekla si k ní. "Prosím." Po chvíli Egeanin otevřela ruku. Elain nůž sebrala a zacouvala. Pak prameny vzduchu povolila úplně. "Zvedni ji, mistře Domone."
"Ona je Seanchanka, paní," namítal, "a tvrdá jako železný háky."
"Pusť ji."
S tichými protesty Domon pustil Egeaninino zápěstí a rychle od ní odstoupil, jako by čekal, že se po něm vrhne znovu. Tmavovlasá žena - seanchanská žena - však jenom vstala. Pohnula ramenem, které jí pochroumal, a zamyšleně si ho prohlédla. Mrkla ke dveřím a pak zvedla hlavu a čekala, navenek ztělesnění klidu. Bylo těžké neobdivovat ji.
"Seanchanka," zavrčela Nyneiva. Sevřela v pěsti několik copánků, pak se na ruku zvláštně podívala a vlasy pustila. Obočí však měla pořád svraštělé a v očích tvrdý pohled. "Seanchanka! Vlichotila ses do našeho přátelství. Myslela jsem, že jste se všichni vrátili, odkud jste přišli. Proč jsi tady, Egeanin? Bylo naše setkání jenom náhoda? Proč jsi sem za náma chodila? Chtělas nás vlákat někam, kde by nám ty vaše hnusný sul'dam mohly dát kolem krku obojek?" Egeanin se maličko rozšířily modré oči. "No ano," vyjela tvrdě Nyneiva. "My víme o vás Seanchanech a o vašich sul'dam a damane. Víme víc než ty. Vy uvazujete ženy, co můžou usměrňovat, na řetěz, ale ty, co používáte k jejich ovládání, můžou usměrňovat taky, Egeanin. Na každou ženu, co může usměrňovat, kterou jste uvázali jako zvíře, projdete každej den kolem deseti dvanácti, aniž byste si to uvědomovali."
"Já vím," řekla Egeanin prostě a Nyneivě spadla brada.
Elain měla dojem, že jí vypadnou oči z důlků. "Ty to víš?" Nadechla se a pokračovala hlasem, který se jen maličko lišil od užaslého kvílení. "Egeanin, myslím, že lžeš. Já tedy moc Seanchanu nepotkala, nikdy na dýl než na pár minut, ale znám někoho, kdo se s nimi setkal. Seanchané k ženám, které usměrňují, ani nechovají nenávist. Oni je považují za zvířata. Kdybys to věděla, nebo tomu dokonce věřila, nevzala bys to tak lehce."
"Ženy, které můžou nosit náramek, jsou ženy, které se můžou naučit usměrňovat," pravila Egeanin. "Nevěděla jsem, že se to dá naučit - učili mě, že žena usměrňovat buď může, nebo nemůže - ale když jste mi řekly, že dívky je třeba vést, když se s tím nenarodí, domyslela jsem si to. Můžu se posadit?" Tak chladná.
Elain kývla a Domon postavil Egeanininu židli na místo, a jak usedla, postavil se za ni. Tmavovlasá žena se po něm ohlédla přes rameno a řekla: "Nebyl jsi tak... dobrý... protivník, když jsme se setkali naposled."
"Tenkrát jsi na mý palubě měla dvacet vojáků a damane, co mi chtěla rozštípat loď na třísky jedinou silou. Jenom proto, že dokážu ze člunu nahodit žraloka, se s ním ještě nebudu prát ve vodě." Překvapivě se na ni zazubil a zamnul si bok, kam ho musela udeřit, když se Elain nedívala. "Ty jsi taky lepší protivník, než bych si myslel, že budeš bez svýho brnění a meče."
Egeanin se musel její svět obrátit vzhůru nohama díky tomu, čeho se sama dobrala, ale ona to brala zcela věcně. Elain si neuměla představit, co by mohlo takhle rozvrátit její svět, ale doufala, že jestli to někdy zjistí, dokáže tomu čelit s Egeanininou klidnou odtažitostí. Musím přestat mít ji ráda. Je to Seanchanka. Kdyby mohli, uvázali by si mě na obojek jako pejska. Světlo, jak mám přestat mít někoho ráda?
Nyneiva však žádné takové těžkosti zřejmě neměla. Opřela se pěstmi o stůl a naklonila se k Egeanin tak prudce, až jí copy přepadly mezi misky s jídlem. - "Proč jsi tady v Tanchiku? Myslela jsem, že jste po Falme všichni utekli. A proč ses snažila vlichotit do naší přízně jako nějakej vejcožravej had? Jestli si myslíš, že nás dokážeš uvázat, tak si to promysli znova!"
"To jsem nezamýšlela," prohlásila Egeanin škrobeně. "Od vás jsem se chtěla jedině dozvědět něco víc o Aes Sedai. Já..." Poprvé zaváhala, nebyla si jistá. Stiskla rty, podívala se z Nyneivy na Elain a zavrtěla hlavou. "Nejste takové, jako mě učili. Světlo na mne sviť, já... vás mám ráda."
"Ty nás máš ráda." Od Nyneivy to znělo, jako by to byl zločin. "To ale neodpovídá na žádnou moji otázku."
Egeanin zaváhala znovu, pak zvedla hlavu, jako by je vyzývala, ať udělají to nejhorší. "Po Falme tu zůstaly některé sul'dam. Některé po té porážce utekly. Několik nás poslali sem, abychom je přivedli zpátky. Našla jsem jenom jednu, ale zjistila jsem, že ji a'dam udrží." Při pohledu na to, jak Nyneiva zaťala pěsti, rychle dodala: "Včera večer jsem ji nechala jít. Jestli to někdy někdo zjistí, draze za to

zaplatím, ale po hovoru s vámi jsem nemohla..." Zamračila se a potřásla hlavou. "Proto jsem zůstala s vámi, když se Elain prozradila. Věděla jsem, že Bethamin byla sul'dam. Když jsem objevila, že ji a'dam udrží, že dokáže... Musela jsem se to dozvědět, pochopit ženy, které dokážou usměrňovat." Zhluboka se nadechla. "Co se mnou chcete udělat?" Ruce, jež měla sepjaté na stole, se ani nezachvěly.
Nyneiva rozzlobeně otevřela ústa, pak je pomalu zavřela. Elain věděla, co ji tíží. Nyneiva teď možná Egeanin nenáviděla, ale co s ní udělají? Nebylo jasné, jestli v Tanchiku spáchala nějaký zločin, a v každém případě civilní hlídku zřejmě nezajímalo nic než jak zachránit svou společnou kůži. Byla Seanchanka, používala sul'dam a damane, ale na druhou stranu tvrdila, že Bethamin propustila. Za jaký zločin by ji měly potrestat? Za to, že kladla otázky, na které ony svobodně odpovídaly? Za to, že ji začaly mít rády?
"Nejradši bych ti stáhla kůži z těla, až bys zářila jako západ slunka," zavrčela Nyneiva. Náhle otočila hlavu k Domonovi. "Tys je našel? Říkals, žes je našel. Kde?" Domon přešlápl a významně se podíval na Egeanin, přičemž tázavě zvedl obočí.
"Nemyslím, že je temná družka," pronesla Elain, když Nyneiva zaváhala.
"To tedy nejsem!" Egeaninin pohled byl ohnivý a uražený.
Nyneiva zkřížila ruce na prsou, asi aby se přestala tahat za copy, a rozdurděně se na ženu zadívala. Pak přenesla obviňující pohled na Domona, jako kdyby celý ten zmatek byl jeho vina. "Nemůžeme ji nikde zavřít," prohlásila nakonec, "a Rendra by určitě chtěla slyšet důvody. Tak mluv, mistře Domone."
Kapitán se naposledy pochybovačně zadíval na Egeanin. "V panaršině paláci, jeden z mých mužů viděl dvě z toho vašeho seznamu. Tu s kočkama a tu ze Saldeie."
"Jsi si jistý?" ujišťovala se Nyneiva. "V panaršině paláci? Radši bych, kdybys je viděl ty sám. Kočky má rádo víc žen než jenom Marillin Gemalphin. A Asne Zeramene není jediná žena ze Saldeie, dokonce ani v Tanchiku."
"Modrooká ženská s úzkým obličejem a širokým nosem, co krmí tucet koček ve městě, kde lidi kočky jedí? Ve společnosti další s tím saldejským nosanem a zešikmenýma očima? To nejni zrovna obvyklej páreček, paní Nyneivo."
"To není," souhlasila Nyneiva. "Ale v panaršině paláci? Mistře Domone, jestli jsi nezapomněl, tak ten palác stráží pět set bělokabátníků pod velením inkvizitora ruky Světla! Přinejmenším Jaichim Carridin a jeho důstojníci musejí poznat Aes Sedai od pohledu. Proč by zůstávali, kdyby viděli, že panarcha poskytuje přístřeší Aes Sedai?" Otevřel ústa, ale Nyneivina připomínka byla k věci, na to se nedalo co říci.
"Mistře Domone," řekla Elain, "co dělal jeden z tvých mužů v panaršině paláci?"
Domon se v rozpacích zatahal za vousy a tlustým prstem si přejel horní oholený ret. "Víš, panarcha Amathera je vyhlášená tím, že má ráda ledový papričky, ty bílý, co jsou hodně ostrý, a ať už je ona sama přístupná dárkům nebo ne, celníci budou vědět, kdo jí je dal, a pak budou sami o to přístupnější."
"Dárkům?" podivila se Elain svým nejlepším káravým tónem. "V přístavu jsi byl mnohem poctivější, tam jsi to nazýval úplatek." Egeanin se kupodivu otočila na židli, aby se na něj také káravě podívala.
"Ať se picnu," zamumlal, "nechtěly jste po mně, abych se vzdal svýho obchodu. A to bych stejně neudělal, ani kdybyste přivedly mou stařičkou matku, aby mě o to požádala. Chlap má právo dělat svý obchody." Egeanin si odfrkla a narovnala se.
"Jeho úplatky teď nejsou náš problém, Elain." Nyneiva mluvila poněkud vyčerpaně. "Mně je jedno, jestli třeba uplatil celý město a pašuje -" Zabušení na dveře ji ale umlčelo. S varovným pohledem na ostatní, štěkla: "Tiše seď," na Egeanin a zvedla hlas: "Dále."
Do pokoje strčil hlavu Juilin s tou hloupou kuželovitou čapkou, a jako obvykle se zamračil na Domona. Šrám na snědé tváři, krev na něm již zaschla, také nebyl neobvyklý. Ulice teď byly drsnější ve dne, než byly zpočátku v noci. "Můžu s vámi mluvit o samotě, paní Nyneivo?" řekl, když zahlédl u stolu sedět Egeanin.
"Jen pojď dál," vyzvala ho ostře Nyneiva. "Po tom, co už slyšela, je jedno, jestli uslyší víc. Takys je našel v panaršině paláci?"
Juilin právě zavíral dveře a se stisknutými rty vrhl nečitelný pohled na Domona. Pašerák se usmál, přičemž ukázal příliš mnoho zubů. Chvíli to vypadalo, že dojde na rány.

"Takže je ten Illiánec přede mnou," zavrčel Juilin lítostivě. Nevšímaje si Domona, oslovil Nyneivu. "Říkal jsem ti, že mě k nim zavede ta žena s bílým pramenem. To je velice výrazná věc. A viděl jsem tam taky tu domanskou ženu. Z dálky - nejsem tak hloupý, abych se brodil mezi hejnem piraní - ale nemyslím, že v celém Tarabonu bude kromě Jeaine Caide ještě jiná Domani."
"Chceš říct, že jsou v panaršině paláci?" vyhrkla Nyneiva.
Juilinův výraz se nezměnil, ale tmavé oči se mu mírně rozšířily, když mrkl na Domona. "Takže on nemá důkaz," zabručel si spokojeně.
"Měl jsem důkaz." Domon se pohledu na Tairena poněkud vyhýbal. "Jestli jste ho nepřijaly, než přišel tenhle rybář, paní Nyneivo, tak to není moje chyba."
Juilin se narovnal, ale Elain se do toho vložila dřív, než stačil chytač zlodějů promluvit. "Oba jste je našli a oba jste přinesli důkaz. A nejspíš by jeden bez druhého nestačil. Teď víme, kde jsou, díky vám oběma."
Pokud něco, tak se oba muži tvářili ještě znechuceněji než předtím. Muži občas dokázali být pěkně hloupí.
"Panaršin palác." Nyneiva si škubla za plnou hrst vlasů, pak pohodila hlavou, až jí dlouhé copy přelétly přes rameno. "To, po čem jdou, musí být tam. Ale jestli to mají, proč jsou pořád ještě v Tanchiku? Palác je obrovský. Třeba to ještě nenašly. Ne že by to moc pomohlo, když jsme tady venku a ony jsou tam uvnitř."
Tom, jako obvykle, vstoupil bez klepání a všechny přelétl jediným pohledem. "Paní Egeanin," pozdravil s elegantní úklonou, které jeho kulhání nijak neubralo na půvabu. "Nyneivo, potřebuju si s tebou promluvit o samotě. Mám důležitý zprávy."
Čerstvá modřina na jeho tváři Elain rozzlobila víc než nová díra v jeho dobrém hnědém plášti. Ten muž byl příliš starý, aby se rval v ulicích Tanchika. Vlastně v kterékoliv drsné uličce. Nastal čas, aby mu zařídila důchod někde v bezpečí a pohodlný život. Už žádné kejklířské toulání od vesnice k vesnici. Dohlédne na to.
Nyneiva se na Toma ostře podívala. "Na tohle teď nemám čas. Černé sestry jsou v panaršině paláci, a co já vím, tak jim ho Amathera pomáhá prohledat od sklepa po půdu."
"Zjistil jsem to ani ne před hodinou," řekl dost nevěřícně. "Jak jste...?" Podíval se na Domona a Juilina, kteří se na sebe pořád mračili, jak kluci, kteří oba chtějí celý koláč.
Bylo zcela jasné, že si obou Nyneiviných zdrojů informací neváží. Elain bylo do smíchu. Tolik se pyšnil tím, že zná všechny spodní proudy, všechna utajená jednání. "Věž má své cesty, Tome," řekla mu, chladná a tajuplná. "Nejlepší je nepátrat příliš podrobně po metodách Aes Sedai." Tom se zamračil a nejistě svraštil huňaté bílé obočí. Velice uspokojivé. Uvědomila si, že se Juilin s Domonem mračí také na ni, a náhle měla co dělat, aby se nezačervenala. Jestli něco řeknou, bude vypadat jako hlupák ona. A oni nakonec promluví. Muži vždycky mluvili. Nejlepší bude to rychle zamluvit a doufat. "Tome, slyšel jsi něco, co by naznačovalo, že Amathera je temná družka?"
"Nic." Podrážděně se zatahal za dlouhý knír. "Očividně Andrika neviděla od chvíle, co si nasadila Stromovou korunu. Nejspíš ty potíže v ulicích znemožňují cestu mezi královským palácem a panaršiným. Možná si zatím uvědomila, že teď má stejnou moc jako on, a už není tak poddajná. Ale z toho se nedá poznat, kde leží její věrnost." S pohledem upřeným na tmavovlasou ženu na židli dodal: "Jsem vděčný za pomoc, kterou vám paní Egeanin poskytla s těmi lupiči, ale doposud jsem si myslel, že je to jen náhodná známá. Smím se zeptat, kdo to je, že jste ji do toho taky zatáhli? Nějak si vzpomínám, jaks vyhrožovala, že svážeš do uzlu každej neopatrnej jazyk, Nyneivo."
"Je to Seanchanka," oznámila mu Nyneiva. "Zavři pusu, než spolkneš mouchu, Tome, a posaď se. Můžeme se najíst, zatímco budeme vymýšlet, co podniknout dál."
"Před ní?" namítl Tom. "Seanchanka?" Slyšel pár příběhů o Falme od Elain - jen některé - a určitě slyšel, co se povídá tady. Prohlížel si Egeanin, jako by uvažoval, kde schovává rohy. Juilin se zjevně dusil, pokud se dalo soudit podle toho, jak poulil oči. Také musel slyšet tanchické řeči.
"Navrhuješ, abych požádala Rendru, aby ji zamkla ve sklepě?" zeptala se klidně Nyneiva. "To by vyvolalo samozřejmě poznámky, že ano? Jsem si úplně jistá, že tři velký chlupatý chlapy dokážou mě a Elain ochránit, jestli z váčku vytáhne seanchanský vojsko. Sedni si sem, Tome, nebo jinak budeš jíst ve stoje, ale přestaň vyvalovat oči. Všichni se posaďte. Chci se najíst dřív, než to vychladne."

Poslechli ji, Tom se však tvářil stejně nespokojeně jako Juilin a Domon. Nyneiviny zastrašující způsoby občas zřejmě fungovaly. Třeba by Rand při občasném zastrašování poslechl.
Zahnala Randa z mysli a usoudila, že nastal čas dodat něco smysluplného. "Nechápu, jak mohou být černé sestry v panaršině paláci, aniž by to Amathera věděla," řekla a přitáhla si židli. "Jak to vidím, tak tu jsou tři možnosti. Za prvé, Amathera je temná družka. Za druhé, myslí si, že to jsou Aes Sedai. Za třetí, je jejich vězeň." Z nějakého důvodu, když Tom kývl na souhlas, zahřálo ji to u srdce. Hloupé. I když znal hru rodů, byl to jenom hloupý bard, který to všechno zahodil a stal se kejklířem. "V každém případě, pomůže jim hledat to, po čem pátrají, ale zdá se mi, že jestli je považuje za Aes Sedai, mohly bychom získat její pomoc, když jí řekneme pravdu. A jestli je jejich vězeň, mohly bychom jenom získat, jestli ji osvobodíme. Dokonce ani Liandrin a její společnice se v paláci neudrží, jestli jim panarcha nařídí, aby odešly, a tím bychom my dostaly volnou ruku k pátrání."
"Problém je v tom, zjistit, jestli je jejich spojenec, je podvedená nebo zajatkyně," podotkl Tom a zamával párem sursa. Uměl ty věci používat dokonale!
Juilin potřásl hlavou. "Skutečný problém je dostat se k ní, ať už je to jakkoliv. Jaichim Carridin má kolem paláce pět set bělokabátníků jako racky kolem nedobytného přístavu. A panaršina legie je skoro dvakrát silnější a civilní hlídka má taky skoro tolik mužů. Jen pár kruhových pevností kolem má byť jen zpolovice tolik mužů."
"My s nimi nebudeme bojovat," prohlásila Nyneiva suše. "Přestaň myslet chlupama na prsou. Teď musíme používat mozek, ne svaly. Jak to vidím já..."
Rozhovor pokračoval během jídla a pokračoval i poté, co byla vyprázdněna poslední miska. Egeanin dokonce nabídla několik dobrých návrhů, když chvíli jen mlčky seděla, nejedla a zřejmě ani neposlouchala. Měla bystrou mysl a Tom ochotně přijal ty její návrhy, s nimiž souhlasil, i když tvrdohlavě odmítal všechny, s nimiž nesouhlasil, a stejně se choval ke všem ostatním. Dokonce i Domon, kupodivu, podpořil Egeanin, když ji chtěla Nyneiva umlčet.
"Dává to smysl, paní Nyneivo. Jen hlupák odmítá rozumný návrhy, ať přijdou od kohokoliv."
Naneštěstí to, že věděly, kde černé sestry jsou, jim nebylo k ničemu, pokud nevěděly také to, jestli za nimi Amathera stojí nebo nikoliv. A to, po čem vlastně jdou. Nakonec, po téměř dvouhodinovém rozhovoru, stejně nedospěly k žádnému závěru, jenom bylo proneseno pár návrhů k tomu, jak zjistit, kde stojí Amathera. Všechny nápady však měli uskutečnit muži se svou sítí kontaktů po celém Tanchiku.
Žádný z těch hlupáků je nechtěl nechat samotné se Seanchankou - dokud se Nyneiva nerozzlobila natolik, že všechny muže ovinula prameny vzduchu, zatímco se motali přede dveřmi. "Nemyslíte," pronesla ledově obklopena září saidaru, "že by jedna z nás mohla udělat to stejné s ní, kdyby jenom řekla bú?" Nepustila je, dokud všichni nekývli na souhlas, tedy ten kousek, co se mohli pohnout.
"Udržuješ posádku pevnou rukou," řekla Egeanin, jakmile se za nimi zavřely dveře.
"Buď zticha, Seanchanko!" Nyneiva zkřížila své ruce na prsou. Zřejmě se rozhodla přestat se tahat za copy, když se rozzlobila. "Sedni si a - mlč!"
Bylo to k zbláznění, civět na slivoně a padající kvítky namalované na stěnách bez oken nebo přecházet po místnosti či se dívat, jak přechází Nyneiva, zatímco Tom, Juilin a Domon opravdu něco dělali. Přesto to bylo ještě horší, když se každý z mužů občas vrátil, aby ohlásil, že se další stopa ukázala být k ničemu, že se další vlákno přetrhlo, poslechli si, co zjistili ostatní, a zase odspěchali.
První se vrátil Tom - s další purpurovou modřinou na druhé tváři - a Elain řekla: "Nebylo by lepší, kdybys zůstal tady, Tome, kde můžeš slyšet, co budou Juilin a mistr Domon hlásit? Mohl bys to zvážit mnohem lépe než já a Nyneiva."
Tom zavrtěl tou svou hloupou prošedivělou hlavou, kdežto Nyneiva si odfrkla tak hlasitě, že ji muselo být slyšet až na chodbu. "Mám stopu do jednoho domu na Veraně, kam se údajně měla plížit Amathera několik nocí předtím, než ji pozvedli na panarchu." A zmizel dřív, než stačila říci slovíčko.
Když se vrátil příště - kulhal ještě mnohem víc než obvykle a hlásil, že ten dům je domov Amatheřiny staré chůvy - Elain pronesla svým nejpevnějším hlasem: "Tome, chci, aby ses posadil. Zůstaneš tady. Nechci, aby sis ublížil."
"Ublížil?" podivil se kejklíř. "Dítě, v životě jsem se necítil líp. Řekněte Juilinovi a Baylemu, že někde v tomhle městě je ženská, co se jmenuje Cerindra, která tvrdí, že zná všechny možný tajemství týkající se

Amathery." A odkulhal, až za ním plášť vlál. Taky v něm měl díru. Umíněný, tvrdohlavý a hloupý stařík.
Jednou silnými zdmi pronikla vřava, surový křik a jekot z ulice. Právě když se Elain rozhodla jít dolů a podívat se sama, co se děje, vrazila do komnaty Rendra. "Menší potíže na ulici. Neobtěžujte se. Muži Bayleho Domona nás od toho uchrání, ano. Nechci, abyste si dělaly starosti."
"Nepokoje tady?" vyhrkla prudce Nyneiva. Bezprostřední okolí hostince bylo jednou z mála klidných oblastí ve městě.
"Nedělejte si starosti," uklidňovala ji Rendra. "Třeba chtějí jídlo. Řeknu jim, kde je vyvařovna Bayleho Domona, a oni odejdou."
Hluk po chvíli utichl a Rendra nahoru poslala víno. Teprve když sloužící odešel, s mrzutým výrazem na tváři, Elain si uvědomila, že je to onen mladý muž s nádhernýma hnědýma očima. Muž, jenž reagoval na její nejstudenější pohledy, jako by to byl úsměv. Copak si ten trouba myslel, že teď má čas si ho všímat?
Čekání a přecházení, přecházení a čekání. Z Cerindry se vyklubala společnice propuštěná pro krádež. Nebyla ani trochu vděčná, že neskončila ve vězení, a byla ochotná proti Amatheře vznést jakékoliv obvinění, které jí někdo naznačil. Chlapík, jenž tvrdil, že má důkaz, že Amathera je Aes Sedai a černá adžah, také tvrdil, že stejné papíry dokazují, že král Andrik je Drak Znovuzrozený. Skupina žen, s nimiž se Amathera scházívala v ulicích, byly ženy, které Andrik nesnášel, a šokující odhalení, že financovala několik pašeráckých lodí, nevedlo nikam. Téměř všichni šlechtici, vyjma samotného krále, měli prsty v pašířství. Každá stopa končila takhle. To nejhorší, co Tom objevil, bylo to, že Amathera přesvědčila dva mladé hezké urozené pány, že jsou oba její životní láskou a Andrik jen prostředkem k dosažení cíle. Na druhou stranu udělila audienci v panaršině paláci různým urozeným pánům, jak samotná, tak ve společnosti žen, v nichž bylo možné poznat Liandrin a další ze seznamu, a údajně se jich ptala na rady a přijímala jejich rozhodnutí. Spojenec, nebo zajatec?
Když se vrátil Juilin, dobré tři hodiny po západu slunce, otáčeje v prstech tenkou holí z kloubnatého dřeva a mumlaje si o nějakém světlovlasém chlapíkovi, který se ho snažil obrat, Tom a Domon již seděli u stolu s Egeanin.
"Tohle bude druhý Falme," zavrčel Domon do vzduchu. Před sebou měl položen slušně velký kyj, který někde sebral, a u pasu teď nosil docela krátký mečík. "Aes Sedai. Černý adžah. Zahrávají si s panarchou. Jestli zítra nic nezjistíme, tak hodlám zmizet pryč z Tanchika. Nejpozději pozejtří, i kdyby mě moje vlastní sestra žádala, ať zůstanu!"
"Zítra," pronesl Tom unaveně s lokty na stole a bradou podepřenou pěstmi. "Jsem moc utahanej, aby mi to ještě myslelo rovně. Zjistil jsem, že poslouchám pradláka z panaršina paláce, co tvrdí, že slyšel Amatheru zpívat neslušný písničky, takový, co slyšíte v těch nejdrsnějších tavernách. Já ho vážně poslouchal."
"To já," ozval se Juilin obraceje si židli, aby se mohl posadit, "chci jít hledat dnes v noci. Našel jsem střešníka, který tvrdí, že žena, jeho družka, byla další Amatheřina společnice. Podle něho Amathera bez varování propustila všechny dámy ten samý večer, co byla prohlášena za panarchu. Zavede mě za ní, až dokončí nějaký obchod s kupcem."
Nyneiva došla ke konci stolu s rukama v bok. "Ty dneska večer nikam nepůjdeš, Juiline. Vy tři se budete střídat na stráži u našich dveří." Muži samozřejmě důrazně protestovali, všichni tři.
"Musím se věnovat vlastnímu obchodu, a když se musím přes den vyptávat kvůli vám..."
"Paní Nyneivo, tahle ženská je první osoba, kterou jsem našel, co skutečně viděla Amatheru od jejího povýšení..."
"Nyneivo, zítra budu těžko schopnej objevit nějakou stopu, natož ji sledovat, když si budu celou noc hrát na..."
Nyneiva je nechala, dokud jim nedošly všechny námitky. Když začali umlkat a očividně si byli jisti, že ji přesvědčili, řekla: "Protože tu Seanchanku nemáme kam dát, bude muset spát s náma. Elain, požádáš, prosím, Rendru, aby jí nechala připravit slamník? Podlaha bude jistě stačit." Egeanin se na ni podívala, ale neříkala nic.
Muži byli pěkně zahnáni do kouta. Buď by museli rovnou odmítnout a otevřeně tak porušit svůj slib, že udělají, co jim Nyneiva řekne, nebo by se museli hádat dál, což by vypadalo, že kňučí. Tak se zlobně mračili a prskali - a poslechli.

Rendru očividně překvapilo, že požádali jen o slamník, ale přijala povídačku, že se Egeanin bojí vyjít v noci na ulici. Když se Tom usadil na chodbě vedle jejich dveří, vypadala rozhořčeně. "Ti chlapíci, ti se dovnitř nedostanou, ať se snaží sebevíc. Říkala jsem vám, že je vyvařovna odvede, ano? Hosti ve Dvoře Tří slivoní nepotřebují osobní strážce u dveří do pokoje."
"Tím jsem si jistá," řekla jí Elain a jemně se ji snažila vytlačit ze dveří. "To jen že si Tom s ostatními dělají starosti. Víš, jací jsou muži." Tom po ní střelil varovným pohledem zpod hustého bílého obočí, ale Rendra si odfrkla a souhlasila, že je opravdu zná, a nechala Elain zavřít dveře.
Nyneiva se okamžitě obrátila k Egeanin, která si právě rozkládala slamník na druhé straně lůžka. "Sundej si také své šaty, Seanchanko. Chci mít úplnou jistotu, že sis nikam neschovala kuchyňskej nůž."
Egeanin zcela klidně vstala a svlékla se až do lněné košile. Nyneiva její šaty pečlivě prohledala, a pak trvala na tom, že prohlédne i Egeanin, což dělala nepříliš jemně. To, že nic nenašla, ji zřejmě příliš neuklidnilo.
"Ruce za záda, Seanchanko. Elain, svaž ji."
"Nyneivo, já myslím, že ne -"
"Svaž ji jedinou silou, Elain," vyjela Nyneiva drsně, "nebo nařežu pruhy z jejích šatů a svážu jí ruce a nohy. Pamatuješ, jak vyřídila ty chlapíky na ulici. Nejspíš to byli ti, co si sama najala. Asi by nás klidně dokázala zabít ve spánku holejma rukama."
"Vážně, Nyneivo, s Tomem venku -"
"Je to Seanchanka! Seanchanka, Elain!" Mluvila, jako by tmavovlasou ženu nenáviděla z nějakého osobního důvodu, což nedávalo smysl. Egwain byla v jejich rukou, ne však Nyneiva. Podle toho, jak tiskla čelisti, bylo jasné, že hodlá prosadit svou, buď silou, nebo provazy, pokud by je našla.
Egeanin již dala ruce za záda, poslušná, když už ne poddajná. Elain kolem jejích rukou spletla prameny vzduchu a zavázala je. Alespoň to bude pohodlnější, než pouta nařezaná z jejích šatů. Egeanin lehce napjala paže, aby vyzkoušela pouta, která neviděla, a zachvěla se. Stejně snadno by mohla zlomit ocelové okovy. Pokrčila tedy rameny, neohrabaně se položila na slamník a otočila se k nim zády.
Nyneiva se také začala svlékat. "Vezmu si ten prsten, Elain."
"Jsi si jistá, Nyneivo?" Významně se podívala na Egeanin. Ta žena jim zjevně nevěnovala pozornost.
"Dneska v noci neuteče, aby nás zradila." - Nyneiva, sedíc na okraji postele, se odmlčela, aby si mohla přetáhnout šaty přes hlavu, a pak se v tenké tarabonské hedvábné košili sklonila, aby si srolovala punčochy. "Dneska je domluvená noc, Egwain bude jednu z nás čekat, a teď je řada na mně. Bude mít starosti, jestli se žádná z nás neobjeví."
Elain vylovila koženou šňůrku, kterou měla kolem krku a zastrčenou za výstřihem šatů. Kamenný prsten, pokrytý tečkami a proužky modré, hnědé a červené barvy, ležel stulený vedle zlatého hada požírajícího vlastní ocas. Elain rozvázala šňůrku na tak dlouho, než podala ter'angrial Nyneivě, znovu ji zavázala a vrátila na místo. Nyneiva přidala kamenný ter'angrial k vlastnímu prstenu s Velkým hadem a Lanovu velkému zlatému prstenu, a zavěsila si je mezi ňadra.
"Dej mi hodinu, abych určitě usnula," řekla a natáhla se na modrou pokrývku. "Nemělo by to trvat dýl. A dávej pozor na ni."
"Co může udělat spoutaná, Nyneivo?" Elain zaváhala, než dodala: "Nemyslím, že by se nám pokusila ublížit, i kdyby byla volná."
"Neopovažuj se!" Nyneiva zvedla hlavu, aby se zamračila na Egeaninina záda, a pak si zase lehla na polštář. "Hodinu, Elain." Zavřela oči a zahnízdila se, aby se jí leželo pohodlněji. "To by mělo víc než stačit," zabručela.
Elain zakryla rukou zívnutí a přinesla si k nohám postele nízkou stoličku, aby mohla sledovat Nyneivu i Egeanin, i když jí to nepřipadalo nutné. Ta žena ležela schoulená na slamníku, kolena pod bradou, a ruce měla bezpečně svázané. Vzhledem k tomu, že nevytáhly paty z hostince, ji dnešek kupodivu dost unavil.
Nyneiva už tiše mumlala ze spánku. S vytrčenými lokty.
Egeanin zvedla hlavu a ohlédla se přes rameno. "Myslím, že mě nenávidí."
"Jen spi." Elain potlačila další zívnutí.
"Ty však ne."
"Nebuď si sebou tak jistá," zarazila ji Elain pevně. "Bereš věci moc klidně. Jak můžeš být tak klidná?"

"Klidná?" Žena mimovolně pohnula rukama ve vzdušných poutech. "Jsem tak vyděšená, až je mi do pláče." Nemluvila tak. Přesto to znělo jako prostá pravda.
"My ti neublížíme, Egeanin." Ať už chtěla Nyneiva udělat cokoliv, na tohle Elain dohlédne. "Jen spi."
Egeanin se po chvíli zase položila.
Hodina. Bylo správné nedělat Egwain zbytečně starosti, ale přála si, aby tu hodinu mohly strávit se svými problémy, místo aby se bezcilně toulaly Tel'aran'rhiodem. Jestli nedokážou zjistit, zda je Amathera zajatec či vězeň... Tohle teď stranou, tady to nerozřeším. Jak to jednou zjistí, jak se dokážou dostat do paláce se všemi těmi vojáky a civilní hlídkou kolem, nemluvě o Liandrin a ostatních?
Nyneiva začala tiše pochrupovat, zlozvyk, který popírala ještě důrazněji než to, že kolem sebe mává lokty. Egeanin dlouze, pomalu dýchala z hlubokého spánku. Zívajíc do dlaně si Elain poposedla na tvrdé dřevěné stoličce a začala plánovat, jak proklouznout do panaršina paláce.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Potřeba

Nyneiva chvíli stála v Srdci Kamene, aniž ho skutečně viděla, aniž vůbec pomyslela na Tel'aran'rhiod. Egeanin byla Seanchanka. Jedna z těch ohavných lidí, kteří dali Egwain na krk obojek, a snažili se ho dát i jí. Cítila se přitom jaksi prázdná. Seanchanka, a našla si cestu do Nyneivina srdce. Skutečných přítelkyň poznala od odjezdu z Emondovy Role tak málo a tak zřídka. Najít novou a pak ji takhle ztratit...
"Za to ji nenávidím ze všeho nejvíc," zavrčela a pevně zkřížila paže na prsou. "Přiměla mě, abych ji měla ráda, a já nemůžu přestat, a za to ji nenávidím!" Říkat to nahlas vůbec nedávalo smysl. "Nemusí to dávat smysl." Zasmála se nahlas a lítostivě potřásla hlavou. "Měla bych být Aes Sedai." A ne tady snít s otevřenýma očima jako nějaká hloupá holka.
Callandor jiskřil. Křišťálový meč se zvedal z dlaždic pod velikou kupolí a mohutné krevelové sloupy se táhly do dálky v zastíněných řadách tím podivným, matným světlem, které jako by vycházelo odevšad. Bylo dost snadné vzpomenout si na pocit, že vás někdo pozoruje, znovu si ho představit. Pokud to předtím byla představa. Pokud to byla představa teď. Tam se mohlo skrývat cokoliv. V rukou se jí objevila pevná hůl, když vyhlížela mezi sloupy. Kde je Egwain? To se jí docela podobalo, nechat Nyneivu čekat. Všechno to šero. Pokud věděla, něco se zrovna mohlo chystat, že po ní skočí –
"Tohle jsou zvláštní šaty, Nyneivo."
Nyneiva jen tak tak potlačila vyjeknutí a těžce se otočila, až to kovově zachřestilo. Srdce měla až v krku. Egwain stála na druhé straně Callandoru se dvěma ženami ve zvonových sukních a tmavých loktuších přes bílé košile. Složená látka jim držela sněhobílé vlasy, které jim volně spadaly až k pasu. Nyneiva polkla doufajíc, že si toho žádná z nich nevšimla, a přinutila se znovu nadechnout. Takhle se k ní přikrást!

Jednu z Aielanek poznala podle Elainina popisu. Amysina tvář byla příliš mladá na takové vlasy, ale očividně je měla téměř stříbrné už jako dítě. Druhá, hubená, kostnatá, měla ve vrásčité tváři světle modré oči. To musela být Bair. Z těch dvou ta tvrdší, usoudila Nyneiva, teď, když je viděla zblízka, tedy ne že by Amys vypadala příliš - Zvláštní šaty? Já jsem zachřestila?
Zadívala se na sebe a zalapala po dechu. Její šaty vzdáleně připomínaly oděv z Dvouříčí. Pokud by dvouříčské ženy nosily šaty vyrobené z ocelových kroužků s plátovou zbrojí, jako byla ta, co viděla v Shienaru. Jak v tom muži dokázali běhat a skákat do sedel? Hůl teď byla také kovová a na konci měla ostny, připomínající lesklý ocelový bodlák. Bez toho, aby se dotkla hlavy, věděla, že má nějakou přílbu. Prudce se zarděla, soustředila se a změnila všechno na dobrou dvouříčskou vlnu a dřevěnou hůl. Bylo dobré mít vlasy zase spletené do správného copu, který jí teď visel přes rameno.
"Neovládané myšlenky působí potíže, když kráčíš snem," řekla Bair jen slabým, a přesto pronikavým hlasem. "Musíš se je naučit ovládat, jestli chceš pokračovat."
"Dokážu svý myšlenky ovládat docela dobře, děkuju," odsekla stroze Nyneiva. "Já -" Bairin hlas vůbec nebyl slabý. Obě moudré vypadaly... skoro jako z mlhy, a Egwain, ve světle modrých jezdeckých šatech, byla skoro průsvitná. "Co je to s vámi? Proč vypadáte takhle?"
"Zkus se dostat do Tel'aran'rhiodu, když podřimuješ v sedle," utrousila suše Egwain. Zamihotala se. "V Trojí zemi je ráno a my jsme na cestě. Musela jsem umluvit Amys, aby mě sem vůbec nechala přijít, ale bála jsem se, že byste si dělaly starosti."
"I bez koně je to velice těžký úkol," připojila svůj názor Amys, "spát mělce, když chceš být vzhůru. Egwain se to ještě pořádně nenaučila."
"Ale naučím," prohlásila Egwain s podrážděným odhodláním. Vždycky byla ve své touze učit se příliš uspěchaná a umíněná. Kdyby ji tyhle moudré nedržely pod krkem, nejspíš by skončila po bradu v potížích.
Nyneiva si přestala dělat starosti s Egwain, když mladší žena začala vykládat o tom, jak Držbu Chladné skály napadli trolloci a draghkaři. Seana, jedna z moudrých chodících ve snech, byla mezi mrtvými. Rand popohánět Taardad Aiely k Alcair Dalu. Očividně přitom porušil všechny možné zvyky, a vyslal běžce, aby přivedli další klany. Chlapec se se svými záměry nikomu nesvěřil, Aielové byli podráždění a Moirain byla připravená ukusovat hřebíkům hlavičky. Moirainino zoufalství by Nyneivu potěšilo - doufala, že vlivu té ženy Rand nějak unikne - jen kdyby se Egwain nemračila tak ustaraně.
"Nevím, jestli je to šílenství nebo schválnost," dokončila Egwain. "Kdybych to věděla, určitě, snesla bych obojí. Nyneivo, přiznávám, že to není proroctví ani Tarmon Gai'don, kvůli čemu jsem teď tak nervózní. Možná je to moc velká hloupost, ale slíbila jsem Elain, že na něj dohlídnu, a nevím jak."
Nyneiva obešla křišťálový meč a dala Egwain ruku kolem ramen. Aspoň na pohmat působila pevně, i když vypadala jenom jako odraz v zamlženém zrcadle. Randovo duševní zdraví. S tím teď nemohla nic udělat, nemohla nabídnout žádnou útěchu. Egwain byla ta, kdo na něj má dohlížet. "Nejlepší, co můžeš pro Elain udělat, je říct mu, aby si přečetl, co mu napsala. Občas si kvůli tomu dělá starosti. Nechce o tom mluvit, ale myslím, že se bojí, že řekla víc, než měla. Jestli si Rand bude myslet, že Elain úplně zhloupla, třeba se bude cítit stejně, což jí v nejmenším neublíží. Aspoň tady v Tanchiku máme nějaký dobrý zprávy. Nějaký." Když to však vysvětlovala, "nějaké" to skoro neospravedlnilo.
"Takže pořád nevíte, po čem jdou," usoudila Egwain, když domluvila, "ale i kdybyste to věděly, ony už jsou skoro u cíle a mohly by to najít první."
"Ne jestli s tím dokážu něco udělat." Nyneiva upřela na obě moudré pevný, vyrovnaný pohled. Vzhledem k tomu, jak Elain vykládala, že Amys odmítá říci něco jiného kromě varování, bude muset být odhodlaná, aby to s nimi vyřídila. Dvojice byla tak mlžná, že je mohl odfouknout i slabý závan větru.
"Elain si myslí, že znáte spoustu triků se snama. Je nějakej způsob, jak bych se mohla dostat do Amatheřiných snů, abych zjistila, jestli je temná družka?"
"Hloupá holka." Bairiny dlouhé vlasy zavlály, jak moudrá zavrtěla hlavou. "I když jsi Aes Sedai, přesto jsi jenom hloupá holka. Vstoupit do snů jiného je velice nebezpečné, pokud tě nezná a nečeká tě. Je to její sen, ne jako ten tady. Tam bude tahle Amathera všechno řídit. Dokonce i tebe."
Byla si jistá, že je to správná cesta. Podrážděně ji, když zjistila, že to tak není. A "hloupá holka"?
"Nejsem holka," vyštěkla. Chtěla se zatahat za cop, ale místo toho zaťala pěst u boku. Z nějakého

důvodu jí v poslední době tahání za vlasy vadilo. "Byla jsem vědmou v Emondově Roli, než jsem... se stala Aes Sedai..." Teď už se při té lži téměř nezakoktala. "...a říkala jsem ženám starým jako vy, aby si sedly a byly zticha. Jestli nevíte, jak mi pomoct, tak to řekněte rovnou, místo abyste hloupě brebentily o tom, co je nebezpečné. Já nebezpečí poznám, když nějaký uvidím."
Náhle si uvědomila, že má cop rozdělený ve dva, vždy jeden nad každým uchem, a červené stužky, do nich vpletené, mají na koncích mašličky. Sukni měla tak krátkou, že jí byla vidět kolena, měla volnou bílou halenu jako moudré, a boty a punčochy byly pryč. Odkud se vzalo tohle? Na to, že by si oblékla něco takového, určitě nepomyslela ani ve snu. Egwain si dala rychle ruku před ústa. To se zděsila? Určitě se nesmála.
"Neovládané myšlenky," prohodila Amys, "můžou být vskutku velice obtížné, Nyneivo Sedai, dokud se to nenaučíš." Přes mírný tón se jí maličko chvěly rty, jak zakrývala pobavení.
Nyneiva s námahou udržela tvář vyrovnanou. Ony s tím přece nemohly mít nic společného. Prostě nemohly! Snažila se to změnit zpátky, byla to práce, jako by ji něco drželo tak, jak byla. Tváře jí rudly stále víc. Náhle, právě když už se chtěla poddat a zeptat se na radu, nebo dokonce požádat o pomoc, měla šaty i vlasy jako předtím. Vděčně zavrtěla palci u nohou v dobrých pevných botách. Musela to být jenom nějaká náhodná myšlenka. V každém případě nehodlala vyslovit nahlas žádné podezření. Už tak se všechny tvářily až příliš pobaveně, dokonce i Egwain. Nejsem tady kvůli nějaké hloupé soutěži. Prostě je jenom nechci poctít.
"Když nemůžu vstoupit do jejího snu, můžu ji přivíst do světa snů? Potřebuju přijít na způsob, jak si s ní promluvit."
"To bychom tě nenaučily, ani kdybychom věděly jak," prohlásila Amys a podrážděně se popotáhla za cíp šátku. "To, nač se ptáš, je veliká špatnost, Nyneivo Sedai."
"Byla by tu stejně bezmocná jako ty v jejím snu." Bairin slabý hlas zněl jako železná tyč. "Tohle se předává mezi těmi, kdo chodí ve snech, od prvního, že nikdo nesmí být přiveden do snu. Vypráví se, že tak to dělal Stín za posledních dnů věku pověstí."
Nyneiva pod jejich tvrdými pohledy přešlápla. Uvědomila si, že má ruku kolem Egwaininých ramen, a přestala. Nechtěla, aby si Egwain myslela, že je z nich nervózní. Ne že by byla. Jestli si vzpomněla, jak ji přitáhly před ženský kroužek, než se stala vědmou, tak to nemělo nic společného s moudrými. Pevnost byla to... Zase na ni hleděly. Mlžnaté nebo ne, tyhle ženské by se klidně mohly postavit Siuan Sanche, pohled proti pohledu. Zvláště Bair. Ne že by ji zastrašily, ale chápala, že má proč být rozumná. "S Elain potřebujeme pomoc. Černé adžah sedí na něčem, co by mohlo ublížit Randovi. Jestli to najdou dřív než my, mohly by ho nějak ovládnout. Musíme to najít první. Jestli nám nějak můžete pomoct, cokoliv, co mi můžete říct... Cokoliv."
"Aes Sedai," řekla Amys, "od tebe prosba o pomoc zní jako žádost." Nyneiva stiskla rty - žádost? Vždyť skoro žebrala. Žádost, no tedy! - ale Aielanka si toho zřejmě nevšimla. Nebo se rozhodla, že si toho nebude všímat. "Přesto nebezpečí pro Randa al'Thora... Nemůžeme dovolit, aby to Stín získal. Existuje způsob."
"Nebezpečné." Bair zavrtěla hlavou. "Tato mladá žena ví ještě míň než Egwain, když k nám přišla. Je to pro ni nebezpečné."
"Tak bych možná mohla -" začala Egwain, a ony ji obě uťaly jako jedna.
"Ty dokončíš svůj výcvik. Jsi příliš dychtivá, abys mohla zajít dál, než kde to znáš," prohlásila Bair ostře ve chvíli, kdy pronesla Amys ani o trochu laskavěji: "Nejsi tam v Tanchiku, neznáš to místo a neumíš to, co Nyneiva potřebuje. Ona je lovec."
Pod pohledem těch železných očí Egwain mrzutě povolila a obě moudré se podívaly na sebe. Nakonec Bair pokrčila jenom rameny a zvedla si loktuši přes hlavu. Jasně si nad celou záležitostí myla ruce.
"Je to nebezpečné," řekla Amys. Od nich to znělo, jako by v Tel'aran'rhiodu bylo nebezpečné i dýchat.
"Já -!" Nyneiva se odmlčela, protože Amysin pohled ztvrdl ještě víc. Předtím to nepovažovala za možné. Udržujíc si před očima obraz svých šatů, jaké byly - ovšem, ony s tím neměly nic společného. Připadalo jí prostě moudřejší zajistit si, že šaty zůstanou takové, jaké byly - změnila to, co chtěla říci. "Já budu opatrná."
"To není možné," řekla jí Amys rovnou, "ale žádný jiný způsob neznám. Potřeba je klíč. Tam, kde je na

jednu držbu příliš mnoho lidí, klan se musí rozdělit, a nastane potřeba najít pro novou držbu vodu. Není-li známo žádné místo s vodou, může být povolána některá z nás, aby je našla. Klíčem je tehdy potřeba správného údolí nebo kaňonu, nepříliš daleko od prvního, a s vodou. Když se soustředíš na tu potřebu, přivede tě blíž k tomu, co chceš. Když se soustředíš na tu potřebu znovu, přivede tě to ještě blíž. Každý krok tě přivádí blíž, až nakonec nejsi jen v údolí, ale stojíš vedle vody, kterou je potřeba najít. Pro tebe to může být těžší, protože nevíš přesně, co hledáš, i když velikost tvé potřeby to může vyrovnat. A zhruba už víš, kde to je, v tom paláci."
"Nebezpečí je takové, a ty o něm musíš vědět." Moudrá se k ní naléhavě naklonila a slova, jež jí vycházela z úst, byla ostrá jako její pohled. "Každý krok uděláš poslepu, se zavřenýma očima. Nemůžeš vědět, kde se ocitneš, až otevřeš oči. A najít vodu není vůbec k ničemu, když přitom stojíš v tom zmijím doupěti. Špičáky horského krále zabíjejí stejně rychle ve snu, jako když jsi vzhůru. Myslím, že ty ženy, o nichž mluvila Egwain, tě zabijí rychleji než had."
"Já to dokázala," vykřikla Egwain. Nyneiva cítila, jak nadskočila, když se na ni Aielanka podívala. "Než jsem vás potkala," vykládala rychle. "Než jsme šly do Tearu."
Potřeba. Nyneiva teď měla k Aielankám vřelejší vztah, když jí jedna z nich poskytla něco, co mohla použít. "Musíte dohlédnout na Egwain," řekla jim a objala mladší ženu, aby ukázala, že to myslela laskavě. "Máš pravdu, Bair. Ona se pokusí udělat víc, než co zná. Vždycky byla taková." Z nějakého důvodu zvedla Bair bílé obočí na ni.
"Mně taková nepřipadá," pronesla Amys suše. "Teď je to poslušná žačka. Není to tak, Egwain?"
Egwain umíněně stiskla rty. Tyhle moudré ji neznaly tak dobře, jestli si myslely, že si žena z Dvouříčí nechá říkat poslušná. Na druhou stranu nic neřekla. To bylo nečekané. Tyhle Aielanky zřejmě byly stejně tvrdá banda jako Aes Sedai.
Její hodina ubíhala a úplně to v ní vřelo netrpělivostí, jak chtěla hned vyzkoušet novou metodu hledání. Jestli ji Elain probudí, může trvat celé hodiny, než se jí podaří znovu usnout. "Za sedm dní," řekla, "se jedna z nás tady s vámi setká znovu."
Egwain kývla. "Za sedm dní se Rand bude muset ukázat kmenovým náčelníkům jako Ten, kdo přichází s úsvitem, a Aielové budou všichni za ním." Oči moudrých se lehce posunuly a Amys si upravila šátek. Egwain si toho nevšimla. "Světlo ví, co s nima chce udělat."
"Za sedm dní," pravila Nyneiva, "vezmeme tý sebrance to, po čem Liandrin a ostatní jdou." Nebo to, mnohem pravděpodobněji, najdou černé adžah. Takže si moudré nebyly o nic jistější, že Aielové půjdou za Randem, než si byla Egwain jistá tím, co má Rand v plánu. Nikde nebylo nic jistého. Ale nemělo ani smysl zatěžovat Egwain dalšími pochybnostmi. "Až vás jedna z nás uvidí příště, budou všecky ležet nacpaný v pytlech na voze do Věže k soudu."
"Snaž se být opatrná, Nyneivo. Vím, že nevíš, jak na to, ale stejně to zkus. A řekni to taky Elain. Ona není tak... smělá... jako ty, ale skoro." Amys a Bair položily Egwain ruku na rameno a všechny zmizely.
Snaž se být opatrná? Holka hloupá. Ona je přece vždycky opatrná. Co chtěla Egwain říci místo smělá? Nyneiva pevně zkřížila ruce na prsou, jen aby se nezatahala za copy. Nejspíš je lepší, že to neví. Uvědomila si, že Egwain neřekla o Egeanin. Třeba bylo lepší nerozdmýchávat Egwaininy vzpomínky na zajetí. Nyneiva si až příliš dobře pamatovala na její noční můry, kdy se Egwain budívala s křikem, že se nenechá uvázat. Nejlepší bude nechat to plavat. Egwain se se Seanchankou vlastně nemusela vůbec nikdy setkat. Světlo spal tu ženskou! Světlo spal Egeanin na popel! Světlo ji spal!
"Takhle moc dobře svůj čas nevyužívám," řekla si nahlas. Slova se odrážela mezi vysokými sloupy. Když druhé ženy odešly, sloupy vypadaly ještě strašidelněji než předtím. Jako skrýš pro neviděné pozorovatele a tvory, kteří po vás ochotně skočí ze tmy. Čas odejít.
Nejdřív ale změnila účes, takže měla střapec dlouhých tenkých cůpků a přiléhavé záhyby tmavozeleného hedvábí. Přes ústa a nos měla průhledný závoj, který se lehce pohyboval, když dýchala. Se zamračením přidala korálky ze zeleného nefritu vpletené do cůpků. Kdyby snad některá z černých sester zrovna používala své ukradené ter'angrialy ke vstupu do světa snů a zahlédla ji v panaršině paláci, myslela by si, že je to jenom jakási tarabonská žena, která se sem prosnila trochu víc. Některé ji však znaly od vidění. Zvedla hrst cůpků s navlečenými korálky a usmála se. Světle medové. Neuvědomila si, že je to možné. Ráda bych věděla, jak vypadám. Ještě pořád mě můžou poznat?

Náhle vedle Callandoru stálo vysoké zrcadlo. Ve skle se jí velké hnědé oči zděšeně rozšířily a ústa se rty jako poupě se jí otevřela překvapením. Měla Rendřin obličej! Rysy se jí mihotaly sem a tam a vlasy měla chvilku tmavé, hned zas světlé. Soustředila se a ustálila je na barvě vlasů hostinské. Teď ji nikdo nepozná. A Egwain si myslela, že neví, jak být opatrná.
Zavřela oči a soustředila se na Tanchiko, na panaršin palác, na potřebu. Něco nebezpečného Randovi, Draku Znovuzrozenému, potřeba... Kolem ní se Tel'aran'rhiod posouval. Cítila to, klouzavé škubnutí, a dychtivě otevřela oči, aby se podívala, co našla.
Byla to ložnice, velká jako šest ve Dvoře Tří slivoní, bíle omítnuté stěny byly pomalované freskami, ze stropu na pozlacených řetězech visely zlaté lustry. Vysoké sloupky postele se rozšiřovaly ve větvoví a lístky v baldachýnu nad matrací. Zády k jednomu ze sloupků v nohou postele stála ztuhle jakási žena, jíž jen pár let dělilo od středního věku. Byla vážně docela hezká tím způsobem s našpulenými rty, který přejala i Nyneiva. Na tmavých copech jí spočívala koruna se zlatými trojlístky mezi rubíny a perlami, s měsíčním kamenem větším než husí vejce, a kolem krku měla širokou štólu, visící jí až ke kolenům a vyšívanou po celé délce stromy. Kromě koruny a štóly byla pokrytá jen lesknoucím se potem.
Žena upírala bázlivý pohled na jinou ženu, pohodlně ležící na nízké pohovce. Druhá žena byla k Nyneivě zády a byla stejně rozmlžená jako předtím Egwain. Byla malá, štíhlá a tmavé vlasy jí volně splývaly na ramena. Její žluté hedvábné šaty se širokými suknicemi rozhodně nepocházely z Tarabonu. Nyneiva jí nemusela vidět do obličeje, aby věděla, že má velké modré oči a liščí tvář, ani nemusela vidět vlákna vzduchu, která držela ženu u sloupku od postele, aby věděla, že se dívá na Temaile Kinderode.
"...naučit se tolik, když využíváš své sny, místo abys plýtvala spánkem," vykládala Temaile se smíchem s cairhienským přízvukem. "Copak se nebavíš? Co tě mám naučit dál? Už vím. ‚Milovala jsem tisíc námořníků.'" Zahrozila prstem. "A nauč se všechna slova, Amathero. Víš, že bych nechtěla - Na co tak zíráš?"
Nyneiva si náhle uvědomila, že žena u sloupku - Amathera? Panarcha? - zírá přímo na ni. Temaile se líně posunula, jako by chtěla otočit hlavu.
Nyneiva pevně zavřela oči. Potřeba.
Posun.
Nyneiva se opřela o úzký sloup a lapala po dechu, jako by uběhla dvacet mil, dokonce se ani nedivila, kde vlastně je. Srdce jí bušilo jako buben. Mluvit o tom, jak skončí ve zmijím doupěti. Temaile Kinderode. Černá sestra Amico tvrdila, že ráda způsobuje bolest, líbilo se jí to natolik, že to přimělo jinou černou adžah zmínit se o tom. A ona nedokáže usměrnit ani jiskřičku. Mohla skončit jako ozdoba sloupku vedle Amathery. Světlo! Až se zachvěla, jak si to živě představila. Uklidni se, ženská! Vůbec tam nejsi, a i pokud tě Temaile zahlédla, viděla jenom ženu s medovými vlasy, která zmizela, prostě jako nějaká Taraboňanka, která se na chvíli prosnila do Tel'aran'rhiodu. Temaile o ní určitě nemohla vědět dost dlouho, aby vycítila, že dokáže usměrňovat. I když to nedokázala, tato schopnost tu byla, a žena, která ji měla také, ji dokázala rozpoznat. Jen na chviličku. S trochou štěstí to nebylo dost dlouho.
Aspoň teď věděla, v jaké je Amathera situaci. Ta žena rozhodně nebyla spojenec Temaile. Tato metoda hledání se již vyplatila. Ale zatím ne dost. Začala dýchat pravidelně, jak nejlépe mohla, a roz hlédla se kolem sebe.
Po celé délce i šířce ohromného sálu, téměř stejně širokého, jako byl dlouhý, se táhly řady tenkých bílých sloupů. Podlaha byla z hladkých, vyleštěných bílých dlaždic a na vysokém stropě se skvěly pozlacené štuky. Kolem celé místnosti, kromě dvoukřídlých dveří se dvěma lomenými oblouky, vedl silný provaz z bílého hedvábí, upevněný na sloupcích sahajících asi do výše pasu. Stěny lemovaly stojany a otevřené skříňky a kostry podivných zvířat. Další vitríny stály různě po místnosti a také byly ohraničeny provazem.
Podle Egwainina popisu to byla hlavní výstavní síň paláce. To, co hledá, musí být v této místnosti. Další krok nebude tak naslepo jako ten první. Tady určitě žádné zmije nebyly, ani žádné Temaile.
Vedle skleněné vitríny na čtyřech vyřezávaných nožkách uprostřed síně se objevila jakási hezká žena. Nebyla to Taraboňanka, tmavé vlasy jí spadaly ve vlnách na ramena, ale kvůli tomu Nyneivě brada nespadla. Žena měla šaty jako z mlhy, občas stříbřité a opaleskovaly, občas šedé a tak tenké, že bylo jasně vidět její tělo i údy. Ať už se sem prosnila odkudkoliv, rozhodně musela mít živou představivost, když vytvořila něco takového! Dokonce ani ty pohoršlivé domanské šaty, o nichž slyšela vyprávět, se

tomuhle nemohly rovnat.
Žena se usmála na skleněnou vitrínu a pak pokračovala dál, až se zastavila na druhé straně a prohlížela si cosi, co Nyneiva pořádně nerozeznala, bylo to něco tmavého na bílém kamenném podstavci.
Nyneiva zamračeně pustila hrst medových cůpků. Ta ženská musí každou chvíli zmizet. Jen málokdo se prosnil do Tel'aran'rhiodu na delší dobu. Ovšem, nezáleželo na tom, jestli ji ta žena zahlédne. Určitě to nebyl nikdo ze seznamu černých sester. A přesto, vypadala tak nějak...
Nyneiva si uvědomila, že se znovu tahá za copy. Ta žena... Její ruka sebou škubla zcela mimovolně - tvrdě - a Nyneiva se na ni užasle zadívala. Klouby měla bílé a ruka se jí chvěla. Bylo to skoro, jako by pomyšlení na tu ženu... Už se jí třásla celá paže, jako by se jí ruka snažila vyrvat všechny vlasy. Proč, pod světlem?
Mlžně oděná žena pořád stála před vzdáleným bílým podstavcem. Třes se Nyneivě rozšířil až do ramene. Tu ženu určitě nikdy předtím neviděla. A přesto... Snažila se otevřít prsty. Jen se jí sevřely ještě pevněji. Určitě ji neviděla. Třesouc se od hlavy k patě se objala volnou rukou. Ta žena jí připadala... Bylo jí do pláče. Ta žena...
Do hlavy jí vrazily obrazy, jako by vybuchly. Sesula se na sloup vedle sebe, jako by to byla hmatatelná síla. Oči jí málem vypadly z důlků. Uviděla to znovu. Komnata padajících kvítků a tahle statná leč hezká žena obklopená září saidaru. Ona a Elain, blábolící jako děti, deroucí se o to, aby první odpověděly, vychrlily všechno, co věděly. Kolik jí toho řekly? Bylo těžké vyvolat podrobnosti, ale matně si vzpomínala, že něco si pro sebe nechala. Ne proto, že by chtěla. Byla by té ženě řekla cokoliv, udělala by cokoliv, oč by ji ta cizí žena požádala. Tváře jí zahořely hanbou. Jestli se jí podařilo skrýt pár útržků, bylo to jen proto, že tolik - dychtila - odpovědět na poslední položenou otázku, a tak přešla předchozí.
Nedává to žádný smysl, slabý hlásek vzadu v hlavě. Jestli je černá sestra, o které jsem nevěděla, proč nás nepředhodila Liandrin? Mohla to udělat. Byly bychom s ní šly jako ovečky.
Ledový vztek jí nedovolil poslouchat. Černá sestra ji přinutila tancovat jako loutku, a pak jí řekla, aby zapomněla. Nařídila jí zapomenout. A ona poslechla! No, teď ta ženská zjistí, jaké to je, čelit jí, když je varována a připravena!
Než stačila sáhnout po pravém zdroji, stála vedle sloupu Birgitte v tom svém krátkém bílém kabátku a širokých žlutých kalhotách nabraných u kotníků. Birgitte, nebo žena, o které se jí zdálo, že je Birgitte, se zlatými vlasy spletenými do velice složitého copu. Přitiskla si varovně prst na rty, ukázala na Nyneivu a pak naléhavě k jedněm dvoukřídlým dveřím za nimi. V jasných modrých očích měla velitelský pohled. Pak zmizela.
Nyneiva potřásla hlavou. Ať byla ta žena kdokoliv, neměla čas. Nyneiva se otevřela saidaru a obrátila se, téměř přetékala jedinou silou a spravedlivým hněvem. Žena oděná v mlze byla pryč. Pryč! Protože ji ta zlatovlasá hlupačka rozptýlila! Třeba bude ještě někde poblíž. Zahalená do jediné síly prošla dveřmi, na něž předtím ukázala zlatovláska.
Zlatovlasá žena čekala v chodbě vyložené barevným běhounem, kde nezapálené zlaté lampy vydávaly vůni prozrazující vonné oleje. Žena teď držela stříbrný luk a u pasu jí visel toulec se stříbrnými šípy.
"Kdo jsi?" chtěla vztekle vědět Nyneiva. Byla ochotná dát té ženě možnost vysvětlit své chování. A pak jí dát lekci, na jakou hned tak nezapomene! "Jsi ta stejná husa, která na mě vystřelila v Pustině a tvrdila, že je Birgitte? Právě jsem chtěla naučit jednu černou adžah slušnému chování, když jsi ji nechala utýct!"
"Já jsem Birgitte," odpověděla ta žena a opřela se o luk. "Tedy aspoň toto je jméno, které bys měla znát. A lekci, kterou jsi chtěla udělit, jsi snadno mohla dostat sama, tady stejně jistě jako v Trojí zemi. Vzpomínám si na životy, které jsem žila, jako by to byly často čtené knížky, čím byly vzdálenější, tím nejasněji si vzpomínám, ale dobře si pamatuji, kdy jsem bojovala po boku Luise Therina. A nikdy nezapomenu Moghedieninu tvář, stejně jako nezapomenu tvář Asmodeana, toho muže, jehož jsi téměř vyrušila u Rhuideanu."
Asmodean? Moghedien? Ta žena byla Zaprodanec? Zaprodanec v Tanchiku. A další v Rhuideanu, v Pustině! Egwain by se o tom určitě zmínila, kdyby to věděla. Nebylo možné ji varovat, tedy ne dřív než za sedm dní. Hněv - a saidar - v ní proudily. "Co tady děláš? Vím, že jste všichni zmizeli, když vás roh povolal, ale jsi přece..." Odmlčela se, trochu rozpačitě, aniž by dokončila, co měla na jazyku, ale ta žena to klidně dopověděla za ni.

"Mrtvá? Ti z nás, kteří jsou svázáni s kolem času, nejsou mrtví tak jako ostatní mrtví. Kde jinde by bylo vhodnější místo, abychom čekali, než pro nás kolo znovu utká nové životy, než ve světě snů?" Birgitte se náhle zasmála. "Začínám mluvit jako filozof. Téměř v každém životě si vzpomínám, jak jsem se narodila jako obyčejné děvče, které vzalo do ruky okamžitě luk. Jsem lučištník, nic víc."
"Ty jsi hrdinka stovky příběhů," řekla Nyneiva. "A viděla jsem, co tvoje šípy dokázaly ve Falme. Seanchanský usměrňování se tě ani nedotklo. Birgitte, stojíme tu proti skoro tuctu černejch adžah. A jak se zdá, tak i proti jednomu ze Zaprodanců. Pomoc by se nám hodila."
Druhá žena se zatvářila zároveň rozpačitě a lítostivě. "Nemohu, Nyneivo. Nemohu se dotknout světa živých, pokud mě roh znovu nepovolá. Jinak by mě kolo odetkalo pryč. Kdyby to udělalo v této chvíli, našla bys jenom brečící nemluvně u matčina prsu. Ve Falme nás povolal roh. Nebyli jsme tam jako vy, tělesně. Proto se nás jediná síla nedotkla. Tady je všechno součástí snu a jediná síla mě může zničit stejně snadno jako tebe. Snáze. Říkala jsem ti, jsem jen lučištník a občas voják, nic víc." Složitý zlatý cop se zavlnil, jak zavrtěla hlavou. "Nevím, proč ti to vysvětluji. Vůbec bych se s tebou neměla bavit."
"Proč ne? Mluvila jsi se mnou už předtím. A Egwain si myslí, že tě taky zahlídla. Bylas to ty, že jo?"
Nyneiva se zamračila. "Odkud znáš mý jméno? To jen prostě znáš takový věci?"
"Vím to, co vidím a slyším. Pozorovala jsem tě a naslouchala, kdykoliv jsem tě našla. Tebe a ty druhé dvě ženy, a taky toho mladého muže s jeho vlky. Podle pravidel nesmíme mluvit s nikým, kdo ví, že je v Tel'aran'rhiodu. A přesto chodí zlo ve snech stejně jako ve skutečném světě. Vy, kdo s ním bojujete, mě nezadržitelně přitahujete. I když vím, že skoro nic nemohu udělat, cítím, že vám chci pomoci. Ale nemohu. Bylo by to porušení pravidel, pravidel, která mě drží po téměř tolik otoček kola, že i ve svých nejstarších, neslabších vzpomínkách vím, že jsem již žila stovky životů, možná tisíce. Mluvit s tebou je porušením pravidla silného jako zákon."
"To je," řekl drsný mužský hlas.
Nyneiva nadskočila a málem se ohnala jedinou silou. Ten muž byl tmavý a svalnatý, nad rameny mu vyčnívaly dlouhé jílce mečů. Několika dlouhými kroky se dostal od místa, kde se objevil, k Birgitte. S tím, co slyšela od Birgitte, jí meče stačily, aby poznala Gaidala Caina, ale kde byla světlá, zlatovlasá Birgitte spanilá jako v pověstech, on se jim ani zdaleka nepodobal. Vlastně to byl skoro nejošklivější muž, jakého kdy viděla. Obličej měl široký a plochý, masitý nos příliš těžký a ústa jako ránu, příliš široká. Birgitte se na něj ale usmála. Když ho pohladila po tváři, bylo v tom víc než jen přátelství. Překvapivé bylo, že Cain byl menší než ona. Byl však rozložitý a svalnatý, a z jeho pohybů čišela taková síla, že působil vyšším dojmem, než ve skutečnosti byl.
"Téměř vždycky jsme byli spojeni," vykládala Birgitte Nyneivě, aniž odtrhla zrak od Caina. "Obvykle se narodí hodně přede mnou - takže poznám, že se můj čas zase blíží, když ho nemohu najít - a obvykle ho při prvním pohledu v tělesném světě nenávidím. Ale téměř vždy nakonec skončíme jako milenci nebo dokonce manželé. Prostý příběh, ale já myslím, že jsme ho rozvinuli do tisíce obměn."
Cain si Nyneivy nevšímal, jako by tu vůbec nebyla. "Pravidla existují z dobrého důvodu, Birgitte. Z jejich porušení nikdy nevzešlo nic než starosti a potíže." Nyní si Nyneiva uvědomila, že má opravdu drsný hlas. Vůbec ne jako ten muž z příběhů.
"Třeba nedokážu jen tak sedět, když se kolem děje něco zlého," prohodila tiše Birgitte. "Nebo třeba jen znovu toužím po těle. Už je to dávno, co jsme se naposledy narodili. Stín se znovu šíří, Gaidale. Šíří se i tady. To je důvod, proč jsme připoutáni ke kolu."
"Až nás roh povolá, budeme bojovat. Až nás kolo znovu vetká, budeme bojovat. Ale ne předtím!" Zlobně se na ni mračil. "Copak jsi zapomněla, co ti Moghedien slíbila, když jsme následovali Luise Therina? Viděl jsem ji, Birgitte. Ona pozná, že jsi tady."
Birgitte se obrátila k Nyneivě. "Pomohu ti, jak jen budu moci, ale příliš nečekej. Tel'aran'rhiod je celý můj svět, a tady mohu udělat méně než ty."
Nyneiva zamrkala. Neviděla, že by se tmavý těžký muž vůbec pohnul, ale náhle stál o dva kroky dál a s tichým, hedvábným syčením obtahoval brouskem jeden ze svých mečů. Očividně, co se jeho týkalo, Birgitte mluvila do vzduchu.
"Co mi můžeš říct o Moghedien, Birgitte? Musím vědět co nejvíc, jestli se jí mám postavit."
Birgitte se opřela o svůj luk a zamyšleně se zamračila. "Postavit se Moghedien je těžké, a to nejen proto,

že je Zaprodanec. Schovává se a nic neriskuje. Zaútočí jen tehdy, když vidí slabé místo, a pohybuje se jen ve stínech. Když se bojí porážky, uteče. Není z těch, co by bojovali do konce, i když by tak měla naději na vítězství. Pro Moghedien není naděje dost. Ale neber ji na lehkou váhu. Je jako had svinutý ve vysoké trávě a čeká na příhodnou chvíli k útoku, a má méně soucitu než ten had. Zvláště tady ji neber na lehkou váhu. Lanfear vždycky prohlašovala Tel'aran'rhiod za své vlastnictví, ale Moghedien tady dokáže mnohem víc věcí než Lanfear, i když ve skutečném světě je Lanfear mnohem silnější. Myslím, že by neriskovala postavit se Lanfear otevřeně."
Nyneiva se zachvěla a strach u ní soupeřil s hněvem, který jí umožnil si podržet jedinou sílu. Moghedien. Lanfear. Tahle žena mluvila o Zaprodancích úplně samozřejmě. "Birgitte, co ti Moghedien slíbila?"
"Věděla, co jsem, i když já ne. Jak, to nevím." Birgitte mrkla na Caina. Ten vypadal cele zaujat svým mečem, ale ona stejně ztišila hlas. "Slíbila, že mě přinutí plakat samotnou tak dlouho, dokud se bude kolo otáčet. Říkala to jako něco, co se určitě stane."
"A ty jsi přesto ochotná nám pomoct?"
"Jak jen to půjde, Nyneivo. Pamatuj však, že jsem říkala, abys moc nečekala." Znovu se podívala na muže brousícího meč. "Opět se setkáme, Nyneivo. Budeš-li opatrná a přežiješ." Potěžkala luk, došla ke Cainovi, položila mu ruku kolem ramen a cosi mu pošeptala do ucha. Ať už řekla cokoliv, Cain se zasmál a vzápětí oba zmizeli.
Nyneiva zavrtěla hlavou. Opatrně. - Všichni jí říkali, aby byla opatrná. Hrdinka z pověstí, která tvrdila, že by pomohla, jenže toho nemohla moc udělat. A jeden ze Zaprodanců je v Tanchiku.
Pomyšlení na Moghedien, na to, co jí ta žena udělala, posílilo její hněv natolik, že v ní jediná síla tepala jako slunce. Náhle byla zpátky ve velkém sále, kde byla předtím, téměř jako by doufala, že se ta žena mezitím vrátila. Ale sál byl až na ni prázdný. Vztek a síla v ní tekly tak silným proudem, až měla dojem, že jí popraská a zčerná kůže. Moghedien či kterákoliv z černých sester ji mohly vycítit mnohem snáz, když držela jedinou sílu, ale ona ji stejně nepustila. Téměř si přála, aby ji našly, aby na ně mohla udeřit.
Temaile byla s největší pravděpodobností stále ještě v Tel'aran'rhiodu. Kdyby se vrátila do té ložnice, mohla by vyřídit Temaile jednou provždy. Mohla by vyřídit Temaile - a varovat ostatní. Bylo toho tolik, že málem zavrčela.
Na co se to Moghedien tak usmívala? Nyneiva došla k vitríně, široké skleněné skříňce na vyřezávaném stole, a nahlédla dovnitř. Pod sklem stálo v kruhu šest náhodně sebraných sošek. Půl lokte vysoká nahá žena stojící na špičce jedné nohy, tančící, samé rozevláté linie, a ovčák, ani ne zpoloviny tak velký, hrající na píšťalu s holí přes rameno a ovečkou u nohou, si byli stejně málo podobní jako ostatní. Nyneiva však nepochybovala, že právě tohle vyvolalo Moghedienin úsměv.
Uprostřed kruhu podpíral červeně lakovaný dřevěný podstavec kotouč velký jako mužská ruka, rozdělený vlnovkou na dvě poloviny, jedna strana byla bělejší než sníh, druhá černější než smola. Nyneiva věděla, že je to vyrobeno z cuendillaru. Už takový kotouč viděla, bylo jich vyrobeno celkem pouze sedm. Jeden ze zámků na věznici Temného, tedy ohnisko pro jeden ze zámků, které ho držely mimo svět v Shayol Ghulu. Tohle byl možná stejně důležitý objev jako to, co ohrožovalo Randa. Tohle se muselo dostat z dosahu černých adžah.
Náhle si uvědomila svůj odraz. Vršek skříňky byl z nejlepšího skla, bez bublinek, takže se v něm viděla jako v zrcadle, i když slaběji. Kolem těla měla těsně ovinuté záhyby tmavozeleného hedvábí, takže byla vidět každičká křivka ňader, boků i stehen. Tvář s velkýma hnědýma očima a našpulenými rty jí lemovaly dlouhé medové copy plné nefritových korálků. Záře saidaru se samozřejmě neodrážela. Převlečená tak, že nepoznala ani sama sebe, kolem chodila s namalovaným znamením, které přímo křičelo Aes Sedai.
"Umím být opatrná," zamumlala. Ale sílu si přece podržela ještě o chvilku déle. Síla, která ji plnila, byla jako život bublající jí v údech, veškeré radosti, které kdy poznala, jí prosakovaly do těla. Ke konci se cítila tak hloupě, že to ubralo ostří jejímu hněvu, což jí dovolilo pravý zdroj propustit. Nebo to možná otupilo její hněv, který již nedokázala déle podržet.
Ať už k tomu byl jakýkoliv důvod, v jejím pátrání jí to však nepomohlo. To, po čem šla, muselo být někde tady v tomto velikém sále mezi vystavenými předměty. Odtrhla oči od něčeho, co vypadalo jako kostra zubaté ještěrky tři sáhy dlouhé, a zavřela je. Potřeba. Nebezpečí pro Draka Znovuzrozeného, pro Randa. Potřeba.

Posun.
Stála za bílým hedvábným provazem u stěny a okraj bílého kamenného podstavce se dotýkal jejích šatů. To, co leželo na podstavci, však na první pohled příliš nebezpečně nevypadalo - náhrdelník a dva náramky z článků černého kovu - ale ona k ničemu jinému se už blíž dostat nemohla. Leda bych na tom seděla, pomyslela si suše.
Natáhla ruku a dotkla se toho - Bolest. Lítost. Utrpení - a prudce ucukla. V hlavě jí ještě doznívaly obnažené city. I slabé pochyby zmizely. Černé adžah šly určitě po tomhle. A jestli to pořád leží na podstavci v Tel'aran'rhiodu, tak to tam leželo i v bdícím světě. Porazila je. Ten bílý kamenný podstavec.
Prudce se obrátila a zadívala se ke skleněné vitríně se zámkem z cuendillaru na místě, kde stála Moghedien, když ji poprvé zahlédla. Ta žena se dívala na tento podstavec, na náramky a obojek. Moghedien to musela vědět. Ale...
Všechno kolem ní zavířilo, rozmazalo se a vybledlo.
* * *
"Vzbuď se, Nyneivo," promluvila Elain potlačujíc zívnutí a třásla spící ženou za ramena. "Už to musí být hodina. Chci se taky trochu prospat. Vzbuď se, nebo uvidíme, jak se ti bude líbit vědro s vodou."
Nyneiva prudce otevřela oči a zadívala se na ni. "Jestli ví, co to je, tak proč jim to nedala? Jestli vědí, kdo je ona, tak proč se na to musí chodit koukat do Tel'aran'rhiodul Copak se schovává i před nima?"
"O čem to mluvíš?"
Nyneiva pohodila hlavou, až jí odlétly copy, a posadila se zády opřená o pelest postele. Popotáhla si košili dolů. "Povím ti, o čem mluvím."
Elain otevřela ústa dokořán, když před ní Nyneiva rozvíjela příběh o tom, jak dopadlo setkání s Egwain a co následovalo. Pátrání s potřebou. Moghedien. Birgitte a Gaidal Cain. Černý kovový náhrdelník a náramky. Asmodean v Pustině. Jeden ze zámků od věznice Temného v panaršině paláci. Elain se slabostí svezla na postel dávno předtím, než Nyneiva došla k Temaile a panarše, což přihodila jen jako by náhodou. A změna zjevu, kdy se zamaskovala jako Rendra. Kdyby se Nyneiva netvářila nyní tak ponuře a vážně, Elain by si byla myslela, že je to jedna z Tomových divokých povídaček.
Egeanin, sedící se zkříženýma nohama ve lněné košili, s rukama na kolenou, se tvářila nevěřícně. Elain doufala, že Nyneiva nezačne vyvádět, protože jí rozvázala ruce.
Moghedien. To byla ta nejděsivější část. Jeden ze Zaprodanců v Tanchiku. Jeden ze Zaprodanců oplétající je dvě jedinou silou, aby tak musely všechno říci. Elain si nevzpomínala ani na kousek z toho. Jen to pomyšlení stačilo, aby si musela přitisknout obě ruce na břicho, jak se jí náhle obrátil žaludek.
"Nevím, jestli Moghedien, - Světlo, přece sem opravdu nemohla jenom tak nakráčet a přinutit nás...? - se schovává před Liandrin a ostatními, Nyneivo. Vypadá to jako to, co o ní říkala Birgitte." Světlo, Birgitte jí dává rady!
"Ať už má Moghedien za lubem cokoliv," prohlásila napjatým hlasem Nyneiva, "chci se s ní poprat." Opřela se o pelest s vyřezávanými květinami. "V každém případě musíme dostat pryč ten zámek stejně jako ten náhrdelník a náramky."
Elain zavrtěla hlavou. "Jak by mohly být pro Randa nebezpečné nějaké šperky? Jsi si zcela jistá? Jsou to nějaké ter'angrialy? Jak přesně vypadaly?"
"Vypadaly jako náhrdelník a náramky," štěkla vyčerpaně Nyneiva. "Dva řetízkové náramky z nějakého černého kovu a široký náhrdelník jako černý obojek..." Zadívala se na Egeanin, ale o nic rychleji než Elain.
Tmavovlasá žena si nevzrušeně klekla a pak si dřepla na paty. "Ještě nikdy jsem neslyšela o a'damu vyrobeném pro muže, ani o žádném takovém, jaký jsi popsala. Nikdo se nepokouší uvázat muže, který umí usměrňovat."
"Přesně k tomu to je," řekla Elain pomalu. Ó, Světlo, doufala jsem, že to neexistuje. Aspoň že to Nyneiva našla první. Aspoň že mají šanci zabránit, aby to bylo použito proti Randovi.
Nyneiva přimhouřila oči, když si všimla, že má Egeanin volné ruce, ale nic k tomu neřekla. "Moghedien musí být jediná, kdo o tom ví. Jinak by to nedávalo smysl. Jestli najdeme cestu do paláce, mohly bychom sebrat zámek a to... ať je to, co je to. A kdybychom dostaly Amatheru ven, Liandrin a její kamarádky zjistí, že se kolem nich stahuje panaršina legie a civilní hlídka a možná i bělokabátníci. Pak si nedokážou

usměrnit cestu ven! Potíž je, dostat se dovnitř, aby si nás nikdo nevšiml."
"Trochu jsem to promyslela," řekla jí Elain, "ale bojím se, že nám kvůli tomu budou muži dělat těžkosti."
"To nech na mně," prskla Nyneiva. "Já -" V chodbě cosi zadunělo a nějaký muž vykřikl. Tak rychle, jak to začalo, zase nastalo ticho. Tom venku hlídal.
Elain se vrhla ke dveřím, a než je otevřela, stačila sáhnout po saidaru, ale Nyneiva seskočila z postele hned za ní. Egeanin také.
Tom se právě sbíral z podlahy a držel se za hlavu. Juilin s holí a Bayle Domon s kyjem stáli nad mužem s hodně světlými vlasy, který ležel na břiše na podlaze v bezvědomí.
Elain spěchala k Tomovi a jemně se mu snažila pomoci vstát. Kejklíř se na ni vděčně usmál, ale umíněně ji odstrčil stranou. -"Jsem docela v pořádku, dítě." V pořádku? Na spánku mu naskočila boule! "Ten chlapík šel jen tak chodbou, a pak mě najednou kopl do hlavy. Asi šel po mým váčku." Jen tak. Kopli ho do hlavy a on byl docela v pořádku.
"Taky by ho byl dostal," ozval se Juilin, "kdybych se zrovna nešel podívat, jestli Tom nepotřebuje vystřídat."
"Kdybych se já nerozhodl," zavrčel Domon. Jejich nepřátelství bylo pro změnu o něco méně soustředěné.
Elain chvíli trvalo, než si uvědomila proč. Nyneiva a Egeanin byly v chodbě jen v košilích. Juilin si je obě prohlížel oceňujícím pohledem, který by jistě způsobil potíže, kdyby to zahlédla Rendra, i když se aspoň snažil, aby to nebylo moc vidět. Domon se vůbec nesnažil zakrýt svůj obdiv k Egeanin. Zkřížil ruce na prsou a odpudivým způsobem špulil rty, zatímco si ji prohlížel od hlavy k patě.
Situace oběma ženám brzy došla, ale každá zareagovala úplně jinak. Nyneiva v tenkém bílém hedvábí se upřeně podívala na chytače zlodějů a škrobeně odkráčela zpátky do pokoje, a pak, poněkud červená, vyhlédla zpoza rámu. Egeanin, jejíž lněná košile byla značně delší a silnější než Nyneivina - Egeanin, která byla hotové ztělesnění klidu, když ji zajali, která bojovala jako strážce - se rozšířily oči, celá zruměněla a zděšeně zalapala po dechu. Elain sebou užasle trhla, když Seanchanka zděšeně vyvřískla a skočila zpátky do pokoje.
Kolem se začaly otevírat dveře a do chodby vykukovali lidé. Při pohledu na muže ležícího na podlaze a další stojící nad ním okamžitě zase mizeli a práskali za sebou dveřmi. Zvuky tahání něčeho těžkého prozrazovaly, že lidé zapírají dveře postelemi či šatníky.
O hodnou chvíli později Egeanin konečně vyhlédla na druhé straně dveří, stále šarlatová až ke kořínkům vlasů. Elain tomu vážně nerozuměla. Ta žena byla jen v košili, to byla pravda, ale ta ji zakrývala skoro stejně jako Elain její tarabonské šaty. Přesto neměli Juilin a Domon právo vrhat zamilované pohledy na nedostatečně oblečené ženy. Upřela na oba pohled, který je měl okamžitě odkázat do patřičných mezí. Domon byl naneštěstí příliš zaneprázdněný, jak se pochechtával a mnul si horní ret, aby si toho všiml. Alespoň že Juilin ji viděl, i když si jen těžce povzdechl, jako to muži dělávají, když si myslí, že je k nim někdo nespravedlivý. Vyhnul se jejím očím a sklonil se, aby světlovlasého muže převrátil na záda. Byl to docela hezký muž, dost štíhlý.
"Tohohle chlapíka znám," zvolal Juilin. "Tohle je muž, co se mě snažil obrat. Nebo jsem si to aspoň myslel," dodal pomaleji. "Nevěřím, že je to shoda okolností. Leda by byl ve městě sám Drak Znovuzrozený."
Elain si vyměnila zamračený pohled s Nyneivou. Ten cizinec určitě nebyl v žoldu Liandrin. Černá adžah by nepoužila muže, aby se plížil chodbami, o nic víc než... O nic víc, než by najala pouliční rabiáty. Elain přesunula tázavý pohled na Egeanin. Nyneiva chtěla víc odpovědí.
"Je to Seanchan," řekla po chvíli Egeanin.
"Pokus o záchranu?" ucedila Nyneiva, ale druhá žena zavrtěla hlavou.
"Nepochybuji o tom, že mě hledal, ale ne aby mne zachránil, myslím. Jestli ví - nebo jenom podezírá - že jsem nechala Bethamin volně odejít, bude chtít... se mnou mluvit." Elain vytušila, že by šlo o víc než jenom o rozhovor, což se potvrdilo, když Egeanin dodala: "Nejlepší by bylo, kdybyste mu hned podřízli krk. Mohl by se pokusit dělat potíže i vám, pokud si bude myslet, že jste moji přátelé, nebo jestli zjistí, že jste Aes Sedai." Velký illianský pašerák se na ni šokovaně podíval a Juilinovi spadla brada málem na prsa. Tom, na druhou stranu, kývl znepokojivě zamyšleným způsobem.

"My tu nejsme proto, abychom podřezávali krky Seanchanům," prohlásila Nyneiva, jako by se to mohlo později změnit. "Bayle, Juiline, strčte ho do uličky za hostincem. Až se probudí, bude mít štěstí, když mu zůstanou aspoň spodky. Tome, najdi Rendru a řekni jí, že chceme do Komnaty padajících kvítků silnej čaj. A zeptej se, jestli nemá nějakou vrbovou kůru nebo třezalku. Připravím ti něco na tu hlavu." Všichni tři muži na ni jenom zírali. "Tak pohyb!" štěkla. "Musíme plánovat!" Málem nedala Elain čas vrátit se do pokoje, a už práskla dveřmi a začala si natahovat šaty přes hlavu. Egeanin se honem honem oblékala taky, jako by se na ni muži pořád dívali.

"Nejlepší je si jich nevšímat, Egeanin," radila jí Elain. Bylo zvláštní radit někomu staršímu než Nyneiva, ale ať už byla Seanchanka sebeschopnější v jiných věcech, o mužích toho očividně moc nevěděla. "Jenom je to povzbudí. Nevím proč," přiznala, "ale je to tak. Byla jsi docela slušně oblečená. Vážně."

Egeanin dostala hlavu do výstřihu. "Slušně? Nejsem žádná služebná. Nejsem tanečnice šia!" Její zachmuřený pohled se změnil ve zmatené zamračení. "Je však docela pohledný. To jsem si o něm předtím nemyslela."

Elain uvažovala, co je to tanečnice šia, a zatím jí šla pomoci s knoflíčky. "Rendra ti pěkně promluví do duše, jestli dovolíš Juilinovi, aby s tebou flirtoval."

Tmavovlasá žena se na ni přes rameno překvapeně podívala. "Ten chytač zlodějů? To Bayleho Domona jsem měla na mysli. Je to správně stavěný muž. Ale pašerák," povzdechla si lítostivě. "Porušuje zákon."

Elain usoudila, že vkus se nedá odhadnout - Nyneiva určitě milovala Lana a ten měl příliš kamennou tvář a nahánět strach - ale Bayle Domon? Ten muž měl na šířku polovinu toho, co na výšku, byl tlustý jako ogier!

"Žvaníš samé nesmysly jako Rendra, Elain," Nyneiva štěkla. Snažila se pozapínat si knoflíky u šatů - obě ruce měla za zády. "Jestli jste už skončily se žvatláním o mužích, třeba byste mohly začít o nový švadleně, co jste určitě našly? Musíme si to naplánovat. Když budeme čekat, až přijdou muži, určitě se to pokusí převzít, a já nehodlám plýtvat časem na to, abych je odkázala do patřičnejch mezí. Už jsi s ní skončila? Taky bych potřebovala trochu pomoct."

Elain Egeanin rychle dopnula poslední knoflíček a klidně došla k Nyneivě. Ona se nebavila o mužích a šatech. Ani zdaleka tolik jako Rendra. Nyneiva si držela copy, a když jí Elain prudce zatáhla za šaty, aby mohla zapnout knoflíčky, přes rameno se na ni zamračila. Trojitá řada knoflíčků na zádech těsně u sebe byla nutnost, ne pouhá ozdoba. Nyneiva se klidně nechá Rendrou umluvit na ty nejmódnější těsné živůtky, a pak říká, že jiní lidé tráví všechen čas řečmi o šatech. Ona určitě myslela na jiné věci.

"Přemýšlela jsem o tom, jak bychom se mohly dostat do paláce tak, aby nás nikdo neviděl, Nyneivo. Všechny můžeme být skoro neviditelné."

Jak mluvila, Nyneivě se podmračené vrásky postupně vyhlazovaly. Když Egeanin přidala pár nápadů, Nyneiva stiskla rty, ale poznámky dávaly smysl, a dokonce ani Nyneiva je nemohla jen tak zamítnout. Když byly konečně připraveny odebrat se do Komnaty padajících kvítků, měly plán domluvený a nehodlaly nechat muže, aby jej změnili. Moghedien, černé adžah, ať už věci v panaršině paláci řídil kdokoliv, přijde o svou cenu dřív, než si uvědomí, co se děje.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Cena za odchod

Šenk v hostinci U Vinného střiku osvětlovaly jen tři svíce a dvě lampy, poněvadž svíček a oleje byl nedostatek. Oštěpy a ostatní zbraně zmizely. Sud, v němž byly staré meče, byl prázdný. Lampy stály na dvou stolech sražených k sobě před velkým kamenným krbem, u nichž Marin al'Vereová, Daisa Congarová a ostatní členky ženského kroužku procházely seznam té trochy jídla, které ještě v Emondově Roli zbývalo. Perrin se snažil neposlouchat.

U jiného stolu tiše, pravidelně svištěl Failein brousek, jak si ostřila jeden z nožů. Před ní ležel luk a u pasu se jí toulec ježil šípy. Ukázalo se, že je docela dobrý lukostřelec, ale Perrin doufal, že nikdy nezjistí, že její luk je pro malé kluky. Dvouříčský mužský luk by nikdy nedokázala natáhnout, i když to odmítala přiznat.

Posunul si sekeru, aby se mu nezarývala do boku, a snažil se vnímat to, co probíral s ostatními muži u stolu. Ne že by všichni upírali pozornost tam, kam měli.

"Mají lampy," mumlal Cenn, "a my si musíme vystačit s lojovicema." Pokroucený stařík se zlobně mračil na vysoké svíce v mosazných svícnech.

"Nech to plavat, Cenne," řekl Tam unaveně a vytáhl si z váčku, který měl zastrčený za opaskem s mečem, fajfku a tabák. "Aspoň tentokrát to nech plavat."

"Kdybychom museli číst nebo psát," přidal se Abell a v hlase měl méně trpělivosti než ve slovech, "měli bychom lampy." Kolem hlavy měl obvaz.

Jako by chtěl doškáři připomenout, kdo je tu starosta, Bran si upravil stříbrný medailon na široké hrudi, aby na něm byly vidět váhy. "Soustřeď se na to, co máme vyřídit, Cenne. Už nedovolím, abys marnil Perrinův čas."

"Jen jsem si myslel, že bychom měli mít lampy," stěžoval si Cenn. "Perrin by mi řekl, kdybych marnil jeho čas."

Perrin si povzdechl. Noc se mu snažila stáhnout víčka dolů. Přál si, aby byla řada na někom jiném při zastupování vesnické rady, třeba na Haralu Luhhanovi nebo na Samelu Craweovi nebo na komkoliv jiném, jen ne na Cennovi s jeho věčným fňukáním. Ale taky občas zatoužil po tom, aby se na něj jeden z těchhle mužů obrátil a řekl: "Tohle je záležitost starosty a vesnické rady, mladý muži. Ty se vrať do své kovárny. Dáme ti vědět, co máš dělat. " Místo toho si dělali starosti, že marní jeho čas, a ustupovali mu. Čas. Kolik útoků přišlo v těch sedmi dnech od prvního přepadení? Už si nebyl jist.

Obvaz na Abellově hlavě Perrina dráždil. Aes Sedai teď léčily jen nejvážnější zranění. Když to člověk

zvládl bez pomoci, nechaly ho. Ne že by teď bylo tolik vážně zraněných, ale jak suše poukázala Verin, dokonce i Aes Sedai mají jen omezenou sílu. Jejich trik s vrháním kamenů očividně stál tolik síly jako léčení. Pro jednou Perrin nechtěl, aby mu něco připomínalo, že síla Aes Sedai je omezená. Nebylo mnoho vážně zraněných. Zatím.
"Jak drží ty šípy?" zeptal se. O tomhle měl teď přemýšlet.
"Docela dobře," řekl Tam a zabafal z fajfky, kterou si připálil od jedné ze svíček. "Pořád dokážeme dostat zpátky skoro všechny, co vystřelíme, aspoň ve dne. V noci ale odtáhnou většinu svých mrtvých - nejspíš je nacpou úplně všechny do kotle - a o ty šípy pak přijdeme." Ostatní muži už také lovili své fajfky, z váčků a kapes kabátců. Cenn bručel, že si zřejmě musel zapomenout svůj váček. Bran mu s vrčením přisunul jeho a holá leb se mu ve světle svíc leskla.
Perrin si zamnul čelo. Na co se chtěl zeptat teď? Kůly. Při většině útoků se teď bojovalo u kůlů, zvláště v noci. Kolikrát už trolloci skoro prorazili? Třikrát? Čtyřikrát? "Mají teď všichni oštěpy nebo aspoň sudlice? Zbylo něco, z čeho by se daly vyrobit další?" Odpovědělo mu ticho a on položil ruku na stůl. Ostatní muži se na něj jen dívali.
"Na to ses ptal včera," pronesl jemně Abell. "A Haral ti řekl, že v celý vesnici není jediná kosa nebo vidle, který by nebyly přeměněný na zbraň. Vlastně jich máme víc než rukou."
"Ano. Ovšem. Jenom mi to vyklouzlo." Zachytil útržek hovoru ženských z kroužku.
"...nesmíme to mužským prozradit," říkala tiše Marin, jako by opakovala varování, které již jednou vyslovila.
"Ovšemže ne," odfrkla si Daisa, ale ne o moc hlasitěji. "Jestli ti hlupáci zjistí, že ženský jsou na polovičních dávkách, budou trvat na tom, že budou taky jíst míň, a nemůžeme..."
Perrin zavřel oči, snažil se zavřít taky uši. Ovšem. Muži bojovali. Muži si museli udržet sílu. Prosté. Aspoň zatím nemusely bojovat i ženy. Až na obě Aielanky, samozřejmě, a Faile, ale ta byla dost chytrá, aby se držela vzadu, když došlo na bodání oštěpy mezi kůly. To byl důvod, proč jí našel ten luk. Měla srdce pantera a víc odvahy než dva chlapi.
"Myslím, že je zrovna ten pravý čas, abys šel do postele, Perrine," navrhl Bran. "Nemůžeš takhle pokračovat, spát hodinku tady a tam."
Perrin se zuřivě podrbal ve vousech a snažil se vypadat probuzeně. "Vyspím se později." Až bude po všem. "Spí chlapi dost? Viděl jsem jich pár sedět venku, když by měli -"
Přední dveře se rozlétly a dovnitř se z noci vřítil Dannil Lewin s lukem v ruce, celý zpocený. U boku měl jeden z mečů, co byly předtím v sudu. Tam dával hodiny, když měl čas, a občas i jeden ze strážců.
Než stačil Dannil otevřít ústa, Daisa vyštěkla: "Tys vyrost ve stodole, Dannile Lewine?"
"Rozhodně bys mohl s mými dveřmi zacházet jemněji." Marin vrhla významný pohled na hubeného muže a na Daisu, aby jí připomněla, že to jsou její dveře.
Dannil sklonil hlavu a odkašlal si. "Odpusť, panímámo al'Vereová," omlouval se rychle. "Odpusť, vědmo. Omlouvám se, že jsem sem tak vlítl, ale mám zprávu pro Perrina." Spěchal ke stolu s muži, jako by se bál, že ho ženy zase zastaví. "Bělokabátníci přivedli muže, co s tebou chce mluvit, Perrine. Nechce mluvit s nikým jiným. Je ošklivě zraněnej, Perrine. Přivedli ho jen na kraj vesnice. Myslím, že až do hostince by to nezvládl."
Perrin se postavil. "Už jdu." Aspoň to nebyl další útok. V noci byly nejhorší.
Faile sebrala luk a připojila se k němu, než dorazil ke dveřím. A váhavě povstal také Aram ze stínů u paty schodiště. Perrin občas zapomínal, že tam muž je, byl tak tichý. S mečem přivázaným na zádech přes ušmudlaný cikánský kabátec se žlutými pruhy vypadal divně. Oči měl příliš jasné, skoro nikdy nemrkal, a tvář měl zcela bez výrazu. Ani Raen, ani Ila se svým vnukem nepromluvili ode dne, kdy vzal ten meč do ruky. Nepromluvili ani na Perrina.
"Jestli chceš jít, tak pojď," řekl Perrin drsně a Aram se zařadil za něj. Ten muž ho následoval jako pes, pokud zrovna neobtěžoval Tama, Ihvona nebo Tomase, aby ho učili zacházet s mečem. Bylo to, jako by svou rodinu a své lidi nahradil Perrinem. Perrin by se bez té zodpovědnosti docela rád obešel, pokud by to šlo, ale nic se s tím nedalo dělat.
Doškové střechy zalévalo měsíční světlo. Jen v pár domech se svítilo víc než v jednom okně. Vesnice byla zahalena do ticha. Asi třicet z rytířů stálo na stráži před hostincem s luky v rukou, a meče mělo tolik

z nich, kolik jich jen dokázali najít. Teď jim tak říkali všichni, a Perrin, ke své nechuti, se přistihl, že toto oslovení používá taky. Důvod, proč před hostincem, nebo všude tam, kam se Perrin vrtl, byly stráže, byl na Trávníku, který již nebyl plný krav a ovcí. Nad Vinným střikem, za tou hloupou vlajkou s vlčí hlavou, jež teď visela schlíple, byl Trávník plný táborových ohňů, jasných jezírek v temnotě, obklopených světlými plášti lesknoucími se v měsíčním světle.
Nikdo nechtěl mít doma bělokabátníka, stavení byla již tak přeplněná, a Bornhald stejně nedovolil, aby se jeho vojáci rozdělili. Ten muž si zřejmě myslel, že se vesnice každou chvíli obrátí proti němu a jeho lidem. Když šli za Perrinem, museli to být temní druzi. Dokonce ani Perrin nerozeznal obličeje kolem ohňů, ale měl dojem, že cítí Bornhaldův pohled, vyčkávavý, plný nenávisti.
Dannil zařídil, aby Perrina doprovodilo deset rytířů. Všechno to byli mladí muži, kteří by se měli smát a chodit s ním za děvčaty, všichni teď měli luky připravené, aby se postarali o jeho bezpečí. Aram se k nim nepřipojil, když je Dannil odváděl na tmavou, špinavou ulici. Aram byl jen s Perrinem, s nikým jiným. Faile se také držela těsně vedle Perrina, tmavé oči se jí v měsíčním světle leskly, jak obhlížela okolní budovy, jako by ona byla veškerou jeho ochranou.
Tam, kde Stará silnice ústila do Emondovy Role, byly vozy odtaženy stranou, aby dovnitř mohla vjet hlídka bělokabátníků, dvacet mužů ve sněhobílých pláštích s kopími, kteří seděli na koních ve vyleštěné zbroji a byli stejně netrpěliví jako jejich podupávající ořové. Za noci byli jasně vidět a většina trolloků měla stejně dobrý zrak jako Perrin, ale bělokabátníci na svých hlídkách trvali. Občas jejich výzvědy přinesly varování a jejich obtěžování mohlo trolloky trochu vyvádět z míry. Bylo by však dobré, kdyby Perrin věděl, co dělají, dřív než to udělali.
Kolem chlapíka v sedláckých šatech, ležícího na ulici, se seběhl shluk vesničanů a sedláků, s kousky starého brnění a několika rezavými přilbicemi. Ustoupili před ním a Faile, když vedle muže poklekl.
Ve vzduchu byla silně cítit krev. Muži se na tváři zalité měsíčním světlem leskl pot. Z hrudi mu trčel na coul silný dřík trolločího šípu, jako malé kopí. "Perrin - Zlatooký," chrčel a lapal po dechu. "Musím - se dostat - k Perrinovi - Zlatookému."
"Už někdo poslal pro Aes Sedai?" chtěl vědět Perrin, co nejjemněji muže zvedl a položil si jeho hlavu do klína. Na odpověď ani nečekal. Stejně nevěřil, že by muž vydržel tak dlouho, než by dorazila Aes Sedai.
"Já jsem Perrin."
"Zlatooký? Nevidím - tě - moc dobře." Rozšířené oči měl kousek od Perrinova obličeje. Pokud vůbec něco viděl, musel vidět jeho zlaté oči zářící v temnotě.
"Jsem Perrin Zlatooký," připustil Perrin váhavě.
Muž ho popadl za límec a s překvapivou silou si Perrina přitáhl blíž. "My - přicházíme. Poslali mě - ti to říct. My při -" Hlava se mu svezla a oči teď upíral do prázdna.
"Světlo provázej jeho duši," řekla tiše Faile a přetáhla si luk přes záda.
Perrin po chvíli uvolnil mužovy zaťaté prsty. "Zná ho tady někdo?" Dvouřičtí muži si vyměnili pohledy a zavrtěli hlavami. Perrin vzhlédl k bělokabátníkům na koních. "Říkal něco jinýho, když jste ho vezli sem? Kde jste ho našli?"
Dolů na něj shlížel Jaret Byar, s vyzáblým obličejem a zapadlýma očima, jako ztělesněná smrt. Ostatní bělokabátníci odvraceli zrak, ale Byar se vždy přinutil podívat Perrinovi do očí, zvláště v noci, když zlatě zářily. Byar tiše cosi zavrčel - Perrin zaslechl "zplozenec Stínu!" - a prudce pobodl koně. Hlídka vecválala do vesnice, muži toužili stejně dostat se od Perrina jako od trolloků. Aram se za nimi díval s bezvýraznou tváří, jednu ruku měl nad ramenem a prsty přejížděl jílec meče.
"Říkali, že ho našli tak tři čtyři míle na jih." Dannil zaváhal a dodal: "Tvrdí, že všichni trolloci se rozdělili do malejch tlup, Perrine. Možná to konečně vzdali."
Perrin položil cizince na zem. My přicházíme. "Dávejte dobrej pozor. Možná se nějaká rodina, která se snažila udržet na svým statku, konečně rozhodla přijít sem." Nevěřil, že by někdo dokázal venku přežít tak dlouho, ale mohlo to tak být. "Ať někoho omylem nezastřelíte." S námahou se zvedl na nohy a Faile mu položila ruku na loket.
"Je čas, abys šel do postele, Perrine. Občas musíš spát."
Jen se na ni podíval. Měl ji přinutit, aby zůstala v Tearu. Měl to nějak udělat. Kdyby to pořádně promyslel, nějak by to dokázal.

Mezi dvouříčskými muži proklouzl jeden z běžců, kudrnatý hošík, jenž mu sahal asi k hrudi, a zatahal Perrina za rukáv. Perrin ho neznal, bylo tady hodně rodin z okolí. "V Západním polesí se něco pohybuje, vzácnej pane Perrine. Poslali mě, abych ti to vyřídil."
"Neříkej mi tak," vyjel na něj Perrin ostře. Jestli nezarazí děti, začnou to používat i rytíři. "Běž jim říct, že tam hned budu." Chlapec odběhl.
"Ty patříš do postele," řekla mu Faile pevně. "Tomas dokáže útok zvládnout docela dobře."
"Nejde o útok, jinak by to ten kluk řekl, a někdo by troubil na Cennovu polnici."
Visela mu na paži a snažila se ho odtáhnout k hostinci, takže ji vlekl za sebou, když vyrazil opačným směrem. Po pár marných minutách se vzdala a předstírala, že ho celou dobu jen drží za loket. Ale pro sebe si nadávala. Zřejmě si pořád myslela, že když bude mluvit dost potichu, on ji neuslyší. Začala "hloupý" a "tvrdohlavý" a "svaly místo mozku". Pak se to zhoršilo. Byli jako malý průvod, ona na něj tiše nadávala, Aram šel těsně za ním a Dannil a deset rytířů ho obklopovali jako čestná stráž. Kdyby nebyl tak utahaný, byl by se cítil jako úplný trouba.
Všude kolem ohrady z ostrých kůlů stály skupinky stráží. Muži vyhlíželi do noci a každý oddíl u sebe měl chlapce jako rychlého posla. Na západním konci vesnice se muži na stráži sešli hned za širokou ohradou, ohmatávali oštěpy a luky a pak vyhlíželi směrem k Západnímu polesí. Dokonce i v měsíčním světle jim musely stromy připadat úplně černé.
Tomasovi jako by díky jeho plášti mizely části těla do noci. Bain a Chiad byly s ním. Z nějakého důvodu Děvy trávily každou noc od té doby, co Loial a Gaul odešli, na tomto konci Emondovy Role.
"Neobtěžoval bych tě," vysvětloval strážce Perrinovi, "ale zdálo se mi, že je tam jenom jeden, a já myslel, že bys mohl..."
Perrin kývl. Všichni věděli o tom, jak dobře vidí, zvláště potmě. Dvouříčané to zřejmě považovali za cosi zvláštního, něco, co jej označovalo za pitomého hrdinu. Co si mysleli strážci nebo Aes Sedai, to Perrin neměl tušení. Dnes v noci byl navíc příliš unavený, aby mu na tom záleželo. Sedm dní, a kolik útoků?
Okraj Západního polesí ležel o pět set kroků dál. Dokonce i pro něj stromy splývaly v šeru. Něco se tam hýbalo. Něco dost velkého, aby to mohl být trollok. Veliký tvor nesoucí... Břemeno zvedlo ruku.
Člověk. Vysoký stín nesoucí člověka.
"Nebudeme střílet!" křikl. Bylo mu do smíchu. Vlastně si uvědomil, že se směje. "No tak! Pojď sem, Loiale!"
Nejasná postava k nim vyrazila klusem rychlejším, než by kdy zvládl člověk. Proměnil se v ogiera ženoucího se k vesnici a nesoucího Gaula.
Muži z Dvouříčí je začali povzbuzovat, jako by to byl závod. "Běž, ogiere! Běž! Běž!" Třeba to byl závod. Z toho lesa přišel nejeden útok.
Kousek od kůlů Loial s trhnutím zpomalil. Mezi kůly bylo jen tak tak dost místa, aby mezi nimi bokem protáhl tlusté nohy. Jakmile byl za ohradou, postavil Aielana na zem, sám se sesul vedle něj, naklonil se k ježícím se kůlům, lapal po dechu a uši se štětičkami měl svěšené. Gaul pár kroků kulhal na jednu nohu, až se také posadil. Bain a Chiad mu hned začaly ošetřovat levé stehno, kde měl protržené a sedlou krví zčernalé spodky. Zůstaly mu jen dva oštěpy a toulec měl prázdný. Loialova sekera byla také pryč.
"Ty hloupej ogiere," zasmál se radostně Perrin. "Takhle si odejít. Měl bych nechat Daisu Congarovou, aby tě za ten útěk přetáhla proutkem. Aspoň jste naživu. Aspoň jste zpátky." Přitom mu hlas klesl. Naživu. A zpátky v Emondově Roli.
"Zvládli jsme to, Perrine," sípal Loial, unavené dunění velkého bubnu. "Před čtyřmi dny. Zavřeli jsme bránu. Teď bude potřeba starších nebo Aes Sedai, aby ji znovu otevřeli."
"Nesl mě skoro celou cestu z hor," vykládal Gaul. "Noční běžec a asi padesát trolloků nás honili první tři dny, ale Loial jim utekl." Snažil se obě Děvy odstrčit, ale příliš se mu to nedařilo.
"Lež klidně, Shaarade," štěkla na něj Chiad, "nebo řeknu, že jsem se tě dotkla ozbrojená, a nechám tě vybrat, jak to vypadá s tvou ctí." Faile se potěšeně zasmála. Perrin tomu nerozuměl, ale ta poznámka neochvějného Aielana umlčela, jen cosi reptal. A nechal Děvy, aby mu ošetřily nohu.
"Jsi v pořádku, Loiale?" zeptal se Perrin. "Není ti nic?"
Ogier se s očividnou námahou zvedl a chvíli se kymácel jako strom, který má už už padnout. Uši mu stále visely dolů. "Ne, nic mi není, Perrine. Jsem jenom unavený. Kvůli mně si starosti nedělej. Jsem dlouho

pryč z državy. Návštěvy nestačí." Potřásl hlavou, jako by se mu roztoulaly myšlenky. Širokou rukou zakryl Perrinovi rameno. "Až se trochu prospím, budu v pořádku." Ztišil hlas. Na ogiera ztišil hlas. Pořád to bylo jako bzučení obrovského čmeláka. "Je to tam velmi špatné, Perrine. Většinou jsme sledovali poslední tlupy cestou dolů. Bránu jsme uzamkli, ale myslím, že ve Dvouříčí už musí být několik tisíc trolloků a možná tak padesát myrddraalů."
"To ne," oznámil hlasitě Luc. Přicválal podél okraje vesnice ve směru od Severní silnice. Přitáhl otěže, až se jeho hřebec vzepjal, aby stačil na místě zastavit, a zamával kopyty do vzduchu. "Nepochybně skvěle zpíváš stromům, ogiere, ale boj s trolloky je něco jiného. Odhadoval bych to nyní na méně než tisíc. Je to jistě hrozivá síla, ale není to nic, co by tyto pevné zábrany a chrabří muži nedokázali udržet na uzdě. Další trofej pro tebe, vzácný pane Perrine Zlatooký." Zasmál se a hodil Perrinovi zcela plný plátěný vak. V měsíčním světle se spodek tmavě vlhce leskl.
Perrin vak zachytil ze vzduchu a hodil jej i přes značnou váhu za kůly. Čtyři pět trolločích hlav, nepochybně, a možná i nějaká myrddraalí. Ten muž přinášel takové trofeje každou noc, a stále zřejmě čekal, že budou vystaveny, aby je mohli všichni obdivovat.
Tlupa Coplinů a Congarů pro něj tu noc, kdy přinesl dvě hlavy mizelců, uspořádala hostinu.
"Copak já taky nevím nic o bojování?" chtěl vědět Gaul a snažil se vstát. "Já říkám, že jich je několik tisíc."
Lucovi se zaleskly zuby v širokém úsměvu. "Kolik dní jsi strávil v Morně, Aiele? Já mnoho." Možná to byl spíš úšklebek než úsměv. "Mnoho. Věř si, čemu chceš, Zlatooký. Nekonečné dny přinesou, co přinesou, jako tomu bylo vždycky." Znovu zvedl hřebce na zadní, aby ho otočil, a odcválal mezi domy a stromy, které kdysi byly okrajem Západního polesí. Muži z Dvouříčí znepokojeně přešlapovali a dívali se za ním nebo na opačnou stranu do noci.
"On se mýlí," řekl Loial. "S Gaulem jsme viděli, co jsme viděli." Koutky širokých úst se mu unaveně obracely dolů a huňaté obočí mu viselo až na tváře. Nebylo divu, jestli Gaula nesl tři nebo čtyři dny.
"Hodně jsi toho udělal, Loiale," prohlásil Perrin. "Vy oba s Gaulem. Je to velká věc. Bojím se, že ve tvý ložnici teď přespává půl tuctu Cikánů, ale panímáma al'Vereová ti ustele slamník. Nastal čas, aby ses trochu prospal, už to potřebuješ."
"A ty taky, Perrine Aybaro." Letící mraky vrhaly stíny, které si pohrávaly na Faileině velkém nose a vysedlých lícních kostech. Byla tak krásná. Ale hlas měla pevný jako dno nákladního vozu. "Jestli hned nepůjdeš, nechám Loiala, aby tě tam odnesl. Vždyť se skoro neudržíš na nohou."
Gaul měl potíže chodit po zraněné noze. Bain ho z jedné strany podepřela. Snažil se zabránit, aby totéž udělala Chiad z druhé strany, ale ona hrozivě zamumlala něco, co připomínalo "gai'šain", a Bain se zasmála a Aielan jim oběma dovolil, aby mu pomohly, a zuřivě si pro sebe vrčel. Ať už hodlaly Děvy provést cokoliv, Gaul z toho nebyl nijak nadšený.
Tomas poplácal Perrina po rameni. "Jen běž, člověče. Každý potřebuje spát." On sám mluvil, jako by se bez spánku ještě dobré tři dny obešel.
Perrin kývl.
Nechal se Faile odvést zpátky do hostince U Vinného střiku s Loialem a Aielem za patami. Aram a Dannil s desítkou rytířů ho cestou obklopovali. Perrin si nebyl jist, kdy ostatní odpadli, ale nějak se v pokoji na druhém poschodí hostince ocitli s Faile sami.
"Celý rodiny musí vydržet na menším prostoru než je tohle," zamumlal. Na kamenné římse nad malým krbem hořela svíčka. Ostatní se bez ní obešli, ale Marin tady jednu zapálila, jakmile se setmělo, aby ho nemusel už nikdo obtěžovat. "Můžu spát venku s Dannilem, Banem a ostatníma."
"Nebuď labuť," zarazila ho Faile, ale od ní to znělo laskavě. "Jestli mají Alanna a Verin každá svůj pokoj, tak ty bys měl taky."
Uvědomil si, že mu zatím sundala kabátec a rozvazuje mu tkanice na košili. "Nejsem tak unavenej, abych se nemohl svlíknout sám." Jemně ji odstrčil stranou.
"Všechno dej dolů," přikazovala mu. "Všechno, slyšíš? Plně oblečený se pořádně nevyspíš, podle toho, jak teď myslíš."
"Sundám," sliboval. Když za ní konečně zavřel dveře, stáhl si vysoké boty, pak sfoukl svíčku a lehl si na postel. Marin by se nelíbilo, kdyby si na přehoz položil špinavé boty.

Tisíce, říkali Gaul a Loial. Ale kolik toho ti dva mohli vidět, když se cestou do hor schovávali a cestou zpátky utíkali? Nejvíc tak tisíc, tvrdil Luc, ale Perrin se nedokázal přimět, aby tomu muži věřil, ani za všechny trofeje, které přinášel. Podle bělokabátníků byli roztroušení. Jak blízko se k nim mohli dostat, když jejich zbroj a pláště zářily v temnotě jako lucerny?
Ale třeba existoval způsob, jak by se mohl přesvědčit sám. Od poslední návštěvy se vlčímu snu vyhýbal. Kdykoliv pomyslel na to, že se tam vrátí, zatoužil uštvat toho Zabíječe, ale měl povinnosti tady, v Emondově Roli. Jenže teď možná... Ještě o tom uvažoval, když se přes něj převalil spánek.
* * *
Stál na Trávníku zalitém světlem slunce, jež se odpoledne sklánělo k obzoru. Po obloze táhlo pár beránků. Kolem vysokého sloupu, kde si vánek pohrával s vlajkou s červenou vlčí hlavou, nebyly ani ovce, ani krávy, jen vážka mu prolétla kolem hlavy. Mezi domy s doškovými střechami nebylo živé duše. Ohně bělokabátníků označovaly hromádky suchého dřeva v popelu. Ve vlčím snu jen zřídka vídával něco hořet, jen to, co bylo připraveno hořet, nebo to, co již bylo úplně zuhelnatělé. Na obloze nebyli žádní krkavci.
Jak se tak rozhlížel po ptácích, kus oblohy zčernal a změnil se v okno někam jinam. Egwain tam stála mezi ženami se strachem v očích. Ženy kolem ní pomalu poklekaly. Nyneiva byla jednou z nich, a on měl dojem, že zahlédl i Elaininy rudozlaté vlasy. To okno vybledlo a bylo nahrazeno jiným. Tam stál Mat, nahý, spoutaný a prskající. Za zády měl pod lokty provlečen podivný oštěp s černou násadou a na prsou mu visel stříbrný medailon s liščí hlavou. Mat zmizel a byl tu Rand. Perrin měl dojem, že je to Rand. Měl na sobě hadry a hrubý plášť a oči měl zakryté obvazem. Třetí okno zmizelo. Obloha byla zase jenom obloha, až na mraky prázdná.
Perrin se zachvěl. Tyhle vidiny z vlčího snu nikdy neměly žádné skutečné spojení s ničím, co znal. Možná tady, kde bylo tak snadné věci změnit, se starosti o přátele staly něčím, co mohl vidět. Ať to bylo, co chtělo, jen marnil čas přemýšlením o tom.
Nijak ho nepřekvapilo, když zjistil, že má dlouhou koženou kovářskou vestu a žádnou košili, ale když si sáhl k pasu, nahmátl kladivo, ne svou sekeru. Zamračil se a soustředil se na protáhlou půlměsíčnou čepel a silný trn. Tohle teď potřeboval. Tohle teď byl. Kladivo se měnilo pomalu, jako by odolávalo, ale když mu konečně v pevné smyčce visela sekera, nebezpečně se leskla. Proč s ním tolik bojovala? Věděl, co chce. Na druhém boku se mu objevil toulec plný šípů, v ruce dlouhý luk a na levém předloktí kožený chránič.
Tři rozmazané kroky jej přenesly tam, kde měly ležet nejbližší trolločí tábory, tři míle od vesnice. Posledním krokem přistál mezi asi tuctem vysokých hromad dřeva naskládaného na starém popelu ve zdupaném ječmeni. Polena byla promíchána s rozbitými židlemi, nohami od stolů a dokonce i domovními dveřmi. Velké železné kotle tu byly připraveny k zavěšení nad uchystanými hranicemi. Kotle byly, samozřejmě, prázdné, i když on dobře věděl, co do nich bude nasekáno, co bude nabodáno na silné železné rožně postavené nad některými ohništi. Kolika trollokům tyto ohně poslouží? Nebyly tu vůbec žádné stany, a pokrývky roztroušené kolem, špinavé a páchnoucí starým pronikavým trolločím potem, nebyly žádným vodítkem. Mnoho trolloků spávalo jako zvířata, bez přikrývek na zemi, občas si dokonce vyhrabali díru a stočili se do ní.
Menšími kroky, ne delšími než sto sáhů, kdy se země jen trochu rozmlžila, obešel Emondovu Roli, od statku ke statku, od pastviny k poli s ječmenem přes řádky tabáku, skrze roztroušené háje kolem stop vozů i stezek pro pěší, a jak se po spirále pomalu vzdaloval od vesnice, nacházel další a další shluky trolločích ohňů. - Příliš mnoho. Stovky ohňů. To znamenalo několik tisíc trolloků. Pět tisíc nebo deset nebo dvakrát tolik - jestli se všichni přiřítí najednou, nebude jejich konečný počet znamenat pro Emondovu Roli žádný rozdíl.
Dál na jih stopy po trolločích zmizely. - Tedy stopy po jejich nedávné přítomnosti. Pár statků nebo stodol zůstalo nevypáleno. Tam, kde byl zapálen ječmen či tabák, zůstala jen roztroušená políčka s ohořelým strništěm. Jinde byla pole zdupána, vedly přes ně široké stezky. Nebyl k tomu žádný důvod, jen radost z ničení. Lidé byli většinou dávno pryč, když k tomu docházelo. Jednou se ocitl uprostřed docela velkého spáleniště plného popele, na některých ohořelých kolech byly tu a tam stále ještě vidět kousky jasné barvy. Místo, kde byla zničena tuatha'anská karavana, ho rozesmutnilo víc než statky. Cesta listu měla

dostat šanci. Někde. Ne tady. Přinutil se nedívat a odskočil míli či víc na jih.
Nakonec dorazil do Devenského Průseku. Řady domů s doškovými střechami obklopovaly náves a rybníček, který napájel pramen obestavěný kolem dokola kameny. Přepad byl nyní mnohem nižší, než jak byl původně vytesán. Hostinec na konci návsi, U husy a dud, měl také doškovou střechu, přestože byl o něco větší než hostinec U Vinného střiku, ač byl Devenský Průsek rozhodně méně navštěvovaný než Emondova Role. Vesnice určitě větší nebyla. Vozy a žebřiňáky přitažené ke každému domu prozrazovaly sedláky, kteří sem uprchlí s celými rodinami. Další vozy blokovaly ulice a prostory mezi domy kolem celé vesnice. Opatrnost by však nestačila, aby zastavila byť jediný z útoků, které byly v posledních sedmi dnech provedeny na Emondovu Roli.
Když vesnici třikrát obešel, Perrin našel jen půl tuctu trolločích táborů. Dost trolloků, aby lidi udrželi uvnitř. Uzavřeli je, dokud nevyřídí Emondovu Roli. Pak se můžou trolloci vrhnout na Devenský Průsek, až budou mít mizelci volnou chvíli. Možná dokáže přijít na způsob, jak dostat zprávu k těmto vesničanům. Kdyby uprchlí na jih, mohli by najít nějakou cestu přes Bílou řeku. I kdyby se pokusili přejít neprostupný les Stínů pod řekou, bylo to lepší než čekat na smrt.
Zlaté slunce se nepohnulo ani o coul. Čas tu plynul jinak.
Perrin se rozběhl na sever, jak nejrychleji dokázal, a dokonce i Emondova Role byla jen rozmazanou skvrnou. Hlídka na svém kopci byla stejně jako Devenský Průsek zatarasená vozy a žebřiňáky mezi domy. Vlajka líně povlávala na vysokém sloupu před hostincem U bílého kance na vrcholku kopce. Rudý orel letící přes modré pole. Rudý orel byl symbolem Manetherenu. Nejspíš jim Alanna nebo Verin vyprávěly staré příběhy, když byly v Hlídce.
Tady také našel jen pár trolločích táborů, které měly vesničany udržet ve vesnici. Odsud byla cesta ven lehčí než snažit se překročit Bílou s jejími nekonečnými peřejemi.
Perrin se hnal na sever k Tarenskému Přívozu, stojícímu na břehu Tarendrelly, o níž si zvykl nazývat ji řekou Taren. Vysoké úzké domy byly postavené na kamenných základech, aby vydržely každoroční záplavy na Tareně, když nastalo jarní tání v pohoří Oparů. Téměř polovina základů v tom neměnném odpoledním světle podpírala pouze sloupy popela a ohořelých trámů. A kolem nenašel jediného trolloka. Nejspíš tu nezůstali žádní lidé.
Na břehu stálo dřevěné molo, těžký provaz, vedoucí na druhý břeh, byl prověšen téměř až k hladině rychle proudící vody. Byl provlečen železnými kruhy na bárce s plochou palubou, která byla přivázána k molu. Přívoz tu stále byl, stále byl použitelný.
Skokem se přenesl přes řeku, kde na břehu byly vyjeté koleje a kolem ležely nejrůznější předměty z domácnosti. Židle a stojací zrcadla, truhlice a dokonce i několik stolů a leštěný šatník s vyřezávanými ptáčky na dveřích, všechno věci, které se vyděšení lidé snažili zachránit, a pak je tu zanechali, aby mohli utíkat rychleji. Ti lidé roznesou zprávu o tom, co se tu stalo, o tom, co se děje ve Dvouříčí. Někteří již museli dorazit do Baerlonu, sto mil či víc na sever, a ve vesnicích a statcích mezi Baerlonem a řekou to tedy lidé věděli. Zpráva se šířila. Tak za měsíc by mohla dorazit do Caemlynu a ke královně Morgase s královninou gardou a mocí povolat vojsko. Příliš pozdě pro Emondovu Roli. Možná příliš pozdě pro celé Dvouříčí.
Přesto téměř nedávalo smysl, že trolloci nechali vůbec někoho uniknout. Nebo myrddraalové. Trolloci zřejmě nemysleli příliš do budoucnosti. Perrin by si byl myslel, že zničit přívoz bude první věc, co mizelci nařídí. Jak si mohli být jisti, že v Baerlonu nebude dost vojáků, aby na ně zaútočili?
Sklonil se, aby zvedl panenku s na dřevě namalovaným obličejíčkem, a místem, kde měl předtím hrudník, proletěl šíp.
Prchaje do úkrytu vyskočil na břeh a rozmazanými padesátisáhovými kroky se hnal do lesa, kde se přikrčil pod vysokou kalinou. Všude kolem něj byly keře a záplavami podemleté stromy porostlé břečťanem.
Zabíječ. Perrin už měl nasazený šíp a uvažoval, jestli ho vytáhl z toulce, nebo na to jenom pomyslel, a šíp tam byl. Zabíječ.
Právě když chtěl znovu vyskočit, zarazil se. Zabíječ bude vědět, kde tak asi je. Perrinjeho rozmazanou postavu tenkrát sledoval docela snadno. Ta šmouha byla dost jasná, pokud jste stáli klidně. Už dvakrát přistoupil na jeho hru a málem prohrál. Ať tentokrát hraje Zabíječ jeho hru. Čekal dál.

Nad korunami stromů přelétli krkavci, pátrali a volali. Ani pohyb, který by ho prozradil, ani zachvění. Pohyboval jen očima, sledoval les kolem sebe. Náhodný závan větru k němu donesl chladný pach, lidský, a přece ne, a Perrin se usmál. Ale kromě krkavců se vůbec nic neozývalo. Tenhle Zabíječ se tedy plížit uměl. Ale nebyl zvyklý dělat pronásledovaného. Na co ještě Zabíječ zapomněl, kromě pachu? Určitě nečekal, že Perrin zůstane, kde přistál. Zvířata před lovcem utíkala, dokonce i vlci utekli.
Náznak pohybu, a na okamžik se nad padlou borovicí o padesát kroků dál objevil obličej. Šikmé paprsky jej jasně ozářily. Tmavé vlasy a modré oči, tvář z ostrých hran a úhlů, tolik připomínající Lana. Až na to, že v té kratičké chvíli si Zabíječ dvakrát olízl rty. Čelo měl plné vrásek a očima přebíhal z místa na místo, jak pátral ve svém okolí. Lan by nedopustil, aby na něm byly vidět starosti, i kdyby stál sám proti tisícovce trolloků. Jen okamžik, pak obličej zmizel. Krkavci se snášeli níž a kroužili, jako by sdíleli Zabíječovu nervozitu a báli se snést pod vrcholky stromů.
Perrin nehybně čekal a díval se. Ticho. Jen ten chladný pach prozrazoval, že tu není sám s krkavci nad hlavou.
Zabíječův obličej se objevil znovu, tentokrát Zabíječ vyhlédl kolem širokého kmene dubu o kus dál nalevo. Třicet kroků. Duby zdusily většinu toho, co rostlo kolem nich. Z tlejícího listí pod korunami stromů vyrůstalo jen pár hub a býlí. Muž se pomalu vynořil na otevřené prostranství, jeho vysoké boty nevydávaly žádný zvuk.
Perrin jediným pohybem napjal luk a vystřelil. Krkavci varovně zavřískli a Zabíječ se pootočil, takže se mu šíp se širokou hlavicí zabořil do hrudníku, a ne do srdce. Muž zavyl a oběma rukama stiskl šíp. Černé peří pršelo dolů, jak krkavci zuřivě mávali křídly. A Zabíječ vybledl, jeho křik i on se ztráceli, muž se rozmlžil, zprůhledněl a zmizel. Křik krkavců zmizel, jako by jej někdo odřízl nožem. Šíp, který prorazil tělem muže, spadl na zem. Krkavci byli pryč také.
Perrin, s nasazeným druhým šípem, pomalu vydechl a přenesl své napětí do tětivy. Tak takhle se tady umírá? Prostě vyblednete a zmizíte navždy?
"Aspoň jsem to s ním vyřídil," řekl si. A nechal se přitom odvést z cesty. Zabíječ nijak nesouvisel s důvodem, proč byl tady ve vlčím snu. Aspoň že teď byli vlci v bezpečí. Vlci - a možná pár dalších. Vystoupil ze sna...
* * *
...a probudil se s pohledem upřeným na strop, košili měl potem přilepenou na tělo. Měsíc vrhal trochu světla okny dovnitř. Někde ve vsi hrál kdosi na skřipky divokou cikánskou melodii. Nebudou bojovat, ale našli způsob, jak pomoci tím, že lidem zvedali náladu.
Perrin se pomalu posadil a v šeru si natáhl boty. Jak provést, co musel udělat? Bude to složité. Musí být mazaný. Jen si nebyl jist, jestli vůbec kdy za celý svůj život byl mazaný. Vstal a dupl, aby se mu usadily boty.
Zvenčí se náhle ozval křik a slábnoucí dusot kopyt ho přiměl přistoupit k nejbližšímu oknu a vytáhnout je. Dole se hemžili rytíři. "Co se to tam děje?"
Obrátilo se k němu třicet tváří a Ban al'Seen zaječel: "Byl to urozenej pán Luc, vzácnej pane Perrine. Málem přejel Wila a Telia. Myslím, že je vůbec neviděl. Krčil se v sedle, jako kdyby byl zraněnej, a pobízel hřebce, jak nejvíc to šlo, vzácnej pane Perrine."
Perrin se zatahal za bradku. Luc předtím určitě zraněný nebyl. Luc... a Zabíječ? To bylo nemožné. Tmavovlasý Zabíječ vypadal jako Lanův bratr nebo bratranec. Jestli Luc s rudozlatými vlasy někoho připomínal, tak snad trošku Randa. Ti dva muži nemohli být rozdílnější. A přesto... Ten chladný pach. Nebyli cítit stejně, ale oba měli ten ledový, téměř nelidský pach. Zachytil skřípění, jak byly na Staré silnici odtahovány stranou vozy, volání po spěchu. Dokonce i kdyby Bar a rytíři utíkali, toho muže už by chytit nestačili. Dusot kopyt mířil rychle k jihu.
"Bane," zavolal, "jestli se Luc ještě někdy ukáže, musíte ho strčit do chládku a hlídat." Zastavil se ještě, aby dodal: "A neříkej mi tak!" než stáhl okno dolů, až to prásklo.
Luc a Zabíječ. Zabíječ a Luc. Jak by mohli být jedna a tatáž osoba? Bylo to nemožné. Ale ani ne přede dvěma lety on sám ještě nevěřil ani na trolloky, ani na mizelce. Dost času dělat si starosti, jestli toho muže ještě někdy dostane do rukou. Teď tu byla Hlídka a Devenský Průsek a... Některé bylo možné zachránit. Ne všichni ve Dvouříčí museli zemřít.

Cestou do šenku se zastavil na vrcholku schodiště. U paty schodů stál Aram a díval se na něj. Čekal, aby ho mohl následovat, kamkoliv půjde. Na slamníku u krbu ležel Gaul s tlustým obvazem kolem levého stehna a zjevně spal. Faile a obě Děvy seděly se zkříženýma nohama na podlaze vedle něj a tiše se spolu bavily. Na druhé straně místnosti ležel o hodně větší slamník, ale Loial seděl na lavici s nohama nataženýma tak, aby se mu vešly pod stůl, a málem ryl nosem v papíru, jak zuřivě škrábal brkem ve světle svíčky. Nepochybně zaznamenával všechno, co se odehrálo na cestě za zavřením brány. A jestli Perrin Loiala aspoň trochu znal, ogier ve svých zápiscích nechá všechno zvládnout Gaula, ať už to udělal nebo ne. Loial si zřejmě nemyslel, že by něco z toho, co udělal, bylo statečné či že by to stálo vůbec za záznam. Až na ně byl šenk prázdný. Stále slyšel hrát skřipky. Měl dojem, že rozeznává melodii. Teď to nebyla cikánská píseň. "Má láska je planá růže."

Faile při Perrinově prvním kroku ze schodů vzhlédla a pak se půvabně zvedla a vyšla mu vstříc. Aram se znovu posadil, když Perrin nezamířil ke dveřím.

"Máš mokrou košili," obvinila ho Faile. "Tys v ní spal, že ano? A tvoje boty, neměla bych se divit. Není to ani hodina, cos odešel. Okamžitě běž zpátky nahoru, než tu spadneš."

"Vidělas Luca odcházet?" zeptal se. Faile stiskla rty, ale občas byl jediný způsob, jak ji zvládnout, prostě si jí nevšímat. Pokud se s ní začal hádat, až příliš často vyhrávala ona.

"Proběhl tady před pár minutama a vyrazil ven kuchyní," řekla nakonec. Při těch slovech její tón prozrazoval, že s ním a s postelí ještě neskončila.

"Vypadal... zraněný?"

"Ano," řekla pomalu. "Potácel se a tiskl si něco na hrudi pod kabátem. Obvaz, možná. Panímáma Congarová je v kuchyni, ale z toho, co jsem slyšela, ji skoro pošlapal. Jak jsi to věděl?"

"Zdálo se mi to." V zešikmených očích se jí nebezpečně zalesklo. Nemyslelo jí to. Věděla o vlčím snu. Copak čekala, že jí to bude vysvětlovat, když to Bain a Chiad slyší, nemluvě o Aramovi a Loialovi? No, možná ne o Loialovi. Ten byl tak ponořen do svých poznámek, že by si nevšiml, kdyby do šenku nahnali stádo ovcí. "Gaul?"

"Panímáma Congarová mu dala něco na spaní a mast na tu nohu. Až se ráno vzbudí Aes Sedai, tak ho jedna z nich vyléčí, jestli to budou považovat za dost vážný."

"Pojď se posadit, Faile. Chci, abys pro mě něco udělala." Podezíravě se na něj podívala, ale nechala ho, aby ji odvedl k židli. Když se posadili, naklonil se k ní přes stůl a snažil se, aby jeho hlas zněl vážně, ale ne naléhavě. V žádném případě ne naléhavě. "Chci, abys pro mě donesla zprávu do Caemlynu. Cestou můžeš dát vědět v Hlídce, jak tu věci stojí. Vlastně by bylo nejlepší, kdyby přešli Tarenu, než se to tu vyřídí." To znělo správně nedbale. Jenom trošičku důrazně. "Chci, abys požádala královnu Morgasu, aby sem poslala část královniny gardy. Vím, že tě žádám o nebezpečnou věc, ale Bain a Chiad tě dokážou bezpečně dostat do Tarenského Přívozu, a přívoz tam pořád ještě je." Chiad vstala a nervózně se na něj zadívala. Proč byla tak nervózní?

"Nebudeš ho muset opustit," řekla jí Faile. Aielanka po chvíli přikývla a znovu se posadila vedle Gaula. Chiad a Gaul? Byli přece nepřátelé na život a na smrt. Dnes v noci nic nedávalo smysl.

"Do Caemlynu je to dlouhá cesta," pokračovala Faile tiše. Oči napjatě upírala do jeho, ale tvář mohla mít ze dřeva, kolik v ní bylo citu. "Týdny jízdy tam, navíc čas, než se k Morgase dostanu a přesvědčím ji, pak další týdny zpátky s královninou gardou."

"Tak dlouho se tu snadno udržíme," řekl jí. Ať shořím, jestli už nelžu tak dobře jako Mat! "Luc měl pravdu. Tam venku nemůže být víc než tisíc trolloků. Ten sen?" Faile kývla. Konečně pochopila. "Tady se můžeme udržet hodně dlouhou dobu, ale oni mezitím budou pálit obilí a Světlo ví co. Potřebujeme královninu gardu, abychom se jich zbavili úplně. Ty jsi logicky ta, kdo musí jít. Ty víš, jak mluvit s královnou, když jsi královnina sestřenice a tak. Faile, vím, že oč žádám, je nebezpečný..." Ne tak nebezpečné jako zůstat. "...Ale jakmile se dostaneš k přívozu, budeš na cestě."

Neslyšel Loiala přicházet, dokud ogier nepoložil knihu s poznámkami před Faile na stůl. "Nemohl jsem si pomoci, abych to neslyšel, Faile. Jestli pojedeš do Caemlynu, mohla bys vzít tohle? Aby to bylo v bezpečí, dokud se pro to nebudu moci vrátit." Téměř něžně přejel po svazku prstem a dodal: "V Caemlynu tisknou velmi pěkné knihy. Odpusť mi to přerušení, Perrine." Ale oči velké jako podšálky upíral na ni, ne na něj. "Faile se k tobě hodí. Měla bys být volná jako sokol." Poplácal Perrina po rameni

a dunivě zabručel: "Měla by volně létat," a pak odkráčel ke slamníku a lehl si tváří ke zdi.
"Je hrozně utahanej," řekl Perrin a snažil se, aby to znělo jen jako nezávazná poznámka. Ten hloupý ogier mohl všechno zkazit! "Když odjedeš dneska v noci, mohla bys být do svítání v Hlídce. Tam budeš muset zabočit k východu. Je tam míň trolloků. Je to pro mě moc důležitý... totiž pro Emondovu Roli. Uděláš to?"
Mlčky se na něj dívala tak dlouho, až ho napadlo, jestli vůbec hodlá odpovědět. Oči se jí leskly. Pak vstala, přesunula se mu na klín a pohladila ho po vousech. "Potřebuješ ostříhat. Líbí se mi to na tobě, ale nechci, abys měl fousy až na prsa."
Málem otevřel ohromeně ústa. Často měnívala předmět hovoru, ale obvykle jen tehdy, když hádku prohrávala. "Faile, prosím, potřebuju, abys tuhle zprávu doručila do Caemlynu."
Její ruka se mu ve vousech sevřela a ona pohodila hlavou, jako by se v duchu hádala sama se sebou. "Půjdu," řekla nakonec, "ale chci za to cenu. Vždycky jsi mě nutil dělat věci tím těžším způsobem. V Saldeii bych nemusela být já ten, kdo se zeptá. Moje cena je... Svatba. Chci si tě vzít," dokončila spěšně.
"A já tebe." Usmál se. "Můžem přednýst zásnubní přísahy před ženským kroužkem už dneska večer, ale bojím se, že svatba bude muset tak rok počkat. Až se vrátíš z Caemlynu -" Málem mu vyrvala hrst vousů.
"Chci tě za manžela dnes večer," prohlásila ohnivě, i když tiše, "nebo nepůjdu, dokud to neuděláš!"
"Kdyby byl nějakej způsob, tak to udělám," namítal. "Daisa Congarová by mi rozbila hlavu, kdybych chtěl jít proti zvyklostem. Pro lásku Světla, Faile, prostě jen doruč tu zprávu a já si tě vezmu první den, co to půjde." Určitě to udělá. Jestli ten den přijde.
Náhle se velice zajímala o jeho plnovous, uhlazovala mu jej a odmítala se mu podívat do očí. Začala mluvit pomalu, ale pak zrychlila jako splašený kůň. "Já... jsem se zmínila... jen tak mimochodem... jen jsem se zmínila panímámě al'Vereové, jak jsme spolu cestovali - ani nevím, jak na to vůbec došlo - a ona řekla - a panímáma Congarová s ní souhlasila - ne že bych o tom mluvila s každým! - říkala, že bychom možná - určitě - už mohli být zasnoubení podle vašich zvyků, a rok je jen proto, aby bylo jistý, že spolu opravdu budeme vycházet - což vycházíme, jak může každý vidět - a tak jsem tady, otevřená jako nějaká domanská husička, nebo jedna z těch tairenských holek - jestli vůbec někdy pomyslíš na Berelain - ó, Světlo, já tady blábolím a tys ani -"
Uťal její proslov tím, že ji políbil tak důkladně, jak jenom uměl.
"Vezmeš si mě?" zeptal se jí bez dechu, když skončil. "Dneska večer?" Musel si při tom líbání vést ještě lépe, než si myslel. Musel svou otázku opakovat šestkrát, jak se mu tady hihňala pod bradou a chtěla, aby to znovu zopakoval, než to zřejmě pochopila.
A tak asi o půl hodiny později zjistil, že klečí naproti ní v šenku před Daisou Congarovou, Marin al'Vereovou, Alsbet Luhhanovou, Neysou Ayellinovou a zbytkem ženského kroužku. Loiala vzbudili, aby mu svědčil s Aramem, a Faile svědčily Bain a Chiad. Nebyly tu žádné květiny, které by si on nebo Faile mohli dát do vlasů, ale Bain, pod vedením Marin, mu kolem krku ovázala dlouhou červenou svatební stuhu a Loial zapletl další Faile do tmavých vlasů. Silné prsty měl překvapivě obratné a jemné. Perrinovi se třásly ruce, když bral ty její do dlaní.
"Já, Perrin Aybara, se ti zavazuji svou láskou, Faile Bashereová, tak dlouho, jak jen budu žít." Tak dlouho, jak jen budu žít, apotom taky. "Co mi na tomto světě patří, to ti dávám." Kůň, sekera a luk. A kladivo. Není to moc jako dar pro nevěstu. Dávám ti svůj život, má lásko. To je všechno, co mám.
"Budu o tebe pečovat, pomáhat ti a starat se o tebe, chránit tě po všechny dny svého života." Nemůžu si tě udržet. Jediný způsob, jak tě ochránit, je poslat tě pryč. "Jsem tvůj, pořád a navždy." Než domluvil, ruce se mu třásly viditelně.
Faile přesunula ruce, aby mohla vzít jeho do svých dlaní. "Já, Zarine Bashereová..." To bylo překvapivé, tohle jméno nenáviděla, "...se ti zavazuji svou láskou, Perrine Aybaro..." Jí se ruce vůbec netřásly.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Cesta do paláce

Sedíc na konci káry s velkými koly, hrkotající křivolakými uličkami Tanchika za čtyřmi zpocenými muži, se Elain za mlžným závojem, který jí zakrýval od očí po bradu, mračila a podrážděně kopala bosýma nohama. Pokaždé, když vůz nadskočil na dláždění, cvakly jí zuby. Čím víc se zapírala do hrubých dřevěných desek dna káry, tím horší to bylo. Nyneivě to však starosti nedělalo. Nadskakovala jako Elain, ale lehce se mračila a pohled měla obrácený do sebe, takže si okolí skoro neuvědomovala. A Egeanin, tlačící se k Nyneivě z druhé strany, se závojem a tmavými vlasy spletenými do cůpků, jež jí spadaly na ramena, se s rukama zkříženýma na prsou pohupovala spolu s károu. Nakonec Elain Seanchanku napodobila. Sice nemohla zabránit, aby nevrážela do Nyneivy, ale už neměla pocit, že jí spodní zuby zarazí horní do čelisti.

Byla by ráda šla pěšky, dokonce i bosky, ale Bayle Domon tvrdil, že by to nevypadalo dobře. Lidé by se mohli divit, proč ženy nejedou, když je tu jasně dost místa, a poslední věc, kterou chtěly, byla, aby se nad nimi někdo zamýšlel. Jistě, Domon se nemusel drncat jako pytel tuřínů. Ten si pohodlně šel před vozem s deseti z dvacítky námořníků, které s sebou vzal jako doprovod. Víc by vypadalo podezřele, prohlašoval. Elain tušila, že by jich neměl tolik, kdyby nebylo jí a druhých dvou žen.

Bezmračná obloha nad jejich hlavami byla ještě šedá, i když než vyrazili na cestu, objevily se na ní první paprsky. Ulice byly stále většinou prázdné a panovalo tu ticho porušované pouze hrkotáním káry a skřípěním její osy. Až se nad obzor vyhoupne slunce, lidé začnou vycházet, ale teď Elain viděla jen tu a tam hlouček mužů v pytlovitých kalhotách a tmavých kuželovitých čapkách, pelášících někam s výrazem lidí, kteří nemají za lubem nic dobrého, dokud se ještě drží tma. Kus starého plátna, jímž byl převázán náklad, byl pečlivě upravený tak, aby bylo vidět, že zakrývá jen tři velké koše, ale i tak se občas někteří muži zastavili jako smečka psů, zároveň zvedli zahalené tváře a očima sledovali káru po ulici. Dvacítka mužů se širokými meči a kyji však bylo očividně příliš mnoho, protože všichni nakonec odspěchali pryč. Kola zajela do velké díry, kde byly dlažební kameny vyryty během nepokojů. Vůz pod Elain jako by upadl a ona si málem ukousla jazyk, když se její pozadí s tvrdým drcnutím zase setkalo se dnem káry. Egeanin a ty její ledabyle zkřížené ruce! Elain se chytila za okraj káry a zamračila se na Seanchanku. A zjistila, že má stisknuté rty a také se drží oběma rukama.

"Koneckonců to není úplně stejné jako stát na palubě," prohodila Egeanin s pokrčením ramen.

Nyneiva se lehce zamračila a snažila se od Seanchanky odsunout, i když jak by to mohla zvládnout, aniž by vlezla Elain na klín, to bylo těžké pochopit. "Musím si promluvit s mistrem Baylem Domonem," zamumlala významně, jako by kára nebyla její nápad. Při dalším zhoupnutí jí cvakly zuby.

Všechny tři na sobě měly sepranou hnědou vlnu, sice tenkou, ale škrábající a nepříliš čistou, prostě šaty

chudých selek, jež ve srovnání s přiléhavým hedvábím podle Rendřina vkusu vypadaly jako beztvaré pytle. Uprchlice z venkova, které si vydělávají na jídlo, jak jen to jde. Tohle měly představovat. Egeaninina úleva při prvním pohledu na tyto šaty byla jasně viditelná a téměř tak zvláštní jako její přítomnost na káře. Elain by si nikdy nepomyslela, že to druhé je vůbec možné.
Hodně to probírali - tak to nazývali muži - v Komnatě padajících kvítků, ale ona s Nyneivou jim většinu hloupých námitek rozmluvily a zbytek ignorovaly. Ony dvě se musejí dostat do panaršina paláce, a to co nejdřív. Tehdy Domon vznesl další námitku, která nebyla tak pitomá jako ostatní.
"Samotný do paláce jít ale nemůžete," mumlal vousatý pašerák s pohledem upřeným na své pěsti položené na stole. "Říkáte, že nebudete usměrňovat, leda byste musely, abyste nevarovaly černý Aes Sedai." Ani jedna nepovažovala za nutné zmiňovat se o jednom ze Zaprodanců. "Tak musíte mít svaly, aby mávaly klackama, když na to přijde, a oči, aby vám hlídaly záda, taky nebudou od věci. Mě tam znají, teda sloužící. Taky jsem nosíval dárky starý panarše. Půjdu s várna." Potřásl hlavou a zavrčel: "Kvůli vám teďko strkám hlavu na špalek, protože jsem vás nechal ve Falme. Ať se picnu, jestli ne! No, teď to vyrovnáme. Proti tomuhle nemůžete nic namítat! Půjdu s váma."
"Ty jsi hlupák, Illiánče," ucedil Juilin opovržlivě, než stačily s Nyneivou otevřít ústa. "Myslíš, že ti Tarabonští dovolí potulovat se po paláci, jak se ti zlíbí? Tlustému pašerákovi z Illianu? Já vím, jak to chodí mezi sloužícími, jak sklopit hlavu, aby si nějaký šlechtic s prázdnou hlavou myslel..." Spěšně si odkašlal, a aniž se podíval na Nyneivu - nebo na ni! - rychle pokračoval dál. "Já bych měl jít s nimi."
Tom se oběma mužům vysmál. "Copak si myslíte, že některý z vás se může vydávat za Taraboňana? Já můžu, díky tomuhle." Klouby rukou si uhladil kníry. "Kromě toho, nemůžete pobíhat kolem panaršina paláce s palicí nebo holí. Je nutná jemnější... metoda ochrany." Mávl rukou, a náhle se mu v ní objevil nůž, protočil se mu mezi prsty a stejně rychle zase zmizel. Elain si myslela, že v rukávě.
"Všichni víte, co dělat," štěkla Nyneiva, "a to nemůžete, když nás budete hlídat jako párek husiček na jarmark!" Zhluboka se nadechla a pokračovala mírnějším tónem. "Kdyby existoval způsob, jak by mohl jeden z vás jít s náma, ocenila bych nejmíň jedny oči navrch, ale to nejde. Musíme jít samy, zdá se, a tím je to vyřízený."
"Já můžu jít s vámi," oznámila náhle Egeanin z rohu, kde ji nechala Nyneiva stát. Všichni se k ní obrátili. Ona se na ně zamračila, jako by si nebyla jistá sama sebou. "Tyhle ženy jsou temné družky. Měly by být přivedeny před soud."
Elain ta nabídka prostě překvapila, ale Nyneiva, jíž zbělely koutky úst, vypadala připravená té ženě pěkně umýt hlavu. "Myslíš, že bychom ti věřili, Seanchanko?" pravila chladně. "Než odejdeme, ty budeš bezpečně zamčená ve skladišti, ať to bude chtít přesvědčování-"
"Skládám přísahu na svou naději na vyšší jméno," skočila jí do řeči Egeanin a dala si ruce na srdce, jednu přes druhou, "že vás žádným způsobem nezradím, že vás poslechnu a budu vám hlídat záda, dokud nebudete bezpečně venku z panaršina paláce." Pak se třikrát poklonila, hluboce a formálně. Elain neměla tušení, co ta "naděje na vyšší jméno" znamená, ale od Seanchanky to rozhodně znělo zavazujícně.
"Ona to dokáže," připustil Domon neochotně. Pohlédl na Egeanin a zavrtěl hlavou. "Ať se picnu, jestli je mezi mýma chlapama víc jak dva tři, na který bych si vsadil, peníz proti penízu, proti ní."
Nyneiva se na ni zamračila, sevřela půl tuctu dlouhých copů do pěsti a schválně za ně zatáhla.
"Nyneivo," pronesla pevně Elain, "ty sama jsi říkala, že bys ráda další pár očí, a já bych to rozhodně ocenila také. Kromě toho, jestli to máme zvládnout bez usměrňování, nebude mi vadit mít někoho, kdo dokáže zvládnout vlezlého strážného, bude-li to třeba. Já neumím tlouci muže pěstmi, a ty také ne. Vzpomínáš, jak umí ona bojovat."
Nyneiva se zlobně podívala na Egeanin a pak se zamračila na Elain. Nato se zadívala na muže, jako by jí kuli pikle za zády. Ale nakonec kývla.
"Dobrá," řekla Elain. "Mistře Domone, to znamená troje šaty, ne dvoje. Vy tři byste se měli hned vydat na cestu. Chceme vyrazit za svítání."
Kára se poněkud kodrcavě zastavila, což vytrhlo Elain z rozjímání.
Opěšalí bělokabátníci vyslýchali Domona. Odsud vedla ulice na náměstí za panaršiným palácem, na mnohem menší náměstí, než se rozkládalo před ním. Vzadu stál palác jako hromady bílého mramoru, štíhlé věže se stuhami kamenných krajek a sněhobílé kupole se zlatými vršky, zakončené zlatými fiálami či

korouhvičkami. Ulice po obou stranách paláce byly mnohem širší než většina ostatních v Tanchiku, a rovnější.
Pomalý klapot podkov na širokých dlažebních kamenech náměstí ohlásil dalšího jezdce, vysokého muže ve vyleštěné přilbici a zbroji lesknoucí se pod bílým pláštěm se zlatým slunečním kotoučem a rudou pastýřskou holí. Elain sklonila hlavu. Čtyři uzly hodnosti pod planoucím sluncem jí prozradily, že je to Jaichim Carridin. Ten muž ji sice nikdy neviděl, ale kdyby si všiml, jak na něj zírá, mohl by se začít divit proč. Kůň však proklapal přes náměstí bez zastávky.
Egeanin také skláněla hlavu, ale Nyneiva se za inkvizitorem otevřeně mračila. "Ten chlap má kvůli něčemu velký starosti," zabručela. "Doufám, že neslyšel -"
"Panarcha je mrtvá!" křikl odněkud přes náměstí jakýsi muž. "Zabili ji!"
Nedalo se poznat, kdo to křičel, ani odkud. Ulice, kam až Elain dohlédla, byly blokovány bělokabátníky na koních.
Když se ohlédla ulicí, kterou kára právě prohrkotala, zatoužila, aby stráže Domona vyslechly rychleji. Za prvním ohybem se sbíhali lidé, pobíhali kolem a vyhlíželi nahoru směrem k náměstí. Zdálo se, že Tom a Juilin odvedli dobrou práci, když v noci šířili poplašné zvěsti. Teď jen kdyby to nevybuchlo, zatímco tu ony sedí uprostřed. Kdyby teď došlo k pouličním nepokojům... Jediný důvod, proč se jí netřásly ruce, byl ten, že pevně svírala okraj vozíku. Světlo, lůza tady a černé adžah uvnitř, možná i Moghedien... Jsem tak vyděšená, až mi vyschlo v ústech. Nyneiva a Egeanin také pozorovaly houstnoucí dav dole v ulici a ani nemrkly, natož aby se třásly. Já nebudu zbabělá. Nebudu!
Kára poskočila dopředu a Elain si vydechla úlevou. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že od druhých dvou žen slyšela dvojitou ozvěnu.
Před bránou, která byla jen o málo širší než Domonův vozík, je zase zastavili, tentokrát to byli muži ve špičatých přilbicích a s kyrysy, kteří měli na prsou zlatý strom. Vojáci panaršiny legie. Tentokrát trval výslech kratší dobu. Elain měla dojem, že viděla, jak malý váček změnil majitele, a pak byli vpuštěni dovnitř a překodrcali hrubě vydlážděný dvorek před kuchyněmi. Až na Domona zůstali námořníci venku s vojáky.
Elain seskočila na zem, jakmile se kára zastavila, a nakrčila na dláždění bosé prstíky. Nerovné kameny byly dost tvrdé. Bylo těžké uvěřit, že tenká podrážka střevíčků činí takový rozdíl. Egeanin se vyškrábala nahoru, aby dolů podala koše. Nyneiva si dala první koš na záda, jednu ruku ohnula pod dno a druhou přes rameno přidržela okraj. Koš byl téměř po vrch plný dlouhých bílých papriček, trošičku scvrklých po dlouhé cestě až ze Saldeie.
Když Elain přebírala svůj koš, Domon přešel na konec káry a předstíral, že kontroluje náklad ledových papriček. "Bělokabátníci a panaršina legie jsou, zdá se, na pěsti," zamumlal při ohmatávání zboží. "Ten poručík říkal, že legie by dokázala ochránit panarchu sama, kdyby většinu legionářů neposlali hlídat pevnosti prstence. Jaichim Carridin má přístup k panarše, ale pan kapitán legie ne. A nijak je netěší, že všechny stráže uvnitř jsou z civilní hlídky. Podezíravý muž by mohl říct, že někdo chce, aby se panaršiny stráže hlídaly navzájem víc než co jiného."
"To je dobrý vědět," odpověděla Nyneiva tiše, aniž se na něj podívala. "Já vždycky říkala, že když posloucháš chlapský klepy, dozvíš se spoustu užitečných věcí."
Domon kysele zavrčel. "Vezmu vás dovnitř, pak se ale musím vrátit ke svejm chlapům, aby se náhodou nedostali mezi tu lůzu." Každý námořník z každé lodi, kterou měl Domon v přístavu, byl venku v ulicích za palácem.
Elain zvedla svůj koš na záda a následovala druhé dvě ženy za ním, hlavu držela sklopenou a při každém kroku sebou trhla, dokud se nedostala na rudohnědé dlaždice v kuchyni. Místnost byla plná vůně koření a připravovaných pokrmů a omáček.
"Ledový papričky, pro panarchu," ohlásil Domon. "Dar od Bayleho Domona, dobrýho rejdaře z tohodle města."
"Další ledový papričky?" ozvala se statná žena s tmavými copy v bílé zástěře a všudypřítomném závoji, která skoro nevzhlédla od stříbrného podnosu, na němž mezi talíři z tenkého zlatého porcelánu Mořského národa přerovnávala ozdobně složený bílý ubrousek. V kuchyni byl ještě asi tucet nebo víc žen v zástěrách, a navíc dvojice chlapců otáčejících pečení na rožních u dvou ze šesti ohnišť, ale ona byla jasně

vrchní kuchařka. "No, panarše, zdá se, ty poslední chutnaly. Do spíže támhle." Nejasně mávla směrem ke dveřím na druhé straně místnosti. "Nemám čas se teď s tebou otravovat."
Cestou za Nyneivou a Egeanin Elain upírala oči na podlahu, potila se, a nebylo to kvůli žáru ze železných pecí a ohnišť. Vedle jednoho ze širokých stolů stála hubená žena v zeleném hedvábí netarabonského střihu a drbala za ušima hubenou mourovatou kočku, která lízala smetanu z porcelánové misky. Marillin Gemalphin, kdysi z hnědého, nyní z černého adžah. Kdyby vzhlédla od té kočky, kdyby si uvědomila jejich přítomnost, nepotřebovala sama usměrňovat, aby poznala, že dvě z nich můžou. Tak blízko by tu schopnost dokázala vycítit.
Když Elain bokem zavírala dveře od spíže, kapal jí z nosu pot. "Viděli jste ji?" vyptávala se tichým hlasem a nechala koš málem spadnout na podlahu. Škvíry vyřezané do omítnuté stěny těsně pod stropem sem propouštěly matné světlo z kuchyně. Místnost byla zastavěná vysokými stojany s policemi naloženými pytli a sáčky se zeleninou a velkými nádobami s kořením. Všude stály sudy a bedny a na hácích viselo na tucet stažených jehňat a dvakrát tolik oškubaných husí. Podle náčrtku, který jim společně namalovali Domon a Tom, byla tohle nejmenší spíž v paláci. "Tohle je nechutné," řekla Elain. "Vím, že Rendra má plnou kuchyň, ale ta aspoň kupuje, co potřebuje, když může. Tihle lidé si hodují, zatímco -"
"Starosti si schovej, až s tím budeš moct něco udělat," řekla jí Nyneiva důrazným šeptem. Obrátila koš na podlahu a už si svlékala hrubé vesnické šaty. Egeanin již byla jen v košili. "Viděla jsem ji. Jestli chceš, aby se sem přišla podívat, co je to tu za hluk, tak mluv."
Elain si odfrkla, ale nechala to být. Tolik hluku nenadělala. Stáhla si šaty a vyházela papričky z koše, stejně jako to, co bylo schováno pod nimi. Mezi jinými věcmi tam byly bílé šaty se zeleným páskem z jemné vlny se zeleným stromem, roztahujícím větve nad řádkou trojlístků, vyšitým nad levým ňadrem. Ušmudlaný závoj nahradila čistým, ze lnu škrábaného tak dlouho, že byl tenký jako hedvábí. Bílé střevíčky s vycpávanou podrážkou byly velmi příjemné poté, co si cestou od vozíku přes kuchyni pohmoždila nohy.
Seanchanka byla sice první venku ze starých šatů, ale zato poslední se dostávala do bílého odění mumlajíc přitom o "nedůstojném" a "služebné", což nedávalo smysl. Ty šaty byly pro služku, celý smysl byl v tom, že služebné mohly jít v paláci kamkoliv, a palác měl služebných tolik, že tří navíc si nikdo nevšimne. A co se nedůstojného týkalo... Elain si vzpomínala, že trochu váhala nosit tarabonskou módu na veřejnosti, a dokonce ani takto tenká vlna nelnula k tělu tolik jako hedvábí. Egeanin zjevně měla velice přísné představy o cudnosti.
Nakonec si však přece jen dovázala poslední tkanici a selské šaty byly nacpány zpátky do košů a zakryty ledovými papričkami.
Marillin Gemalphin byla z kuchyně pryč, i když mourovatá kočka s potrhanýma ušima stále na stole lízala smetanu. Elain a druhé dvě ženy vyrazily ke dveřím, které vedly hlouběji do paláce.
Jedna z kuchtiček se mračila na kočku s rukou opřenou o kyprý bok. "Nejradši bych tu kočku uškrtila," bručela a světle hnědé copy jí zavířily, jak rozzlobeně zavrtěla hlavou. "Ona si líže smetanu, a protože já jsem si dala trochu smetany na ovoce ke snídani, zůstal mi jen chleba a voda!"
"Buď ráda, že už nejsi na ulici nebo se nehoupeš na šibenici." Vrchní kuchařka nemluvila nijak soucitně. "Když urozená paní řekne, žes kradla, tak jsi kradla, i když je to jenom smetana pro její kočky, ano? Vy tam!"
Elain a její společnice při tom výkřiku ztuhly na místě.
Tmavovlasá žena na ně zahrozila dlouhou dřevěnou lžící. "Přijdete si do mý kuchyně a couráte se tady jako po zahradě, vy líný krávy, vy? Přišly jste pro snídani pro urozenou paní Ispan, ano? Jestli ji nedonesete, než se probudí, tak se naučíte skákat. Tak?" Mávla velkou lžící směrem ke stříbrnému podnosu, s nímž se potýkala předtím, jenž byl nyní zakryt sněhobílým plátěným ubrouskem.
Na to se nedalo nic říci. Kdyby jedna z nich otevřela ústa, prozradila by její řeč, že není z Tarabonu. Elain rychle přemýšlela. Předvedla úslužnou poklonu a zvedla podnos. Služka nesoucí něco v rukou si jde po své práci, a není pravděpodobné, že ji někdo zastaví a přikáže jí něco jiného. Urozená paní Ispan? V Tarabonu to nebylo neobvyklé jméno, ale na jejich seznamu černých sester jedna Ispan byla.
"Ty si ze mě utahuješ, ty malá mrcho, ty?" křičela statná žena a vyrazila kolem stolu s hrozivě napřaženou

dřevěnou lžící.
Nedalo se dělat nic, co by ji neprozradilo. Mohla jenom zůstat a nechat si napráskat nebo utéci. Elain vyrazila s podnosem z kuchyně s Nyneivou a Egeanin za patami. Kuchařčin křik je následoval, ale kuchařka, naštěstí, ne. Elain si představila, jak všechny tři utíkají palácem a pronásleduje je statná kuchařka, a bylo jí do smíchu. Utahovat si z ní? Byla si jistá, že předvedla přesně stejné pukrle, jaké před ní její služky dělaly snad tisíckrát.
Úzkou chodbu vedoucí od kuchyně lemovaly další spíže a vysoké skříně na košťata a mopy, kýble a mýdlo, na stolní prostírání a všechny možné podobné věci. Nyneiva v jedné našla silnou péřovou prachovku. Egeanin v další sebrala náruč ručníků a ve třetí silnou kamennou palici. Tu schovala pod ručníky.
"Palice se občas hodí," řekla, když Elain zvedla obočí. "Zvláště když nikdo nečeká, že ji máš."
Nyneiva si odfrkla, ale neřekla nic. Od chvíle, kdy souhlasila s její přítomností, téměř neuznávala Egeanin za hodnu pohledu.
Hlouběji v paláci se chodby rozšiřovaly a zvyšovaly, na bílých stěnách byly vlysy a strop byl osazen lesklými zlatými arabeskami. Na podlaze z bílých dlaždic ležely běhouny jasných barev. Zdobené zlaté lampy na zlacených stojanech vydávaly světlo a vůni lehkého vonného oleje. Chodba se občas otevřela do nádvoří lemovaného zastřešenými chodníčky s tenkými kanelovanými sloupy, nad nimi byly balkony zastíněné filigránovou kamenořezbou. Ve velkých kašnách bublala voda, červené, bílé a zlaté rybky plavaly pod listy leknínů s obrovskými bílými květy. Vůbec to tu nepřipomínalo město kolem.
Občas zahlédly jiné sloužící, muže i ženy v bílém, se stromem a trojlístky vyšitými na rameni, spěchající za svými povinnostmi, či muže v šedých kabátcích a ocelových přílbách civilní hlídky s holemi či palicemi. Nikdo na ně nepromluvil, dokonce se na ně ani podruhé nepodíval, ne na tři služebné očividně jdoucí po své práci.
Nakonec došly k úzkému schodišti pro sloužící, označenému na načrtnuté mapce.
"Pamatujte," říkala Nyneiva tiše, Jestli jsou u jejích dveří stráže, odejdeme. Jestli není sama, odejdeme. Ona zdaleka není ten nejdůležitější důvod, proč jsme tady." Zhluboka se nadechla a přiměla se podívat na Egeanin. "Jestli dovolíš, aby se jí něco stalo -"
Zvenčí sem dolehlo slabé troubení. O chvíli později uvnitř zaduněl gong a chodbou se nesl křik rozkazů. Dole v chodbě se na chvíli objevili muži v železných kloboucích, ale jen proběhli kolem.
"Možná si se strážemi u jejích dveří nebudeme muset dělat starosti," poznamenala Elain. Vřava v ulicích začala. Řeči, které roznesli Tom a Juilin, aby sehnali lidi. Domonovi vojáci je ještě přikrmili. Elain litovala, že je to nutné, ale nepokoje vylákají většinu stráží z paláce, s trochou štěstí možná všechny. Ti lidé tam venku nevěděli proč, ale bojovali v bitvě za záchranu svého města před černými adžah a světa před Stínem. "Egeanin by měla jít s tebou, Nyneivo. Tvůj úkol je nejdůležitější. Jestli jedna z nás potřebuje, aby jí někdo hlídal záda, jsi to ty."
"Já žádnou Seanchanku nepotřebuju!" Nyneiva si položila prachovku na rameno jako píku a odkráčela chodbou pryč. Pořád nechodila jako služka. Ne s tímhle vojenským krokem.
"Neměly bychom dokončit svůj úkol?" zeptala se Egeanin. "Ta vřava jejich plnou pozornost dlouho neudrží."
Elain kývla. Nyneiva zmizela z dohledu za rohem.
Schodiště bylo úzké a schované ve zdi, aby na sluhy pokud možno nebylo vidět. Chodby na druhém poschodí byly skoro stejné jako na prvním, až na to, že dvojité lomené oblouky mohly vést na balkon jako z vyřezávané kamenné krajky, stejně jako do místnosti. Jak pokračovaly do západního křídla paláce, potkávaly stále méně sloužících, a žádný se na ně neohlédl. Nádhera byla, že chodby před panaršinými komnatami byly prázdné. Před širokými dveřmi s vyřezávanými stromy v rámu s dvojitým lomeným obloukem nestály vůbec žádné stráže. Ne že by Elain hodlala ustoupit, i kdyby tu nějaké byly, bez ohledu na to, co řekla Nyneivě, ale rozhodně to věci usnadnilo.
O chvíli později si nebyla tak úplně jistá. Cítila, jak uvnitř někdo usměrňuje. Nebyly to silné prameny, ale v těch komnatách rozhodně někdo splétal vlákna síly, nebo je možná udržoval spletené. Jen pár žen znalo trik jak spletená vlákna svázat.
"Co se děje?" zeptala se Egeanin.

Elain si uvědomila, že se zastavila. "Je tam jedna z černých sester." Jedna, nebo víc? Určitě usměrňovala jen jedna. Přitiskla se ke dveřím. Uvnitř nějaká žena zpívala. Přiložila ucho ke dveřím a zaslechla odvázaná slova, tlumená, ale jasně srozumitelná.

"Ňadra mám kyprá a boky taky,
zvládnu i posádku plně říční bárky. "

Elain překvapeně odskočila a porcelánové talíře vyklouzly zpod ubrousku. Dostala se nějak ke špatnému pokoji? Ne, nákres si vryla do paměti. Kromě toho v celém paláci jediné dveře s vyřezávanými stromy vedly do komnat panarchy.
"Tak to musíme nechat být," řekla Egeanin. "Nemůžeš udělat nic bez toho, abys ostatní upozornila na svou přítomnost."
"Třeba mohu. Jestli mě ucítí usměrňovat, budou si myslet, že je to ta, která je uvnitř." Zamračila se a kousla se do spodního rtu. Kolik jich tam je? Dokázala se sílou nejméně tři nebo čtyři věci najednou, což bylo něco, v čem se jí mohly rovnat pouze Egwain nebo Nyneiva. Přeříkávala si seznam andorských královen, které předvedly odvahu tváří v tvář většímu nebezpečí, až si uvědomila, že to je seznam všech královen Andoru. Jednoho dne budu královnou. Umím být stejně kurážná jako ony. Připravila se a řekla: "Otevřeš rychle dveře, Egeanin, a pak si klekneš, abych přes tebe viděla." Seanchanka zaváhala. "Otevři dveře." Elain její vlastní hlas překvapil. Nesnažila se s ním něco udělat, ale její hlas byl tichý, klidný, velitelský. A Egeanin kývla, téměř se uklonila, a okamžitě rozrazila obě křídla dveří.

"Stehna mám silná jak od kotvy řetěz.
Moje pusa rozžhaví - "

Zpěvačka s tmavými copy, stojící ovinutá po krk prameny vzduchu, v ušmudlaném a pomačkaném tarabonském rouše z červeného hedvábí, přestala zpívat ve chvíli, kdy se dveře rozlétly. Křehce vypadající žena ve světle modrých šatech s vysokým límcem cairhienského střihu, která se povalovala na dlouhé čalouněné lenošce, přestala pokyvovat hlavou do rytmu a vyskočila na nohy. Úšklebek na její liščí tváři nahradilo rozhořčení.
Temaile už obklopovala záře saidaru, ale přesto neměla šanci. Elain, zděšená tím, co viděla, sáhla po pravém zdroji a švihla tvrdě vlákny vzduchu, přičemž ji obalila od krku ke kotníkům, a hbitě spletla štít z vláken ducha, který vrazila mezi ženu a pravý zdroj. Záře kolem Temaile zmizela a ona přelétla přes lenošku, jako by do ní narazil cválající kůň, přičemž se jí vyvrátily oči a ona přistála v bezvědomí na zádech o tři kroky dál na zelenozlatém koberci. Žena s tmavými copy sebou trhla, když vlákna kolem ní zmizela, a nevěřícně se ohmatávala, přičemž se dívala z Temaile na Elain a na Egeanin.
Elain zavázala vlákna držící Temaile a spěchala do pokoje. Cestou pátrala po ostatních černých adžah. Za ní Egeanin zavřela dveře. Nikdo jiný tu zjevně nebyl. "Byla tu sama?" chtěla vědět od ženy v červeném. Panarchy, podle Nyneivina popisu. Nyneiva se zmiňovala o nějaké písničce.
"Vy nejste... s nimi?" zeptala se Amathera váhavě a tmavýma očima přelétla jejich šaty. "Vy jste taky Aes Sedai?" Byla zřejmě ochotná o tom pochybovat i přes důkaz s Temaile. "Ale nejste s nimi?"
"Byla sama?" štěkla Elain, a Amathera nadskočila.
"Ano. Sama. Ano, ona..." Panarcha zkřivila tvář. "Ty druhé mě nutily sedět na trůně a říkat slova, která mi vkládaly do úst. Bavilo je, když mě nutily, abych občas byla spravedlivá a občas hrozně nespravedlivá. Nařízení, které způsobí problémy pro celá pokolení, jestli je nenapravím. Ale ona!" Plné rty našpulila v opovržlivém úšklebku. "Ji nechaly na mě dohlížet. Ona mi ubližovala jen tak, neměla k tomu jiný důvod, než aby mě viděla plakat. Přinutila mě sníst celý podnos bílých ledových papriček a nedovolila mi vypít ani kapku, dokud jsem ji neprosila na kolenou, a ona se zatím smála! Ve snech mě věšela za kotníky z vrcholku Věže nářků a pak mě pouštěla. Byl to jen sen, ale mě připadal velice skutečný, a ona mě pokaždé nechala s křikem spadnout o něco níž. A smála se! Nutila mě učit se oplzlé tance a nechutné písně a smála se, když mi říkala, že než odejdou, přinutí mě tančit a bavit -" Se zavřísknutím jako útočící kočka se vrhla přes lenošku na spoutanou ženu a divoce ji fackovala a bušila

do ní pěstmi.
U dveří Egeanin, s rukama zkříženýma, zřejmě byla připravena se do toho vložit, ale Elain ovinula vlákna vzduchu kolem Amatheřina pasu. Ke svému úžasu zjistila, že ji dokáže z již bezvědomé ženy zvednout a postavit na nohy. Nejspíš to, jak se od Jorin naučila splétat složité a těžké vzory, zvýšilo její sílu.
Amathera po Temaile kopla a zlobně se obrátila na Elain a Egeanin, když nohou ve střevíčku minula. "Jsem panarcha Tarabonu a hodlám na této ženě vykonat spravedlnost!" Její rty jako růžové poupě teď měly mrzutý výraz. Copak ta žena vůbec neměla smysl pro svou důstojnost, pro své postavení? Byla rovna králi, vládci!
"A já jsem Aes Sedai, která tě přišla zachránit," odtušila Elain chladně. Uvědomila si, že stále drží podnos, a tak ho rychle položila na podlahu. Ta žena zřejmě měla již tak dost problémů prohlédnout za bílé šaty služebné. Temaile měla obličej celý červený, až se probudí, bude jedna modřina. Nepochybně jich bude mít méně, než si zaslouží. Elain si přála, aby byl nějaký způsob, jak by mohly vzít Temaile s sebou. Jak přivést aspoň jednu před spravedlnost v Bílé věži. "Přišly jsme - a hodně jsme riskovaly! - abychom tě odsud odvedly. Pak můžeš jít za panem kapitánem panaršiny legie a za Andrikem a jeho vojskem a můžeš ty ženy pochytat. Třeba budeš mít dost štěstí a několik jich dostaneš před soud. Ale nejdřív tě od nich musíme dostat."
"Andrika nepotřebuji," zamumlala Amathera. Elain by byla přísahala, že skoro řekla "už". "Kolem paláce jsou vojáci mé legie. To vím. Nedovolily mi s žádným z nich promluvit, ale jakmile mě jednou uvidí a uslyší můj hlas, udělají, co se musí udělat, ano? Vy Aes Sedai nesmíte používat jedinou sílu, abyste ublížily..." Odmlčela se a zamračila se na bezvědomou Temaile. "Aspoň ji nesmíte používat jako zbraň, ano? Tohle vím."
Elain překvapila sama sebe, když spletla tenoučká vlákna vzduchu a připojila je k Amatheřiným cůpkům. Copy se zvedly kolmo do vzduchu a ta hlupačka s poupětem úst neměla jinou možnost než je následovat a zvednout se na špičky. Elain tu ženu takto vedla, na špičkách, až žena stála přímo před ní. Tmavé oči měla rozhořčením doširoka rozevřené.
"Budeš mě poslouchat, panarcho Tarabonu," řekla Elain. "Jestli se pokusíš jít za vojáky, Temaileiny kamarádky by tě docela dobře mohly svázat do uzlíku a vrátit jí zpátky. Horší, zjistily by, že tu jsem já s přáteli, a to já nedovolím. My se odsud hodláme odkrást, a jestli s tím nebudeš souhlasit, svážu tě, dám ti roubík a nechám tě vedle Temaile, aby tě našly její přítelkyně." Musel být nějaký způsob, jak vzít taky Temaile. "Rozumíš mi?"
Amathera maličko kývla, jak nemohla příliš pohybovat hlavou. Egeanin souhlasně zabručela.
Elain vlákna uvolnila. Panarše spadly paty na koberec. "Teď se podíváme, jestli pro tebe najdeme něco na oblečení, co se hodí pro plížení." Amathera znovu kývla, ale rty měla mrzutě našpulené, až už to víc nešlo. Elain doufala, že Nyneiva to má lehčí.
* * *
Nyneiva vstoupila do velké výstavní síně se spoustou tenkých sloupů a již mávala prachovkou. Tahle sbírka určitě potřebovala neustále oprašovat, a na ženu, která dělá něco, co je nutné, se určitě nikdo nepodívá dvakrát. Rozhlédla se kolem a její pohled přitáhly drátky pospojované kosti, které připomínaly dlouhonohého koně s krkem, který zvedal lebku do výšky dobrých pěti sáhů. Rozlehlá síň se táhla do všech stran. Nikdo tu nebyl.
Ale někdo mohl každou chvíli přijít. Služebné, které sem opravdu poslali uklízet, nebo Liandrin a všechny její kamarádky mohly přijít pátrat. Stále držela pozvednutou prachovku, jenom tak pro případ, a spěchala k bílému kamennému podstavci, na němž byl matný černý obojek a náramky. Neuvědomila si, že zadržuje dech, dokud nevydechla, když viděla, že jsou pořád tam. Stůl se skleněnými stěnami se zámkem z cuendillaru stál o padesát kroků dál, ale tohle bylo první.
Nyneiva přelezla jako zápěstí silný provaz a dotkla se širokého článkovaného obojku. Utrpení. Bolest. Hoře. Všechno se to přes ni převalilo. Bylo jí do pláče. Jaká věc mohla vstřebat všechnu tu bolest? Odtáhla ruku a zlobně se zamračila na černý kov. Určený k ovládání muže, jenž může usměrňovat. Liandrin a její černé sestry to chtěly použít k ovládnutí Randa, aby ho obrátily ke Stínu, přinutily ho sloužit Temnému. Někdo z její vesnice, ovládaný a využívaný Aes Sedai! Černé adžah, ale Aes Sedai stejně jistě jako Moirain se svým plánováním! Egeanin, která mě přinutila mít ráda špinavou

Seanchanku!
Zarazila ji nesouvislost poslední myšlenky. Náhle si uvědomila, že se schválně zlobí, zlobí se, aby mohla usměrňovat. Přijala pravý zdroj. Naplnila ji síla. A do sloupové síně vstoupila služebná se stromem a listem na rameni.
Nyneiva, která se chvěla touhou usměrňovat, čekala a dokonce i zvedla prachovku a přejela peříčky po obojku a náramcích. Služebná vykročila po světlých dlaždicích. Za chvíli odejde a Nyneiva bude moci... Co? Strčit si ty věci do váčku a odnést je, ale...
Služebná odejde? Proč jsem si myslela, že odejde, místo aby tu zůstala pracovat? Koutkem oka mrkla přes místnost na ženu, která se k ní blížila. Ovšem. Neměla ani koště, ani mop, ani prachovku, dokonce ani hadr. Ať už tu má v plánu cokoliv, nemůže to trvat dlo –
Náhle jasně spatřila ženinu tvář. S těžkými kostmi, ale hezkou, orámovanou tmavými copy, s téměř přátelským úsměvem, aniž by však Nyneivě skutečně věnovala pozornost. Rozhodně nevypadala nijak hrozivě. Nebyla to úplně stejná tvář, ale Nyneiva ji přesto poznala.
Než si to stačila rozmyslet, udeřila. Spletla pramen vzduchu tvrdý jako kladivo a namířila ženě na obličej. Druhou ženu okamžitě obklopila záře saidaru a její rysy se nějak změnily - nějak teď byly královštější, pyšnější. Moghedienin obličej, jak si ho pamatovala. A na něm polekaný, překvapený výraz, že se nedokázala přiblížit bez toho, aby vzbudila podezření - a Nyneivino vlákno bylo odříznuto jako břitvou.
Nyneiva se zapotácela, jak do ní udeřilo povolené vlákno jako fyzická rána, a Zaprodankyně vyrazila složitě spletenými vlákny ducha propletenými vodou a vzduchem. Nyneiva neměla tušení, co to má udělat. Zoufale se to snažila odříznout, jako to viděla udělat druhou ženu s jejím vláknem, ostřím vlákna ducha. Na zlomek vteřiny cítila lásku, oddanost, uctívání k té úžasné ženě, která jí ráčí dovolit...
Složitá tkanina se rozdělila a Moghedien klopýtla. Nyneivě zůstal v hlavě jenom záblesk, jako čerstvá vzpomínka, jak chtěla poslechnout, plazit se a potěšit. Přesně to, co se stalo při jejich prvním setkání znovu dokola. Zaplavil ji zuřivý vztek. Bleskově stvořila jako nůž ostrý štít, který Egwain použila, aby utišila Amico Nagoyin, spíš zbraň než štít, a ohnala se jím po Moghedien - a byla odražena, spletená vlákna ducha se napínala proti jiným spleteným vláknům ducha, kousíček od toho, kdy by odřízla Moghedien od pravého zdroje navždy. Zaprodankyně opět provedla protiúder, ťala jako sekerou, hodlajíc odříznout Nyneivu stejným způsobem. Navždy. Nyneiva ji zoufale odrazila.
Náhle si uvědomila, že pod vším tím hněvem se strašně bojí. Snaha zabránit druhé ženě, aby ji utišila, zatímco se jí snažila provést to samé, vyžadovalo veškeré soustředění. Síla v ní vřela, až měla dojem, že vybuchne. Kolena se jí chvěla úsilím udržet se na nohou. A všechno šlo do těchto dvou věcí. Nemohla vyplýtvat ani tu trošičku, co by zapálilo svíčku. Moghedienina sekera z vláken ducha se roztekla a otupěla, ale na tom by nezáleželo, pokud by se té ženě podařilo ji zarazit. Nyneiva opravdu neviděla žádný rozdíl v tom, kdy by byla tou ženou utišena nebo jenom - jenom! - odstíněna a vydána Moghedien na milost a nemilost. Ta věc se otřela o proud jediné síly, vtékající z pravého zdroje do ní, jako nůž visící kuřeti nad nataženým krkem. Ta představa byla až příliš příhodná. Nyneiva si přála, aby na to vůbec nepomyslela. Vzadu v hlavě jí tichý hlásek drmolil. Ó, Světlo, nedovol jí to. Nedovol jí to! Světlo, prosím, tohle ne!
Chvíli zvažovala, že zanechá pokusu Moghedien odříznout - například musela vlákna neustále přiostřovat, spletená si totiž nechtěla podržet ostří - že to vzdá a použije tu sílu k tomu, aby Moghedienin útok zatlačila dál od sebe, možná jí ho i překazila. Ale kdyby to zkusila, druhá žena by se nepotřebovala bránit. Mohla by uvolněnou sílu přidat ke svému vlastnímu útoku. A byla jednou ze Zaprodanců. Ne jen pouhá černá sestra. Žena, která byla Aes Sedai za věku pověstí, kdy Aes Sedai dokázali věci, o nichž se jim dnes ani nesnilo. Kdyby Moghedien použila veškerou svou sílu na ni...
Muž, který by v té chvíli vstoupil, nebo kterákoliv z žen, jež neuměly usměrňovat, by viděli pouze dvě ženy stojící proti sobě na dvou stranách bílého hedvábného provazu ve vzdálenosti necelých deseti kroků. Dvě ženy zírající na sebe v rozlehlém sále plném podivných předmětů. Neskákaly tu kolem sebe a nesekaly po sobě meči jako muži, nic nebylo rozbité nebo polámané. Jen tu stály dvě ženy. Přesto to však byl souboj, a možná i na smrt. S jednou ze Zaprodanců.
"Všechno, co jsem tak pečlivě naplánovala, je fuč," řekla náhle Moghedien napjatým, rozzlobeným hlas a sukně si tiskla tak, že měla bílé klouby na rukou. "Přinejmenším budu muset podstoupit nevýslovnou

námahu, abych dala všechno do pořádku, jako to bylo předtím. Možná už to nebude možné. Ó, hodlám tě přinutit za tohle zaplatit, Nyneivo al'Mearová. Tohle byla tak krásně útulná skrýš, a ty slepé ženské mají ve svém vlastnictví spoustu velice užitečných věcí, i když nejsou -" Potřásla hlavou a ohrnula rty v opovržlivém zavrčení. - "Myslím, že tě tentokrát vezmu s sebou. Už vím. Udělám si z tebe živý sloupek k nasedání. Ty budeš hezky klečet na všech čtyřech, abych se z tvých zad dostala snadno do sedla. Nebo tě možná dám Rahvinovi. On vždycky oplácí laskavosti. Teď má na hraní tu hezkou malou královničku, ale hezké ženy byly vždycky Rahvinova slabost. Rád má dvě, tři i čtyři naráz, aby kolem něj tancovaly. Jak se ti to bude líbit? Strávit zbytek života soupeřením o Rahvinovu pozornost. Budeš to chtít, jak tě jednou dostane do rukou. Má ty svoje malé triky. Ano, myslím, že by tě měl dostat Rahvin."

V Nyneivě se zvedl hněv. Po tváři jí stékal pot a nohy se ji třásly, jako by ji měly každou chvíli vypovědět poslušnost, ale hněv jí dodal sílu. Jak byla rozzuřená, podařilo se jí přistrčit svou zbraň z pramenů ducha o vlásek blíž k tomu, aby odřízla Moghedien od pravého zdroje, než ji ta žena znovu zarazila.

"Takže jsi objevila ten malý klenot za sebou," řekla Moghedien ve chvíli křehké rovnováhy. Kupodivu mluvila téměř konverzačním tónem. "Ráda bych věděla, jak jsi to udělala. Ale na tom nezáleží. Přišla jsi, abys ho odnesla? Možná ho zničila? Nemůžeš ho zničit. Tohle není kov, ale druh cuendillaru. Cuendillar nedokáže zničit dokonce ani odřivous. A jestli ho hodláš použít, má to jisté... řekněme nevýhody? Dáš obojek na krk muži, který může usměrňovat, a žena s náramky ho dokáže přinutit, aby dělal, co si bude přát, to je pravda, ale jemu to nezabrání, aby nezešílel, a je tu taky opačné proudění. Nakonec tě dokáže taky ovládnout, takže skončíš tak, že se s ním budeš každou chvíli přetahovat. Není to zrovna příjemné, když zešílí. Ovšem, můžeš ty náramky někomu předat, takže tomu žádná nebudete vystavená příliš dlouho, ale to znamená, že ho musíš svěřit některé jiné. Muži jsou vždycky dobří, když jde o násilí. Dělají vynikající zbraně. Nebo můžou dvě ženy nosit každá jeden náramek, když máš někoho, komu můžeš dost věřit. To prosakování značně zpomalí, jak jsem pochopila, ale také to umenšuje kontrolu, i když budete pracovat v dokonalé shodě. Nakonec zjistíš, že s ním zápasíte, a obě potřebujete jeho, aby vám sundal náramky, stejně jako on potřebuje vás, abyste mu sundaly obojek." Naklonila hlavu na stranu a potutelně zvedla obočí. "Mám za to, že mě sleduješ. Ovládat Luise Therina - Randa al'Thora, jak se jmenuje teď - by bylo velice užitečné, ale stojí to za tu cenu? Chápeš, proč jsem nechala obojek a náramky tam, kde jsou."

Nyneiva, která se třásla, aby udržela sílu, aby zvládla spletená vlákna, se poněkud zamračila. Proč jí to ta žena všechno vykládá? Copak si myslí, že na tom nezáleží, protože stejně vyhraje? Proč ta náhlá změna, místo hněvu rozhovor? Moghedien také měla zpocený obličej. Hodně zpocený, pot se jí perlil na čele a stékal jí po tvářích.

Náhle se Nyneivě v hlavě všechno změnilo. Moghedien neměla hlas napjatý hněvem. Byl to hlas napjatý námahou. Moghedien se nechystala proti ní vrhnout veškerou svou sílu, už to dělala. Ta žena vydávala tolik síly co ona. Čelila jedné ze Zaprodanců, a ta jí ani zdaleka neoškubala jako husu k večeři, neztratila dokonce ani peříčko. Čelila Zaprodanci, síla proti síle! Moghedien se snažila odvést její pozornost, aby získala příležitost zaútočit dřív, než ji opustí síly! Kdyby tak jen dokázala to stejné. Než síly opustí ji.

"Divíš se, jak to všechno vím? Ten obojek a náramky byly vyrobeny až poté, co jsem byla... No, o tomhle se bavit nebudeme. Jakmile jsem byla volná, první, co jsem udělala, bylo vyhledat informace o těch posledních dnech. Vlastně posledních letech. Tu a tam je spousta zlomků, které nedávají smysl nikomu, kdo neví, odkud začít. Věk pověstí. Takové zvláštní jméno jste dali mé době. A přesto i v těch nejdivočejších pověstech jsou to z poloviny jenom náznaky. Žila jsem přes dvě stě let ve chvíli, kdy byl vývrt otevřen, a to jsem byla stále mladá, na Aes Sedai. Ty vaše ‚pověsti' jsou jen ubohou napodobeninou toho, co jsme dokázali. Proč..."

Nyneiva ji přestala poslouchat. Způsob, jak tu ženskou rozptýlit. I kdyby dokázala vymyslet, co říci, Moghedien by se měla na pozoru před způsobem, který sama používala. Nemohla promarnit ani ždibíček síly, aby spletla vlákna byť jen jako vlásek silná, o nic víc než... O nic víc než Moghedien. Žena z věku pověstí, žena dávno uvyklá užívání jediné síly. Nejspíš byla zvyklá provádět s pomocí síly téměř všechno, než byla uvězněna. Když se po svém osvobození skrývala, jak dobře si navykla dělat věci bez síly?

Nyneiva dovolila, aby se jí podlomily nohy. Pustila prachovku a zachytila se podstavce, aby neupadla.

Příliš to hrát nemusela.
Moghedien se usmála a udělala krok dopředu, "...cestovat na jiné světy, dokonce i na světy na obloze. Víš, že hvězdy jsou..." Tak jistý byl ten její úsměv. Tak vítězoslavný.
Nyneiva popadla obojek a nevšímajíc si pronikavě bolestných citů, které do ní začaly proudit, jediným rychlým pohybem obojek hodila.
Zaprodankyni spadla brada, teprve když ji široký černý kroužek zasáhl mezi oči. Nebyl to tvrdý úder, rozhodně ji to nemohlo omráčit, ale určitě to nečekala. Moghedien maličko povolila kontrolu nad propletenými prameny, jenom trošičku, jenom na chviličku. Ale v tom okamžiku se rovnováha mezi nimi porušila. Štít ducha vklouzl mezi Moghedien a pravý zdroj. Záře kolem ní zhasla.
Žena vyvalila oči. Nyneiva čekala, že jí skočí po krku. To by byla udělala ona. Moghedien si místo toho prudce vyhrnula suknice nad kolena a rozběhla se pryč.
Když se Nyneiva nemusela bránit, nedalo jí moc námahy utkat kolem prchající ženy vlákna vzduchu. Zaprodankyně ztuhla uprostřed skoku.
Nyneiva pletivo spěšně zavázala. Dokázala to. Čelila jsem jedné ze Zaprodanců a porazila jsem ji, říkala si v duchu poněkud užasle. I když se dívala na ženu drženou od krku dolů vlákny vzduchu s pevností kamene, dokonce i když ji viděla, jak se předklání na jedné noze, nemohla tomu uvěřit. Prozkoumala, co udělala, a uviděla, že to není tak naprosté vítězství, jak by si přála. Štít měl otupenou hranu, než zajel na místo. Moghedien byla lapena a odstíněna, ale ne utišena.
Snažila se nepotácet a obešla uvězněnou ženu, aby jí viděla do tváře. Moghedien stále vypadala královsky, ale jako velice vyděšená královna, olizovala si rty a očima přejížděla sem a tam. "Jestli... jestli m-mě o-osvobodíš, mohli b-bychom s-se nějak d-dohod-nout. Je t-toho h-hodně, co tě m-můžu n-naučit -"
Nyneiva ji nelítostně uťala, upletla ze vzduchu roubík, který jí udržel čelisti rozevřené. "Živý sloupek k nasedání. Neříkalas to tak? Myslím, že je to dobrej nápad. Ráda jezdím." Usmála se na ženu, jíž málem lezly oči z důlků.
Sloupek k nasedání, no teda! Jakmile bude Moghedien postavena ve Věži před soud a utišena - o rozsudku pro jednoho ze Zaprodanců nemohlo být pochyb - určitě dostane nějakou užitečnou práci v kuchyni, v zahradách nebo ve stájích, až na to, když ji vyvedou ven, aby ukázali, že dokonce ani Zaprodanci nemohou uniknout spravedlnosti a zachází se s nimi stejně jako s jinými sloužícími, kromě toho, že jsou pod stráží. Ale ať si myslí, že je Nyneiva stejně krutá jako ona. Ať si to myslí, dokud skutečně nebude...
Nyneiva zkřivila rty. Moghedien před soud nepůjde. Aspoň ne teď. Ne dokud nevymyslí, jak ji dostat z panaršina paláce. Ta žena zřejmě věřila, že její grimasa pro ni věští cosi zlého. Z očí se jí vyřinuly slzy a ona pohybovala rty, jak se snažila dostat slova přes roubík.
Nyneiva, znechucená sama sebou, se na nejistých nohou vrátila k místu, kde ležel černý obojek, rychle ho nacpala do měšce, než se jí ponuré emoce mohly dotknout víc než jen letmo. Následovaly náramky, se stejným pocitem utrpení a žalu. Byla jsem připravená ji mučit tím, že jsem ji nechala si myslet, že to udělám. Určitě si to zaslouží, ale já taková nejsem. Nebo ano? Nejsem o nic lepší než Egeanin?
Prudce se otočila, naštvaná, že o něčem takovém vůbec mohla uvažovat, a prošla kolem Moghedien ke stolu se skleněnou vitrínou. Musí existovat nějaký způsob, jak tu ženu předvést před soud.
Ve vitríně bylo sedm figurek. Sedm, a žádný zámek.
Chvíli dokázala jenom zírat. Tam, kde býval zámek, teď uprostřed stolu stála jedna ze sošek, zpodobňující podivné zvíře, vzdáleně připomínající prase, ale s velkým kulatým rypáčkem a tlustýma nožičkama. Náhle Nyneiva přimhouřila oči. Soška podivného zvířete tam nebyla doopravdy. Ta věc byla utkaná z vláken vzduchu a ohně, z pramenů tak maličkých, že vedle nich pavučina vypadala jako spletená z lodních lan. I když se soustředila, jen tak tak je rozeznala. Pochybovala, že by to Liandrin nebo některá z černých sester dokázaly. Maličký záblesk síly, a tlusté zvířátko zmizelo. Na jeho místě ležel na červeně nalakovaném podstavci černobílý zámek. Moghedien, umělkyně ve schovávání, ho schovala všem na očích. Oheň vypálil do skla díru a zámek také zmizel ve váčku, který teď byl pěkně naditý a tahal ji za pásek.
Zamračila se na ženu stojící na špičce střevíčku a snažila se nějak vymyslet, jak by ji mohla vzít s sebou.

Ale Moghedien by se jí do váčku nevešla, a Nyneiva usoudila, že i kdyby se jí podařilo tu ženu sebrat, při tom pohledu by nejeden člověk zvedl obočí. Přesto, než došla k nejbližším dveřím, nemohla si pomoci a při každém druhém kroku se ohlížela přes rameno. Kdyby jen existoval nějaký způsob. Ještě naposledy se zastavila - lítostivě se ohlédla ode dveří a otočila se k odchodu.

Tyto dveře vedly na nádvoří s kašnou plnou leknínů. Na druhé straně kašny právě zvedala štíhlá žena s měděnou pletí, ve světle krémových tarabonských šatech, při pohledu na něž by se Rendra začervenala, černou dutou hůlku asi půl sáhu dlouhou. Nyneiva okamžitě poznala Jeaine Caide. Víc, poznala tu hůlku. Zoufale se vrhla stranou tak prudce, že klouzala po hladkých bílých dlažebních kamenech, až se s drcnutím zastavila o jeden z tenkých sloupů. Místem, kde před chviličkou stála, proletěla přes dlaň tlustá bílá tyč, jako by se vzduch změnil v roztavený kov, a prořízl si cestu celou výstavní síní. To, co tyč zasáhla, přestalo existovat, ze sloupů prostě mizely kousky kamene, vypařily se i artefakty nesmírné ceny. Nyneiva se za sebe slepě ohnala prameny ohně doufajíc, že na nádvoří něco, cokoliv, zasáhne, a po čtyřech se škrábala síní pryč. Tyč, asi ve výši pasu, se kolmo prořízla oběma stěnami. Mezitím se hroutily a tříštily vitríny, skříně a sdrátované kostry. Odříznuté sloupy se chvěly, některé popadaly, ale to, co dopadlo na ten strašlivý meč, nepřežilo, aby to mohlo rozbít ještě vitríny a podstavce na podlaze. Stůl se skleněnými stěnami spadl dřív, než roztavená střela zmizela, zanechávajíc za sebou purpurovou tyč, která jako by se Nyneivě vpálila do sítnice. Figurky z cuendillaru byly to jediné, co od té rozžhavené bílé střely odpadlo, a odrazily se od podlahy.

Sošky se samozřejmě nerozbily. Moghedien měla zřejmě pravdu. Cuendillar nedokáže zničit dokonce ani odřivous. Ta černá tyč byl jeden z ukradených ter'angrialů. Nyneiva si vzpomínala na varování, které bylo k seznamu připojeno pevnou vlnou. Vyvolává odřivous. Nebezpečné a téměř nemožné ovládat.

Moghedien se zřejmě snažila ječet přes neviditelný roubík, zoufale škubala hlavou dopředu a dozadu, jak se vzpírala proti vzdušným poutům, ale Nyneiva jí nevěnovala víc než jediný pohled. Jakmile odřivous zmizel, zvedla se natolik, aby mohla vyhlédnout přes sál a skrze díru proraženou v jedné stěně. Jeaine Caide se vedle vodotrysku kymácela, jednou rukou se držela za hlavu a černá tyč jí málem vypadla z druhé. Ale než na ni mohla Nyneiva udeřit, znovu tyč zvedla. Vyrazil z ní odřivous a zničil všechno, co mu při průletu sálem stálo v cestě.

Nyneiva sebou okamžitě plácla na břicho, a jak nejrychleji mohla, se plazila na druhou stranu mezi různými střepy a tříštícími se padajícími sloupy a zdivem. Lapajíc po dechu se Nyneiva vytáhla do chodby proražené oběma stěnami. Nedalo se vůbec poznat, jak daleko se odřivous prořízl. Nejspíš celou cestou z paláce. Pootočila se na koberci posetém kousky kamene a ostražitě vyhlédla ze dveří. Odřivous byl opět pryč. V poničené výstavní síni nastalo ticho, jen občas se oslabený kus zdiva zřítil a roztříštil na podlaze. Po Jeaine Caide však nebylo ani stopy, i když dost z protější zdi spadlo, aby bylo jasně vidět nádvoří kolem kašny. Nyneiva nehodlala riskovat a jít se podívat, jestli ter'angrial zabil ženu, jež ho používala. Nyneiva lapala po dechu a paže i nohy se jí chvěly tak, že s radostí zůstala ještě chvíli ležet. Usměrňování vyžadovalo stejně tolik energie, jako kterákoliv jiná práce. Čím víc toho uděláte, tím víc energie spotřebujete. A čím slabší jste, tím méně usměrníte. Nyneiva si nebyla vůbec jistá, jestli by v této chvíli dokázala čelit třeba jen oslabené Jeaine Caide.

Taková byla hlupačka. Bojovala s Moghedien jedinou silou, a ani ji nenapadlo, že při tak silném usměrňování vyskočí každá černá sestra v paláci z kůže. Měla štěstí, že Domani nedorazila se svým ter'angrialem, když byla ještě cele zaujata Zaprodancem. Pak by nejspíš obě zemřely dřív, než by si uvědomily, že tu je.

Náhle nevěřícně rozevřela oči. Moghedien byla pryč! Odřivous se nedostal ani na tři sáhy od místa, kde stála, ale ona tam už nebyla. Bylo to nemožné. Byla přece odstíněná.

"Jak vím, co je nemožný?" zavrčela Nyneiva. "Pro mě taky bylo nemožný porazit jednoho ze Zaprodanců, ale já to dokázala."

Po Jeaine Caide pořád nebylo ani vidu, ani slechu.

Nyneiva se zvedla na nohy a pak spěchala na domluvené místo schůzky. Jestli se Elain nedostala do žádných potíží, ještě by se odsud mohly bezpečně dostat pryč.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Do hlubiny

Jak Nyneiva běžela dál, v chodbách to vřelo, sloužící zmateně pobíhali všude kolem a vykřikovali hysterické otázky. Usměrňování možná vycítit nedokázali, ale určitě cítili, že se palác rozpadá na kusy. Nyneiva se drala mezi nimi, prostě jen další zpanikařená služebná, pokud se jich týkalo.
Saidar se vytratil, jak chvátala chodbami a přes nádvoří. Držet se hněvu bylo těžké, když byla silně znepokojená kvůli Elain. Jestli ji černé sestry našly... Kdo mohl vědět, co ještě mají kromě odřivousového ter'angrialu? Na seznamu, který dostaly, rozhodně nebylo použití u všech položek.
Jednou zahlédla Liandrin, s těmi světle medovými copy, a Rianu s bílým pramenem v černých vlasech, jak spěchají dolů po širokém mramorovém schodišti. Neviděla kolem nich záři saidaru, ale z toho, jak sloužící ječeli a uskakovali jim z cesty, Nyneiva usoudila, že si dělají místo s pomocí síly. Byla v té chvíli ráda, že si pravý zdroj nepodržela. I v té mačkanici by ji okamžitě poznaly podle záře, a dokud si neodpočine, nehodlala zápasit s žádnou z nich, natož s oběma. Měla, pro co sem přišla. Ony musejí počkat.
Dav postupně řídl, a než došla k úzké chodbě v západním křídle paláce, kde se měla sejít s ostatními, byla sama. Čekaly na ni u malých, bronzem obitých dvířek zavřených na velký železný zámek. Včetně Amathery, stojící velice zpříma, v lehkém lněném plášti s nasazenou kapuci. Panaršiny bílé šaty mohly projít jako šaty služebné, když jste se nedívali dost zblízka, aby bylo vidět, že je to hedvábí, a závoj, který jí nijak nezakrýval tvář, byl rozhodně lněný závoj služky. Za dveřmi se ozýval tlumený křik. Nepokoje zřejmě stále pokračovaly. Kdyby teď jenom muži odvedli svůj díl práce.
Nyneiva, nevšímajíc si Egeanin, popadla Elain do náruče a přítelkyně se rychle objaly. "Měla jsem takový starosti. Měly jste nějaký potíže?"
"Ani trošku," odvětila Elain. Egeanin lehce přešlápla a mladší žena se na ni významně podívala, načež dodala: "Amathera nám trochu dělala potíže, ale vyříkaly jsme si to."
Nyneiva se zamračila. "Potíže? Proč by vám měla dělat potíže? Proč jsi jim dělala potíže?" Poslední otázka patřila panarše, která měla vystrčenou bradu a odmítala se na ně podívat. Elain se tvářila stejně neochotně.
Byla to Seanchanka, kdo jí odpověděl. "Snažila se vyklouznout, aby si zavolala vojáky, aby vyhnali temné družky z paláce. Poté, co byla varována." Nyneiva se na ni odmítala podívat.
"Nemrač se tak, Nyneivo," řekla Elain. "Rychle jsem ji chytila a trochu jsme si promluvily. Myslím, že teď se mnou ve všem souhlasí."
Panarše zacukala tvář. "Souhlasím, Aes Sedai," vyhrkla. "Udělám přesně to, co řekneš, a dodám vám dokumenty, podle nichž by vás měli dokonce i vzbouřenci nechat volně projít. Není nutný další... pohovor."
Elain kývla, jako by to všechno dávalo smysl, a kývla na ženu, aby zmlkla. Načež panarcha poslušně zavřela ústa. Snad trošičku rozmrzele, ale to bylo možná způsobeno jen tvarem jejích rtů. Určitě se tady dělo něco podivného, a Nyneiva se tomu hodlala dostat na kloub. Později. Úzká chodba byla stále prázdná v obou směrech, ale z hloubi paláce se ozýval poplašený křik. Za malými dvířky bouřil dav.
"Ale co ty?" pokračovala Elain ustaraně. "Měla jsi tu být už před půl hodinou. To ty jsi způsobila všechen ten zmatek? Cítila jsem, jak dvě ženy usměrňují dost síly, aby to zbořilo celý palác, a pak, o chvíli

později, se někdo pokusil palác zbořit doopravdy. Musela jsem Egeanin zabránit, aby tě šla hledat."
Egeanin? Nyneiva zaváhala, a pak se přinutila položit Seanchance ruku na rameno. "Děkuju." Egeanin se tvářila, jako by sama dobře nerozuměla tomu, co udělala, ale rychle kývla. "Našla mě Moghedien, a protože jsem si lámala hlavu, jak ji dostat před soud, Jeaine Caide mi málem urazila hlavu odřivousem."
Elain vyjekla a Nyneiva ji spěšně uklidňovala. "Tak blízko se to ke mně ale nedostalo."
"Tys chytila Moghedien? Tys chytila jednu ze Zaprodanců?"
"Ano, ale dostala se z toho." Tak. Musela přiznat všechno. Vědoma si toho, že na ni všechny upírají oči, nejistě přešlápla. Nerada se mýlila. Zvláště neměla ráda, když se zmýlila v případě, kdy právě ona sama poukázala na to, že to není v pořádku. "Elain, já vím, co jsem říkala o tom, být opatrná, ale jak jsem ji jednou dostala do rukou, dokázala jsem myslet jenom na to, jak ji dostat před soud." Zhluboka se nadechla a přiměla se mluvit omluvným tónem. Tohle nenáviděla. Kde jsou ti hloupí muži? "Ohrozila jsem všechno, protože jsem nemyslela jen na to, kvůli čemu tu jsme, ale prosím, nenadávej mi za to."
"Nebudu," řekla Elain pevně. "Pokud si budeš pamatovat do budoucna, že máš být opatrná." Egeanin si odkašlala. "Aha, ano," dodala Elain rychle. To čekání na ni zřejmě špatně působilo, na tvářích jí naskočily rudé skvrny. "Našla jsi ten obojek a zámek?"
"Mám je." Poplácala váček u pasu. Křik zvenčí byl stále hlasitější. A křik odrážející se chodbou také.
Liandrin musela obracet palác vzhůru nohama, aby zjistila, co se stalo. "Co ty chlapy zdrželo?"
"Moje legie," začala Amathera. Elain se na ni podívala a ona ihned zavřela ústa. Ten malý rozhovor, který spolu vedly, opravdu musel stát za to. Panarcha se škaredila jako malá holčička, která se bojí, že ji pošlou spát bez večeře.
Nyneiva se podívala na Egeanin. Seanchanka napjatě sledovala dveře. Chtěla jít za ní. Proč mi nedovolí, abych ji nenáviděla? Copak jsem tak jiná?
Náhle se dvířka rozlétla. Juilin vytáhl ze zámku dvě tenké ohnuté kovové tyčinky a narovnal se z podřepu. Po tváři mu tekla krev. "Honem. Musíme zmizet, než se to vymkne z rukou."
Nyneiva, hledící za něj s rozšířenýma očima, přemítala, co myslí tím, než se to vymkne z rukou.
Námořníci Bayleho Domona, byly jich dobře tři stovky, vytvořili kolem dveří půlkruh, stojíce ve dvou řadách, a Domon sám, mávaje kyjem, na ně povzbudivě pokřikoval. Musel hodně křičet, aby ho bylo slyšet přes všechen ten řev z ulice. Lidé se strkali, mačkali a křičeli v kypící mase, kterou námořníci jen tak tak zadržovali kyji a holemi. Ne že by se lidé zrovna zajímali o námořníky. V davu byli roztroušené hloučky bělokabátníků, kteří se oháněli meči po lidech, tlačících se na ně s vidlemi, tyčemi i holýma rukama. Všude kolem pršelo kamení, občas některý kámen zasáhl přílbu, ale v tom řevu to nebylo slyšet.
Osamělý bělokabátnický kůň náhle zařičel, vzepjal se a přepadl dozadu. Rychle se vyškrábal na nohy, ale už bez jezdce. V tlačenici bylo vidět víc koní bez jezdců. Tohle tedy způsobily prostě jen proto, aby odvedly pozornost? Snažila se nezapomínat proč - položila ruku na váček, aby nahmatala zámek z cuendillaru, obojek a náramky - ale bylo to těžké. Tady umírali lidé, zcela jistě.
"Pohnete se už, vy ženský?" zavolal Tom a zamával na ně, aby šly ven. Nad huňatým obočím měl krvácející ránu, nejspíš od kamene, a hnědý plášť by se teď nehodil ani na hadr na podlahu. "Jestli panaršina legie přestane někdy utíkat, tohle by mohlo být pěkně špinavý."
Amathera překvapeně vyjekla, těsně předtím, než ji Elain vystrčila ven. Nyneiva a Egeanin je následovaly, a jakmile byly všechny čtyři ženy venku, námořníci se kolem nich semkli do těsného kruhu a začali se drát pryč od paláce. Nyneiva měla co dělat, aby se vůbec udržela na nohou, postrkována muži, kteří se ji snažili chránit. Egeanin jednou uklouzla a málem upadla. Nyneiva ji chytila za loket, pomohla jí na nohy a vysloužila si vděčný úsměv. Nejsme tak rozdílné, pomyslela si. Nejsme stejné, ale zase ne tak rozdílné. Tentokrát se nemusela příliš nutit do toho, aby se na Seanchanku povzbudivě usmála.
Hemžící se lidé zabírali několik ulic od paláce, ale jakmile se dostali ven, křivolaké, úzké uličky byly skoro prázdné. Ti, kteří se přímo neúčastnili nepokojů, zřejmě byli natolik rozumní, aby se drželi dál. Námořníci se trochu rozestoupili, takže měly ženy víc místa. Ale každý pobuda, který se podíval jejich směrem, si vysloužil tvrdý pohled. Ulice Tanchika byly stále ulicemi Tanchika. Nyneivu to překvapilo. Měla dojem, že v paláci strávila celé týdny. Město by určitě mělo být jiné.
Když za nimi vřava začala poněkud utichat, Tomovi se podařilo předvést Amatheře docela půvabnou poklonu, jak tak kulhal vedle ní. "Je mi ctí, panarcho," řekl. "Kdybych ti mohl nějak posloužit, stačí říci."

Amathera se, k jejich zděšení, podívala na Elain, trošku se zamračila a řekla: "Zmýlil ses, dobrý muži. Jsem jen chudá uprchlice z venkova, kterou zachránily tyto dobré ženy."
Tom si vyměnil překvapený pohled s Juilinem a Domonem, ale když otevřel ústa, vložila se do toho Elain. "Nemohli bychom nejdřív zajít do hostince, Tome? Tohle rozhodně není vhodné místo k hovorům."
Když dorazili ke Dvoru U tří slivoní, nebylo tudíž až tak moc překvapivé, když Elain panarchu Rendře představila jako Theru, uprchlici bez peněz, která potřebuje žíněnku a možná trochu práce, aby si vysloužila jídlo. Hostinská odevzdaně pokrčila rameny, ale když odváděla "Theru" ke kuchyni, už jí vykládala, jaké má rozkošné vlasy a jak pěkně bude vypadat ve správných šatech.
Nyneiva počkala, dokud všichni nebyli v Komnatě padajících kvítků za zavřenými dveřmi, než řekla: "Thera? A ona s ní šla! Elain, Rendra ji nechá sloužit u stolů v šenku!"
Elain nevypadala překvapeně. "Ano, s největší pravděpodobností." S povzdechem se svezla do židle, skopla střevíčky a začala si důkladně masírovat nohy. "Nebylo těžké Amatheru přesvědčit, že by se měla několik dní skrývat. Ono opravdu není daleko od ‚zabili panarchu' po ‚zabijte panarchu'. Myslím, že jí taky pomohlo, vidět to srocení. Nechce být závislá na Andrikovi, aby ji dostal zpátky na trůn. Chce, aby to udělali její vlastní vojáci, i kdyby to mělo znamenat, že se bude schovávat, dokud se nespojí s panem kapitánem legie. Myslím, že Andrika v ní čeká pěkné překvapení. Špatné je, že on nepřekvapí ji. Zasloužila by si to." Domon a Juilin si vyměnili pohledy a nechápavě zavrtěli hlavami. Egeanin si pro sebe kývla, jako by to konečně pochopila a schvalovala to.
"Ale proč?" chtěla vědět Nyneiva. "Mohlas být naštvaná, protože se jí podařilo vyklouznout, ale tohle? Jak se jí to vůbec podařilo, když jste ji vy dvě hlídaly?" Egeanin mrkla na Elain tak rychle, že si Nyneiva nebyla jistá, jestli to opravdu viděla.
Elain se sklonila a mnula si šlapku. Muselo ji to bolet. Ve tváři byla rudá. "Nyneivo, ta žena nemá nejmenší ponětí, jak žijí obyčejní lidé." Jako by ona měla! "Zřejmě má skutečně péči o spravedlnost - myslím, že má - ale vůbec jí nevadilo, že v paláci bylo dost jídla na celý rok. Zmínila jsem se o veřejných vyvařovnách, a ona ani nevěděla, o čem mluvím! Pár dní práce za večeři jí jenom prospěje." Natáhla si nohy pod stůl a zavrtěla bosými prsty. "Ó, tohle je příjemné. Ne že by měla moc času. Ne, jestli má sehnat panaršinu legii a dostat Liandrin a ostatní z paláce. Škoda, ale takhle to je."
"No, to musí," řekla jí Nyneiva zcela pevně. Bylo příjemné posadit se, i když nechápala, co to má to děvče s nohama. Dnes toho moc nenachodily. "A čím dřív, tím líp. Panarchu potřebujeme, a ne v Rendřině kuchyni." Nemyslela si, že by si musely dělat starosti s Moghedien. Ta žena měla spoustu možností vyjít na světlo poté, co se osvobodila. To Nyneivu stále mátlo. Musela být neopatrná, když zavazovala štít. Ale jestli nebyla Moghedien ochotná postavit se jí tehdy, když musela vědět, že je Nyneiva vyčerpaná skoro k smrti, tak po ní nejspíš nepůjde ani teď. Ne kvůli něčemu, o čem si myslela, že to stejně nemá velkou cenu. To stejné se však nevztahovalo na Liandrin. Jestli si Liandrin domyslí alespoň polovinu toho, co se stalo, půjde po nich doopravdy.
"Spravedlnost dědičky," zabručel Tom, "by ještě mohla nahradit spravedlnost panarchy. Když jsme odcházeli, do těch dveří se hrnuli lidi. Podle mě se už dostali dovnitř i předem. V několika oknech jsem viděl kouř. Dneska v noci zůstanou jen ohořelý trosky. Nebude potřeba, aby černý adžah honili vojáci, a tak může mít ‚Thera' těch pár dní, aby dostala lekci, co jí chceš udělit. Jednou z tebe bude skvělá královna, Elain z Andoru."
Elainin potěšený úsměv zcela zmizel, když se na něj podívala. Vstala, doťapkala k němu kolem stolu, vyhrabala z kapsy kapesník a přes jeho námitky mu začala otírat krev z čela. "Drž klidně," nařídila mu, a znělo to, jako když matka napomíná nehodné dítě.
"Nemohli bychom aspoň vidět, kvůli čemu jsme riskovali krk?" zeptal se, když bylo jasné, že Elain opět prosadí svou.
Nyneiva otevřela váček a vyložila jeho obsah na stůl. Černobílý kotouč, který pomáhal udržet věznici Temného zavřenou, a obojek s náramky, které jí do těla vyslaly smutek, než je stačila položit na stůl. Všichni přistoupili blíž, aby lépe viděli.
Domon přejel prstem zámek. "Jednou jsem něco takového měl."
Nyneiva o tom pochybovala. Bylo jich vyrobeno jen sedm. Tři teď byly rozbité, i když byly z cuendillaru. Další měla v rukou Moirain. Čtyři zůstaly. Jak dobře dokážou čtyři zámky udržet věznici v Shayol Ghulu

uzavřenou? Znepokojivá představa.
Egeanin se dotkla obojku a odstrčila od něj oba náramky. Jestli cítila emoce v něm lapené, nedala to najevo. Možná ta schopnost přicházela pouze se schopností usměrňovat. "Tohle není a'dam," prohlásila Seanchanka. "Ten je vyrobený ze stříbřitého kovu a celý z jednoho kusu."
Nyneiva si přála, aby se o a'damech vůbec nezmiňovala. Ale ona nikdy nenosila ten náramek. A propustila tu ubohou ženu, o které nám vykládala. Ubohá žena. Ona - tahle Bethamin - byla jednou z těch, které ovládaly jiné ženy s pomocí právě a'damu. Egeanin ukázala víc soucitu, než by to kdy udělala Nyneiva. "Tohle se a'damu podobá asi tolik, jako jsme si podobný my dvě, Egeanin." Žena vypadala polekaně, ale po chvíli kývla. Ne tak rozdílné. Dvě ženy, a každá dělá, co může.
"Hodláte pokračovat v pronásledování Liandrin?" zeptal se Juilin, jenž se mezitím posadil, zkřížil ruce na stole a prohlížel si předměty, které tam položila Nyneiva. "Ať už ji vyhnali z Tanchika nebo ne, pořád je někde tam venku. A ty ostatní taky. Ale tohle je moc důležité, aby se to jen tak někde povalovalo. Já jsem jenom chytač zlodějů, ale řekl bych, že to musíte donést do Bílé věže do bezpečné úschovy."
"Ne!" Nyneivu překvapila vlastní naléhavost. Ostatní také, podle toho, jak na ni zírali. Nyneiva pomalu zvedla zámek a vrátila ho do váčku. "Tohle půjde do Věže. Ale tohle..." Nechtěla se těch černých věcí znovu dotýkat. Kdyby se dostaly do Věže, Aes Sedai by se mohly rozhodnout, že je použijí stejně, jak je chtěly použít černé adžah. K ovládnutí Randa. Udělala by to Moirain? Siuan Sanche? Nehodlala to riskovat. "Tohle je příliš nebezpečný, abychom mohli riskovat, že to ještě někdy padne zpátky do rukou temnejm druhům. Elain, mohla bys to zničit? Roztavit to. Je mi jedno, jestli se třeba propálí stolem. Prostě to znič!"
"Chápu, co myslíš," řekla Elain zachmuřeně. Nyneiva o tom pochybovala - Elain byla Věži oddána celým svým srdcem - ale také věřila v Randa.
Nyneiva samozřejmě záři saidaru neviděla, ale podle toho, jak se dívka dívala na ty ohavné předměty, tak usměrňovala. Náramky a obojek tu stále ležely beze změny. Elain se zamračila. Zadívala se na ně upřeněji. Náhle zavrtěla hlavou. Chvíli k nim váhavě natahovala ruku, jen ji držela nad jedním náramkem, než ho popadla. A hned ho zase pustila a zalapala po dechu. "Je to cítit... Je to plné..." Zhluboka se nadechla a řekla: "Udělala jsem, oč jsi žádala, Nyneivo. Kladivo by se rozteklo v loužičku při všem tom ohni, který jsem do toho vpletla, ale ono se to ani neohřálo."
Takže Moghedien nelhala. Nepochybně si myslela, že to není nutné, že určitě vyhraje. Jak se ta ženská vůbec osvobodila? Ale co dělat s těmito věcmi? Nehodlala připustit, aby padly do rukou komukoliv.
"Mistře Domone, znáš na moři nějaké hodně hluboké místo?"
"To znám, paní Nyneivo," přiznal pomalu.
Neochotně, snažíc se nic necítit, Nyneiva k němu přes stůl náramky a obojek přistrčila. "Tak to tam hoď, aby to už nikdo nemohl vylovit."
Bayle Domon po chvíli kývl. "Udělám to." Nacpal si předměty spěšně do kapsy, a jasně se mu nelíbilo, že musí sahat na věci, co mají něco společného s jedinou silou. "Do nejhlubší části moře, kterou znám, poblíž Aiele Somera."
Egeanin se mračila do podlahy, nepochybně přemýšlela o Illiáncově odjezdu. Nyneiva nezapomněla, jak ho nazvala "dobře stavěným mužem". Jí samotné bylo do smíchu. Bylo po všem. Jakmile bude moci Domon vyplout, ten nenáviděný obojek a náramky budou navždy pryč. Pak odjedou do Tar Valonu. A potom... Potom zpět do Tearu nebo kamkoliv, kde byl al'Lan Mandragoran. Když čelila Moghedien, uvědomila si, jak blízko je smrti či něčemu ještě horšímu, což ji jenom víc nutkalo, aby to s Lanem nějak vyřídila. Muž, o něhož se musela dělit s ženou, kterou nenáviděla, ale jestli se může Egeanin dívat se zaujetím na muže, kterého kdysi zajala - a Domon si ji rozhodně prohlížel se zájmem - a jestli může Elain milovat muže, který by se mohl zbláznit, tak ona přijde na nějaký způsob, jak by mohli být s Lanem šťastní.
"Nezajdeme se dolů kouknout, jak si ‚Thera' vede jako služebná?" navrhla. Brzy pojedou do Tar Valonu. Již brzy.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Zlatooký

V šenku v hostinci U Vinného střiku bylo ticho, ozývalo se jen škrábání Perrinova pera. Bylo tu ticho a prázdno, až na Arama. Pozdně dopolední světlo vytvářelo pod okny malá jezírka. Z kuchyně se sem nenesla žádná vůně jídla. Nikde ve vesnici nehořel jediný oheň a dokonce i uhlíky v popelu byly udušeny. Nemělo smysl dávat daru ohně volnou ruku. Cikán - Perrin občas uvažoval, jestli je správné Arama stále považovat za Cikána, ale on přece nemohl přestat být tím, čím byl, meč nemeč - stál u stěny vedle předních dveří a sledoval Perrina. Co ten muž vlastně očekával? Co chtěl? Perrin namočil brk do malého kameninového kalamáře, odsunul třetí list papíru a začal psát na čtvrtý.
Dveřmi prošel rychle Ban al'Seen s lukem v ruce a prstem si mnul dlouhý nos. "Aielové jsou zpátky," oznámil tiše, ale pohyboval přitom nohama, jako by je nedokázal přimět ke klidu. "Trolloci přicházejí, od severu a od jihu. Jsou jich tisíce, vzácný pane Perrine."
"Neříkej mi tak," vyjel na něj Perrin nepřítomně a mračil se do papírů. Se slovy to tedy neuměl.

Rozhodně nevěděl, jak říkat věci s tou obrazotvorností, jak to měly ženy rády. On dokázal popsat jedině to, co cítil. Znovu namočil brk a připojil pár řádek.

Nebudu tě žádat o odpuštění za to, co jsem udělal. Nevím, jestli bys mi ho mohla dát. Jsi mi dražší než život. Nesmíš si myslet, že jsem tě opustil. Když na tebe zasvítí slunce, je to můj úsměv. Když uslyšíš, jak vánek šustí jabloňovými kvítky, to já ti šeptám, že tě miluju. Má láska je navěky tvá.

Perrin

Chvíli si prohlížel, co napsal. Neříkalo to dost, ale bude to muset stačit. Neměl pravá slova, stejně jako neměl čas.
Pečlivě posypal vlhký inkoust pískem a složil papíry. Navrch téměř napsal "Faile Bashereová", než to změnil na "Faile Aybarová". Uvědomil si, že ani neví, jestli si v Saldeii bere žena manželovo jméno. Existovaly kraje, kde se to nedělalo. No, vzala si ho ve Dvouříčí. Bude se muset vyrovnat s dvouříčskými zvyky.
Položil dopis na římsu nad krbem - třeba se k ní nakonec dostane - a upravil si širokou červenou svatební stuhu pod límcem, aby mu správně visela přes klopy. Měl ji nosit sedm dní, aby to každému, kdo ho uvidí, prozradilo, že je čerstvě ženat. "Zkusím to," řekl tiše dopisu. Faile se mu snažila jednu uvázat do vousů. Přál si, aby ji byl nechal.
"Odpusť, vzácný pane Perrine," ozval se Ban, který stále nervózně přešlapoval. "Neslyšel jsem tě." Aram si hryzal ret a oči měl doširoka rozevřené a vylekané.
"Je právě čas obhlídnout denní práci," prohlásil Perrin. Třeba se k ní ten dopis dostane. Nějak. Vzal ze stolu luk a přetáhl si ho na záda. Sekera a toulec mu již visely připraveny u pasu. "A neříkej mi tak!"
Před hostincem už rytíři seděli na koních, Wil al'Seen měl tu hloupou vlkohlavou zástavu na dlouhé tyči, opřené o třmen. Jak je to dlouho, co Wil tu věc odmítal nosit? Teď si to právo žárlivě střežili ti z mládenců, co se k němu připojili první den a přežili až doteď. Wil, s lukem na zádech a mečem u boku, vypadal pyšně jako pitomec.
Když se Ban škrábal do sedla, Perrin zaslechl, jak říká: "Ten chlap je studenej jako tůň v zimě. Jako led. Třeba to dneska nebude tak zlý." Perrin mu skoro nevěnoval pozornost. Ženy se shromáždily na Trávníku.
Vytvořily kruh kolem vysokého sloupu, kde ve větru pleskala větší rudá vlčí hlava. Stálo jich pět šest za sebou, těsně vedle sebe, s kosami, vidlemi a dřevorubeckými sekerami, některé měly dokonce i velké kuchyňské nože a sekáčky.
Perrin se staženým hrdlem nasedl na Tanečníka a vyjel směrem k nim. Uvnitř kruhu žen se tlačily děti. Všechny děti z Emondovy Role.
Pomalu projížděl kolem řad a cítil, jak ho ženy i děti sledují. Cítil strach a starosti. Dětem se strach objevoval i na příliš bledých tvářičkách, ale cítit byl ze všech. Perrin zastavil tam, kde stály Marin al'Vereová, Daisa Congarová a zbytek ženského kroužku. Alsbet Luhhanová měla přes rameno jedno kladivo svého manžela a bělokabátnická přílba, kterou získala tu noc, kdy byla zachráněna, jí seděla trochu nakřivo díky tlustému copu. Neysa Ayellinová držela pevně v ruce dlouhý porcovací nůž a dva další měla zastrčené za pasem.
"Tohle jsme promyslely," řekla Daisa a dívala se na něj, jako by očekávala, že se s ní bude dohadovat, a ona to nehodlala připustit. Kolmo před sebou držela vidle na násadě skoro o sáh delší, než byla sama vysoká. "Jestli trolloci někde prorazí, vy chlapi budete mít spoustu starostí, takže my odvedeme děti. Starší vědí, co dělat, a všechny si v lesích hrávaly na schovávanou. Jen jim zajistíme bezpečí, než se dostanou ven."
Starší. Chlapci a dívky ve věku třinácti čtrnácti let měli na zádech přivázána batolata a za ruku drželi menší děti. Ještě starší dívky stály v řadách se ženami. Bode Cauthonová držela oběma rukama dřevorubeckou sekeru a její sestra měla kančí oštěp se širokým hrotem. Starší hoši byli s muži nebo na doškových střechách s luky v rukou. Cikáni stáli v kruhu s dětmi. Perrin shlédl na Arama, jenž stál vedle jeho třmene. Oni bojovat nebudou, ale každý dospělý měl na zádech přivázány dvě děti a další drželi v

náručí. Raen měl ruku položenou kolem Iliných ramen a ona zase kolem jeho. Ani jeden se na Perrina nepodíval. Jen aby byli v pořádku, než se dostanou pryč.
"Mrzí mě to." Musel si odkašlat. Nechtěl, aby to došlo až sem. Ať přemýšlel sebevíc, nedokázal přijít na to, co měl udělat jinak. I kdyby se sám vydal trollokům, ti by ve svém vraždění a pálení neustali. Konec by byl vždycky stejný. "Nebylo správný, co jsem udělal s Faile, ale musel jsem. Prosím, pochop, že jsem musel."
"Nebuď labuť, Perrine," řekla Alsbet procítěným hlasem, ale hřejivě se na něj usmívala. "Nikdy nesnesu, když se chováš hloupě. Myslíš, že jsme čekaly, že to uděláš jinak?"
Marin, s těžkým sekáčkem v jedné ruce, natáhla druhou a poplácala ho po koleni. "Každý chlap, kterému stojí za to uvařit jídlo, by udělal to samý."
"Děkuju." Světlo, že ale mluví ochraptěle. V minutce by se rozvzlykal jako holka. Ale z nějakého důvodu s tím nemohl nic udělat. Musejí si myslet, že je úplný blbec. - "Děkuju. Neměl jsem oblafnout vás, ale ona by nešla, kdyby něco vytušila."
"Ó, Perrine." Marin se zasmála. Opravdu se zasmála, při všem, čemu čelili, a přes to, jak byla cítit strachem. Perrin si přál, aby měl polovinu její kuráže. "Věděly jsme, co máš v plánu, dřív, než jsi ji posadil na koně. A nejsem si jistá, jestli to ona nevěděla taky. Ženy občas dělávají i to, co nechtějí, jen aby potěšily vás chlapy. Teď běž a udělej, co musíš. Tohle je věc ženskýho kroužku," dodala pevně.
Nějak se mu podařilo na ni taky usmát. "Ano, panímámo," řekl a pěstí se dotkl čela. "Omlouvám se. Vím dost, abych do toho nestrkal nos." Když obracel Tanečníka, ženy kolem se tiše pobaveně zasmály.
Uvědomil si, že Ban a Tell jedou těsně za ním, se zbytkem rytířstva roztaženým za Wilem a praporcem. Kývl na ty dva, aby se zařadili vedle něj. "Kdyby se dneska něco zvrtlo," řekl, když ho dojeli, každý z jedné strany, "rytíři se musejí vrátit sem a pomoct ženám."
"Ale -"
Uťal Tellovy námitky hned na začátku. - "Uděláte, co říkám! Jestli se to zvrtne, dostanete odsud ženský a děti! Slyšíte mě?" Oni kývli, váhavě, ale kývli.
"A co ty?" zeptal se tiše Ban.
Perrin si ho nevšímal. "Arame, ty se drž rytířů."
Cikán, kráčející mezi Tanečníkem a Tellovým kosmatým koněm, ani nevzhlédl. "Já jdu tam, kam ty."
Řekl to prostě, ale jeho tón neposkytoval prostor k námitkám. Udělá, co bude chtít, ať už Perrin řekne cokoliv. Perrina napadlo, jestli skuteční urození páni mívají taky takové problémy.
Na západním konci Trávníku už všichni bělokabátníci seděli na koních, pláště se zlatými slunečními kotouči měli čisté, přilby a brnění se jim blyštěly, hroty kopí se jim leskly. Stáli ve čtyřstupu, který se táhl až mezi nejbližší domy. Půl noci museli strávit leštěním. Dain Bornhald a Jaret Byar otočili koně, aby byli k Perrinovi čelem. Borahald seděl na koni vzpřímeně, ale byla z něj cítit jablečná pálenka. Byarovi se vyzáblý obličej při pohledu na Perrina zkřivil ještě víc než obvykle.
"Myslel jsem, že už budete na svých místech," poznamenal Perrin.
Bornhald se zamračil na hřívu svého koně a neodpověděl. Po chvíli vyplivl Byar: "My odsud odjíždíme, zplozenče Stínu." Rytíři začali rozzlobeně mručet, ale muž s vpadlýma očima si jich nevšímal, stejně jako toho, že Aram sáhl přes rameno na jílec meče. "Prosekáme si cestu přes tvoje přátele zpátky do Hlídky a tam se spojíme se zbytkem našich mužů."
Odjíždějí. Přes čtyři sta vojáků odjíždí. Byli to bělokabátníci, ale také jízdní vojáci, ne sedláci, vojáci, kteří souhlasili - Bornhald souhlasil! - podporovat dvouříčské muže, kdekoliv bude boj nejprudší. Jestli měla mít Emondova Role vůbec nějakou naději, musel zařídit, aby tito muži zůstali. Tanečník pohodil hlavou a zafrkal, jako by převzal náladu svého jezdce. "Ty pořád ještě věříš, že jsem temnej druh, Bornhalde? Kolik útoků jsi doteď viděl? Ti trolloci se mě snažili zabít stejně jako kohokoliv jinýho."
Bornhald pomalu zvedl hlavu. Oči měl uštvané a zároveň napůl skelnaté. Nevědomky sevřel na otěžích ruce v ocelí obitých rukavicích. "Myslíš, že teď už nevím, že ta obrana byla připravena bez tebe? Nic z toho není tvoje práce, že ano? Nenechám tu svoje muže, aby se dívali, jak trolloky krmíš svými vlastními vesničany. Zatančíš si na hromadě jejich těl, až to skončí, zplozenče Stínu? Na našich ale ne! Já hodlám žít dost dlouho, abych tě mohl předvést spravedlnosti!"
Perrin poplácal Tanečníka po krku, aby hřebce uklidnil. Musí tu ty muže udržet. "Ty chceš mě? No

dobře. Až to skončí, až budou trolloci vyřízení, nebudu se ti vzpírat, jestli mě budeš chtít zatknout."
"Ne!" zařvali společně Ban a Tell a za nimi se ozvalo zlostné mručení ostatních. Aram k Perrinovi zděšeně vzhlédl.
"Prázdný slib," ohrnul Bornhald opovržlivě rty. "Chceš, aby tu všichni krom tebe zahynuli!"
"To se ale nikdy nedozvíš, když utečeš, že ne?" Perrin do svého hlasu vložil co nejvíc opovržení. "Já svůj slib dodržím, ale jestli utečeš, možná mě už nikdy nenajdeš. Utíkejte, jestli chcete! Utíkejte, a snažte se zapomenout na to, co se tu stane! Všechny ty vaše řeči, jak chcete chránit lidi před trollokama. Kolik jich zemřelo rukama trolloků potý, co jste sem přišli? Moje rodina nebyla první, a určitě ne poslední. Utíkejte! Nebo zůstaňte, jestli si pamatujete, že jste muži. Jestli potřebuješ najít odvahu, koukni se na ženy, Bornhalde. Každá z nich je odvážnější než celá ta tvoje banda bělokabátníků!"
Bornhald se třásl, jako by každé slovo byla rána. Perrin měl dojem, že ten muž spadne z koně. Bornhald se narovnal a upřeně se na něj zadíval. "Zůstaneme," vydechl chraptivě.
"Ale můj pane Bornhalde!" namítal Byar.
"Čistí!" zařval na něho Bornhald. "Jestli tu máme umřít, tak umřeme čistí!" Prudce otočil hlavu zpátky k Perrinovi a ze rtů mu stékaly sliny. "Zůstaneme. Ale já nakonec zařídím, že chcípneš, zplozenče Stínu! Za mou rodinu, za mého otce, zařídím - že - chcípneš!" Hrubě otočil koně a odklusal zpátky k zástupu mužů v bílých pláštích. Byar ohrnul rty a zavrčel na Perrina, než ho následoval.
"Ten slib ale nehodláš dodržet, že ne?" ujišťoval se Aram nervózně. "To nemůžeš."
"Musím všechny zkontrolovat," řekl Perrin. Byla jen malá naděje, že se dožije chvíle, kdy by musel slib splnit. "Není moc času." Pobodl Tanečníka do slabin a kůň poskočil kupředu směrem k západnímu konci vesnice.
Za ostrými kůly namířenými k Západnímu polesí se krčili muži s oštěpy, halberdami a sudlicemi, které upravil Haral Luhhan, který tu také stál v kovářské vestě s čepelí kosy, nasazenou na dva a půl sáhu dlouhé tyči. Za nimi stáli muži s luky v řadách přerušených jen čtyřmi katapulty. Abell Cauthon pomalu přecházel kolem mužů a tiše ke každému pohovořil.
Perrin zastavil hřebce vedle Abella. "Přišla zpráva, že se blíží od severu a od jihu," oznamoval mu tiše, "ale dávejte dobrej pozor."
"Budem hlídat. A můžu poslat půlku chlapů, kde je bude potřeba. Zjistí, že Dvouříčani nejsou snadná kořist." Abellův úsměv připomínal úsměv jeho syna.
K Perrinovým rozpakům muži začali jásat, když kolem projížděl s rytíři a praporcem za sebou: "Zlatooký! Zlatooký!" a tu a tam i "Vzácnej pán Perrin!" Věděl, že to měl hned na začátku tvrději potlačit.
Na jihu velel Tam, zachmuřenější než Abell, nesoucí se téměř jako strážce, s rukou položenou na jílci meče. Ten vlčí, smrtící půvab vypadal podivně na hranatém, šedovlasém sedlákovi. A přesto slova, která pronesl k Perrinovi, se od Abellových téměř nelišila. "My, lidi z Dvouříčí, jsme tvrdší, než si ostatní většinou uvědomují," vykládal tiše. "Nedělej si starosti, že bychom se dneska nechali zahanbit."
U jednoho katapultu tu stála Alanna a prováděla cosi s velkým kamenem, který právě zvedali na podložku silného delšího ramene. Ihvon seděl na koni opodál ve svém měňavém strážcovském plášti, štíhlý jako ocelová čepel a pozorný jako káně. Nebylo pochyb, že si sám vybírá půdu - kdekoliv byla Alanna - a boj - dostat ji ze všeho živou. Na Perrina se téměř nepodíval. Ale Aes Sedai se zastavila s rukama nad kamenem a sledovala ho pohledem, jak projížděl kolem. Téměř hmatatelně cítil, jak ho zvažuje, poměřuje a posuzuje. Také ho následovalo to provolávání slávy.
Tam, kde zátaras z kůlů zatáčel za těch pár domů na východ od hostince U Vinného střiku, veleli společně Jon Thane a Samel Crawe. Perrin jim řekl to stejné co Abellovi, a znovu dostal téměř stejnou odpověď. Jon, v kroužkové košili s prorezavělými děrami na různých místech, viděl kouř stoupající z jeho hořícího mlýna. A Samel, s koňskou tváří a dlouhým nosem, si byl jist, že viděl kouře ze svého statku. Ani jeden nečekal příjemný den, ale oba nosili pevné odhodlání jako plášť.
Právě na sever od nich si Perrin vybral místo, kde bude bojovat. Přejel prstem po stužce, která mu spadala přes klopu, a zadíval se směrem k Hlídce, směrem, kterým odjela Faile, a napadlo ho, proč si vlastně vybral severní stranu. Leť volně, Faile. Leť volně, srdce moje. Předpokládal, že je to stejně dobré místo, kde zemřít, jako každé jiné.

Tady měl velet Bran, v železném klobouku a kožené kazajce pošité kovovými kolečky, ale ten ihned přestal kontrolovat muže stojící podél kůlů, aby se Perrinovi poklonil, jak jen mu to jeho břich dovoloval. Gaul a Chiad stáli připraveni, s hlavami omotanými šufami a tvářemi zakrytými až po oči černými závoji. Perrin si všiml, že stojí bok po boku. Ať už se mezi nimi stalo cokoliv, zřejmě to převážilo krevní mstu mezi jejich kmeny. Loial měl dvě dřevorubecké sekery, v jeho mohutných rukou vypadaly jako dětské hračky. Uši se štětičkami měl zuřivě napřímené a v širokém obličeji měl zachmuřený výraz.
Myslíš, že bych utekl? řekl, když mu Perrin navrhl, že by mohl vyklouznout do noci za Faile. Uši měl svěšené únavou a bolestí z urážky. Šel jsem s tebou, Perrine, a zůstanu s tebou, dokud tu budeš. A pak se najednou zasmál, hlubokým dunivým smíchem, který téměř roztřásl talíře. Třeba bude jednou někdo vyprávět příběh o mně. My si na takové věci sice nepotrpíme, ale asi by mohl existovat ogierský hrdina. To je vtip, Perrine. Udělal jsem vtip. Směj se. Pojď, budeme si povídat vtipy a smát se a myslet na to, jak Faile volně letí.
"To není žádnej vtip, Loiale," zamumlal Perrin, když projížděl podél řady mužů a snažil se neslyšet jejich provolávání slávy. "Ty jsi hrdina, ať už chceš nebo ne." Ogier mu věnoval napjatý úsměv, než se zase zadíval na vyčištěné prostranství za kůly. Klacky s bílými prahy označovaly vzdálenost po sto krocích, až po pět set. Za tím ležela jako prošívaná přikrývka políčka tabáku a ječmene, většinou podupaná při dřívějších útocích, a živé ploty a nízké kamenné zídky, hájky kalin, borovic a dubů.
V těch řadách čekajících mužů Perrin znal tolik tváří. Statný Eward Candwin a Paet al'Caar s hranatou bradou a oštěpy v rukou. Bělovlasý Buel Dowtry, šípař, stál samozřejmě s lučištníky. Byl tu podsaditý šedovlasý Jac al'Seen i jeho holohlavý bratranec Wit a pokroucený Flann Lewin, hubený jako tyčka, jako ostatně všichni jeho mužští příbuzní. Jaim Torfinn a Hu Marwin, jedni z prvních, kteří vyjeli s ním. Bylo jim však příliš nepříjemné připojit se k rytířstvu, jako by to, že jim ušla léčka v Luhu, mezi nimi a ostatními otevřelo propast. Elam Dowtry, Dav Ayellin a Ewin Finngar. Hari Coplin a jeho bratr Darl a starý Bili Congar. Berin Thane, mlynářův bratr, a tlustý Athan Dearn, Kevrim al'Azar, jehož vnukové již měli odrostlé syny, a Tuck Padwhin, truhlář, a...
Perrin přestal počítat a dojel k místu, kde vedle jednoho z katapultů stála Verin za pozorného dohledu Tomase sedícího na bělouši. Kyprá, hnědě oděná Aes Sedai si chvíli prohlížela Arama, než svůj ptačí pohled obrátila na Perrina. Zvedla obočí, jako by se ptala, proč ji obtěžuje.
"Trochu mě překvapilo, že vás tu s Alannou pořád vidím," řekl jí. "Honění holek, co se můžou naučit usměrňovat, určitě nemůže stát za to nechat se zabít. Nebo mít na provázku uvázanýho ta'veren."
"Tak tohle tu děláme?" Zkřižila ruce na břiše a zamyšleně naklonila hlavu na stranu. "Ne," prohlásila nakonec, "nemyslím, že bychom již měly odcházet. Ty jsi pro studium velice zajímavý - stejně jako Rand, i když svým vlastním způsobem. A jako mladý Mat. Kdybych se tak jen mohla rozdělit na tři, připojila bych se k vám třem a sledovala bych vás každičkou chvilku ve dne v noci, i kdybych se za vás musela provdat."
"Já už ženu mám." Přišlo mu zvláštní, když to říkal. Zvláštní a příjemné. Měl ženu, a ta byla v bezpečí.
Verin rozbila tu chvíli snění. "Ano, to máš. Ale nevíš, co svatba se Zarine Bashereovou znamená, že ne?" Natáhla ruku, obrátila sekeru, kterou měl ve smyčce u pasu, a prohlížela si ji. "Kdy už tohle vyměníš za kladivo?"
Perrin, s pohledem upřeným na Aes Sedai, přiměl Tanečníka o krok ustoupit. Sekeru jí vytáhl z ruky dřív, než si to uvědomil. Co svatba s Faile znamená? Vzdát se sekery? Co tím myslela? Co věděla?
"ISAM!" Hrdelní křik se ozval jako dunění hromu a objevili se trolloci, každý o polovinu větší než dospělý muž a dvakrát širší v ramenou, klusali přes pole a zastavili se těsně mimo dostřel, tyčící se masa v černé kroužkové zbroji, táhnoucí se po celé délce vesnice, mnoho řad trolloků za sebou. Byly jich tu celé tisíce, obrovské obličeje pokřivené zobáky a čenichy, hlavy s rohy či péřovými hřebeny, trny na ramenou a loktech, meče jako zakřivené kosy a sekery s hroty, oštěpy s háčky a trojzubce s ozuby, zdánlivě nekonečné moře krutých zbraní. Za nimi cválali sem a tam myrddraalové na půlnočních koních, pláště barvy krkavčí černi jim visely zcela nehnutě, když otáčeli oře.
"ISAM!"
"Zajímavé," zamumlala Verin.
Perrina by tohle slovo nenapadlo. Trolloci poprvé křičeli něco srozumitelného. Ne že by měl ponětí, co

to znamená.
Uhladil si svatební stuhu a přinutil se klidně vjet doprostřed dvouřičské řady. Rytíři se seřadili za ním. Vánek lehce povíval praporcem s jeho rudou vlčí hlavou. Aram měl meč venku z pochvy a držel jej oběma rukama. "Připravit!" křikl Perrin. Hlas měl vyrovnaný. Nemohl tomu uvěřit.
"ISAM!" A černá vlna se začala s vytím valit kupředu.
Faile byla v bezpečí. Na ničem jiném nezáleželo. Nedovolil si dívat se na obličeje mužů, kteří stáli po jeho boku. Stejné vytí zaslechl od jihu. Obě strany zároveň. O tohle se trolloci ještě nikdy nepokusili. Faile byla zcela v bezpečí. "Na čtyři sta kroků...!" Kolem něj se zvedaly luky. Vyjící horda se blížila, dlouhé nohy polykaly vzdálenost. Blíž. "Pal!"
Pleskání tětiv se ztratilo v řevu trolloků, ale krupobití šípů s husím opeřením zastínilo oblohu, jak se střely obloukem snášely dolů do hordy v černých kroužcích. Kameny z katapultu vybuchly v těch ženoucích se řadách jako ohnivé koule a ostré úlomky se zarážely do těl útočníků. Trolloci padali. Perrin je viděl, jak jdou k zemi, kde po nich šlapaly boty a kopyta. Padli dokonce i někteří myrddraalové. Přílivová vlna se však hnala dál, mezery se uzavíraly, zřetelně to útočníky nijak neovlivnilo.
Nebylo nutné dávat rozkaz k další salvě. Druhá následovala první tak rychle, jak jen muži stačili nasadit šípy, druhý déšť šípů se širokými hlavicemi se zvedl dřív, než první dopadl. Vzápětí následoval třetí, pak čtvrtý a pátý. Mezi trolloky vybuchoval oheň tak rychle, jak bylo možné stahovat ramena katapultu dolů. Verin cválala od katapultu ke katapultu a skláněla se ze sedla. A ty obrovské vyjící postavy se stále blížily a řvaly v jazyce, kterému Perrin nerozuměl, ale křičely žízní po krvi, lidské krvi a mase. Lidé se krčili za kůly, připravovali se a potěžkávali své zbraně.
Perrin cítil v nitru chlad. Viděl, jak je země za trolloky posetá mrtvými a umírajícími, ale nezdálo se, že by útočníků nějak ubývalo. Tanečník nervózně přešlapoval, ale Perrin kvůli vytí trolloků šedákovo řičení ani neslyšel. Sekera mu hladce vlétla do ruky, protáhlá půlměsíčná čepel a silný trn zachytily sluneční světlo. Ještě nebylo poledne. Mé srdce je navěky tvoje, Faile. Nemyslel si, že tentokrát kůly...
Přední řady trolloků bez zpomalení naběhly na ostré kůly, čenichy i zobáky se jim zkřivily bolestí. Ozýval se vřískot a vytí, jak se trolloci nabodávali na kůly, které se jim zarážely stále hlouběji, jak do nich zezadu strkali další a vybíhali jim na záda. Někteří popadali mezi kůly, ale nahradili je další a zase další. Poslední salva šípů se zarazila do cíle z bezprostřední blízkosti, a pak už to byly oštěpy, halberdy a doma upravené sudlice, bodající a sekající do ohromných těl v kroužkové zbroji, občas padajících, zatímco lučištníci dělali, co mohli, střílejíce do nelidských tváří nad hlavami svých druhů, chlapci navíc také stříleli ze střech. Šílenství a smrt a uši drásající řev, skřeky a vytí. Pomalu, nevyhnutelně se řada Dvouřičanů začala na tuctu místech prohýbat dovnitř. Jestli se někde prolomí...
"Ustoupit!" zařval Perrin. Trollok s kančím rypákem, již krvácející, se s vřeštěním prodral řadami mužů a oháněl se silným zakřiveným mečem. Tanečník se pokusil postavit na zadní a ve vřavě neslyšně řičel.
"Ustoupit!" Darl Coplin šel k zemi a svíral si stehno probodnuté jako zápěstí tlustým oštěpem. Starý Bili Congar se ho snažil odtáhnout zpátky, přičemž se neohrabaně oháněl kančím oštěpem. Hari Coplin se rozmáchl halberdou na obranu svého bratra a ústa měl doširoka otevřená ve zdánlivě němém výkřiku.
"Ustoupit mezi domy!"
Nebyl si jist, zda ho ostatní slyšeli a předali rozkaz dál, nebo jestli je prostě zatlačila nesmírná váha trolloků, ale pomalu, jeden zdráhavý krok za druhým, začali lidé ustupovat. Loial se s vyceněnými zuby oháněl zakrvácenými sekerami, jako by to byly palice. Vedle ogiera bodal zachmuřeně Bran svým oštěpem. Ztratil někde železný klobouk a věnečkem šedých vlasů mu stékala krev. Tomas ze svého hřebce vysekával prostor kolem Verin. Ta měla rozcuchané vlasy a někde přišla o koně. Z rukou jí vyletovaly ohnivé koule a každý trollok, do něhož taková koule narazila, vzplál, jako by byl nasáknutý olejem. Ale nestačilo to, aby to trolloky zadrželo. Dvouřičtí muži couvali a obstoupili Tanečníka. Gaul a Chiad bojovali zády k sobě. Chiad zbyl jenom jeden oštěp a Gaul se oháněl a sekal těžkým nožem.
Zpátky. Na východě a na západě muži opouštěli svá stanoviště ve snaze zabránit trollokům, aby je obklíčili, a sypali do nich jeden šíp za druhým. Nestačilo to. Zpátky.
Náhle se jeden obrovský trollok s beraními rohy pokusil stáhnout Perrina ze sedla, když se pokusil vylézt za něj. Tanečník se zmítal a pod dvojitou vahou šel k zemi. Perrinovi zůstala pod koněm noha a napínala se mu k prasknutí, jak se snažil obrátit sekeru a zabránit tomu, aby se mu ruce větší než ogieří sevřely

kolem hrdla. Trollok vyvřískl, když mu Aramův meč zajel do hrdla. Ještě než se úplně zhroutil na Perrina, zalévaje ho svou krví, Cikán se ladně otočil a vrazil meč dalšímu trollokovi do břicha.
Perrin, vrče bolestí, ze sebe skopl mrtvolu a pomohl Tanečníkovi na nohy, ale na nasednutí nebylo ani pomyšlení. Jen tak tak se překulil stranou, když kopyta černého myrddraalího koně dopadla na místo, kde měl před chvílí hlavu. Rty v bledém bezokém obličeji ohrnuté v úšklebku, mizelec se naklonil ze sedla, když se Perrin snažil vstát, a rozmáchl se smrtící černou čepelí. Perrin prudce přiklekl a meč se mu otřel o vlasy. Nelítostně ťal sekerou a podťal koni nohu. Kůň i jezdec se zřítili společně. Jak padali, Perrin zarazil sekeru tam, kde by měl normální člověk oči.
Vyrval sekeru právě včas, aby viděl, jak hroty vidlí Daisy Congarové zajíždějí do hrdla trolloka s kozlím čenichem. Ten jednou prackou popadl násadu a bodl po ní oštěpem s ozuby, ale Marin al'Vereová mu jednou ranou sekáčkem chladně podřízla podkolenní šlachy. Trollokovi se podlomila noha a Marin mu stejně chladnokrevně přeťala krční páteř. Další trollok zvedl Bode Cauthonovou do vzduchu za cop. Ta mu, s ústy otevřenými ve zděšeném výkřiku, vrazila dřevorubeckou sekeru do okroužkovaného ramene, právě když mu její sestra Eldrin vrazila kančí oštěp do hrudi a Neysa Ayellinova se šedými copy do něj navíc zarazila dranžírovací nůž.
Všude podél řady, jak daleko Perrin dohlédl, byly ženy. Jejich počet byl jediným důvodem, proč řada ještě vydržela, i když již byla zatlačena téměř k domům. Ženy mezi muži, těsně vedle sebe, některé sotva odrostlé dívčím střevíčkům, ale oni se zase někteří z "mužů" ještě neholili. Někteří se ani nikdy holit nebudou. Kde jsou ti bělokabátníci? Děti! Jestli jsou ženy tady, tak neměl kdo dostat děti ven. Kde jsou ti zatracení bělokabátníci? Kdyby dorazili teď, tak by aspoň mohli koupit několik minut navrch. Pár minut na to, aby dostali děti do bezpečí.
Chlapec, stejný tmavovlasý běžec, který k němu přišel předchozí noci, ho popadl za ruku, když se obracel, aby se podíval, co dělají jeho rytíři. Rytíři se musí pokusit prosekat cestu pro děti. Pošle je a udělá, co půjde, tady. "Vzácný pane Perrine!" křičel na něj chlapec přes ohlušující vřavu. "Vzácný pane Perrine!"
Perrin se ho snažil setřást, a pak ho, kopajícího, chytil za loket. Měl být s ostatními dětmi. Rozdělení, v napjatých řadách od domu k domu, Ban a Tell a ostatní rytíři stříleli ze sedel přes hlavy bojujících mužů a žen. Wil zarazil zástavu do země, aby také mohl používat luk. Tellovi se nějak podařilo chytit Tanečníka. Šedákovy otěže teď byly přivázány k sedlu Tellova koně. Chlapec mohl jet na Tanečníkovi.
"Vzácný pane Perrine! Prosím, poslouchej! Pantáta al'Thor říká, že na trolloky někdo útočí! Vzácný pane Perrine!"
Perrin už byl v půli cesty k Tellovi a kulhal díky pohmožděné noze, když mu to došlo. Nacpal si topor sekery za pásek a zvedl chlapce za ramena před sebe, aby mu viděl do očí. "Útočí na ně? Kdo?"
"To nevím, vzácný pane Perrine. Pantáta al'Thor říkal, abych ti vyřídil, že měl dojem, že zaslechl, jak někdo křičí ‚Devenský Průsek'."
Aram popadl Perrina za ramena a beze slov ukazoval zakrváceným mečem. Perrin se obrátil právě včas, aby viděl, jak se do trolloků zarazil mrak šípů. Od severu. Další vlna se již zvedala k vrcholku oblouku.
"Vrať se k ostatním dětem," nařídil chlapci a postavil ho na zem. Musel být nahoře, aby viděl, co se děje.
"Jdi! Vedl sis dobře, kluku!" dodal, když se klopýtavě rozběhl k Tanečníkovi. Chlapec se s úsměvem rozběhl zpátky do vesnice. Při každém kroku Perrina zabolela noha. Možná ji měl zlomenou. Neměl ale čas si s tím lámat hlavu.
Popadl otěže, které mu Tell hodil, a vytáhl se do sedla. A napadlo ho, jestli vidí to, co chce vidět, nebo je to skutečně tam.
Pod praporcem s červeným orlem, tam, kde končila pole, stály dlouhé řady mužů ve venkovských šatech a ti muži pravidelně stříleli z luků. A vedle praporce seděla v sedle Vlaštovky Faile, Bain stála vedle jejího třmene. Za tím černým závojem musela být Bain, a Faileinu tvář viděl zcela jasně. Vypadala vzrušeně, vylekaně, k smrti vyděšená a překypující radostí. Vypadala nádherně.
Myrddraal se snažil obrátit některé trolloky, snažil se vést útok proti mužům z Hlídky, ale nebylo to k ničemu. Dokonce i trolloci, kteří se snažili uprchnout, šli k zemi dřív, než stačili urazit padesát kroků. Mizelec i jeho kůň padli, ale nesrazily je šípy, nýbrž ruce a oštěpy zpanikařených trolloků. Teď ustupovali trolloci, pak se rozběhli, šílení strachy, prchali před šípy, které na ně pršely ze dvou stran, jakmile muži z

Emondovy Role měli dost prostoru, aby mohli také zvednout luky. Trolloci padali. Myrddraalové se hroutili k zemi. Byla to jatka, ale Perrin to skoro neviděl. Faile.
U jeho třmene se objevil ten samý chlapec. "Vzácný pane Perrine!" volal. Aby ho bylo slyšet přes muže a ženy, kteří teď křičeli radostí a úlevou, jak poslední trolloci, co se nedostali z dostřelu, padali. Perrin si myslel, že jich to mnoho nedokázalo, ale skoro nemohl myslet. Faile. Chlapec ho zatahal za nohavici. "Vzácný pane Perrine! Pantáta al'Thor říkal, abych ti řekl, že trolloci utíkají! A oni křičeli ‚Devenský Průsek'! Totiž ti muži. Slyšel jsem je!"
Perrin se sklonil a prohrábl chlapci kudrnaté vlásky. "Jak se jmenuješ, mladíku?"
"Jaim Aybara, vzácný pane Perrine. Myslím, že jsme bratranci. Tak nějak, určitě."
Perrin na chvíli zavřel oči, aby mu nevyhrkly slzy. A když je znovu otevřel, ruka se mu stále ještě chvěla na chlapcově hlavě. "No, bratránku Jaime, o dnešku budeš jednou vyprávět svým dětem. Povykládáš to svým vnukům a dětem svých vnuků."
"Já žádný mít nebudu," prohlásil s přesvědčením Jaim. "Holky jsou hrozný. Smějou se ti a nemají rády nic, co stojí za to dělat, a nikdy nerozumíš tomu, co povídají."
"Myslím, že jednou zjistíš, že jsou pravej opak. Něco z toho se nezmění, ale tohle ano." Faile.
Jaim se tvářil pochybovačně, ale pak se mu tvářička rozjasnila a obličejík mu rozdělil úsměv od ucha k uchu. "Počkej, až povím Hadovi, že mi vzácnej pán Perrin řekl bratránku!" A vrhl se pryč, aby řekl Hadovi, který bude mít také děti, a všem ostatním chlapcům, kteří také budou mít děti, jednou. Slunce jim stálo přímo nad hlavou. Možná hodina. Celé to netrvalo ani hodinu. Jemu to připadalo jako celý život.
Tanečník pokročil dopředu a Perrin si uvědomil, že ho musel pobídnout. Jásající lidé šedákovi ustupovali z cesty, ale on je skoro neslyšel. Mezi kůly byly veliké mezery tam, kde je trolloci prorazili čirou váhou. Perrin jednou mezerou projel přes hromadu mrtvých trolloků a ani si toho nevšiml. Na otevřeném prostranství byl hotový koberec trolloků ježících se šípy a tu a tam se zmítal a mlátil sebou jehelníček připomínající mizelce. Perrin však měl oči jen pro jednu věc. Faile.
Ta vyrazila od řady hlídečských mužů, zastavila se, aby Bain zabránila jít za ní, a pak mu jela vstříc. Jela tak půvabně, jako by černá klisna byla její součástí, štíhlá a vzpřímená, navádějíc Vlaštovku spíš koleny než otěžemi, které ledabyle držela v jedné ruce. Ve vlasech měla stále vpletenou červenou svatební stuhu, jejíž konce jí visely na ramena. Musí jí najít nějaké květiny.
Ty zešikmené oči si ho chvíli prohlížely, její ústa... Určitě si musela být jistá, ale byla z ní cítit nejistota. "Říkala jsem, že půjdu," řekla nakonec s hlavou vysoko zdviženou. Vlaštovka zatančila do strany s vyklenutým krkem a Faile klisnu zvládla, aniž by si to zřejmě uvědomovala. "Neřekla jsem, jak daleko. Nemůžeš tvrdit, že jsem to řekla."
Perrin ze sebe nedokázal vypravit ani slovo. Byla nádherná. Jen se na ni chtěl dívat, vidět ji, krásnou a živou, po svém boku. Byla cítit čistým potem jen se slabým náznakem bylinkového mýdla. Nebyl si jist, jestli je mu do smíchu nebo do pláče. Možná obojí. Chtěl tu vůni natáhnout až do plic.
Faile zamračeně pokračovala. "Oni byli připravení, Perrine. Opravdu byli. Skoro jsem nemusela nic říkat, abych je přesvědčila, že mají přijít sem. Trolloci je sice skoro neobtěžovali, ale oni viděli kouř. Putovaly jsme rychle, Bain a já, a do Hlídky jsme se dostaly, než začalo svítat. Zpátky jsme pak vyrazili, jakmile vyšlo slunce." Zamračení se změnilo v široký úsměv, dychtivý a pyšný. Takový nádherný úsměv. V tmavých očích jí jiskřilo. "Oni šli za mnou, Perrine. Šli za mnou! Dokonce ani Tenobie nikdy nevedla muže do bitvy. Jednou chtěla, když mi bylo osm, ale otec si s ní promluvil o samotě v jejích komnatách, a když vyjel do Morny, ona zůstala v paláci." S lítostivým úsměvem potom ještě dodala: "Myslím, že vy oba občas používáte stejný metody. Tenobie ho poslala do vyhnanstvi, ale bylo jí teprve šestnáct a sněmovně pánů se za pár týdnů podařilo změnit její názor. Zezelená závistí, až jí to povím."
Znovu se odmlčela, tentokrát aby nabrala dech, a dala si pěst v bok. "To tu budeš jen tak sedět jako chlupatá hromádka neštěstí? Neřekla jsem, že odjedu z Dvouříčí. Tos řekl ty, ne já. Nemáš právo se zlobit, protože jsem neudělala, co jsem nikdy neslíbila!
A ty ses mě snažil poslat pryč, protože sis myslel, že tady umřeš! Vrátila jsem se, abych -"
"Miluju tě." Nic jiného říci nedokázal, ale kupodivu to stačilo. Ta slova mu ještě málem nevyšla z úst, když ona pobídla Vlaštovku dost blízko, aby ho mohla obejmout a přitisknout si mu hlavu na prsa.

Zřejmě se ho snažila rozmáčknout. Perrin ji jemně hladil po vlasech, jen aby cítil jejich hedvábnou hebkost, jen aby ji cítil.
"Tolik jsem se bála, že přijdeme pozdě," říkala mu do kabátce. "Hlídečtí chlapi pochodovali, jak nerychleji dokázali, ale když jsme sem dorazili, viděla jsem trolloky, jak bojují přímo mezi domy, bylo jich tolik, jako by na vesnici spadla lavina, a vůbec jsem tě neviděla..." Roztřeseně se nadechla a pomalu vydechla. Když znovu promluvila, měla hlas klidnější. "Dorazili i muži z Devenského Průseku?"
Perrin sebou trhl a přestal ji hladit. "Ano, dorazili. Tos taky zařídila ty?" Začala se třást a jemu chvíli trvalo, než pochopil, že se směje.
"Ne, srdce moje, i když bych to udělala, kdybych mohla. Když dorazil ten muž se zprávou - ‚Přicházíme' - myslela jsem - doufala jsem - že to znamená právě tohle." Trochu se odtáhla a vážně se mu podívala do očí. "Nemohla jsem ti to říct, Perrine. Nemohla jsem v tobě vzbudit naději, když jsem to jenom tušila. Bylo by to moc krutý, kdyby... Nezlob se na mě, Perrine."
Perrin ji se smíchem zvedl ze sedla a bokem si ji posadil před sebe. Ona se smála na protest a natáhla se přes vysokou hrušku, aby ho mohla obejmout oběma rukama. "Já se na tebe nikdy nebudu zlobit, př -"
Ona ho umlčela, když mu položila dlaň na ústa.
"Matka říká, že to nejhorší, co otec kdy udělal, bylo, když přísahal, že se na ni nikdy nebude zlobit. Trvalo jí rok, než ho přinutila, aby to vzal zpátky, a říká, že jak tu přísahu dodržoval, skoro se s ním nedalo žít. Ty se na mě budeš zlobit, Perrine, a já na tebe. Jestli mi chceš složit další svatební přísahu, tak přísahej, že to přede mnou nikdy nebudeš skrývat. Nemůžu vyřešit to, co mi nedovolíš vidět, manželi můj. Manželi můj," zopakovala spokojeným tónem a přitiskla se k němu. "Líbí se mi, jak to zní."
Všiml si, že neřekla, že mu vždycky řekne, když se ona bude zlobit na něj. Z minulých zkušeností věděl, že to bude muset nejméně v polovině případů zjišťovat tím horším způsobem. A taky neslíbila, že před ním už nikdy nebude mít žádná tajemství. V té chvíli mu na tom však nezáleželo, jen když byla s ním.
"Řeknu ti, když se na tebe budu zlobit, ženo moje," sliboval. Úkosem se na něj podívala, jako by si nebyla jistá, jak to má brát. Nikdy jim nebudeš ani zdaleka rozumět, bratránku Jaime, ale bude ti to úplně jedno.
Náhle si uvědomil mrtvé trolloky všude kolem sebe, jako černé pole plné opeřeného plevele, a svíjející se myrddraaly, kteří stále odmítali umřít. Pomalu obrátil Tanečníka. Jateční dvůr a všude pobití trolloci. Po zemi již poskakovaly vrány a supi kroužili jako velký přelévající se mrak. Ale žádní krkavci. A stejně to vypadalo na jihu, aspoň podle Jaima. Perrin viděl supy kroužit za vesnicí na důkaz. Nebylo to dost, aby to zaplatilo za Deselle, Adoru nebo malého Paeta a... Nebylo to dost. Objal Faile, dost pevně, až zachrčela, ale když ji chtěl pustit, položila ruce na jeho a pevně je přitiskla tam, kde byly. Ona byla dost.
Z Emondovy Role se hrnuli lidé. Bran kulhal a oštěp používal jako hůl, Marin se usmívala s rukou kolem jeho ramen, Daisu objímal její manžel Wit, a Gaul a Chiad kráčeli ruku v ruce, se závoji staženými dolů. Loial unaveně klopil uši a Tam měl na tváři krev. Flann Lewin stál jenom s pomocí své manželky Adiny. Skoro všichni byli od krve a většina měla obvazy. Ale vycházeli v houstnoucím zástupu, Elam a Dav, Ewin a Aram, Eward Candwin a Buel Dowtry, Hu a Tad, podomci z hostince U Vinného střiku, Ban a Tell a rytíři stále jedoucí pod tou vlkohlavou zástavou. Tentokrát neviděl chybějící tváře, jen ty, které byly tady. Verin a Alanna seděly na koních a Tomas a Ihvon jeli těsně za nimi. Starý Bili Congar mával džbánkem, jenž zcela jistě obsahoval pivo, nebo spíš pálenku, a Cenn Buie, stejně pokroucený jako vždy, i když pohmožděný, a Jac al'Seen s rukou kolem své ženy, a jeho synové a dcery se tlačili kolem nich se svými manželkami a manžely. Raen a Ila stále s dětmi na zádech. Tváře, které vůbec neznal. Muži, kteří museli pocházet z Devenského Průseku a statků na jihu. Chlapci a děvčata se smíchem pobíhali mezi nimi.
Rozestoupili se do stran, takže vytvořili velký kruh spolu s hlídečskými muži, s Faile a jím uprostřed. Všichni se vyhýbali umírajícím mizelcům, ale bylo to, jako by všude kolem ležící zplozence Stínu ani neviděli, dívali se jen na dvojici na Tanečníkovi.
Mlčky se dívali, až to Perrina začalo zneklidňovat. Proč někdo něco neřekne? Proč na mě tak civí?
Objevili se bělokabátníci, pomalu přijížděli od vesnice, v dlouhém blyštícím se čtyřstupu. Dain Bornhald jel v jejich čele s Jaretem Byarem. Každý bílý plášť zářil, jako by byl čerstvě vypraný. Všechna kopí se skláněla v přesně stejném úhlu. Ozvalo se mrzuté reptání, ale lidé ustupovali, aby je pustili doprostřed.

Bornhald zvedl ruku v okované rukavici, aby zástup zastavil. Ozvalo se zvonění udidel a vrzání sedel. Bornhald se postavil před Perrina. "Je po všem, zplozenče Stínu." Byarovi se chvěly rty, jen jen je ohrnout, ale Bornhaldův výraz se vůbec neměnil, ani nezvýšil hlas. "Trolloci jsou tady vyřízení. Jak jsme se dohodli, zatýkám tě teď jako temného druha a vraha."
"Ne!" Faile se otočila v sedle a s rozzlobeným výrazem vzhlédla k Perrinovi. "Co tím myslí, jak jste se dohodli!"
Její slova téměř utonula v křiku ze všech stran. "Ne! Ne!" a "Ty nám ho nevezmeš!" a "Zlatooký!" Perrin, s pohledem upřeným na Bornhalda, zvedl ruku a pomalu nastalo ticho. Když všichni umlkli, řekl: "Řekl jsem, že nebudu odporovat, jestli nám pomůžete." Překvapilo ho, jak má klidný hlas, ačkoliv ho uvnitř pomaloučku zaplavoval ledový hněv. "Jestli nám pomůžete, bělokabátníku. Kde jste byli?" Muž neodpověděl.
Z kroužku kolem Wita vystoupila Daisa Congarová. Wit se jí držel, jako by ji už nikdy nehodlal pustit. Ona zas držela manžela kolem ramen úplně stejným způsobem. Vypadali zvláštně, kdy ona pevně svírala své upravené vidle, byla o hlavu vyšší než její manžel, a držela ho, jako by ho chtěla chránit. "Byli na Trávníku," oznámila hlasitě, "hezky seřazení, a seděli na koních pěkně jako děvčata, seřazený o Letnicích k tanci. Ani nemrkli. Kvůli tomu jsme sem nakonec přišly..." Ženy začaly hněvivě mručet na souhlas, "...když jsme viděly, že vás už skoro přemohli. A oni tam jenom seděli jako choroše na pařezu!"
Bornhald ani na okamžik neodtrhl oči od Perrina, ani nemrkl. "Snad sis nemyslel, že ti uvěřím?" ohrnul rty. "Tvůj plán neuspěl jenom proto, že dorazili ostatní - že ano? - a ty s tím nemáš nic společného." Faile se posunula. Perrin, aniž uhnul očima od bělokabátníka, jí položil prst na rty ve chvíli, kdy otevřela ústa. Ona ho kousla - tvrdě - ale neřekla nic. Bornhald konečně začal zesilovat hlas. "Zařídím, abys visel, zplozenče Stínu. Zařídím, abys visel, ať to stojí, co to stojí! Zařídím, abys chcípl, i kdyby hořel celý svět!" Poslední slova už křičel. Byar vytáhl meč na dlaň z pochvy. Mohutný bělokabátník za ním - Perrin měl dojem, že se jmenuje Farran - svůj tasil úplně a s potěšeným úsměvem, kde Byar cenil zuby.
Ztuhli, protože se ozvalo chřestění, jak muži z toulců vytahovali šípy a všude kolem zvedali luky, natahovali opeření šípů až k uším a každá široká hlavice byla namířená na jednoho bělokabátníka. Podél celého zástupu vrzala sedla s vysokými rozsochami, jak si muži znepokojeně poposedali. Bornhald však nedával najevo strach, a ten z něj ani nebyl cítit. Přicházela od něj jedině nenávist. Téměř horečnatýma očima přelétl Dvouříčany obklopující jeho muže a pak se vrátil pohledem, stejně rozpáleným a plným nenávisti, k Perrinovi.
Perrin kývl a napjaté tětivy byly váhavě povolovány, luky se pomalu skláněly dolů. "Vy jste nám nepomohli." Hlas měl studený jako železo a tvrdý jako kovadlina. "Od chvíle, kdy jste dorazili do Dvouříčí, pomoc, kterou jste poskytli, byla většinou náhodná. Nikdy vám nezáleželo na tom, jestli někoho zabijí nebo vypálí, jen když jste si našli někoho, koho jste mohli nazvat temným druhem."
Bornhald se zachvěl, ale oči mu stále hořely. "Teď je čas, abyste odešli. Ne jenom z Emondovy Role. Je čas, aby sis sebral ty svoje bělokabátníky a vypadl z Dvouříčí. Hned, Bornhalde. Odcházíte hned teď."
"Jednou tě uvidím viset," řekl Bornhald tiše. Trhl rukou, aby ho jeho muži následovali, a pobídl koně kupředu, jako by chtěl přes Perrina přejet.
Perrin odvedl Tanečníka stranou. Chtěl, aby tihle muži odešli, nechtěl další zabíjení. Ať si ten muž má poslední gesto vzdoru.
Bornhald hlavu neotočil, ale Byar, s vpadlými tvářemi, za Perrinem svůj nenávistný pohled obrátil. Farran se na něj pro změnu díval s lítostí, kdo ví proč. Ostatní upírali oči před sebe, jak kolem projížděli za zvonění postrojů a klapotu kopyt. Kruh se mlčky otevřel, aby mohli projet na sever.
K Perrinovi přistoupil hlouček deseti dvanácti opěšalých mužů, někteří měli neladící kousky staré zbroje a všichni se nejistě zubili, jak kolem projížděli poslední bělokabátníci. Žádného z nich nepoznal. Chlapík s tváří jako z vydělané kůže se širokým nosem vypadal jako jejich vůdce. Bílé vlasy měl nepokryté, ale až ke kolenům mu visela kroužková košile, i když mu kolem krku vykukoval límec sedláckého kabátce. Neohrabaně se uklonil přes svůj luk. "Jerinvar Barstere, můj pane Perrine. Jer, tak mi říkaj." Mluvil rychle, jako by se bál, že mu někdo skočí do řeči. "Odpusť, že tě otravuju. Pár chlapů ty bělokabátníky vyprovodí, jestli je to v pořádku. Spousta jich chce jít domů, i když se tam do tmy nedostaneme. V Hlídce je jednou tolik bělokabátníků, ale ti nepůjdou. Mají rozkazy se udržet, říkali. Banda hlupáků, jestli

chceš znát můj názor, a nám už pěkně leze krkem, jak lidem strkají nosy do domů a snaží se tě donutit, abys z něčeho obvinil svýho souseda. Vyprovodíme je, jestli je to v pořádku." Rozpačitě se podíval na Faile a sklonil hlavu se širokou bradou, ale proud slov se nezpomalil. "Odpusť, má paní Faile. Nechtěl jsem tě otravovat, ani tvýho pána. Jen jsem chtěl, aby určitě věděl, že stojíme za ním. Máš to skvělou ženskou, můj pane. Skvělou ženskou. Bez urážky, má paní. No, ještě svítí slunko a mluvením se ovce neostřihaj. Odpusť, že jsem otravoval, můj pane Perrine. Odpusť, má paní Faile." Znovu se uklonil, ostatní ho napodobili a spěchali, jak je poháněl, a tiše jim říkal: "Není čas, abychom otravovali vzácnýho pána a tuhle paní. Ještě máme práci."
"Co to bylo?" divil se Perrin trochu ohromený tím proudem slov. Daisa a Cenn toho dohromady tolik namluvit nedokázali. "Ty ho znáš, Faile? Z Hlídky?"
"Pantáta Barstere je starosta Hlídky a ostatní jsou vesnická rada. Hlídečský ženský kroužek pošle dolů delegaci s jejich vědmou, jakmile bude jistý, že je to bezpečný. Aby viděli, jestli je ‚tenhle pán Perrin' správný pro Dvouříčí, říkaly, ale celou dobu chtěly, abych jim ukázala, jak se správně klanět, a vědma, Edelle Gaelinová, ti přinese taštičky s křížalama."
"Ó, ať shořím!" vydechl Perrin. Šířilo se to. Věděl, že to měl udusit hned na začátku. "Neříkejte mi tak!" zařval za odcházejícími muži. "Já jsem kovář! Slyšíte mě? Kovář!" Jer Barstere se obrátil, zamával mu a kývl, než popohnal své muže dál.
Faile, dusíc se, ho zatahala za vousy. "Ty jsi tak sladký hlupáček, můj pane Kováři. Teď už je pozdě to zastavit." Náhle byl její úsměv opravdu zlomyslný. "Manželi, je tu nějaká naděje, že budeš brzy moct strávit chvíli se svou ženou o samotě? Svatba ze mě zřejmě udělala stejně drzou holku jako jsou Domani! Vím, že musíš být unavený, ale -" S vyjeknutím se zarazila a chytila se ho za kabátec, jak Perrin pobodl Tanečníka do cvalu směrem k hostinci U Vinného střiku. Pro jednou mu provolávání slávy, které se za ním neslo, vůbec nevadilo. "Zlatooký! Pán Perrin! Zlatooký!"
* * *
Ze silné větve hustě olistěného dubu na okraji Západního polesí sledoval Ordeith Emondovu Roli o míli dál na jih. Bylo to nemožné. Zbičovat je. Stáhnout z kůže. Všechno šlo podle plánu. Dokonce i Isam mu hrál do rukou. Proč ten hlupák přestal přivádět trolloky? Měl jich přivést dost, aby se jimi celé Dvouříčí jen černalo! Ze rtů mu stékaly sliny, ale on si toho nevšímal, stejně jako si nevšímal toho, jak si jeho ruce pohrávají s opaskem. Hnát je, až jim pukne srdce! S křikem je přivést do hrobu! Všechno bylo naplánováno, aby to k němu přivedlo Randa al'Thora, a takhle to skončilo! Dvouříčí nemělo skoro škrábnutí. Pár vypálených statků se nepočítalo, ani pár sedláků zaživa naporcovaných do trolločích kotlů. Chci, aby Dvouříčí shořelo. Aby shořelo a ten oheň žil ve vzpomínkách lidí tisíc let!
Prohlížel si praporec vlající nad vesnicí a ten, co byl kousek pod ním. Šarlatová vlčí hlava na šarlatově lemovaném bílém poli, a rudý orel. Rudá pro krev, kterou musí Dvouříčí prolít, aby to přimělo Randa al'Thora výt. Manetheren. To má být asi prapor Manetherenu. Někdo jim vyprávěl o Manetherenu, že? Co tihle hlupáci vědí o slávě Manetherenu? Manetheren. Ano. Existovalo víc způsobů, jak je potrápit. Zasmál se tak silně, až málem spadl z dubu, než si uvědomil, že se nedrží oběma rukama, protože jednu měl zaťatou do opasku na místě, kde by měla být dýka. Smích se změnil ve škleb, když se na ruku zadíval. Bílá věž měla to, co mu bylo ukradeno. To, nač měl právo staré jako trolločí války.
Nechal se spustit až na zem a vyškrábal se na koně, než se podíval na své společníky. Na své psy. Asi třicet zbývajících bělokabátníků už své bílé pláště samozřejmě nenosilo. Matnou plátovou i kroužkovou zbroj měli pokrytou rzí a Bornhald by nikdy nepoznal ty mrzuté, podezíravé tváře, špinavé a neoholené. Lidé pozorovali Ordeitha, nedůvěřiví, a přesto ustrašení, a na myrddraala ve svém středu, s bezokou tváří bledou jako červ a stejně sklíčenou, jako měli oni, se ani nepodívali. Půlčlověk se bál, že to Isam zjistí. Isama nijak nepotěšilo, když při nájezdu na Tarenský Přívoz tolik lidí uniklo, aby roznesli zprávu o tom, co se děje ve Dvouříčí. Ordeith se při pomyšlení na Isamovo znepokojení zahihňal. Ten chlap byl problém na jindy, jestli přežije.
"Pojedeme do Tar Valonu," štěkl. Rychlá jízda, aby předběhli Bornhalda u přívozu. Manetherenská zástava zvednutá ve Dvouříčí znovu po všech těch staletích. Jak ho Rudý orel sužoval v těch dávných dobách. "Ale nejdřív Caemlyn!" Zbičovat je a stáhnout z kůže! Ať nejdřív zaplatí Dvouříčí a Rand al'Thor, a pak...

Se smíchem odcválal lesem k severu a ani se neohlédl, jestli ho ostatní následují. Budou ho následovat. Teď neměli kam jít.

KAPITOLA OSMNÁCT

Rozkol v Trojí zemi

Pustinu spalovalo roztavené odpolední slunce vrhající stín přes hory na severu, nyní těsně vepředu. Vyprahlé kopce ubíhaly Jeade'enovi pod kopyty, vysoké i nízké jako vlny v oceánu z rozpukaného jílu, míle vlnící se za nimi. Hory upoutávaly Randovu pozornost od chvíle, kdy mu na ně předešlý den padl zrak. Neměly sněhové čepičky, neboť nebyly tak vysoké jako pohoří Oparů, natož Páteř světa, byly to spíš zubaté tabule hnědého a šedého kamene, na několika místech se žlutými či červenými pruhy nebo pásy třpytících se vloček, popadaných tak, že člověka by spíš napadlo přejít pěšky Dračí stěnu. Rand si povzdechl, poposedl si v sedle a upravil si šufu, kterou nosil přes červený kabátec. V těch horách ležel Alcair Dal. Brzy bude něčemu konec, nebo začátek. Možná obojí. Brzy, možná.

Žlutovlasá Adelin snadno držela krok před grošákem a devět dalších sluncem osmahlých Far Dareis Mai kolem něj vytvářelo široký kruh, všechny s puklíři a oštěpy v rukou, luky v pouzdrech měly na zádech a černé závoje jim visely na prsou, připraveny k okamžitému použití. Randova čestná stráž. Aielové to tak sice nenazývali, ale Děvy šly k Alcair Dalu na Randovu počest. Tolik rozdílů, a on u poloviny z nich nevěděl, co znamenají i když je viděl.

Například Aviendžino chování k Děvám a jejich k ní. Většinu času, jako třeba teď, kráčela vedle jeho koně s rukama složenýma, s loktuší na ramenou, zelené oči pod tmavým šátkem upřené na hory před sebou, s Děvami promluvila jen zřídka, a i tak jen pár slůvek, ale na tom nic divného nebylo. Její zkřížené paže, to bylo jádro problému. Děvy věděly, že nosí slonovinový náramek, ale zřejmě předstíraly, že to nevidí. Ona ho sice odmítala sundat, ale přesto skrývala zápěstí pokaždé, když si myslela, že se některá dívá.

Nemáš žádné společenstvo, řekla mu Adelin, když navrhl, že by ho mohl doprovázet někdo jiný než Děvy oštěpu. Každého náčelníka, ať kmene či klanu, budou doprovázet muži ze společenstva, k němuž patřil, než se stal náčelníkem. Nemáš žádné společenstvo, ale tvoje matka byla Děva. Žlutovlasá žena a ostatních devět se na Aviendhu ani nepodívaly, když stála pár kroků před vstupní halou pod Lianinu střechu. Nedívaly se schválně. Po nespočetná léta Děvy, které se nevzdaly oštěpu, odevzdávaly své děti

moudrým, aby je ty předaly jiným ženám, aniž by samy věděly, kam dítě jde, ani je-li to chlapec, či holčička. Teď se syn Děvy vrátil k nám a my ho známe. Půjdeme do Alcair Dalu na tvou počest, synu Shaiel, Děvy Chumai Taardadů. Měla tak kamenný výraz - vlastně takový výraz měly všechny včetně Aviendhy - až si pomyslel, že by ho mohly vyzvat k tanci s oštěpy, kdyby odmítl.
Když přijal, nechaly ho znovu projít tím obřadem "pamatuj na čest", tentokrát s nějakým pitím, co se jmenovalo oosquai, vyrobeným ze zemai, a s každou musel vypít maličký stříbrný šálek až do dna. Deset Děv, deset maličkých šálků. Ta tekutina vypadala jako lehce dohněda zabarvená voda a chutnala skoro stejně - a byla silnější než dvakrát přepálená pálenka. Pak nedokázal jít rovně a ony ho musely doprovodit do postele. Smály se mu a nijak se neohlížely na jeho námitky, tedy na ty, na které se zmohl, jelikož ho pořád lechtaly, až skoro nemohl popadnout dech, jak se smál sám. Všechny až na Aviendhu. Ne že by odešla, zůstala a celou věc sledovala s tváří tak nehybnou, jako by ji měla z kamene. Když ho Adelin a ostatní konečně dostaly do pokrývek a odešly, Aviendha se posadila ke dveřím, rozložila si těžké tmavé sukně a s tím kamenným výrazem ho pozorovala, dokud neusnul. Když se probudil, byla pořád tam a pořád ho pozorovala. A odmítala se bavit o Děvách, o oosquai, prostě o čemkoliv z toho. Co se jí týkalo, nic z toho se nestalo. Byly-li Děvy stejně nesdílné, to nevěděl. Jak jste se mohli podívat deseti ženám do tváře a zeptat se jich, proč opily a hrály s vámi hru, při níž vám svlékly šaty a uložily vás do postele?
Tolik rozdílů, tak málo jich dávalo aspoň trochu smysl, který by viděl, a nedalo se vůbec poznat, o který by mohl klopýtnout a zničit tak veškeré své plány. Přesto si nemohl dovolit čekat. Ohlédl se přes rameno. Co se stalo, stalo se. A kdo může říci, co se ještě stane?
Z dost velké vzdálenosti ho následovali Taardadové. Ne jen z klanu Devět údolí a Jindo, ale také klany Miadi a Čtyři kameny, Chumai a Krvavá voda a víc, široké zástupy obklopující hrkotající formanské povozy a oddíl moudrých, táhnoucí se na dvě míle dozadu v mihotajícím se rozpáleném vzduchu, lemované zvědy a běžci. S každým dnem přicházeli další a další v odpověď na běžce, které vyslal Rhuark onoho prvního dne, stovka mužů a Děv tady, tři stovky támhle, pět set, podle velikosti klanu a podle toho, co každá držba potřebovala na ochranu.
V dálce na jihu a na západě se klusem blížily další tlupy, za nimiž se do vzduchu zvedal prach. Možná tihle Aielové patřili k nějakému jinému kmeni na cestě do Alcair Dalu, ale Rand si to nemyslel. Zatím se představily jenom dvě třetiny klanů, ale on odhadoval, že se za ním táhne dobře na patnáct tisíc Taardad Aielů. Vojsko na pochodu, a stále se rozrůstalo. Na setkání náčelníků přicházel skoro celý kmen, čímž byly porušeny téměř všechny zvyky.
Jeade'en náhle překročil hřeben a tam dole, v dlouhé široké kotlině, byl jarmark připravený pro setkání a na kopcích za kotlinou tábory kmenových a klanových náčelníků, kteří již dorazili.
Mezi dvěma třemi stovkami nízkých stanů bez bočních stěn, stojících daleko od sebe, byly obrovské stany ze stejné nahnědlé látky, které byly dost vysoké, aby se v nich dalo stát, se zbožím vyloženým ve stínu na pokrývkách. Hrnčířské zboží polévané glazurami jasných barev a ještě barevnější tkané koberce, šperky ze zlata a stříbra. Hlavně aielské výrobky, ale budou tu i předměty pocházející ze zemí za Pustinou, možná i včetně hedvábí a slonoviny z dálného východu. Nikdo však neobchodoval. Těch pár mužů a žen v dohledu sedělo v některém stanu, většinou o samotě.
Z pěti táborů, roztroušených na výšinách kolem jarmarku, čtyři vypadaly stejně prázdné, jen pár tuctů mužů či Děv přecházelo mezi stany vztyčenými pro dobře tisíc lidí. Pátý tábor se rozkládal na dvakrát větším prostoru než kterýkoliv z ostatních a byly v něm vidět stovky lidí a další byly určitě ve stanech. Rhuark doklusal na kopce za Randem s deseti Aethan Dor, Rudými štíty, následován Heirnem s deseti Tain Shari, Pravé krve, a asi čtyřiceti dalšími klanovými náčelníky se svými čestnými doprovody, všichni s oštěpy a puklíři, luky a toulci. Byla to slušná síla, víc, než jich dobylo Tearský Kámen. Někteří z Aielů v táborech a mezi velkými stany se teď dívali směrem na kopec. Rand tušil, že se nedívají na zde přítomné Aiely. Dívali se na něj. Na muže na koni. Věc, kterou v Trojí zemi vídávali zřídka. Než s nimi skončí, ukáže jim toho víc.
Rhuark upřel zrak na největší tábor, kde se mezi stany hemžilo víc Aielů v cadin sor, a všichni se dívali jeho směrem. "Shaidové, jestli se nemýlím," poznamenal tiše. "Couladin. Nejsi jediný, kdo porušuje zvyky, Rande al'Thore."

"Možná je dobře, že jsem to udělal." Rand si stáhl šufu z hlavy a nacpal si ji do kapsy kabátce na angrial, vyřezávanou sošku muže s kulatým obličejem a mečem na kolenou. Slunce ho začalo pálit na obnažené hlavě, aby mu předvedlo, jakou ochranu mu látka poskytovala. "Kdybychom přišli podle zvyku..."
Shaidové klusali k horám nechávajíce za sebou na pohled prázdné stany. A způsobili menší rozruch v ostatních táborech a na jarmarku. Aielové přestali zírat na muže na koni a dívali se za Shaidy. "Mohl by sis vynutit cestu do Alcair Dalu proti přesile dva na jednoho nebo víc, Rhuarku?"
"Ne dokud se nesetmí," odvětil náčelník kmene pomalu, "dokonce ani proti shaidským okrádačům psů. Tohle je víc než porušení zvyku. Dokonce i Shaidové by měli mít víc cti!"
Ostatní Taardadové na vrcholku kopce začali rozzlobeně mumlat na souhlas. Až na Děvy. Ty se z jakéhosi důvodu shromáždily o kus dál kolem Aviendhy a vážně mezi sebou cosi probíraly. Rhuark tiše pronesl pár slov k jednomu ze svých Rudých štítů, zelenookému bojovníkovi, který vypadal, jako by jeho obličej používali k zarážení kůlů, a ten se obrátil a rychle se rozběhl dolů z kopce vstříc blížícím se Taardadům.
"Tys tohle čekal?" zeptal se Rhuark Randa, jakmile Rudý štít odešel. "Proto jsi povolal celý kmen?"
"Ne přesně kvůli tomu, Rhuarku." Shaidové začali vytvářet řady před úzkým horským sedlem. Zahalovali si tváře. "Ale Couladin neměl žádný jiný důvod k tomu, aby odešel už v noci, než že někam spěchal, a kde by byl raději než tady, aby mi mohl působit potíže? Ostatní už jsou v Alcair Dalu? Proč?"
"Příležitost, kdy se náčelníci sejdou, si nikdo nenechá ujít, Rande alThore. Povedou se hovory ohledně rozepří kvůli hranicím, pastevním právům a spoustě jiných věcí. Vodě. Když se sejdou dva Aielové z různých kmenů, baví se o vodě. Tři ze tří kmenů a baví se o vodě a pastvě."
"A čtyři?" zeptal se Rand. Pět kmenů tu již bylo, s Taardady to dělalo šest.
Taardadové se rozestoupili, aby mohly projít moudré s loktušemi na hlavách. Moirain, Lan a Egwain přijížděli za nimi. Egwain a Aes Sedai měly ty kusy bílé látky kolem hlavy, vlhká napodobenina pokrývek hlavy aielských žen. Mat také přijel, sám, s oštěpem s černým ratištěm přes sedlo. Klobouk se širokou krempou mu stínil obličej, když si prohlížel, co leželo před nimi.
Strážce si pro sebe kývl, když uviděl Shaidy. "To by mohlo být ošklivé," prohodil tiše. Jeho černý hřebec koulel očima na Randova grošáka. Jen to, a Lan už se soustředil na řady Aielů před sedlem, přesto však poplácal Mandarba po krku. "Ale teď ještě ne, myslím."
"Ještě ne," souhlasil Rhuark.
"Kdybys mi jen... dovolil jít dovnitř s tebou." Až na to docela krátké zaváhání byl Moirainin hlas stejně vyrovnaný jako vždy. Na bezvěkém obličeji měla chladně klidný výraz, ale tmavé oči upírala na Randa, jako by ho samotný její pohled dokázal přimět couvnout.
Amysiny dlouhé světlé vlasy, které jí visely zpod šátku, zavířily, jak moudrá důrazně zavrtěla hlavou. "To není jeho rozhodnutí, Aes Sedai. Tohle je záležitost náčelníků, záležitost mužů. Kdybychom tě teď nechaly jít do Alcair Dalu, až by se příště sešly moudré nebo správkyně střechy, někteří klanoví náčelníci by do toho chtěli strkat nos. Myslí si, že se pleteme do jejich věcí a často se snaží plést do našich."
Rychle se na Rhuarka usmála, aby mu naznačila, že jeho tím nemyslela. Bezvýrazný obličej jejího manžela Randovi prozradil, že si myslí pravý opak.
Melain si tiskla loktuši pod bradou a upřeně se dívala na Randa. Jestli už nesouhlasila s Moirain, aspoň nedůvěřovala tomu, co udělá. Rand od chvíle, kdy opustili Chladné skály, skoro nespal. Jestli mu nahlížely do snů, viděly tam jenom noční můry.
"Buď opatrný, Rande al'Thore," řekla Bair, jako by mu četla myšlenky. "Unavený muž dělá chyby. Dneska si žádné chyby dovolit nemůžeš." Stáhla si šátek na hubená ramena a do slabého hlasu se jí vloudil téměř rozhněvaný tón. "My si nemůžeme dovolit, abys ty dělal chyby. Aielové si to nemůžou dovolit."
Příjezd dalších jezdců na kopec přitáhl znovu pozornost k nim. Mezi stany tvořilo několik set Aielů, mužů v cadin'sorech a dlouhovlasých žen v sukních, halenách a šátcích, pozorný dav. Jejich pozornost se přesunula, když se napravo za svým mulím spřežením objevil Kadereho zcela zaprášený bílý vůz, s těžkým formanem v krémovém plášti na kozlíku spolu s Isendrou v bílém hedvábí a s ladícím slunečníkem. Keillein vůz následoval, s Nataelem u opratí vedle ní, a pak se objevily plachtami překryté vozy a nakonec tři velké vozy s vodou, jako obrovské sudy na kolech se spřeženími mnoha mul. Jak

vozy rachotily kolem za skřípění nenamazaných os, všichni se dívali na Randa, Kadere a Isendra, Natael ve svém kejklířském záplatovaném plášti, Keille s mohutným trupem obaleným ve sněhobílé látce s bílým krajkovým šátkem na slonovinových hřebenech. Rand poplácal Jeade'ena po klenutém krku. Muži a ženy se začali hrnout na jarmark, vstříc blížícím se vozům. Shaidové čekali. Už brzy.

Egwain pobídla bílou klisnu blíž k Jeade'enovi. Grošovaný hřebec se snažil otřít o Rosu a za jeho námahu se mu dostalo pěkného kousnutí. "Nedal jsi mi žádnou možnost si s tebou od Chladných skal promluvit, Rande." Rand neříkal nic. Byla z ní teď Aes Sedai, a nejen proto, že si tak říkala. Napadlo ho, jestli ho taky špehuje ve snech. Obličej měla strhaný, tmavé oči unavené. "Nebuď tak zabraný do sebe, Rande. Nebojuješ sám. Bojují za tebe i jiní."

Rand se zamračil a snažil se na ni nedívat. Jeho první myšlenka patřila Emondově Roli a Perrinovi, ale netušil, jak by mohla vědět, kam se Perrin poděl. "Co tím myslíš?" zeptal se nakonec.

"Já bojuji za tebe," prohlásila Moirain dřív, než Egwain stačila otevřít ústa, "stejně jako Egwain." Obě ženy si vyměnily rychlý pohled. "Bojují za tebe i lidé, kteří to nevědí, stejně jako ty neznáš je. Ty si neuvědomuješ, co to znamená, že si vynucuješ tvar krajky věků, viď? Vlnky, které se šíří kolem tvých činů, vlnky, které se šíří kolem tvé pouhé existence, se šíří vzorem, aby změnily tkanivo vláken života, o nichž si nikdy ani neuvědomíš, že tu jsou. Ta bitva ani zdaleka není tvoje. Ty však stojíš uprostřed této sítě ve vzoru. Jestli neuspěješ a padneš, neuspěje a padne všechno. A protože já nemohu vstoupit do Alcair Dalu, dovol, ať tě doprovází Lan. Pár očí navíc, které ti budou hlídat záda." Strážce se pootočil v sedle a zamračil se na ni. Když byli Shaidové zahalení k zabíjení, nebyl zvlášť ochotný ji tu nechat bez ochrany.

Rand si nemyslel, že si měl všimnout toho pohledu, který si vyměnily Egwain s Moirain. Takže před ním mají tajemství. Egwain měla oči Aes Sedai, tmavé a nečitelné. Vrátily se k němu Aviendha a Děvy. "Ať Lan zůstane s tebou, Moirain. Mou čest nesou Far Dareis Mai."

Moirain se napjaly koutky úst, ale co se Děv týkalo, zřejmě to bylo právě to, co měl říci. Adelin a ostatní se zeširoka usmály.

Dole se Aielové tlačili kolem vozků, kteří začali vypřahat muly. Ne všichni však věnovali Aielům pozornost. Keille a Isendra se na sebe dívaly ze sousedních vozů. Natael naléhavě mluvil do jedné ženy a Kadere do druhé, až s tím soubojem očima konečně přestaly. Obě ženy se takhle chovaly už delší čas. Kdyby byly muži, Rand by čekal, že už dávno dojde na pěsti.

"Buď na stráži, Egwain," řekl Rand. "Vy všichni, buďte na stráži."

"Aes Sedai nebudou obtěžovat dokonce ani Shaidové," prohlásila Amys, "stejně jako by neobtěžovali Bair nebo Melain nebo mne. Některé věci by nespáchal dokonce ani Shaido."

"Jen buďte na stráži!" Nechtěl, aby to znělo tak ostře. Dokonce i Rhuark se na něj podíval. Oni to nechápali a on se jim to neodvažoval říci. Zatím ne. Kdo do jejich pasti šlápne první? Musel riskovat je stejně jako sebe.

"A co já, Rande?" ozval se náhle Mat, který si převaloval mezi prsty zlatou minci, jako by si to vůbec neuvědomoval. "Máš nějaký námitky, když půjdu s tebou?"

"Ty chceš jít? Myslel jsem, že radši zůstaneš s formany."

Mat se zamračil na vozy dole a zadíval se na Shaidy seřazené před horským sedlem. "Nemyslím, že bude snadný se odsud dostat, když se necháš zabít. Ať shořím, jestli mě nestrčíš do kotle tak nebo tak... Dovienya," zamumlal - Rand ho to slyšel říkat už předtím. Lan tvrdil, že to ve starém jazyce znamená "štěstí" - a vyhodil minci do vzduchu. Když se ji snažil zase chytit, odrazila se mu od konečků prstů a spadla na zem. Nějak, nepravděpodobně, peníz přistál na hraně a začal se kutálet dolů, odrážeje se cestou od prasklin v rozpukaném jílu, třpytil se ve slunci a kutálel se až dolů k vozům, kde konečně přepadl naplocho. "Ať shořím, Rande," zavrčel, "přál bych si, abys to nedělal."

Isendra minci zvedla, narovnala se, prohlédla si ji a vzhlédla nahoru na kopec. Ostatní tam hleděli také. Kadere a Keille a Natael.

"Můžeš jít," řekl Rand. "Rhuarku, není už čas?"

Kmenový náčelník se ohlédl přes rameno. "Ano. Právě..." Za ním začaly dudy hrát pomalou taneční melodii, "...teď."

K dudám se přidal zpěv. Aielští chlapci přestávali až na zvláštní příležitosti zpívat, když dosáhli mužnosti.

Aielan od chvíle, kdy se chopil oštěpu, zpíval pouze bojové písně a žalozpěvy za mrtvé. V harmonii jednotlivých částí byly určitě i hlasy Děv, ale hlubší mužské hlasy je pohltily.

"Smočme si oštěpy - když slunce stoupá výš.
Smočme si oštěpy - když se sklání níž. "

O půl míle napravo se objevili Taardadové, běželi do rytmu písně ve dvojstupu, oštěpy měli připravené, tváře zahalené, zdánlivě nekonečný zástup se valil k horám.

„ Smočme si oštěpy - Kdo se bojí zemřít?
Smočme si oštěpy - Nikdo, koho znám!"

V táborech kmenů a na jarmarku Aielové užasle zírali. Něco v jejich postoji Randovi prozradilo, že mlčí. Někteří vozkové stáli, jako by byli ohromeni. Ostatní nechali muly běhat a vrhli se pod vozy. A Keille a Isendra, Kadere a Natael pak pozorovali Randa.

" Smočme si oštěpy - dokud ještě žiješ.
Smočme si oštěpy - než život skončí.
Smočme si oštěpy!

"Půjdeme?" Nečekal, až Rhuark kývne, než pobídl Jeade'ena dolů z kopce. Adelin a ostatní Děvy se zařadily za něj. Mat chvíli váhal, než pobídl Oka za nimi, ale Rhuark a taardadští klanoví náčelníci, každý se svými deseti muži, vykročili hned s grošákem. Jednou, v půli cesty ke stanům, se Rand ohlédl nahoru na kopec. Moirain a Egwain seděly na koních vedle Lana. Aviendha stála se třemi moudrými. Všichni ho pozorovali. Téměř zapomněl, jaké to je, když ho nikdo nepozoruje.
Když dojel na jarmark, vyšla mu vstříc delegace, deset dvanáct žen v sukních a halenách a spoustě zlata, stříbra a slonoviny, a stejně tolik mužů v šedých a hnědých cadin'sorech, ale neozbrojených, až na nože u pasu, a ty byly menší než zbraň s těžkou čepelí, jakou měl Rhuark. Přesto zaujali postavení, které Randa a ostatní přinutilo zastavit, a zdálo se, že si nevšímají zahalených Taardadů běžících na východ a na západ od nich.

"Smočme si oštěpy - Život je sen.
Smočme si oštěpy - Sny mají konec. "

"Tohle jsem od tebe nečekal, Rhuarku," prohlásil silný šedovlasý muž. Nebyl tlustý - Rand ještě nikdy neviděl tlustého Aiela - u něj to byly svaly. "Dokonce i od Shaidů to bylo překvapení, ale od tebe!"
"Čas změny, Mandhuine," opáčil náčelník kmene. "Jak dlouho tu Shaidové byli?"
"Dorazili za východu slunce. Proč putovali v noci, kdo může říct?" Mandhuin se lehce zamračil na Randa a naklonil hlavu směrem k Matovi. "Zvláštní časy, opravdu, Rhuarku."
"Kdo je tu kromě Shaidů?" zeptal se Rhuark.
"My Goshienové jsme dorazili první. Pak Shaaradové." Silný muž se zamračil, když vyslovoval jméno svých pokrevních nepřátel, aniž by si přestal prohlížet oba mokřiňany. "Chareenové a Tomanelle přišli poslední. A nakonec Shaidové, jak jsem říkal. Sevanna přesvědčila náčelníky, aby šli, teprve nedávno. Bael neviděl důvod, proč se dneska scházet, ani někteří z dalších."
Žena se širokou tváří ve středních letech, s vlasy žlutějšími než měla Adelin, si dala pěsti v bok, až slonové a zlaté náramky zachřestily. Měla jich tolik, kolik náhrdelníků, jako Amys a její sestra-žena dohromady. "Slyšeli jsme, že Ten, kdo přichází s úsvitem, vyšel z Rhuideanu, Rhuarku." Mračila se na Randa a Mata. Vlastně se na ně mračila celá delegace. "Slyšeli jsme, že dnes bude ohlášen Car'a'carn. Dřív než dorazí všechny kmeny."
"Tak vám někdo vykládal proroctví," řekl Rand. Pobídl grošáka a delegace mu ustoupila z cesty.
"Dovienya," zamumlal Mat. "Mia dovienya nesodhin soende." Ať to znamenalo cokoliv, znělo to jako

toužebné přání.
Zástupy Taardadů již dorazily k Shaidům a Rhuarkovi válečníci se k nim obrátili čelem na několik set kroků, stále zahalení, stále zpívající. Neudělali jediný pohyb, který by mohl vypadat výhružně, opravdu, jen tam tak stáli, patnáct nebo dvacetkrát víc než Shaidů, a zpívali, jejich hlasy duněly v proplétající se melodii.

"Smočme si oštěpy - až zmizí stín.
Smočme si oštěpy - až voda vyschne.
Smočme si oštěpy - Jak dlouho z domova?
Smočme si oštěpy - Dokud nezemřu!"

Rand dojel blízko k černě zahaleným Shaidům a viděl, jak Rhuark zvedá ruku ke svému závoji. "Ne, Rhuarku. Nejsme tu, abychom s nimi bojovali." Chtěl tím říci, že doufá, že až na to nedojde, ale Aielan to vzal jinak.
"Máš pravdu, Rande al'Thore. Žádná čest pro Shaidy." Nechal závoj viset dole a zesílil hlas. "Žádná čest pro Shaidy."
Rand ani neobrátil hlavu, aby se podíval, ale cítil, jak válečníci za ním snímají černé závoje.
"Ó, krev a popel!" zavrčel Mat. "Krev a zatracenej popel!"

"Smočme si oštěpy - až slunce vychladne.
Smočme si oštěpy - až voda poteče.
Smočme si oštěpy..."

Shaidové začali dost znepokojeně přešlapovat. Ať už jim Couladin nebo Sevanna řekli cokoliv, uměli počítat. Tančit s oštěpy s Rhuarkem a těmi, kdo byli s ním, byla jedna věc, i kdyby to bylo proti všem zvyklostem. Avšak čelit tolika Taardadům, kteří by je mohli jednoduše smést, bylo něco zcela jiného. Pomalu se rozestoupili a ustupovali dozadu, aby mohl Rand projet, ustupovali stále dál, aby udělali širší průchod.
Rand si zhluboka vydechl úlevou. Adelin a ostatní Děvy, aspoň, kráčely s pohledem upřeným přímo před sebe, jako by Shaidové neexistovali.

"Smočme si oštěpy - dokud dýchám.
Smočme si oštěpy - má ocel je lesklá.
Smočme si oštěpy..."

Zpěv zeslábl do mumlání, které se za nimi neslo, když projížděli širokou roklí s kolmými stěnami, hlubokou a zastíněnou, jak se zarývala do hory. Celé minuty byl nejsilnějším zvukem klapot kopyt na kameni a šustot měkkých aielských bot. Průsmyk se náhle rozšířil do Alcair Dalu.
Rand pochopil, proč se kaňon jmenuje mísa, i když na něm nebylo nic zlatého. Byl skoro dokonale kulatý. Jeho šedé stěny se pozvolna zvedaly kolem dokola, až na protější konec, kde se stáčely dovnitř jako lámající se vlna. Na svazích byly vidět hloučky Aielů, s hlavami i tvářemi obnaženými, mnohem víc hloučků, než tu bylo kmenů. Taardadové, kteří přišli s klanovými náčelníky, se rozešli k různým skupinkám. Podle Rhuarka pomáhalo to, že se Aielové rozdělovali podle válečných společenstev, a ne podle klanů, udržovat mír. Jen Rudé štíty a Děvy pokračovaly dál s Randem a taardadským náčelníkem. Klanoví náčelníci ostatních kmenů seděli podle svých kmenů se zkříženýma nohama před římsou hluboko zařízнutou do skály pod převisem. Šest malých hloučků, jeden patřil Děvám, stálo mezi klanovými náčelníky a římsou. Tohle měli být Aielové, kteří přišli na počest kmenových náčelníků. Šest, ačkoliv tu bylo přítomno pět kmenů. Sevanna bude mít Děvy - i když Aviendha rychle poukázala na to, že ona nikdy nebyla Far Dareis Mai - ale ten navíc... Tam stálo jedenáct mužů, ne deset. I když Rand viděl hlavu s ohnivými vlasy jen zezadu, byl si jist, že je to Couladin.
Na římse samotné stála zlatovlasá žena s tolika šperky, jako měla žena na jarmarku, a kolem ramen

šedou loktuši - Sevanna, samozřejmě - a čtyři klanoví náčelníci, ani jeden ozbrojený, až na dlouhý nůž u pasu, a jeden z nejvyšších mužů, jaké kdy Rand viděl. Bael z Goshien Aielů, podle popisu, který mu dal Rhuark. Sevanna mluvila a díky nějakému triku kaňonu se její slova jasně nesla po celém prostranství.
"...dovolit mu promluvit!" Hlas měla napjatý a rozzlobený. Hlavu měla vysoko zdviženou a záda rovná, jak se snažila ovládnout římsu pouhou silou vůle. "Žádám to jako své právo! Dokud nebude vybrán nový náčelník, stojím tu za Suladrika a Shaidy. Žádám svá práva!"
"Ty stojíš za Suladrika, dokud nebude vybrán nový náčelník, správkyně střechy." Bělovlasý muž, který promluvil zlostným tónem, byl Han, náčelník kmene Tomanelle. S obličejem jako z tmavě vydělané svraštělé kůže, byl vyšší než průměrný Dvouříčan. Na Aiela však byl malý, i když zavalitý. "Nepochybuji o tom, že znáš dobře práva správkyně střechy, ale práva kmenového náčelníka možná už tak dobře ne. Jenom ten, kdo vstoupil do Rhuideanu, má právo tady promluvit - a ty, která stojíš na Suladrikově místě -" Han z toho očividně nebyl šťastný, ale znělo to také, jako by byl zřídkakdy šťastný - "ale od těch, co chodí ve snech, se naše moudré dozvěděly, že Couladinovi bylo právo vstoupit do Rhuideanu odepřeno."
Couladin cosi zařval, rozhodně zuřil, i když mu nebylo rozumět - trik kaňonu zřejmě fungoval pouze z římsy - ale Erim z Chareenů, jenž měl nejméně polovinu ryšavých vlasů bílou, ho ostře uťal. "Copak nemáš žádnou úctu pro zvyky a právo, Shaido? Copak nemáš žádnou čest? Stůj tu a mlč."
Pár očí na svazích se otočilo, aby vidělo, kdo jsou nově příchozí. Když bojovníci spatřili dva mokřiňany na koních v čele klanových náčelníků, kdy jeden z jezdců byl jasně následován Děvami, začali šťouchat do svých druhů. Kolik Aielů teď na něj shlíží, uvažoval Rand. Tři tisíce? Čtyři? Víc? Nikdo nevydal ani hlásku.
"Sešli jsme se tu, abychom slyšeli velké oznámení," řekl Bael, "až dorazí všechny kmeny." Tmavě rudé vlasy mu také šedivěly. Mezi náčelníky kmenů nebyl žádný mladík. Jeho výška a dunivý hlas k němu přitáhly pozornost. "Až tu budou všechny kmeny. Jestli si Sevanna přeje hovořit pouze o tom, aby bylo Couladinovi dovoleno promluvit, tak já se vracím do svého stanu a budu čekat."
Jheran ze Shaaradů, pokrevní nepřítel Baelových Goshienů, byl štíhlý muž se světle hnědými vlasy již silně prošedivělými. Štíhlý, ale tak, jako je štíhlá ocelová čepel, promluvil, aniž oslovil některého z náčelníků přímo. "Já říkám, že my se do stanů nevrátíme. Když už nás sem Sevanna přivedla, tak si promluvíme o tom, co je jen o málo méně důležité než velké oznámení. O vodě. Rád bych probral vodu u Stojny Dlouhý hřbet." Bael se k němu výhružně obrátil.
"Hlupáci!" vyštěkla Sevanna. "Já jsem už skončila s čekáním! Já-"
Právě v té chvíli si ti na římse uvědomili nově přišedší. V naprostém tichu se dívali, jak se blíží, a kmenoví náčelníci se mračili, Sevanna nazlobeně vraštila obočí. Byla to hezká žena, za chvíli přijde do středních let - a vypadala o to mladší, že stála mezi muži, kteří již měli svá nejlepší léta dávno za sebou - ale měla chamtivá ústa. Náčelníci kmenů byli důstojní, dokonce i Han s mrzutými ústy. Ona měla ve světle zelených očích vypočítavý pohled. Na rozdíl ode všech Aielanek, které kdy Rand viděl, měla bílou halenu rozepnutou tak, že jí ve výstřihu bylo vidět značný kus opálené kůže, pokrytý spoustou náhrdelníků. Náčelníky kmenů by byl Rand poznal podle jejich chování. Byla-li Sevanna správkyní střechy, Lian se ani zdaleka nepodobala.
Rhuark došel rovnou k římse, oštěpy, puklíř, luk a toulec předal svým Rudým štítům, a vyšplhal se nahoru. Rand podal otěže Matovi - jenž si obhlížel přítomné Aielany a jen zamumlal: "Štěstí stůj při nás!" - a přímo ze sedla vstoupil na římsu. Kaňonem se převalil šum překvapených hlasů.
"Co to děláš, Rhuarku?" chtěl vědět Han a zlobně svraštil obočí, "přivést sem takhle tohoto mokřiňana? Když už ho nezabiješ, tak ho aspoň pošli dolů, pryč od náčelníků."
"Tento muž, Rand al'Thor, sem přišel promluvit k náčelníkům kmenů. Copak od těch, co chodí ve snech, nevíte, že sem přijde se mnou?" Rhuarkova slova vyvolala mezi posluchači silnější šum.
"Melain mi řekla spoustu věcí, Rhuarku," řekl Bael pomalu s podmračeným pohledem upřeným na Randa. "Že Ten, kdo přichází s úsvitem, vyšel z Rhuideanu. Nemůžeš mít na mysli, že tento muž..." Nevěřícně se odmlčel.
"Jestli tu může promluvit tenhle mokřiňan," pospíšila si Sevanna, "tak může i Couladin." Mávla rychle rukou a Couladin se vyšplhal na římsu s tváří rudou vzteky.

Otočil se k němu Han. "Zůstaň dole, Couladine! Je už tak dost špatné, že Rhuark porušuje naše zvyky, natož ještě ty!"
"Je čas skončit se zastaralými zvyky!" křičel Shaido s ohnivými vlasy a strhl si hnědošedý kabátec. Nebylo nutné, aby křičel - jeho slova se odrážela po celém kaňonu - ale on hlas nesnížil. "Já jsem Ten, kdo přichází s úsvitem!" - Vyhrnul si rukávy nad lokty a zvedl pěsti do vzduchu. Kolem obou předloktí se mu vinul hadovitý tvor s karmínovými a zlatými šupinami, kovově se třpytícíma nohama zakončenýma pěti zlatými drápy, a na zápěstích mu spočívaly hlavy se zlatou hřívou. Dva dokonalí draci. "Já jsem Car'a'carn!" Řev se valil údolím jako hřmění. Aielové vyskakovali na nohy a radostně křičeli. Klanoví náčelníci už taky stáli na nohou, taardadští se ustaraně tlačili k sobě, ostatní křičeli stejně hlasitě jako ostatní.
Kmenoví náčelníci vypadali ohromeně, dokonce i Rhuark. Adelin a devět Děv potěžkávaly oštěpy, jako by čekaly, že je budou muset každou chvíli použít. Mat si pozorně prohlížel průrvu vedoucí ven, stáhl si klobouk hlouběji do čela, navedl oba koně blíž k římse a kradmo kývl na Randa, aby se vrátil do sedla. Sevanna se samolibě usmála a upravovala si pak šátek, zatímco Couladin, s rukama vzpaženýma, kráčel k okraji římsy. "Já přináším změnu!" křičel. "Podle proroctví já přináším nový den! Znovu překročíme Dračí stěnu a vezmeme si zpátky, co bylo naše! Mokřiňané jsou měkcí, ale bohatí! Pamatujete se na bohatství, které jsme přinesli, když jsme se naposledy vydali do mokřin! Tentokrát si to vezmeme všechno! Tentokrát...!"
Rand nechal Couladinovu tirádu plynout. Ze všech možných věcí tohle ho nikdy ani nenapadlo. Jak? To slovo mu neustále táhlo hlavou, a přesto nedokázal uvěřit tomu, jak je vlastně klidný. Pomalu si sundal kabátec a chvíli váhal, než z kapsy vylovil angrial. Zasunul si ho za pásek spodků, pak pustil kabátec a došel dopředu, přičemž si klidně rozvazoval tkanice rukávů. Ty mu pak sklouzly dolů, když zvedl ruce nad hlavu.
Shromážděným Aielům chvíli trvalo, než si všimli, že má předloktí také ovinutá draky, lesknoucími se ve světle. Ticho narůstalo postupně, ale pak bylo naprosté. Sevanně spadla brada. O tomhle nevěděla. Couladin si očividně nemyslel, že Rand dorazí tak rychle, a neřekl jí, že znamení nosí i jiný. Jak? Ten muž musel věřit, že bude mít dost času. Jakmile by se ustanovil, Randa by bylo možné pominout jako podvodníka. Světlo, jak? Byla-li teď správkyně střechy Držby Comarda ohromená, tak byli i náčelníci kmenů. Až na Rhuarka. Dva muži označení tak, jak se v proroctví pravilo, že může být jenom jeden.
Couladin řečnil dál a mával rukama, aby to všichni určitě viděli, "...nezastavíme se v zemích křivopřísežníků! Vezmeme si všechny země až k Arythskému oceánu! Mokřiňané se nemůžou postavit-"
Náhle si uvědomil mlčení místo dychtivého křiku. Věděl, co ho způsobilo. Bez ohlédnutí na Randa zařval: "Mokřiňan! Podívejte se na jeho šaty! Mokřiňan!"
"Mokřiňan!" souhlasil Rand. Nezvedl hlas, ale kaňon jeho slovo donesl ke každému. Shaido chvíli vypadal překvapeně a pak se vítězoslavně zazubil - dokud Rand nepokračoval. "Co říká rhuideanské proroctví? ‚Zrozený z krve.' Moje matka byla Shaiel, Děva Chumai Taardadů." Kdo byla doopravdy? Odkud pocházela? "Můj otec byl Janduin z klanu Železná hora, kmenový náčelník Taardadů." Můj otec je Tam al'Thor. Našel mě, vychoval mě, miloval mě. Přál bych si, abych tě byl poznal, Janduine, ale Tam je můj otec. "‚Zrozený z krve, ale vychovaný těmi, co z krve nejsou.' - Kam moudré poslaly bojovníky, aby po mně pátrali? Do držeb Trojí země? Poslaly je za Dračí stěnu, kde jsem byl vychován. Podle proroctví."
Bael a ostatní tři pomalu kývali, ale váhavě. Pořád tu byla ta otázka, že měl Couladin také draky, a nepochybně by měli radši jednoho ze svých. Sevanna měla tvář jako z kamene. Bez ohledu na to, kdo měl skutečná znamení, nebylo pochyb o tom, koho podporuje.
Couladinova sebedůvěra se ani na chvíli nezachvěla. Otevřeně se Randovi pošklebovál, když se na něj vůbec poprvé podíval. "Jak je to dlouho, co bylo rhuideanské proroctví poprvé vysloveno?" Zřejmě si pořád myslel, že musí křičet. "Kdo může říct, kolik slov bylo změněno? Moje matka byla Far Dareis Mai, než se vzdala oštěpu. Jak moc se změnilo to ostatní? Nebo bylo změněno! Říká se, že jsme kdysi sloužili Aes Sedai. Já říkám, že nás k sobě chtějí znovu připoutat! Tenhle mokřiňan byl vybrán, protože nás připomíná! Není naší krve! Přišel s Aes Sedai, které ho vodí na vodítku! A moudré je přivítaly, jako by byly první sestry!

Všichni jste slyšeli o moudrých, které dokážou neuvěřitelné věci. Ty, co chodí ve snech, použily jedinou sílu k tomu, aby mě udržely pryč od tohoto mokřiňana! Použily jedinou sílu, jako se to vypráví o Aes Sedai! To Aes Sedai sem přivedly tohoto mokřiňana, aby nás podvodně spoutaly! A ty, co chodí ve snech, jim v tom pomáhají!"
"Tohle je šílenství!" Rhuark se postavil vedle Randa a zahleděl se na stále mlčící shromáždění. "Couladin nikdy nevstoupil do Rhuideanu. Slyšel jsem, jak mu to moudré odmítly. Rand al'Thor tam šel. Viděl jsem ho opouštět Chaendaer a viděl jsem ho, když se vrátil takto označený."
"A proč mě odmítly?" prskal Couladin. "Protože jim to Aes Sedai nařídily! Rhuark vám neřekl, že jedna z Aes Sedai šla dolů z Chaendaeru s tímto mokřiňanem! Tak se vrátil s draky! Díky čarám Aes Sedai! Můj bratr Muradin zemřel pod Chaendaerem, zavražděný tímto mokřiňanem a Aes Sedai Moirain, a moudré, které konaly na příkaz Aes Sedai, je nechaly jít! Když padla tma, šel jsem do Rhuideanu. Neodhalil jsem se do této chvíle, protože toto je správné místo, kde se má Car'a'carn prokázat! Já jsem Car'a'carn!"
Lži s kapičkou pravdy. Ten muž byl ztělesněná sebedůvěra vítěze, určitě měl odpověď na všechno.
"Ty říkáš, žes vstoupil do Rhuideanu bez svolení moudrých?" chtěl vědět Han a zamračil se. Vysokánský Bael se tvářil stejně nesouhlasně s rukama zkříženýma na prsou, a Erim a Jheran jen o málo méně. Přinejmenším kmenoví náčelníci stále váhali. Sevanna popadla nůž a zlobně se zadívala na Hana, jako by mu ho chtěla vrazit do zad.
Couladin však měl odpověď i na tohle. "Ano, bez svolení! Ten, kdo přichází s úsvitem, přináší změnu! Tak to stojí v proroctví. Neužitečné způsoby se musejí změnit, a já je změním! Copak jsem sem nedorazil s úsvitem?"
Kmenoví náčelníci teď balancovali na hraně, stejně jako všichni přihlížející Aielové, kteří teď stáli, mlčky přihlíželi a čekali v celých tisících. Jestli je Rand nedokáže přesvědčit, nejspíš neopustí Alcair Dal živý. Mat znovu kývl k Jeade'enovu sedlu. Rand se ani nenamáhal zavrtět hlavou. Byly tu problémy větší než dostat se odsud živý. On tyhle lidi potřeboval, potřeboval jejich věrnost.
Musel získat tyhle lidi, aby ho následovali, protože mu věří, ne aby ho využili, nebo kvůli tomu, co jim mohl dát. Musel.
"Rhuidean," řekl. To slovo jako by naplnilo celý kaňon. "Ty tvrdíš, že jsi šel do Rhuideanu, Couladine. Cos tam viděl?"
"Všichni vědí, že o Rhuideanu se nesmí mluvit," odsekl Couladin.
"Můžeme odejít stranou," navrhl Erim, "a promluvit si v soukromí, abys nám mohl povědět -" Shaido ho uťal s tváří vzteky rudou.
"Já se s nikým bavit nebudu. Rhuidean je svaté místo, a co jsem viděl, bylo svaté. Já jsem svatý!" Znovu zvedl draky na rukou. "Tohle ze mě dělá svatého!"
"Já prošel mezi skleněnými sloupy vedle avendesory." Rand mluvil tiše, ale jeho slova se nesla po celém kaňonu. "Viděl jsem dějiny Aielů očima svých předků. Cos viděl ty, Couladine? Já se o tom nebojím mluvit. Ty ano?" Shaido se třásl nepříčetným vztekem, jeho tvář teď měla téměř barvu jeho vlasů.
Bael a Erim, Jheran a Han si vyměnili nejisté pohledy. "Na tohle musíme jít stranou," zamumlal Han.
Couladin si zřejmě neuvědomil, že u těch čtyř ztratil výhodu, ale Sevanna ano. "Rhuark mu to řekl," plivala. "Jedna z Rhuarkových žen chodí ve snech, jedna z těch, co pomáhají Aes Sedai! Rhuark mu to řekl!"
"Rhuark by to nikdy neudělal," vyštěkl na ni Han. "Je to náčelník kmene a čestný muž. Nemluv o tom, o čem nic nevíš, Sevanno!"
"Já se nebojím!" hulákal Couladin. "Nikdo nebude říkat, že se bojím! Já jsem taky viděl očima předků! Viděl jsem náš příchod do Trojí země! Viděl jsem naši slávu! Slávu, kterou nám přinesu zpátky!"
"Já viděl věk pověstí," ohlásil Rand, "a začátek cesty Aielů do Trojí země." Rhuark ho chytil za ruku, ale on kmenového náčelníka setřásl. Tato chvíle byla předurčena dávno předtím, než se Aielové poprvé shromáždili před Rhuideanem. "Viděl jsem Aiely, když si říkali Da'shain Aiel a řídili se Cestou listu."
"Ne!" Kaňonem se rozlehl řev a stále sílil. "Ne! Ne!" Z tisíců hrdel. Oštěpy se třpytily ve světle, jak jimi všichni třásli. Dokonce i někteří z taardadských klanových náčelníků teď křičeli. Adelin k Randovi vzhlížela zcela ohromená. Mat na něj cosi křičel, což se ale ztratilo v tom dunění, a naléhavě na něj mával,

aby nasedl na koně.
"Lháři!" Tvar kaňonu nesl Couladinův řev, hněv smíšený s vítězoslávou, hlasitěji než křik shromáždění. Sevanna zoufale vrtěla hlavou a natáhla k němu ruku. Teď už musela aspoň tušit, že je podvodník, ale kdyby ho dokázala umlčet, mohli by se z toho ještě dostat. Jak Rand doufal, Couladin ji odstrčil. Ten muž věděl, že Rand byl v Rhuideanu - nemohl přece věřit ani polovině toho, co sám vykládal - ale tomuhle nedokázal uvěřit ani on. "Teď se sám usvědčil, že je podvodník, vlastními ústy! My jsme vždycky byli válečníci! Vždycky! Od počátku času!"
Řev sílil, oštěpy se míhaly, ale Bael, Erim, Jheran a Han stáli v kamenném tichu. Teď věděli. Couladin, neuvědomiv si jejich pohledy, mával draky omotanýma rukama na shromážděné Aiely a jásal nad jejich patolízalstvím.
"Proč?" zeptal se Rhuark tiše vedle Randa. "Copak jsi nepochopil, proč o Rhuideanu nemluvíme? Čelit tomu, že jsme kdysi byli úplně opační než vše, v co věříme, že jsme byli stejní jako opovrhovaní Ztracení, které vy nazýváte Tuatha'any. Rhuidean zabije ty, kteří tomu nedokážou čelit. Ne víc než jeden muž ze tří z Rhuideanu vyjde živý. A ty o tom teď mluvíš, aby to všichni slyšeli. Tady se to nezastaví, Rande al'Thore. Bude se to šířit. Kolik Aielů bude dost silných, aby to unesli?"
Odvede vás zpátky a zničí vás. "Já přináším změnu," řekl Rand smutně. "Ne mír, ale vřavu!" V mých stopách všude přichází zkáza. Najde se nějaké místo, které nerozervu? "Co se má stát, stane se, Rhuarku. To změnit nemůžu."
"Co se má stát, stane se," zamumlal Aielan po chvíli.
Couladin stále přecházel sem a tam a křičel na Aiely o slávě a dobývání, aniž si uvědomoval, že mu náčelníci stále hledí na záda. Sevanna se na Couladina nedívala vůbec. Světle zelené oči upírala na kmenové náčelníky, rty měla ohrnuté v úšklebku a ňadra se jí zdvíhala, jak nervózně funěla. Musela vědět, co jejich mlčenlivý pohled znamená.
"Rand al'Thor," řekl Bael nahlas, a to jméno se zařízlo do Couladinova řvaní, přičemž odřízlo křik davu jako čepel. Náčelník se zarazil, odkašlal si a otáčel hlavou, jako by hledal cestu ven. Couladin se obrátil a sebevědomě si založil ruce na prsou. Nepochybně čekal rozsudek smrti pro mokřiňana. Velmi vysoký náčelník kmene se zhluboka nadechl. "Rand al'Thor je Car'a'carn. Rand al'Thor je Ten, kdo přichází s úsvitem." Couladinovi se rozšířily oči nepříčetným vztekem, jak tomu nedokázal uvěřit.
"Rand al'Thor je Ten, kdo přichází s úsvitem," oznámil Hal s tváří jako z vydělané kůže stejně váhavě. "Rand al'Thor je Ten, kdo přichází s úsvitem." Tohle byl dost zachmuřený Heran a Erim: "Rand al'Thor je Ten, kdo přichází s úsvitem."
"Rand al'Thor," řekl Rhuark, „je Ten, kdo přichází s úsvitem." A hlasem příliš tichým, aby ho bylo slyšet i z římsy, dodal: "A Světlo se nad námi smiluj."
Nastalo dlouhé, předlouhé ticho. Potom Couladin s prskáním seskočil z římsy, sebral jednomu ze Seia Doon oštěp a hodil ho přímo na Randa. Ale ve chvíli, kdy se pohnul, vyskočila Adelin. Jeho oštěp prorazil vrstvami kůže jejího napřaženého puklíře a otočil ji.
V kaňonu vypukla divoká vřava, muži křičeli a strkali se. Ostatní jindské Děvy vyskočily k Adelin, čímž před Randem vytvořily stěnu. Sevanna slezla dolů, naléhavě křičela na Couladina a věšela se mu na ruce, když se snažil vést své shaidské Černé oči proti Děvám mezi ním a Randem. Heirn a tucet dalších taardadských klanových náčelníků se s připravenými oštěpy připojili k Adelin, ale ostatní hlasitě křičeli. Mat se taky vyškrábal nahoru, pevně svíral oštěp s černým ratištěm a krkavci označeným hrotem meče a vykřikoval něco, co musely být kletby ve starém jazyce. Rhuark a ostatní kmenoví náčelníci zvýšili hlas v marné snaze znovu nastolit pořádek. V kaňonu to vřelo jako v kotli. Rand viděl, jak zvedají závoje. Zablýskl se oštěp, někdo bodl. A další. Musel to zastavit.
Natáhl se pro saidín a ten ho zaplavil, až měl dojem, že praskne, jestli dřív neshoří. Špína skvrny, která se jím šířila, mu srážela kosti jako ocet mléko. Mimo prázdnotu se vznášela myšlenka, chladná myšlenka. Voda. Tady, kde byla voda tak vzácná, Aielové vždycky mluvili o vodě. Dokonce i v tak suchém vzduchu však byla trocha vody. Usměrnil, aniž by skutečně věděl, co vlastně dělá, jen slepě sáhl.
Nad Alcair Dalem se prudce zablesklo a ze všech stran začal vát vítr, vyl nad okrajem kaňonu a utopil aielský křik. Vítr, přinášející maličké stopy vody, víc a víc, až se stalo něco, co tu nikdo nikdy neviděl. Začalo mrholit. Vítr nahoře svištěl a vyl. Po obloze se míhaly divoké blesky. A déšť sílil a sílil, až lilo jako

z konve, voda přetékala přes okraj a přitiskla mu vlasy k hlavě a košili na záda, a nebylo vidět dál než na padesát kroků.
Déšť na něj náhle přestal padat. Kolem něj se rozšířila neviditelná kupole zatlačující Mata a Taardady dál. Vodou, stékající po stranách kopule, viděl matně Adelin, jak do stěny buší a snaží se dostat k němu.
"Ty největší hlupáku, hraješ hry s ostatními hlupáky! Přivedeš vniveč všechny moje plány a úsilí!"
Voda mu stékala po obličeji, když se obrátil k Lanfear. Bílé šaty se stříbrným páskem měla úplně suché a vln černých vlasů se mezi stříbrnými hvězdami a půlměsíci nedotkla jediná kapička deště. Rozzuřeně na něj upírala černé oči. Krásnou tvář měla zkřivenou hněvem.
"Nečekal jsem, že se odhalíš už teď," řekl tiše. Stále ho plnila síla. Zmítal se v proudech a zoufale se držel, i když na hlase mu to poznat nebylo. Nebylo nutné natahovat víc, jen nechat sílu proudit, až se zdálo, že mu kosti zmrznou na prach. Nevěděl, jestli ho dokáže odstínit, když jím už proudí saidín, ale nechal se jím naplnit, až to skoro nebylo možné. "Vím, že nejsi sama. Kde je?"
Lanfear stiskla nádherné rty. "Věděla jsem, že se prozradí, když ti vstoupil do snu. Byla bych to mohla zvládnout, kdyby nezpanikařil -"
"Věděl jsem to od začátku," přerušil ji Rand. "Čekal jsem to ode dne, kdy jsem odešel z Tearského Kamene. Tady venku, kde mě může každý vidět, jsem se upíral na Rhuidean a Aiely. Myslela sis, že nebudu čekat, že po mně aspoň někteří z vás půjdou? Ale tahle past je moje, Lanfear, ne tvoje. Kde je?"
Poslední slova zněla jako studený křik. Kolem prázdnoty, která ho obklopovala, neovladatelně klouzaly city. Kolem prázdnoty, která nebyla prázdná, prázdnoty naplněné jedinou silou.
"Když jsi to věděl," vyštěkla na něj, "proč jsi ho zahnal těmi řečmi o naplňování svého osudu, dělání toho, co se musí udělat?" Opovržení slova zatížilo jako kameny. "Přivedla jsem Asmodeana, aby tě učil, ale on vždycky skočil po dalším plánu, když se ten první ukázal jako příliš složitý. Teď si myslí, že si pro sebe v Rhuideanu našel něco lepšího. A teď je tam venku, aby si to vzal, zatímco ty stojíš tady. Couladin, draghkarové, všechno to dělal jen pro to, aby udržel tvou pozornost, aby si mohl být jistý. Všechny mé plány přišly vniveč, protože ty musíš být tak tvrdohlavý! Máš vůbec ponětí, jakou námahu mi dá znovu ho přesvědčit? Musí to být on. Demandred, Rahvin nebo Sammael by tě zabili dřív, než by tě naučili zvednout ruku, nebo by si tě připoutali jako pejska u nohy!"
Rhuidean. Ano. No ovšem. Rhuidean. Kolik ještě týdnů na jih? A přesto musí udělat něco hned. Kdyby si jenom vzpomněl jak... "A tys ho nechala jít? Po všech těch řečech, jak mi pomůžeš?"
"Říkala jsem, že ne otevřeně. Co by mohl najít v Rhuideanu, aby to stálo za to, že otevřeně vystoupím? Až budeš souhlasit, že zůstaneš se mnou, bude ta pravá chvíle. Pamatuj, co jsem ti říkala, Luisi Therine."
V hlase se jí ozval svůdný tón. Plné rty se jí zvlnily, tmavé oči se ho snažily spolknout jako bezedné tůně.
"Dva velké sa'angrialy. S těmi, společně, můžeme vyzvat -" Tentokrát se odmlčela sama od sebe.
Vzpomněl si.
S pomocí síly složil realitu, ohnul kousíček toho, čím byl. Pod kupolí před ním se otevřely dveře. To byl jediný způsob, jak to popsat. Otvor do temnoty, vedoucí někam jinam.
"Zdá se, že pár věcí si pamatuješ." Prohlížela si dveře a náhle přesunula svůj podezíravý pohled na něj. "Proč jsi tak nervózní? Co je v Rhuideanu?"
"Asmodean," řekl ponuře. Chvíli váhal. Za deštěm smáčenou kupoli nedohlédl. Co se tam děje? A Lanfear. Kdyby si jen vzpomněl, jak odstínil Egwain a Elain. Kdybych se jen dokázal přimět k tomu, abych zabil ženu, která se na mě jenom mračí. Je jednou ze Zaprodanců! Teď to nedokázal o nic víc než v Kameni.
Prošel dveřmi a ji nechal stát na římse. Dveře za sebou zavřel. Ona nepochybně věděla, jak si udělat vlastní, ale trochu ji to zpomalí.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Pasti Rhuideanu

Jakmile dveře zmizely, obklopovala ho naprostá temnota, černota táhnoucí se na všechny strany, a přesto viděl. Necítil horko ani zimu, ani přesto, jak byl promočený. Necítil vůbec nic. Jen bytí. Před ním se zvedaly prosté šedé kamenné schody, každý schod tu visel zcela bez opory, klenuly se tak daleko, až se ztrácely z dohledu. Už je jednou viděl, nebo velice podobné. Nějak věděl, že ho dovedou tam, kam potřebuje jít. Rozběhl se nahoru po těch nemožných schodech, a jak na každém jeho bota zanechala mokrý otisk, schod vybledl a zmizel. Ale schody vepředu čekaly, jen ty ho vedly tam, kam musel jít. Tak tomu bylo předtím také.
Udělal jsem je s pomocí síly, nebo existují nějakým jiným způsobem?
Při tomto pomyšlení se šedý kámen pod jeho nohama začal poněkud ztrácet a všechny ostatní schody před ním se začaly rozplývat. Zoufale se na ně soustředil, šedý kámen a skutečný. Skutečný! Rozplývání ustalo. Už však nebyly tak prosté, byly leštěné a okraje měly upravené do jakéhosi módního vzoru, o němž měl dojem, že ho kdesi zahlédl.
Nestaraje se kam - nebyl si jist, zda se odváží o tom nějak uvažovat - se rozběhl, jak nejrychleji uměl, po třech schodech najednou a hnal se nekonečnou temnotou. Zavedou ho, kam chce jít, ale jak dlouho to potrvá? Jak velký náskok Asmodean má? Znali Zaprodanci nějaký rychlejší způsob cestování? To byla ta potíž. Zaprodanci měli veškeré vědomosti. On měl jenom zoufalou potřebu.
Zadíval se dopředu a trhl sebou. Schody se samy upravily pro jeho dlouhý krok, široké mezery mezi nimi teď vyžadovaly, aby skákal přes černotu hlubokou jako... Jako co? Pád tady by nemusel nikdy skončit. Přinutil se nevšímat si těch děr a běžel dál. Ve staré zpola zahojené ráně v boku mu začalo cukat, nejasně si to uvědomoval. Ale jestli si to všechno uvědomoval i přes to, jak byl zahalen v saidínu, tak se rána brzy znovu otevře. Nevšímej si toho. Ta myšlenka proplula přes prázdnotu v jeho nitru. Neodvažoval se prohrát tento závod, ne i kdyby ho to mělo zabít. Copak tyhle schody nikdy neskončí? Jak daleko se již dostal?
Náhle v dálce před sebou spatřil postavu, vypadalo to na muže v červeném kabátci a vysokých

červených botách, stojícího na blyštící se stříbrné plošině, která klouzala temnotou. Rand nemusel být blízko, aby si byl jist, že je to Asmodean. Zaprodanec však neutíkal jako nějaký napůl uštvaný venkovský kluk. Jel na té věci, ať to bylo cokoliv.
Rand se zastavil na jednom kamenném schodě. Neměl ponětí, co ta plošina vlastně je, leskla se jako leštěný kov, ale... Schody před ním zmizely. Kus kamene pod jeho nohama začal klouzat kupředu, stále rychleji a rychleji. Ve tváři necítil žádný vítr, který by mu prozradil, že se pohybuje, v té rozlehlé temnotě nic nenaznačovalo pohyb - až na to, že začínal Asmodeana dohánět. Nevěděl, jestli to dělá s pomocí síly, prostě se to tak nějak stalo. Schod se zakymácel a Rand okamžitě přestal pochybovat. Ještě toho nevím dost.
Tmavovlasý muž stál klidně s jednou rukou v bok a zamyšleně se hladil prstem po bradě. Z výstřihu se mu sypala bílá krajka a další mu zpola zakrývaly ruce. Látka na jeho červeném kabátci s vysokým límcem vypadal lesklejší než hedvábný satén a kabátec sám měl zvláštní střih, se šosy visícími muži téměř ke kolenům. Od muže vedlo něco, co vypadalo jako černá vlákna, jako tenké ocelové drátky, a mizelo to v okolní temnotě. Tohle Rand už určitě viděl dřív.
Asmodean otočil hlavu a Rand zalapal po dechu. Zaprodanci si mohli měnit tváře - nebo vás aspoň přiměli, že jste viděli jinou tvář, viděl to dělat Lanfear - ale tohle byly rysy Jasina Nataela, kejklíře. Rand si byl jist, že to bude Kadere, s těma dravčíma očima, které se nikdy neměnily.
Asmodean ho zahlédl v té samé chvíli a trhl sebou. Zaprodancův stříbrný hřad se vrhl dopředu - a náhle se proti Randovi vrhla obrovská stěna plamenů, jako tenký plát nesmírného ohně, míli vysoká a míli široká.
Rand proti ní zoufale usměrnil, právě když ho stěna už už zasáhla, a ta se náhle roztříštila na kousky, které se rozlétly do všech stran a náhle zmizely. Ale ve chvíli, kdy ohnivý závěs zmizel, objevil se za ním další, a také se hnal na něj. Roztříštil jej a objevil se další, rozbil třetí a objevil se čtvrtý. Asmodean mu unikal, Rand si tím byl jist. Přes ty plameny Zaprodance vůbec neviděl. Po povrchu prázdnoty sklouzl hněv a Rand usměrnil.
Karmínový závěs ženoucí se k němu obklopila vlna ohně a valila se dál, odnášela clonu pryč, ne tenká stěna, ale divoká vzdouvající se záplava, kterou jako by bičovala vichřice. Rand se chvěl, jak jím cloumala jediná síla. Do povrchu prázdnoty se zaryl hněv na Asmodeana. V ohnivém povrchu se objevila díra. Tedy ne přesně díra. Uprostřed stál na své lesklé plošině Asmodean, ale jak se přes něj planoucí vlna převalila, za ním se zase spojila. Zaprodanec si kolem sebe vystavěl nějaký štít.
Rand si nevšímal vzdáleného hněvu mimo prázdnotu. Pouze v chladném klidu se mohl dotýkat saidínu. Přiznat si hněv by jeho prázdnotu roztříštilo. Vlny ohně přestaly existovat, když Rand přestal usměrňovat. Musí toho muže chytit, ne zabít.
Kamenný schod klouzal prázdnotou stále rychleji. Asmodean se blížil.
Zaprodancova plošina se náhle zastavila. Před ním se objevil jasný otvor. Stříbrná plošina zmizela a dveře se začaly zavírat.
Rand divoce udeřil jedinou silou. Musel udržet dveře otevřené. Jakmile se jednou zavřou, nebude vědět, kam Asmodean uprchl. Otvor se přestal zmenšovat. Čtverec ostrého slunečního světla, dost velký, aby jím mohl projít. Musel to udržet otevřené a dorazit tam dřív, než se Asmodean dostane příliš daleko...
Jen pomyslel na zastavení, schod zamrzl na místě. Tedy schod se zastavil, ale jím to mrštilo dopředu a on proletěl dveřmi po hlavě. Něco ho zatahalo za boty, a pak už se kutálel po tvrdé půdě, až nakonec přistál a vyrazil si dech.
Bojoval, aby dostal vzduch do plic, a zvedl se na nohy, neboť se neodvažoval zůstat ani na chvíli bezmocný. Jediná síla jej stále plnila životem a hnusem. Pohmožděniny mu připadaly vzdálené stejně jako zápas o dech, vzdálené jako žlutý prach, který mu pokrýval šaty, který ho pokrýval celého. A přesto si zároveň uvědomoval každičký závan vzduchu, každé zrnko prachu, každou maličkou prasklinu ve spáleném jílu. Slunce už vysálo všechnu vlhkost, vycuclo mu ji z košile i spodků. Byl v Pustině v údolí pod Chaendaerem, ani ne padesát kroků od mlhou obklopeného Rhuideanu. Dveře byly pryč.
Udělal ještě jeden opatrný krok k mlžné stěně a zastavil se se zvednutou levou nohou. Podpatek měl hladce odříznutý. To zatahání, které cítil. Zavírající se dveře. Pouze nejasně si uvědomoval, že se i přes panující horko jaksi chvěje. Nevěděl, že je to tak nebezpečné. Zaprodanci měli všechny znalosti.

Asmodean mu neunikne.
Zachmuřeně si upravil šaty a pak zastrčil vyřezávaného mužíčka i meč pevně na místo, načež se rozběhl do mlhy. Obklopila ho oslepující šeď. Síla, která ho naplňovala, mu nijak nevylepšila zrak. Běžel poslepu.
Náhle se vrhl na zem a z posledního kroku se překulil, čímž se dostal z mlhy na drsné dlažební kameny. Ležel tam a hleděl nahoru na tři jasné stuhy, ve zvláštním světle Rhuideanu modrostříbrné, táhnoucí se napravo a nalevo, vznášející se ve vzduchu. Když vstal, byly v úrovni jeho pasu, hrudi a krku, a tak tenké, že z boku vůbec nebyly vidět. Viděl, jak byly udělány a zavěšeny, i když tomu nerozuměl. Tvrdé jako ocel, dost ostré, aby vedle nich břitva vypadala měkká. Kdyby do nich byl naběhl, prořízly by ho skrz naskrz. Tenký pramínek síly, a stříbrné stuhy spadly do špinavého prachu. Chladný hněv, mimo prázdnotu. Uvnitř, chladná cílevědomost a jediná síla.
Namodralá záře mlžné kupole vrhala světlo beze stínů na zpola dokončené paláce z mramorových desek, křišťálu a řezaného skla, do mraků pronikající věže, tenké a spirálové. A po široké ulici před ním běžel Asmodean, kolem vyschlých kašen, k velkému náměstí ve středu města.
Rand usměrnil - přišlo mu to zvláštně složité. Zatáhl ze saidínu, mačkal ho, až jím zuřil proud - usměrnil a z oblačné kupole vyšlehly silné klikaté blesky. Ne do Asmodeana, jen blyštivé sloupy červeni a běli, před deset sáhů silné a sto kroků vysoké, staletí staré, před Zaprodancem vybuchly a překotily se, takže zavalily ulici troskami a oblaky prachu.
Z velikých oken z malovaných skel na Randa vyčítavě shlížely obrazy majestátně vážných mužů a žen.
"Musím ho zastavit," řekl jim. Jeho hlas mu zněl ve vlastních uších ozvěnou.
Asmodean se zastavil a couval před padajícím zdivem. Prach, nesoucí se k němu, se jeho lesklého červeného kabátce ani nedotkl. Rozdělil se před ním a zůstal jen čistý vzduch.
Kolem Randa vzplál oheň, obalil ho, jak se samotný vzduch stal plamenem - a zmizel dřív, než si uvědomil, jak to udělal. Šaty měl suché a horké. Měl pocit, že má ožehnuté vlasy, a jak se rozběhl dál, při každém kroku z něj opadával spečený prach. Asmodean se škrábal přes spadané kamení v ulici.
Znovu se zablýsklo, až před Zaprodancem do vzduchu vylétly dlažební kameny, a blesk rozerval i stěny křišťálového paláce, které se sesypaly do ulice.
Zaprodanec však nezpomalil, a jak zmizel, blesky slétly ze zářících mraků k Randovi, sice naslepo, ale měly ho zabít. Rand kolem sebe v běhu spletl štít. Odrážely se od něj kousky kamení, jak se vyhýbal práskajícím modrým střelám a přeskakoval díry, které blesky vyrývaly v dláždění. Sám vzduch jiskřil. Randovi se ježily chloupky na pažích i vlasy na hlavě.
Do přehrady roztřískaného kamení bylo cosi vpleteno. Rand kolem sebe vytvrdil štít. Velké povalené kvádry červeného a bílého kamene vybuchly, když začal šplhat nahoru, ve výtrysku čistého světla a létajícího kamení. Bezpečný ve své bublině proběhl skrz a jen matně si uvědomoval rachot padajících domů. Musel Asmodeana zastavit. Napjal se - chtělo to sílu - a vrhl dopředu blesk. Z dláždění vyskočily ohnivé koule, cokoliv, jen aby to muže v červeném kabátci zpomalilo. Už ho doháněl. Na náměstí se dostal jen o tucet kroků pozadu. Ve snaze zvýšit rychlost, zdvojnásobil úsilí na zpomalení Asmodeana, a prchající Asmodean se jej, na oplátku, snažil zabít.
Ter'angrial a ostatní drahocenné předměty, kvůli kterým Aielové obětovali život, aby je sem dostali, vyletovaly v záblescích do vzduchu a odpadávaly, jak jimi pohazovaly divoce kroužící ohnivé víry, konstrukce ze stříbra a křišťálu se tříštily a zvláštní kovové předměty padaly, jak se země vlnila a rozevírala v širokých puklinách.
Zoufale hledaje Asmodeana se hnal dál. A vrhl se k tomu, co mezi troskami vypadalo nejméně významně. Byla to vyřezávaná soška z bílého kamene, asi půl sáhu dlouhá, ležící na zádech. Muž držící v natažené ruce křišťálovou kouli. Asmodean kolem ní sevřel ruce s jásavým výkřikem.
O zlomeček vteřiny později na něm Rand také sevřel ruce. Na kratičký okamžik hleděl Zaprodanci do tváře. Rysy se nijak nelišily od kejklíře, jen v tmavých očích měl Zaprodanec divoké zoufalství, byl to poměrně hezký muž ve středních letech - vůbec nic nenaznačovalo, že je jedním ze Zaprodanců. Na kratičký okamžik, a pak oba sáhli skrze sošku, skrze ter'angrial, k jednomu ze dvou nejmocnějších sa'angrialů, které kdy byly vyrobeny.
Rand si matně uvědomoval velkou, zpola zasypanou sochu ve vzdáleném Cairhienu a obrovskou

křišťálovou kouli v její ruce, zářící jako slunce a tepající jedinou silou. A síla se v něm vzdouvala jako všechna moře na světě v bouři. S tímhle by určitě dokázal cokoliv. Určitě by dokázal vyléčit i to mrtvé dítě. Špína se také vzedmula a srážela se kolem každičké částečky jeho těla, prosakovala do každé puklinky, do jeho duše. Chtělo se mu zavýt. Měl dojem, že vybuchne. A to držel jen polovinu toho, co sa'angrial mohl poskytnou. Druhá polovina plnila Asmodeana.
A tak se potáceli dopředu a dozadu, klopýtali přes rozházené a rozbité ter'angrialy, padali, a ani jeden se neodvažoval pustit sošku byť jediným prstem ze strachu, že by mu ji ten druhý vyrval. Přitom, jak se po sobě váleli, tu narazili na krevelový dveřní rám, který nějak zůstal stát, tam se odrazili od spadlé křišťálové sošky, ležící zcela v pořádku na boku, zpodobňující nahou ženu držící si u prsu dítě, jak zápasili o vlastnictví ter'angrialů, bitva probíhala i na jiné úrovni.
Do Randa bušila kladiva síly velká dost na to, aby srovnala se zemí celá pohoří, a čepele, které by prorazily až do srdce země. Neviditelné kleště se snažily vyrvat mu duši z těla, rozervat mu ji na kusy. Každičkou kapku síly, kterou dokázal vytáhnout, vrhal proti těmto útokům. Každý ho mohl zničit, jako by nikdy neexistoval. Byl si tím jist. Kam se poděly, tím si jist nebyl. Země pod nimi se houpala a chvěla, jak spolu zápasili, a házela jimi sem a tam ve svíjející se změti napínajících se svalů. Matně si uvědomoval hlasité dunění, tisíceré kňučivé bzučení, jako nějakou podivnou hudbu. Skleněné sloupy se chvěly, vibrovaly. Nemohl si s nimi lámat hlavu.
Všechny ty noci beze spánku si začínaly vybírat svou daň, navíc k tomu závodu. Byl zcela unavený, a jestli si to uvědomoval i v prázdnotě, tak byl téměř k smrti vyčerpaný. Jak si tak s nimi otřásající se země pohazovala, Rand si uvědomil, že už se nesnaží vytrhnout ter'angrial Asmodeanovi, že se ho jenom drží. Brzy ho síly zcela opustí. I kdyby se mu podařilo udržet si kamennou sošku v rukou, bude muset propustit saidín, nebo ho jeho proud smete, zničí tak jistě, jako by to udělal Asmodean. Nemohl ter'angrialem protáhnout další vlákno. Byli s Asmodeanem v rovnováze, každý s polovinou toho, co mohl natáhnout velký sa'angrial v Cairhienu. Asmodean mu funěl do obličeje a vrčel. Zaprodanci z čela kanul pot a stékal mu po tvářích. Ten muž byl také unavený. Ale jak unavený byl doopravdy?
Zmítající se země Randa na okamžik vyzvedla a stejně rychle vynesla nahoru Asmodeana, ale v té kratičké chvíli Rand ucítil, jak se něco vtisklo mezi ně. Řezba tlustého mužíka s mečem, kterou měl zastrčenou za pásek. Nedůležitá věcička ve srovnání s nesmírným množstvím síly, kterou natahovali. Hrníček vody ve srovnání se širokou řekou, s oceánem. Dokonce ani nevěděl, jestli ji může použít, když je spojen s tím velkým sa'angrialem. A i kdyby mohl? Asmodean ohrnul pysky. Nebyl to škleb, ale unavený ztuhlý úsměv. Ten chlap si myslel, že vyhrává. Možná i vyhrával. Randovi se třásly prsty a jeho stisk na ter'angrialů slábl. Dokázal se jedině držet saidínu, i když byl spojem s obrovským sa'angrialem. Neviděl kolem Asmodeana ty zvláštní věci, jako černé ocelové dráty, od chvíle, kdy opustili to temné místo, ale dokázal si je zviditelnit dokonce i v prázdnotě a v duchu si je umístil kolem Zaprodance. Tam ho učil, že prázdnota pomáhá při lukostřelbě, že musí být jedno s lukem, se šípem, s cílem. Stal se jedním z těch černých drátů, co si představoval. Asmodeanova zamračení si skoro nevšiml. Druhý muž se musel divit, proč měl Rand náhle zcela klidný výraz. Chvíli předtím, než vylétl šíp, vždycky přišel klid. Natáhl se skrze malý angrial, jejž měl za pasem, a vlilo se do něj víc jediné síly. Nemarnil čas jásáním. Vedle toho, co jím již protékalo, byl tento proud jen maličký, a tohle byl jeho poslední úder. Tohle spotřebuje poslední zbytek síly. Vytvaroval jedinou sílu jako meč, meč Světla, a udeřil. Byl jedno s mečem, byl jedno s představovanými dráty.
Asmodeanovi se rozšířily oči a on zaječel, zavyl z hlubin děsu. Zaprodanec se roztřásl jako gong po úderu. Na okamžik se zdálo, že tu jsou dva a rozechvíváním se od sebe vzdalují. Potom oba vklouzli zpátky do sebe. Asmodean přepadl na záda a rozhodil ruce, kabátec měl nyní špinavý a potrhaný a hruď se mu namáhavě zdvíhala. Zíral do prázdna a jeho tmavé oči měly ztracený výraz.
Jak se Rand zhroutil, ztratil spojení se saidínem a jediná síla ho opustila. Z posledních sil si přitiskl ter'angrial k hrudi a odkulil se od Asmodeana. Zvednout se na kolena bylo jako vyšplhat na vysokou horu. Choulil se kolem sošky muže s křišťálovou koulí.
Země se přestala pohupovat. Skleněné sloupy ještě stály - byl za to vděčný, zničit je by bylo jako vymazat kus aielských dějin - a i když dláždění pod avendesorou bylo poseté trojlístky, z mohutného kmene visela ulomená jen jedna větev. Ale zbytek Rhuideanu...

Náměstí vypadalo, jako by nějaký šílený obr všechny předměty zpřeházel. Polovina velkých paláců a věží se změnila v hromady trosek a rumu, něco se vysypalo i na náměstí. Obrovské sloupy se převrátily na jiné, zdi byly popadané, a tam, kde bývalá veliká okna z barevných skel, teď jen zely prázdné otvory. Přes celé město se táhla trhlina, jáma v zemi dobře padesát kroků široká. Ale ničení tady nekončilo. Mlžná kopule, která zakrývala Rhuidean po tolik století, se rozplývala. Spodek již nezářil a velkými novými dírami se dolů řinulo drsné sluneční světlo. Za tím vypadal štít Chaendaer jaksi jinak, byl nižší, a nižší byly rozhodně i hory na druhé straně údolí. Přes severní konec údolí, kde stávala jiná hora, se teď táhl jen vějíř kamení a hlíny.

Já ničím. Vždycky ničím! Světlo, copak to nikdy neskončí?

Asmodean se převrátil na břicho a zvedl se na všechny čtyři. Našel Randa a ter'angrial, a jako by se chtěl doplazit k němu.

Rand sice nedokázal usměrnit ani jiskřičku, ale naučil se bojovat dřív, než přišla noční můra usměrňování. Zvedl pěst. "Ani na to nemysli." Zaprodanec se zarazil a unaveně se kymácel. Obličej měl strhaný, ale svářely se mu v něm zoufalství s chtivostí, v očích se mu leskly nenávist a strach.

"Ráda vidím muže bojovat, ale vy dva se ani nedokážete postavit." Do Randova zorného pole vstoupila Lanfear a prohlížela si to pole zkázy. "Vzali jste to opravdu důkladně. Cítíte ty stopy? Tohle místo bylo nějak odstíněno. Nenechali jste toho dost, abych se mohla podívat jak." Tmavé oči se jí náhle rozjasnily a ona si klekla před Randa a zadívala se na to, co držel. "Takže po tomhle šel. Myslela jsem, že byly všechny zničeny. Z toho jediného, co jsem kdy viděla, zůstala jen půlka. Skvělá past pro nějakou nevědomou Aes Sedai." Natáhla ruku a on sevřel ter'angrial pevněji. Její úsměv jí však nedostoupil až k očím. "Nechej si ho, určitě. Pro mě to je jenom soška." Vstala a oprášila si bílé suknice, i když to nepotřebovaly. Když si uvědomila, že se na ni dívá, přestala si prohlížet troskami poseté náměstí a usmála se ještě zářivěji. "To, co jste použili, byl jeden ze dvou sa'angrialů, o nichž jsem ti vyprávěla. Cítil jsi tu nesmírnou sílu? Přemýšlela jsem, jaké to asi je." Zřejmě si neuvědomovala, jak její hlas zní hladově. "S těmi dvěma společně můžeme sesadit i samotného Velikého pána Temnoty. Můžeme, Luisi Therine! Společně."

"Pomoz mi!" Asmodean se k ní nejistě plazil a pozvednutý obličej měl plný děsu. "Nevíš, co mi udělal. Musíš mi pomoct. Nebyl bych sem vůbec chodil, kdyby nebylo tebe."

"Co ti udělal?" odfrkla si. "Zmlátil tě jako psa, a ani z poloviny tolik, kolik bys zasloužil. Tys nebyl nikdy určen k velikosti, Asmodeane, jen abys následoval ty, co jsou větší."

Randovi se nějak podařilo vstát, a stále si držel kamennou a křišťálovou figurku na prsou. "Vy Vyvolení -" věděl, že utahovat si z ní je nebezpečné, ale nemohl přestat - "jste oddali své duše Temnému. Nechali jste ho, aby se k vám připojil." Kolikrát si přehrával svou bitvu s Ba'alzamonem? Kolikrát, než vůbec začal tušit, co byly ty černé dráty? "Odřízl jsem ho od Temného, Lanfear. Odřízl jsem ho!"

Lanfear se oči rozšířily děsem, dívala se z něj na Asmodeana a zpátky. Muž se rozplakal. "Nemyslel jsem, že je to možné. Proč? Copak sis myslel, že jeho přivedeš ke Světlu? Nic na něm jsi nezměnil."

"Je to na prvním místě pořád ten samý muž, co se oddal Stínu," souhlasil Rand. "Vyprávěla jsi mi, jak vy, Vyvolení, málo důvěřujete jeden druhému. Jak dlouho to udrží v tajnosti? Kolik z vás uvěří, že si to neudělal sám? Jsem rád, že sis myslela, že to není možné. Možná si to budou myslet i ostatní. To tys mi dala ten nápad, Lanfear. Muž, který mě naučí, jak ovládat jedinou sílu. Ale nenechám se učit mužem, který je spojený s Temným. Teď nemusím. Možná je to ten samý muž, ale nemá moc na vybranou, že ne? Může zůstat a učit mě, doufat, že vyhraju, pomoct mi vyhrát, nebo může doufat, že si to vy ostatní nevezmete jako záminku, abyste se na něj mohli vrhnout. Co myslíš, že si vybere?"

Asmodean na Randa z kleku zíral s rozšířenýma očima a pak natáhl prosebně ruku k Lanfear. "Tobě budou věřit! Můžeš jim to říct! Nebyl bych tady, kdyby nebylo tebe! Musíš jim to říct! Jsem věrný Velikému pánu Temnoty!"

Lanfear na Randa také zírala. Poprvé, co ji znal, vypadala nejistě. "Kolik si toho pamatuješ, Luisi Therine? Kolik toho je z tebe a kolik z ovčáka? Tohle je právě takový plán, jaký bys byl dokázal vymyslet, když jsme -" Zhluboka se nadechla a obrátila hlavu k Asmodeanovi. "Ano, mně budou věřit. Až jim povím, že jsi přešel k Luisi Therinovi. Všichni vědí, že skočíš tam, kde si budeš myslet, že máš nejlepší šanci. Tak." Kývla si, jak byla sama se sebou spokojená. "Další malý dáreček pro tebe, Luisi

Therine. Ten štít mu dovolí pramínek, dost na to, aby tě učil. Časem se rozpustí, ale pár měsíců tě nebude moci vyzvat, a do té doby nebude mít jinou možnost než zůstat s tebou. Nikdy se moc neuměl dostávat přes štíty. Přitom musíš být ochoten přijmout bolest, a to on nikdy nedokázal."
"NÉÉÉÉÉÉÉ!" Asmodean se k ní plazil. "Tohle mi nemůžeš udělat! Prosím, Mierin! Prosím!"
"Jmenuji se Lanfear!" Vztek jí zkřivil rysy, až byla hodně ošklivá, a muže to zvedlo do vzduchu s rozpřaženýma rukama. Šaty se mu tiskly k tělu a obličej měl pokřivený, roztažený jako máslo pod kamenem.
Rand jí nemohl dovolit, aby ho zabila, ale byl příliš unavený, aby něco zvládl s pravým zdrojem bez pomoci. Téměř ho nedokázal vycítit, matnou záři těsně mimo dohled. Na okamžik pevněji stiskl sošku kamenného muže s křišťálovou koulí. Kdyby teď skrze něj znovu sáhl pro velký ter'angrial v Cairhienu, tolik síly by ho mohlo zcela zničit. Místo toho sáhl skrze sošku za pasem. S angrialem to byl slabý pramínek, tenký jako vlas ve srovnání s tím druhým, ale on byl příliš utahaný, aby usměrnil víc. Vrhl sílu mezi oba Zaprodance v naději, že ji to rozptýlí, pokud nic jiného.
Mezi dvojicí prolétla tyč doběla rozpáleného plamene tři sáhy vysoká, skvrna obklopená obloukem modrého blesku, a vypálila na krok hlubokou rýhu přes náměstí, škvíru s hladkými stěnami žhnoucí roztavenou hlínou a kamením. Ohnivá střela udeřila do zdi paláce ze zeleně žíhaného mramoru a vybuchla, řev pohltil rachot hroutícího se kamene. Na jedné straně roztavené rýhy se Asmodean zhroutil na dláždění jako roztřesená hromádka, na druhé se Lanfear odpotácela dozadu, jako by dostala ránu, a pak se rozzuřeně obrátila k Randovi. Ten se potácel námahou toho, co udělal. Také znovu ztratil saidín.
Obličej Lanfear na chvíli zahltila zuřivost, jako předtím kvůli Asmodeanovi. Rand chvíli stál na pokraji smrti. Pak vztek zmizel s překvapivou rychlostí, pohřben pod svůdným úsměvem. "Ne, nesmím ho zabít. Ne poté, kdy jsme podstoupili takovou námahu." Přistoupila blíž, natáhla ruku a pohladila ho po krku, kde se mu právě hojilo kousnutí, jež mu uštědřila ve snu. O tomhle ani neřekl Moirain. "Pořád máš mou značku? Mám zařídit, aby byla stálá?"
"Ublížilas někomu v Alcair Dalu nebo v táborech?"
Nepřestávala se usmívat, ale pohlazení se změnilo, prsty měla náhle ohnuté, jako by mu chtěla rozervat hrdlo. "Jako třeba komu? Myslela jsem, že sis již uvědomil, že tu malou selku nemiluješ. Nebo je to ten aielský poklad?" Zmije. Smrtící zmije, která ho miluje - Světlo mi pomáhej! - a on nevěděl, jak ji zastavit, kdyby se rozhodla kousnout, ať už jej či někoho jiného.
"Nechci, aby kdokoliv došel úhony. Ještě je potřebuju. Můžu je využít." Bylo bolestné to říkat, bolestné pro to, nakolik to bylo pravdivé. Ale udržet Lanfeařiny špičáky dál od Egwain a Moirain, dál od Aviendhy a každého, kdo mu byl blízký, stálo za trochu bolesti.
Zvrátila nádhernou hlavu a zasmála se, znělo to jako zvonečky. "Vzpomínám si, kdy jsi byl příliš měkkosrdcatý, abys kohokoliv využíval. Protřelý v boji, tvrdý jako kámen a pyšný jako hory, ale otevřený a měkkosrdcatý jako holka! Ne, neublížila jsem žádné z těch tvých drahých Aes Sedai, ani těm tvým drahým Aielům. Nezabíjím nikoho bez příčiny, Luisi Therine. Dokonce bez příčiny ani neubližuji."
Dával si pozor, aby se nepodíval na Asmodeana. Bílého ve tváři, roztřeseně lapajícího po dechu. Ten muž klečel opřený o jednu ruku, druhou si otíral krev ze rtů a brady.
Lanfear se pomalu obrátila a prohlížela si velké náměstí. "Zničili jste to město, jako by to bylo udělalo vojsko." Ale nedívala se na pobořené paláce, i když to předstírala. Hleděla na rozbité náměstí se změtí poházených ter'angrialů a kdoví čeho ještě. Když se obrátila zpátky k Randovi, koutky úst měla poněkud stažené. V tmavých očích jí jiskřil potlačený hněv. "Využij jeho učení dobře, Luisi Therine. Ostatní jsou pořád venku. Sammael se svou závistí k tobě, Demandred se svou nenávistí, Rahvin se svou žízní po moci. Jestli - až - zjistí, že máš tohle, budou o to víc dychtit po tom, aby tě svrhli."
Mrkla na dvě dlaně vysokou sošku v jeho ruce, a Rand měl na malou chvíli dojem, že uvažuje o tom, jak mu ji sebrat. Ne aby ho uchránila před ostatními, ale protože by s ní mohl být příliš mocný, aby ho dokázala zvládnout. V té chvíli si nebyl jist, zda by ji dokázal zastavit, kdyby použila cokoliv jiného než holé ruce. Jednu chvíli zvažovala, má-li nechat ter'angrial v jeho rukou, a vzápětí zvažovala jeho únavu. Ať už mluvila o tom, jak ho miluje, sebevíc, až nabyde dost sil, aby tu věc mohl použít, bude chtít být co nejdál od něj. Krátce si znovu prohlédla náměstí a našpulila rty. Pak se vedle ní z ničeho nic otevřely dveře, ale ne dveře do temnoty, nýbrž do něčeho, co vypadalo jako komnata v paláci, samý vyřezávaný

bílý mramor a bílé hedvábné závěsy.
"Která z nich jsi byla?" zeptal se, když k těm dveřím vykročila, a ona se zastavila a ohlédla se na něj přes rameno s téměř upejpavým úsměvem.
"Myslíš, že bych vydržela být tlustá a ošklivá Keille?" Přejela si rukama po štíhlých bocích, aby to zdůraznila. "Teď Isendra. Štíhlá krásná Isendra. Myslela jsem, že když už bys něco vytušil, podezíral bys ji. Jsem dost pyšná, abych vydržela trochu tuku, když to musí být." V úsměvu ukázala zuby. "Isendra si myslela, že jedná s prostými přáteli Temného. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby se právě teď snažila vysvětlit nějakým rozzlobeným aielským ženám, proč je na dně její truhlice velké množství jejich zlatých náhrdelníků a náramků. Některé dokonce ukradla sama."
"Říkalas přece, žes nikomu neublížila!"
"Teď se zase ukazuje to tvoje měkké srdce. Když se k tomu rozhodnu, umím ukázat laskavé ženské srdce. Myslím, že nedokážeš zabránit tomu, aby ji ztloukli - zaslouží si to aspoň pro ty pohledy, co po mně vrhala - ale jestli se vrátíš dost rychle, mohl bys jim zabránit, aby ji poslali s jedním vodním měchem pěšky z té rozpálené krajiny. Zdá se, že tihle Aielové jsou na zloděje velice přísní." Pobaveně se usmála a udiveně potřásla hlavou. "Tolik se liší od toho, jací bývali. Da'shainovi jsi mohl vlepit políček a on se jedině zeptal, co udělal. Vlepil jsi mu další a on se zeptal, jestli tě snad neurazil. Nezměnilo by se to, kdybys ho tloukl celý den." Úkosem se opovržlivě podívala na Asmodeana a pak dodala: "Uč se dobře a rychle, Luisi Therine. Chci, abychom vládli společně, ne se dívat, jak tě Sammael zabije nebo tě Graendal přidá ke své sbírce hezkých mladých mužů. Uč se dobře a rychle." Prošla do komnaty z bílého mramoru a hedvábí a dveře jako by se otočily bokem, zúžily se a zmizely.
Rand se pořádně nadechl poprvé od chvíle, co se objevila. Mierin. Jméno, na něž se pamatoval z těch skleněných sloupů. Žena, která nalezla věznici Temného ve věku pověstí, která se do ní provrtala. Věděla, co to je? Jak unikla té ohnivé zkáze, kterou viděl? Oddala se Temnému právě tehdy?
Asmodean se škrábal na nohy, stál nejistě a málem opět upadl. Už nekrvácel, ale od uší po stranách krku se mu stále táhly tenké proužky krve, rozmazané i na rtech a na bradě. Ušpiněný červený kabátec měl potrhaný, bílou krajku poškubanou a v cárech. "Právě moje spojení s Temným mi dovolovalo dotýkat se saidínu, aniž bych zešílel," vykládal chraptivě. "Tys dokázal jediné, že jsem stejně zranitelnej jako ty. Klidně mě můžeš nechat jít. Nejsem moc dobrej učitel. Ona mě vybrala jen proto, že -" Zkřivil rty a snažil se vtáhnout slova zpátky.
"Protože tu není nikdo jiný," dokončil za něj Rand a odvrátil se.
Na rozklepaných nohou přešel široké náměstí a vybíral si cestu mezi troskami. S Asmodeanem je to odhodilo na půl cesty kolem lesa skleněných sloupů od avendesory. U popadaných soch mužů a žen ležely křišťálové podstavce, některé rozbité na padrť, jiné téměř nedotčené. Velký plochý kruh ze stříbřitého kovu byl odhozen na židle z kovu a kamene, zvláštní tvary z kovu, křišťálu a skla, vše to bylo pomícháno v hromadě s roztříštěnými kousky.
Vzpřímeně tu stála černá kovová tyč jako oštěp, nemožně vyrovnaná na vrcholku hromady. Celé náměstí bylo takové.
Kousek od velkého stromu po chvíli pátrání našel to, co hledal. Odkopl kousky něčeho, co vypadalo jako spirálové skleněné trubice, odstrčil jednu prostě vyřezávanou židli z červeného křišťálu a zvedl dvě dlaně vysokou sošku, oděnou ženu s vážnou tváří, vypracovanou z bílého kamene, držící v ruce křišťálovou kouli. Nerozbitou. Pro něj i pro všechny muže nebyla k ničemu, stejně jako její mužské dvojče pro Lanfear. Zvážil, že ji rozbije. Jedno švihnutí by tu křišťálovou kouli na kamenech určitě rozbilo.
"Hledala tohle." Neuvědomil si, že ho Asmodean následoval. Kymácel se a otíral si krev ze rtů. "Vyrvala by ti srdce, žes na to položil ruku."
"Nebo tobě, žes to před ní zatajil. Ona mě miluje." Světlo mi pomáhej. Jako by mě milovala vzteklá vlčice! Po chvíli si položil ženskou sošku do ohbí lokte spolu s mužskou. Mělo by být možné ji nějak využít. A nechci už nic jiného zničit.
Přesto, jak se rozhlížel kolem, zahlédl něco jiného než zkázu. Mlha se již téměř zcela vypařila. Jen pár chomáčů se ještě vznášelo mezi budovami, které stály pod zapadajícím sluncem. Dno údolí se teď prudce sklánělo k jihu a z velké trhliny ve městě se řinula voda. Ta rozsedlina vedla velmi hluboko, až k

místu, kde ležel onen skrytý oceán vody. Spodní konec údolí se již plnil. Jezero. Nakonec by mohlo dosáhnout až k samotnému městu, jezero možná tři míle dlouhé v zemi, kde tůňka deset kroků napříč přitahovala lidi. Lidé přijdou sem do údolí žít. Téměř viděl okolní hory s terasami, na nichž se zelenalo obilí. Budou pečovat o avendesoru, poslední ze stromů chora. Třeba nakonec Rhuidean znovu postaví. Pustina bude mít opět město. Třeba se dožije toho, že to ještě sám uvidí.
S angrialem, malým kulatým mužíčkem s mečem, dokázal otevřít dveře do temnoty. Asmodean s ním váhavě prošel a lehce se zašklebil, když se objevil jediný vyřezávaný schod, právě tak široký, aby se na něj oba vešli. Pořád ten stejný muž, který se oddal Temnému. Jeho vypočítavé, kosé pohledy byly toho dostatečnou připomínkou, pokud by Rand nějakou vůbec potřeboval.
Když schod letěl temnotou, promluvili spolu pouze dvakrát.
Jednou Rand řekl: "Nemůžu ti říkat Asmodean."
Muž se zachvěl. "Jmenoval jsem se Joar Addam Nesossin," prohlásil nakonec. Znělo to, jako kdyby se svlékl donaha nebo něco ztratil.
"To taky nemůžu používat. Kdo ví, na kterém útržku se to jméno zachovalo? Představa je taková, že by tě nikdo neměl zabít, protože jsi Zaprodanec." A zabránit všem, aby se dozvěděli, že má Zaprodance za učitele. "Budeš, myslím, muset pokračovat jako Jasin Natael. Kejklíř Draka Znovuzrozeného. Dost dobrá výmluva, abys mi mohl být nablízku." Natael se zamračil, ale neřekl nic.
O chvíli později Rand řekl: "První věc, kterou mi ukážeš, je, jak si hlídat sny." Muž jen mrzutě kývl. Bude dělat potíže, ale ty nemohly být tak velké jako potíže s nevědomostí.
Schod zpomalil, zastavil se a Rand znovu složil realitu. Otevřely se dveře vedoucí na římsu v Alcair Dalu. Mezitím přestalo pršet, i když dno kaňonu, již zahaleného večerními stíny, bylo stále rozmáčené a rozdupané nohama Aielů. Bylo tu teď méně Aielů než předtím, asi tak o čtvrtinu. Ale nebojovali. Dívali se přímo na římsu, kde se ke kmenovým náčelníkům, kteří teď mluvili s Lanem, připojily Moirain, Egwain, Aviendha a moudré. Mat dřepěl o kousek dál, krempu klobouku měl staženou do čela a oštěp s černým ratištěm položený na rameni. Adelin a Děvy stály kolem něj. Když Rand vykročil ze dveří, spadla jim brada, a všichni zírali ještě víc, když za ním následoval Natael v potrhaném červeném kabátci a bílých krajkách. Mat s úsměvem vyskočil na nohy a Aviendha k němu pozvedla ruku. Aielové v kaňonu jem mlčky přihlíželi.
Než stačil někdo promluvit, Rand řekl: "Adelin, poslala bys někoho na jarmark, aby jim řekl, ať přestanou tlouct Isendru? Není tak velká zlodějka, jak si myslí." Žlutovlasá žena se zatvářila polekaně, ale okamžitě promluvila s jednou z Děv, která ihned odběhla.
"Jak jsi to věděl?" vyjekla Egwain ve chvíli, kdy chtěla vědět Moirain: "Kde jsi vlastně byl? A jak?" Rozšířenýma tmavýma očima přelétala z něj na Nataela a zase zpátky a její dokonalý klid Aes Sedai byl pryč. A moudré...? Sluncovlasá Melain vypadala připravená z něho vyrvat odpovědi třeba holýma rukama. Bair se zlostně mračila, jako by je hodlala dostat ven s pomocí tenkého proutku a pádné ruky. Amys si posunula šátek a prohrábla si prsty světlé vlasy, neschopna se rozhodnout, je-li ustaraná nebo se jí ulevilo.
Adelin mu podala jeho kabátec, stále vlhký. Rand ho ovinul kolem kamenných figurek. Moirain je taky zvažovala. Nevěděl, jestli ví, co to je, ale hodlal je schovat, jak nejlépe dokáže, a to před každým. Když nedokázal věřit sám sobě s mocí Callandoru, o kolik méně si věřil s tak velkým sa'angrialem! Aspoň do té doby, než se naučí víc o tom, jak ho ovládat, a sebe taky.
"Co se tady stalo?" zeptal se, a Aes Sedai stiskla rty, když si jí nevšímal. Egwain se také netvářila právě potěšeně.
"Shaidové odešli za Sevannou a Couladinem," pravil Rhuark. "Všichni, kdo zůstali, tě uznávají jako Car'a'carna."
"Shaidové nebyli jediní, kdo uprchl." Hanovi se kožená tvář trpce zkřivila. "Někteří z mých Tomanelle odešli také. A Goshienové, Shaaradové a Chareenové." Jheran a Erim kývali skoro stejně trpce jako Han.
"Nešli se Shaidy," zaduněl vysoký Bael, "ale odešli. Roznesou zprávu o tom, co se tu stalo, co jsi odhalil. To bylo špatné. Viděl jsem muže, jak odhazují oštěpy a prchají."
Spoutá vás a zničí.

"Žádný Taardad neodešel," připojil se Rhuark, ne pyšně, jenom oznamoval danou skutečnost. "Jsme připraveni jít tam, kam nás povedeš."
Kam je povede. Se Shaidy ještě neskončil, ani s Couladinem a Sevannou. Prohlédl si Aiely v kaňonu. Viděl otřesené výrazy, i když se rozhodli zůstat. Jak musí být těm, co utekli? A přesto byli Aielové pouze prostředkem, jak to skoncovat. To si musí pamatovat. Musím být ještě tvrdší, než jsou oni.
Jeade'en čekal vedle římsy spolu s Matovým valachem. Rand kývl na Nataela, aby se držel u něj, a vyšplhal do sedla s ranečkem zabaleným do kabátce pod paží. Zaprodanec, se zkřivenými rty, přistoupil k jeho levému třmeni. Adelin a zbývající Děvy seskákaly z římsy a obstoupily je, a kupodivu Aviendha slezla dolů a zaujala své obvyklé místo po jeho pravém boku. Mat se jediným pohybem vyhoupl do Okova sedla.
Rand se ohlédl na lidi na římse. Všichni se na něj dívali a čekali. "Cesta zpátky bude dost dlouhá." Bael odvrátil hlavu. "Dlouhá a krvavá." Výrazy Aielů se nijak nezměnily. Egwain k němu natáhla ruku a v očích měla bolest, ale on si jí nevšímal. "Až dorazí zbytek kmenových náčelníků, začne."
"Začala už dávno," poznamenal Rhuark tiše. "Otázkou je, kam povede a jak skončí."
Na to Rand neměl odpověď. Obrátil grošáka a pomalu odjížděl přes kaňon, obklopen svou podivnou družinou. Aielové se před ním rozestupovali, dívali se a čekali. Rychle se ochlazovalo, jak se blížila noc.

A když byla vylita krev na zemi, kde nic nemohlo růst, vyrostly tam Děti Draka, Lid Draka, ozbrojený k tanci se smrtí. A on je povolal z pustých zemí a oni otřásli světem v boji.

- z Kola času od Sulamein so Bhagad
hlavního historika u Slunečního dvora, čtvrtý věk

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek, a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé

osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.
a'dam: Seanchanský nástroj, jež lze použít k ovládání ženy, která může usměrňovat, sestávající z obojku a náramku spojených vodítkem, vše ze stříbřitého kovu. Na ženu, která usměrňovat nemůže, nemá žádný vliv. Viz též damane; Seanchané; sul'dam.
adžah: Společenství Aes Sedai, k nimž patří všechny Aes Sedai kromě amyrlin. Rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Všechny Aes Sedai, kromě amyrlin, jsou členky jednoho z adžah. Každé se při užívání jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Sedai vlastní cíle. Např. červené adžah zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí ovládnout sílu. Hnědé adžah, na druhou stranu, upustilo od vměšování se do světských záležitostí a cele se oddalo získávání vědomostí, zatímco bílé adžah se většinou vystříhá světa i světských vědomostí a oddává se otázkám filozofie a pravdy. Zelené adžah (během trollockých válek nazývané bojové adžah) je připraveno se v Tarmon Gai'donu utkat s každým novým hrůzopánem. Kolují pověsti (jež ovšem Aes Sedai ostře popírají a nikdy to nikdo bezpečně neřekl před nimi) o černých adžah, oddaných službě Temnému.
Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jediní Aes Sedai, kteří přežili, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, dokonce je nenávidí, kladou jim totiž za vinu Rozbití světa, a většinou se o nich tvrdí, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen málo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde takové spojení musí být udržováno v tajnosti. Po několika letech usměrňování jediné síly získává Aes Sedai bezvěký vzhled, takže i Aes Sedai, která by mohla být babičkou, nevykazuje známky stárnutí, snad až na pár šedivých vlasů. Viz také adžah; amyrlinin stolec; Čas šílenství.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Než zabijí, zakrývají si obličej, z čehož vzniklo rčení "chovat se jako černě zahalený Aiel" k popisu člověka, který se chová násilnicky. Smrtelně nebezpeční válečníci se zbraní i holýma rukama, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci taneční hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec" nebo "tanec oštěpů". Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva.
Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody, východně od Páteře světa. Aiely také nazývaná Trojí země. Zatoulá se sem jen pár cizinců, a to nejen proto, že je téměř nemožné zde nalézt vodu, ale taky proto, že Aielové jsou ve válečném stavu se všemi ostatními lidmi a cizince nevítají. Pouze formani, kejklíři a Tuatha'ani mají zaručen volný průchod, i když se Aielové vyhýbají veškerému styku s Tuatha'any, které nazývají "Ztracení". Není známa žádná mapa Aielské pustiny.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jednoho z válečných společenstev, jako jsou Kamenní psi (Shae'en M'taal), Rudé štíty (Aethan Dor) nebo Děvy oštěpu {Far Dareis Mai). Každé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní povinnosti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Kamenní psi bývají často používáni jako zadní stráž při ústupu, kdežto Děvy zase jako zvědové. Kmeny Aielů na sebe často pořádají nájezdy a bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich kmeny. Takto vždy existuje kontakt mezi kmeny, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.
aielská válka: (976-78 NE) Když cairhienský král Laman podťal avendesoru, několik aielských kmenů přešlo Páteř světa. Aielové vyloupili a vypálili hlavní město Cairhienu i mnoho menších měst a vesnic a střet se rozšířil i do Andoru a Tearu. Obvyklý názor je, že Aielové byli nakonec poraženi v bitvě pod Zářícími hradbami před Tar Valonem, ale ve skutečnosti v té bitvě padl Laman, a když Aielové dokončili to, proč přišli, znovu se vrátili za Páteř. Viz též avendoraldera; Cairhien.
Alanna Mosvani: Aes Sedai ze zeleného adžah.
al'Mearová, Nyneiva (také Nyneina z al'Mearů): Žena, která byla kdysi vědmou v Emondově Roli v andorském kraji Dvouříčí. - Nyní jedna z přijatých novicek.
al'Thor, Rand: Mladý muž z Emondovy Role, jenž je ta'veren. Kdysi ovčák. Nyní prohlášen za Draka Znovuzrozeného.
al'Thor, Tam: Sedlák a ovčák z Dvouříčí. Jako mladý muž odešel a stal se vojákem, vrátil se se ženou

(Kari, nyní po smrti) a dítětem (Rand).
Alteima: Vznešená paní Tearu, ctižádostivá, má velké starosti kvůli zdraví svého manžela.
al'Vereová, Egwain (také Egwain z al'Vereů): Mladá žena z Emondovy Role. Nyní jedna z přijatých novicek.
Alviarin: Aes Sedai z bílého adžah.
amyrlinin stolec: (1.) Titul nejvyšší představené Aes Sedai. Doživotně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestávající ze tří představených (zvaných přísedící, jako např. "přísedící za zelené adžah") každého ze sedmi adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teoreticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se společensky rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je prostě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.
Amys: Moudrá z Držby Chladné skály, která umí chodit ve snech. Aielanka z klanu Devět údolí Taardad Aielů. Manželka Rhuarka, sestra-žena Lian, jež je správkyní střechy Držby Chladné skály a sestra-matka Aviendky.
angrial: Pozůstatek z věku pověstí, který každému, kdo je schopen použít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něj samotného bezpečné. Některé byly vyrobeny tak, aby je mohly používat ženy, jiné pro muže. Pověsti o angrialu, který by mohli používat jak muži, tak ženy, nebyly nikdy potvrzeny. O jejich výrobě již není nic známo. Zůstalo jich jen velice omezené množství. Viz též usměrňování; sa'angrial; ter'angrial.
Arad Doman: Stát na březích Arythského oceánu. V současné době rozerván občanskou válkou a zároveň boji proti těm, kteří se prohlásili za stoupence Draka Znovuzrozeného, a proti Tarabonu. Většina domanských kupců jsou ženy, a rčení "nechat muže obchodovat s Domany" znamená dělat něco velice nemoudrého. Domanské ženy jsou vyhlášené - či spíše nechvalně známé - svou krásou, svůdností a pohoršujícím odíváním.
Artuš Jestřábí křídlo: Bájný král, Artuš Pendrag Tanreall. Vládl v letech 943-994 SR. Sjednotil všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojska přes Arythský oceán (992 SR), ale spojení s nimi bylo přerušeno po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jestřába v letu. Viz též stoletá válka.
Atha'an Miere: Viz Mořský národ.
avendesora: Ve starém jazyce "strom života". Zmínky v mnoha příbězích a pověstech.
avendoraldera: Strom rostoucí ve městě Cairhienu, odnož avendesory. Tato odnož byla darem od Aielů v roce 566 NE i přesto, že se nedochoval žádný záznam, že mezi Aiely a avendesorou existuje nějaké spojení. Viz též aielská válka.
Aviendha: Žena z klanu Hořká voda Taardad Aielů.
Aybara, Perrin: Mladý muž z Emondovy Role, dříve kovářský tovaryš. Je ta'veren. Viz též ta'veren.
Ba'alzamon: V jazyce trolloků: "Srdce Temnoty". Většina lidí, chybně, předpokládá, že je to trollocké jméno pro Temného. Viz též Temný; trolloci.
Bain: Žena z klanu Černá skála Shaarad Aielů. Děva oštěpu.
Bair: Moudrá z klanu Haido Shaarad Aielů. Chodí ve snech.
bělokabátníci: Viz děti Světla.
Berelain sur Pendrag: První z Mayene, požehnaná Světlem, obránkyně Vln, nejvyšší paní rodu Paeron. Překrásná a velice svéhlavá mladá žena, zkušená vladařka. Vždycky dostane, po čem zatouží, bez ohledu na cenu, a vždycky drží slovo. Viz Mayene.
bezduší: Viz šedí muži.
Bornhald, Dain: Kapitán dětí Světla.
Byar, Jaret: Důstojník dětí Světla.
cadin'sor: Oděv aielských válečníků. Kabátec a spodky v hnědých a šedých odstínech, které splývají se skalami nebo stíny, doplněné měkkými, po kolena vysokými botami přivazovanými tkanicemi. Ve starém jazyce "pracovní oděv".
Caemlyn: Hlavní město Andoru.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války vypáleno a vydrancováno, podobně jako mnoho jiných měst a vesnic. Sedláci následně opouštěli statky poblíž Páteře světa, takže

bylo nezbytné dovážet velké množství obilí. Zavraždění krále Galldriana (998 NE) vyústilo v občanskou válku mezi rody o následnictví na Slunečním trůnu, kdy byla přerušena dodávka obilí a nastal hladomor. Na vlajce Cairhienu je v modrém poli vycházející zlaté slunce.
Callandor: Meč, jenž není mečem, Meč, jehož se nelze dotknout. Křišťálový meč držený v Tearském Kameni. Velice silný sa'angrial, jejž může používat muž. Jeho vynesení z komnaty zvané Srdce Kamene bylo, spolu s pádem Tearského Kamene, jedním z nejdůležitějších znamení příchodu Draka Znovuzrozeného a toho, že se blíží Tarmon Gai'don. Viz též Drak Znovuzrozený; sa'angrial; Tearský Kámen.
Carridin, Jaichim: Inkvizitor ruky Světla, vyšší důstojník dětí Světla.
Cauthon, Abell: Sedlák z Dvouříčí, otec Mata Cauthona. Žena: Natti. Dcery: Eldrin a Bodewhin, zvaná Bode.
Cauthon, Mat: Mladý muž z Emondovy Role v Dvouříčí, který je ta'veren. Celé jméno: Matrim Cauthon.
Chaendaer: Hora v Aielské pustině nad údolím Rhuideanu. Viz též Aielská pustina; Rhuidean.
Chiad: Žena z klanu Kamenná řeka Goshien Aielů, který vede krevní mstu proti Shaaradům. Děva oštěpu.
Congarová, Daisa: Žena z Dvouříčí, nyní vědma v Emondově Roli. Manžel: Wit.
Couladin: Ctižádostivý muž klanu Domai Shaido Aielů. Jeho válečným společenstvem je Seia Doon, Černé oči.
cuendillar: Nezničitelná substance vytvořená během věku pověstí. Každou známou sílu použitou k jeho rozbití je schopen pohltit a tím zesílit. Jiný název pro srdečník.
Čas šílenství: Léta poté, kdy protiútok Temného pošpinil veškerou mužskou polovici pravého zdroje a kdy všichni muži Aes Sedai zešíleli a rozbili svět. Přesná doba trvání tohoto období není známa, nicméně se má za to, že trvala téměř sto let. Úplně skončil se smrtí posledního muže Aes Sedai. Viz též stovka rytířů; pravý zdroj; jediná síla.
damane: Ve starém jazyce doslova "uvázané". Seanchanský výraz pro ženy, které mohou usměrňovat a které jsou, podle jejich názoru, ovládány pomocí a'damu. Po celém Seanchanu jsou každý rok mladé ženy zkoušeny, dokud nedosáhnou věku, kdy by se tato jejich vrozená schopnost sama projevila. Stejně jako mladí muži, u nichž je nalezena schopnost usměrňovat (kteří jsou popraveni), jsou damane vyškrtnuty z rodinných záznamů a odstraněny z občanských svitků, takže vlastně přestanou existovat jako lidé. Ženy, které mohou usměrňovat, ale ještě z nich nebyly vytvořeny damane, se nazývají marath'damane, doslova "ty, které je nutné uvázat". Viz též a'dam; Seanchané; sul'dam.
Damodred, urozený pán Galadedrid: Nevlastní bratr Elain a Gawyna, všichni měli stejného otce, Taringaila Damodreda. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.
Dcera noci: Viz Lanfear.
dědička: Titul následnice andorského trůnu. Královnina nejstarší dcera nastupuje po své matce na trůn. Nemá-li královna dceru, přechází trůn na královninu nejbližší pokrevnou příbuznou.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, odhodlané porazit Temného a zničit jeho temné druhy. Založeno během stoleté války Lothairem Mantelarem na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci, jejíž členové jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Aes Sedai a všechny, kdož je podporují, považují za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlatý sluneční kotouč. Viz též Tazatelé.
din Jubai Divoké větry, Coine: Žena z národa Atha'an Miere, Mořského národa. Velitelka plavby fregaty Tanečník na vlnách. Sestra Jorin.
din Jubai Bílé křídlo, Jorin: Žena z národa Atha'an Miere, Mořského národa. Hledačka větru fregaty Tanečník na vlnách. Sestra Coine.
Domon, Bayle: Námořní kapitán, narozen v Illianu, kdysi zajatec Seanchanů, nyní úspěšný pašerák do a mezi válkou rozervanými Tarabonem a Arad Domanem. Občas sbírá starožitnosti a vždy platí své dluhy.
divoženka: Žena, která se naučí usměrňovat jedinou sílu sama a přežije krizi, což dokáže pouze jedna ze čtyř. Takové ženy se obvykle obrní a odmítají si uvědomit, co dělají, ale když se podaří tyto přehrady rozbít, stávají se divoženky jedněmi z nejmocnějších usměrňovatelek. Termín se často používá jako

urážka.
Dračí proroctví: Velmi málo známá, zřídkakdy zmiňovaná proroctví, o nichž pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Temný bude opět osvobozen, aby se mohl dotknout světa. A že Luis Therin Telamon, Drak, Ten, kdo rozbil svět, se znovu zrodí, aby mohl vybojovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu proti Stínu. Drak Znovuzrozený, praví se v proroctvích, zachrání svět - a rozbije ho znovu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stínu. Během šílenství, které postihlo muže Aes Sedai, Luis Therin zabil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Občas se někteří muži prohlašují za Draka Znovuzrozeného a občas některý z nich získá dost následovníků, aby k jeho likvidaci muselo nastoupit celé vojsko. Někteří dokonce začali války, které zachvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži neschopní usměrňovat jedinou sílu, ale několik jich to dokázalo. Nicméně všichni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by naplnili proroctví týkající se znovuzrození Draka. Těmto mužům se říká falešní Draci. Mezi těmi, kteří jedinou sílu usměrňovat dokázali, byli nejsilnější Raolin Zhoubce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Davian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43) a Logain (997 NE). Viz též Drak Znovuzrozený; válka Druhého Draka.
Drak Znovuzrozený: Podle Dračích proroctví muž, který je znovu zrozeným Luisem Therinem Rodovrahem. Viz též Drak; Drak, falešný; Dračí proroctví.
država: Ogierská domovina. Velmi mnoho držav bylo od Rozbití světa opuštěno. Jsou nějakým způsobem, který již vůbec nikdo nezná, chráněny, takže v nich Aes Sedai nemohou usměrňovat jedinou sílu, dokonce ani vycítit existenci pravého zdroje. Pokusy ovládnout jedinou sílu z vnější strany državy nemají žádný vliv uvnitř hranic državy. Do državy žádný trollok nevstoupí, pokud není poháněn, a dokonce i myrddraal to udělá pouze v případě nejvyšší nouze, i to však pouze váhavě a s největším odporem. Dokonce ani temní druzi, pokud jsou Temnému skutečně oddáni, se v državě necítí vůbec dobře.
Elaida: Aes Sedai z červeného adžah, která kdysi radila královně Morgase z Andoru. Občas je schopná věštění.
Elain z rodu Trakandů: Dcera královny Morgasy, dědička andorského trůnu. Nyní jedna z přijatých novicek. Ve znaku má zlatou nepřepásanou lilii.
Estanda: Vznešená paní Tearu, která ráda získává všechno pomalu, ale zato zcela.
Faile: Ve starém jazyce to znamená "sokol". Jméno, které přijala Zarin Bashereová, mladá žena ze Saldeii.
Far Dareis Mai: Doslova "Děva oštěpu". Jedno z mnoha aielských válečných společenstev. Na rozdíl od ostatních do ní mohou vstoupit ženy a jenom ženy. Děva se nesmí vdát a zůstat nadále ve spolku, ani nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dáno jiné ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou. ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým životem.") Viz též Aielové; Aielská válečná společenstva.
gaidin: Doslova "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
Galad: Viz Damodred, urozený pán Galadedrid.
Gaul: Aiel z klanu Imran Shaarad Aielů, kteří vedou krevní mstu proti Goshienům. Kamenný pes.
Gawyn z rodu Trakandů: Syn královny Morgasy, Elainin bratr, jenž se stane jejím prvním knížetem mečů, až Elain nastoupí na trůn. Ve znaku má stříbrného kance.
hledač pravdy: Policejní a špionážní organizace seanchanského císařského trůnu. I když je většina hledačů majetkem císařské rodiny, mají velkou moc. Dokonce i jeden z urozených může být zatčen, pokud nedokáže odpovědět na otázky, které mu hledač položí, či pokud nedokáže s hledačem plně spolupracovat. Míru spolupráce plně posoudí pouze hledač, odvolat rozsudek může jen císařovna.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kandor a Shienar.
hra rodů: Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy, ve snaze získat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a

když člověk dosáhne svého cíle s nejmenší možnou námahou. Také známa jako velká hra rodů a občas i pod svým jménem ve starém jazyce daes dae'mar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopní usměrňovat jedinou sílu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali veliteli trollockých vojů. Méně vzdělanými lidmi občas zaměňováni se Zaprodanci.
chození ve snech: Aielský výraz pro činnosti, kdy je žena schopna vstoupit do Tel'aran'rhiodu.
Illian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stejného jména.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úplně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo lidí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schopností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí či nikoliv, snad si ani neuvědomují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při dospívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat nebo se to nenaučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje pouze jeden ze čtyř lidí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není žádný muž schopen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sílu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy trpící shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým dotekem poskvrnil saidin. Pro ženu je smrt, která přichází při nezvládnutí síly, méně strašlivá, nicméně stejně zemře. Aes Sedai vyhledávají dívky s touto vrozenou schopností jak proto, aby jim zachránily život, tak proto, aby zvýšily počet členek Aes Sedai, a muže proto, aby zabránily oněm hrozným věcem, které sílou ve svém šílenství nevyhnutelně způsobují. Viz též Aes Sedai; usměrňování; Čas šílenství; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1 000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kamenů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými záplatami, většinou účinkuji po vsích a menších městech.
Kočovný lid: Viz Tuatha'ani.
kolo času: Čas je kolo se sedmi paprsky, každý paprsek značí jeden věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zanechá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, pak do mýtů, a ve chvíli, kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaždé projde velkou změnou, nicméně stále se jedná o stejný věk.
krajka věků: Jiné jméno pro vzor. Viz vzor věku.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který dokáže usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Pokud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou nyní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím vyléčeny, je-li však zkrocení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Viz též jediná síla; utišování.
kronikářka: Mezi Aes Sedai druhá hodnost po amyrlinině stolci, funguje též jako sekretářka amyrlin. Volí ji doživotně věžová sněmovna, obvykle pochází ze stejného adžah jako amyrlin. Viz též amyrlinin stolec; adžah.
lán: Plošná míra, odpovídá 100 krát 100 krokům.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Nekorunovaný král Malkieru, dai šan (pán bitvy) a poslední žijící malkierský šlechtic. Viz též strážce; Moirain; Malkier.
Lanfear: Ve starém jazyce "Dcera noci". Jedna ze Zaprodanců, pravděpodobně nejmocnější z nich hned po Izmaelovi. Na rozdíl od ostatních Zaprodanců si své jméno vybrala sama. Říká se, že byla zamilovaná do Luise Therina Telamona a že nenáviděla jeho manželku Ilienu. Viz též Zaprodanci; Drak.
Laras: Správkyně kuchyní v Bílé věži, centru moci Aes Sedai, v Tar Valonu. Žena s překvapivými znalostmi a šokující minulostí.
legue: Viz jednotky délky.
Leana: Aes Sedai z modrého adžah a kronikářka. Viz též adžah; kronikářka.
Liandrin: Aes Sedai původně z červeného adžah, z Tarabonu. Nyní je o ní známo, že patří k černému

adžah.
Lini: Chůva urozené paní Elain a ještě předtím Elaininy matky Morgasy.
Loial, syn Arenta syna Halanova: Ogier z Državy Šangtai. Budoucí autor knihy o Draku Znovuzrozeném.
Logain: Muž, jenž se kdysi prohlásil za Draka Znovuzrozeného, nyní zkrocen a uvězněn v Bílé věži v Tar Valonu.
Luis Therin Telamon; Luis Therin Rodovrah: Viz Drak.
Malkier: Stát, kdysi jeden z Hraničních států, nyní pohlcen Mornou. Znakem Malkieru byl zlatý jeřáb v letu.
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmluvu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát byly úplně zničeny za trollockých válek. Viz též trollocké války.
Mayene: Městský stát v Bouřlivém moři, který své bohatství a nezávislost odvozuje z toho, že ví, kde nalézt bohatá hejna olejovek, které ekonomicky soupeří s olivovými háji Tearu, Illianu a Tarabonu. Olejovky a olivy dodávají téměř veškerý olej do lamp. Současnou vládkyní Mayene je Berelain, první z Mayene. Znakem Mayene je zlatý jestřáb v letu.
Melain: Moudrá z klanu Jhirad Goshien Aielů. Chodí ve snech.
Merillin, Tom: Ne zcela obyčejný kejklíř.
míle: Viz jednotky délky.
Min: Mladá žena, která má schopnost rozpoznat význam aury, kterou občas vidí kolem lidí.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah, původem z rodu Damodredů, i když nemá nástupnická práva na trůn. Byla vychována v královském paláci v Cairhienu.
Morgasa: Z milosti Světla královna andorská, obránkyně říše, ochránkyně lidu, hlava rodu Trakandů. Ve znaku má zlaté klíče. Znakem rodu Trakandů je stříbrný klenák.
Morna: Viz Velká Morna.
Mořský národ: Přesněji Atha'an Miere, Lidé moře. Obyvatelé ostrovů v Arythském oceánu a Bouřlivém moři, na těchto ostrovech tráví jen málo času a většinu života tráví na lodích. Většina zámořského obchodu se děje na lodích Mořského národa.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení potomci trolloků, u nichž se opět projevuje lidský materiál použitý při stvoření trolloků. Fyzicky se podobají lidem, jenom nemají oči, nicméně vidí ve dne i v noci jako orel. Mají určitou moc, jež vyvěrá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z jejich mála známých slabostí je, že jen váhavě překonávají vodní toky. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači, přízraky a mizelci.
nadání: Schopnost používat jedinou sílu v daných oblastech. Nejznámější je samozřejmě léčení. Některé, jako cestování, schopnost přenést se z jednoho místa na druhé, aniž by dotyčný musel překonávat mezilehlý prostor, byly ztraceny. Jiné, jako třeba věštění (schopnost předpovídat budoucí události, ale všeobecně), se nyní objevuje nejméně často. Jiné nadání, dlouho považované za ztracené, je snění, jež mezi jiným zahrnuje i výklad snílkových snů k předpovídání budoucích událostí přesněji, než se děje u věštění. Někteří snílci mají schopnosti vstoupit do Tel'aran'rhiodu, světa snů, a říká se, že i do snů jiných lidí. Posledním známým snílkem byla Corianin Nedeal, která zemřela 526 NE, nyní je tu však další žena s touto schopností, o níž však ví jen málokdo.
Niall, Pedron: Velící kapitán dětí Světla. Viz též děti Světla.
ogierové: Rasa nelidí, charakteristická značnou výškou (dva a půl sáhu je typická výška dospělého samce), širokým nosem připomínajícím čenich a dlouhýma ušima se štětičkami na koncích. Žijí v oblastech nazývaných državy. Když byli po Rozbití světa z těchto držav vytrženi (ogierové nazývají tuto dobu vyhnanstvím), mělo to za následek tak zvané toužení. Ogier, jenž je příliš dlouho mimo državu, onemocní a zemře. Jsou vyhlášenými kameníky, kteří po Rozbití vystavěli mnoho lidských měst, ale sami považují stavebnictví za něco, co se naučili během vyhnanství a zdaleka ne tak důležité jako péči o stromy v državách, zvláště nesmírně vysoké velké stromy. Své državy opouštějí zřídka, obvykle jen kvůli stavbě, a s lidmi se příliš nestýkají. Lidé o nich mnoho nevědí a hodně lidí věří, že ogierové jsou jen stvořeními z pověstí. I když jsou považováni za mírumilovné tvory, kteří se jen zřídka rozhněvají, v některých starých příbězích se vypráví, že za trollockých válek bojovali po boku lidí, a jsou zde líčeni

jako neúprosní nepřátelé. Většinou si nesmírně váží znalostí a jejich knihy a příběhy často obsahují vědomosti pro lidstvo ztracené. Typický ogier se dožívá nejméně tři až čtyřikrát vyššího věku než člověk. Člen této nelidské rasy se nazývá ogier. Viz též Rozbití světa; država; stromový zpěvák.
Ordeith: Ve starém jazyce "pelyněk". Jméno přijaté mužem, jenž radí velícímu kapitánu dětí Světla.
Páteř světa: Vysoké pohoří jen s několika málo průsmyky, které odděluje Aielskou pustinu od západních zemí.
pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, pojmenovaných podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch (občas nazývaný vítr), oheň, voda a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo vládne jedinou silou, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně silný při používání ostatních. Ve věku pověstí se duch mezi muži a ženami vyskytoval rovnoměrně, ale lepší ovládání země a (nebo) ohně se mnohem častěji vyskytovala u mužů, vody a (nebo) vzduchu zase u žen. I když existují výjimky, ale síly země a ohně začaly být nejčastěji považovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské. Všeobecně nejde za jednu schopnost považovat plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Sedai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.
pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je rozdělena na mužskou polovici (saidin) a ženskou polovici (saidar), které pracují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze saidínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidin poskvrněn dotykem Temného. Viz též jediná síla.
přijaté novicky: Mladé ženy, které se cvičí na Aes Sedai, a již dosáhly jisté úrovně moci a prošly jistými zkouškami. Obvykle trvá pět až deset let, než je mladší novicka pozvednuta mezi přijaté. Přijaté jsou poněkud méně vázány pravidly než novicky a mohou si do jisté míry vybírat oblasti studia. Přijatá novicka má právo nosit prsten s Velkým hadem, ale pouze na prostředníku levé ruky. Když přijatá povýší mezi Aes Sedai, rozhodne se pro některé adžah, získá právo nosit šátek a může si prsten nasadit na kterýkoliv prst nebo ho v některých situacích dokonce sundat. Viz též Aes Sedai.
přísahy, tři: Přísahy, které skládají přijaté před povýšením na Aes Sedai. Pronášejí se, když adeptka drží hůl přísahy, což je ter'angrial, který zavazuje. Jsou to: 1. Neříci jediné slovo, které by nebylo pravda. 2. Nevyrobit zbraň, s níž by mohl jeden člověk zabít druhého. 3. Nikdy nepoužít jediné síly jako zbraně, pokud to nebude proti zplozencům Stínu, nebo v nejzazším případě při obraně života vlastního, života strážce či jiné Aes Sedai. Tyto přísahy se nevyžadovaly vždy, ale různé události před a během Rozbití vedly k tomu, že jsou nyní nezbytné. Druhá přísaha byla vlastně první přijatou jako reakce na válku síly. První přísahu, je-li dodržována do písmene, lze často pečlivým výběrem slov obejít. Má se za to, že druhé dvě přísahy jsou neporušitelné.
Rhuark: Aiel, náčelník kmene Taardad Aielů.
Rhuidean: Místo v Aielské pustině, kam musí vstoupit každý muž, jenž se chce stát kmenovým náčelníkem, a každá žena, která se chce stát moudrou. Muži smějí vstoupit pouze jedenkrát, ženy dvakrát. Výpravu do Rhuideanu přežije pouze jeden muž ze tří. Počet přeživších žen je značně vyšší u obou návštěv. Umístění Rhuideanu je Aiely přísně stráženým tajemstvím. Trestem, nařízeným pro Neaiela, který do údolí Rhuideanu vstoupí, je smrt, i když někteří z těch, kdo jsou u Aielů v milosti (jako třeba formani nebo kejklíři), mohou skončit pouze vysvlečení donaha, dostanou měch s vodou a je jim dovoleno pokusit se z Pustiny odejít.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli a ovládali jedinou sílu tak, že si to dnes nikdo ani neumí představit, změnili tvář světa. Způsobili hrozná zemětřesení, srovnali horské hřebeny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu, a tam, kde bývala pevnina, zřídili oceán. Mnoho částí světa bylo naprosto vylidněno a ti, kteří přežili, byli roztroušeni jako prach ve větru. O této katastrofě se příběhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Rozbití světa. Viz též Čas šílenství; stovka rytířů.
sa'angrial: Kterýkoliv z mnoha předmětů, které umožňují usměrňovat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. Sa'angrial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srovnání s množstvím jediné síly, které lze usměrnit pomocí angrialu, odpovídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměrnit s angrialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. Pozůstatek věku pověstí, o jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialu.

sáh: Viz jednotky délky.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Sandar, Juilin: Chytač zlodějů z Tearu.
Seana: Moudrá z klanu Černý útes Nakai Aielů. Chodí ve snech.
Seanchan: Země za Arythským oceánem, odkud přišli Seanchané.
Seanchané: Potomci vojáků, jež Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán. Věří, že každá žena, která je schopna usměrňovat, musí být pro bezpečnost ostatních ovládána, a každý muž, který dokáže usměrňovat, musí být ze stejného důvodu zabit.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích, místo věznice Temného.
Síň služebníků: Ve věku pověstí velká sněmovní síň Aes Sedai.
Siuan Sanche: Dcera tairenského rybáře. Podle tairenských zákonů byla posazena na loď do Tar Valonu ještě před druhým západem slunce od okamžiku, kdy byla objevena její schopnost usměrňovat. Původně z modrého adžah.
snílek: Viz nadání.
starý jazyk: Jazyk, jímž se hovořilo ve věku pověstí. - Obvykle se předpokládá, že se mu naučí všichni urozenci a vzdělanci, ale většina zná jen pár slov. Překlad je často složitý, neboť jazyk umožňuje mnoho maličko odlišných významů.
stoletá válka: Řada překrývajících se válek mezi neustále se měnícími spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bojem o jeho říši. Trvala od SR 994 do SR 1117. Válka vylidnila velké části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého moře k Velké Morně. Ničení dosáhlo takových rozměrů, že se do současnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Velká říše Artuše Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vytvořily současné státy. Viz též Jestřábí křídlo, Artuš.
stovka rytířů: Sto mužů Aes Sedai, ve věku pověstí jedněch z nejmocnějších lidí, kteří pod vedením Luise Therina Telamona provedli poslední útok, jímž byla ukončena válka Stínu a Temný byl opět uzavřen do vězení. Protiútok Temného poskvrnil saidín. Stovka rytířů zešílela a nastalo Rozbití světa. Viz též Čas šílenství; Rozbití světa; pravý zdroj; jediná síla.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jediné síly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravování, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku, a schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Spojení jí neprozradí, jak daleko strážce je, ani kterým směrem. Zatímco většina adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jednoho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může připoutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provedeno i proti jeho vůli. Co z tohoto spojení získává Aes Sedai, je pečlivě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.
šedý muž: Osoba (muž či žena), která se dobrovolně vzdala své duše, aby se mohla stát zabijákem ve službách Temného. Šedí muži vypadají velice obyčejně, takže si jich ostatní lidé nevšimnou, dokud není pozdě. Většina šedých mužů jsou vskutku muži, ale menší počet tvoří ženy.
Tarabon: Stát na břehu Arythského oceánu. Hlavní město: Tanchiko. Kdysi to byl významný obchodní stát, kromě jiného zdroj tkaných koberců, barev a rachejtlí pro ohňostroje, které vyráběl cech ohňostrůjců. Nyní rozerván občanskou válkou, stejně jako válkou vedenou zároveň proti Arad Domanu a lidem, kteří se přidali k Draku Znovuzrozenému.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Valerský roh.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nitky osudu, dokonce snad VŠECHNA vlákna osudu, aby vytvořilo síť osudu. Viz též vzor věku.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Jeho členové hodlají objevit pravdu polemikami a odhalováním Temných druhů. Obvykle při vyšetřování používají útrpné právo a obvykle zastávají názor, že pravdu již stejně znají, je jen třeba, aby se k ní oběť přiznala. Tazatelé si říkají ruka Světla, ruka, která vyhrabe pravdu, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od dětí a rady pomazaných, která dětem velí. Hlavou tazatelů je hlavní inkvizitor, jenž sedí v radě pomazaných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl.

Tear: Stát na břehu Bouřlivého moře. Též hlavní město tohoto státu a velký mořský přístav. Zástavou Tearu jsou tři stříbrné půlměsíce na děleném červenozlatém poli. Viz též Tearský Kámen.
Tearský Kámen: Velká pevnost ve městě Tear, o níž se tvrdí, že byla postavena krátce po Rozbití světa, a to s použitím jediné síly. Bezpočtukrát byla obléhána, ale vždy bez úspěchu. O Kameni se dvakrát zmiňují Dračí proroctví. Jednou se v nich praví, že Kámen nepadne, dokud nepřijde lid Draka. Na jiném místě stojí, že Kámen nepadne, dokud Drak nesevře Meč, jehož se nelze dotknout, Callandor. Někteří lidé věří, že proroctví počítají s odporem vznešených pánů k jediné síle a s tairenských zákonem, který zakazuje usměrňování. Přes tento odpor je v Kameni uloženo značné množství angrialů a ter'angrialů, dokonce snad větší než vlastní Bílá věž. Tato sbírka byla podle některých nashromážděna, aby byla umenšena sláva vlastnictví Callandoru.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
Tel'aran'rhiod: Ve starém jazyce "neviděný svět" nebo "svět snů". Svět spatřovaný ve snech, o němž kdysi dávno lidé věřili, že proniká a obklopuje všechny možné světy. Na rozdíl od jiných snů, co se stane živým bytostem ve světě snů, je skutečné. Rána, utržená v tomto světě, zůstane i po probuzení, a ten, kdo tam zemře, se již neprobudí.
temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného a věří, že získají velikou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobodí z vězení.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'tana. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v okamžiku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z této věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a konec věku pověstí.
Temný, pojmenování: Vyslovení pravého jména Temného (Šej'tan) přiláká jeho pozornost a nevyhnutelně přivolá přinejlepším neštěstí, přinejhorším pohromu. Z toho důvodu se používá mnoho eufemismů, mezi nimi Temný, Otec lží, Oslepitel, Pán hrobů, Noční pastýř, Zhouba srdce, Zhouba duše, Jedovatý jazyk, Děs, Spalovač trávy, Požírač listí a Prašivec. Temní druzi ho nazývají Veliký pán Temnoty. O tom, kdo na sebe očividně přivolal smůlu, se často říká: "pojmenoval Temného".
ter'angrial: Pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Na rozdíl od angrialů a sa'angrialů, každý ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňovat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila.
Torean: Vznešený pán Tearu. Muž, jenž touží po něčem, co mu ani jeho nesmírné bohatství, ani jeho obličej nemohou získat.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mohutní postavou, nesmírně zuřiví, jsou pokřivenými křiženci lidí a zvířat. Dělí se do jakýchsi kmenových tlup, z nichž nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhai'mon, ko'bal. Od přírody zlotřilí, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Jsou nesmírně lstiví a nelze jim věřit, leda jsou-li k něčemu nuceni strachem.
trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 1000 PR, a trvaly více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněné. Všechny záznamy jsou pouze útržkovité.
Tuatha'ani: Toulavý lid, také známi jako Cikáni či Kočovný lid, žijící v jasně obarvených povozech a řídící se naprosto mírumilovnou filozofií, nazývanou Cesta listu. Věci, které Cikáni spraví, jsou často lepší než nové. Patří mezi pár lidí, kteří mohou překročit Aielskou pustinu bez toho, aby byli obtěžováni, protože Aielové se jim důsledně vyhýbají.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná síla.
utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která může usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla utišena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se ho dotknout. Provádí se jen zřídkakdy, takže novicky se musejí naučit jména a zločiny všech žen, na nichž kdy bylo provedeno. Oficiálně je utišení výsledkem soudu a odsouzení za zločin. Když k němu dojde náhodou, nazývá se to spálením. V praxi se však termín utišení používá v obou případech.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Hledání rohu. Roh by měl být schopen povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stínem. Bylo svoláno nové Velké hledání valerského rohu a hledači složili přísahu hledačů v Illianu.

válka Druhého Draka: Válka vedená proti falešnému Draku Guairu Amalasanovi (939-43 SR). Během této války se vynořil mladý král jménem Artuš Tanreall Pendrag, později známý jako Artuš Jestřábí křídlo, a dosáhl ohromné moci.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Též známa jako válka síly, zakončila věk pověstí. Začala krátce po pokusu osvobodit Temného a brzy se rozšířila po celém světě. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na válku, byla znovu objevena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal Temný, a jediná síla byla používána jako zbraň. Válka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věznice. Viz též stovka rytířů; Drak.
vědma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere ženský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání počasí, jakož i pro zdravý rozum. Postavení značící velkou zodpovědnost a pravomoce, jak skutečné, tak mlčky předpokládané. Všeobecně stojí na roveň starostovi, ale v některých vesnicích stojí nad ním. Na rozdíl od starosty je volena na celý život a jen zcela výjimečně je vědma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Je téměř tradicí, že se sváří se starostou. Podle kraje může mít jiný titul, jako strážkyně, léčitelka, moudrá žena, učitelka nebo moudrá.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Doba, kdy Aes Sedai prováděly zázraky, o nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.
Velká Morna: Oblast na dalekém severu zcela ovládaná Temným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stínu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Temného tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
Velké hledání Valerského rohu: Cyklus příběhů soustředěných kolem pověstného pátrání po valerském rohu, odehrávajících se v letech mezi koncem trollockých válek a začátkem stoleté války. Je-li vyprávěn úplně celý, může vyprávění zabrat mnoho dní. Viz též Valerský roh.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, kdy začal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají povýšit mezi přijaté novicky Aes Sedai.
Verin Mathwin: Aes Sedai z hnědého adžah.
vznešení páni Tearu: Jednají jako rada. Vznešení páni Tearu jsou vládci státu Tear, který nemá ani krále, ani královnu. Jejich počet není přesně dán a během let se měnil od dvaceti na pouhých šest. Neplést s pány země, což jsou níže postavení tairenští páni.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru věku, často nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho kterého věku. Viz též ta'veren.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Podle jak pověstí, tak útržků záznamů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věznice znovu uzavřena. Jejich jména se stále používají ke strašení dětí. Byli to Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Izmael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael a Semirhage.